VERONICA ROTH

„O poveste grandioasă și întortocheată,
care te poartă prin labirintul magiei
și al războiului și îți ajunge direct la suflet."
DIANA GABALDON

ALEȘII

LEDA EDGE

virtual-project.eu

VERONICA ROTH

— The Chosen Ones #1 —

ALEŞII

Original: *Chosen Ones* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
LOREDANA FRĂŢILĂ-CRISTESCU

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— 2021 —

Pentru Chicago,
oraşul care dăinuie

PARTEA ÎNTÂI

CHICAGO
MILE
METERS 500
To Uptown
Lake Michigan
Drake Hotel
Franklin St.
Wells St.
LaSalle St.
Dearborn St.
State St.
Wabash Ave.
Michigan Ave.
N. Branch Chicago R.
The Ten Years Monument
Site of the Dark One's Defeat
Wabash Avenue Bridge (Irv Kupcinet Bridge)
Wacker Dr.
The Thompson Center
Randolph St.
Willis Tower
Union Station
Art Institute of Chicago
Van Buren St.
Columbus
Lake Shore
Clark St.
Crematory
To Bridgeport
To Hyde Park
The Ten Years Monument – Decenniummonument
Site of the Dark One's Defeat –
plek van de ondergang van de Duistere
Crematory – crematorium

FRAGMENT DIN

Numărul de standup al actriţei de comedie Jessica Krys

Laugh Factory[1], Chicago, 20 martie 2011

Am o întrebare pentru voi; cum dracu' ne-am pricopsit cu numele de „Întunecatul"? Tipul ăsta apare din senin într-un nor de fum în pana mea sau ce-o mai fi, dezmembrează la propriu oamenii – în aparenţă cu puterea minţii –, recrutează o armată de adulatori, face una cu pământul oraşe întregi, provoacă distrugeri la un nivel nemaivăzut pentru omenire… şi noi nu suntem în stare să-l numim decât „Întunecatul"? La fel de bine l-am fi putut numi după ciudatul de la voi din bloc, care se holbează la voi, în lift, vreo câteva secunde mai mult decât ar trebui. Ştiţi, ăla cu mâini foarte umede şi moi? Tim. Îl cheamă Tim.

Eu una aş fi mers pe ceva cum ar fi „Prevestirea cu chip de om a Judecăţii de Apoi" sau „Terifianta Maşină de Ucis Dată Naibii", dar, din nefericire, pe mine nu m-a întrebat nimeni.

FRAGMENT DIN
Întunecatul şi apariţia magiei moderne
de profesorul Stanley Wiśniewski

Sunt, desigur, unii care susţin că forţa puţin înţeleasă pe care o denumim neoficial „magie” a existat dintotdeauna pe Pământ, într-o formă sau alta. Există legende despre incidente supranaturale încă de la începutul istoriei omenirii, de la *mágoi-i* lui Herodot, care porunceau vântului, la Djedi din Egiptul antic, care făcea paradă cu decapitatul şi înviatul la loc al unor păsări ca gâştele şi pelicanii, după cum se consemnează în Papirusul Westcar. Fără îndoială, face parte din fiecare religie importantă, de la prefăcutul apei în vin de către Iisus Hristos, la practicile voodoo haitiene şi la relatările despre budiştii Theravada levitând, aşa cum se spune în Dīrgha-āgama, deşi, remarcabil, asemenea acte nu sunt descrise drept „magie” de către cei care le practică.

Aceste poveşti, mari şi mici, apar tot timpul în toate culturile din toate regiunile. Înainte, învăţaţii ar fi zis că e pur şi simplu în firea omului să compună poveşti pline de imaginaţie ca să explice lucruri pe care nu le înţelegem sau ca să-i preamărească pe cei pe care-i percepem ca fiindu-ne superiori sau mai măreţi decât noi. După care a venit însă întunecatul şi, cu el, Secătuirile, acele evenimente catastrofice care n-au putut fi explicate în ciuda unor brave încercări ale oamenilor de ştiinţă. Probabil că nu există niciun sâmbure de adevăr în legendele antice, dar, probabil, a existat dintotdeauna o forţă supranormală, o

energie puţin înţeleasă care se amestecă în lumea noastră.

Indiferent de teoria pe care o susţinem, un lucru e sigur: niciun fel de „magie” nu a fost mai simplă şi mai puternică decât Secătuirile pe care Întunecatul le-a folosit împotriva omenirii. Scopul acestei lucrări este tocmai acela de a analiza diverse ipoteze cu privire la motivele pentru care lucrurile stau aşa cum stau. Cu alte cuvinte, de ce acum? Care au fost împrejurările care au dus la sosirea sa? Ce ţel încerca să îndeplinească atunci când i-au fost dejucate planurile de către cei cinci Aleşi ai noştri? Ce efect a avut el asupra planetei după moartea lui?

LUI SLOANE ANDREWS NICI CĂ-I PASĂ (NU, SERIOS)

de Rick Lane

Revista *Trilby,* 24 ianuarie 2020

Nu mi-e simpatică Sloane Andrews, dar s-ar putea să vreau să mă culc cu ea.

Ne vedem la cafeneaua din cartierul ei, unul dintre locurile în care se duce regulat sau cel puţin aşa zice. Cel de la bar nu pare s-o recunoască nici de clientă, nici drept una dintre cei cinci adolescenţi care l-au doborât pe Întunecat acum aproape zece ani. Ceea ce, sincer să fiu, pare remarcabil, pentru că, lăsând la o parte chipul celebru în toată lumea, Sloane Andrews e superbă la modul acela sănătos şi curat care te face să vrei s-o murdăreşti. Nu-mi dau seama dacă este machiată, e toată numai ten fără imperfecţiuni şi ochi mari albaştri, o reclamă ambulantă şi vorbitoare la cosmetice. Când intră, are pe cap o şapcă cu sigla echipei Cubs, prin care şi-a scos pe la spate părul lung şi castaniu, e îmbrăcată cu un tricou gri strâmt peste tot pe unde trebuie să fie, blugi rupţi care scot în evidenţă nişte picioare lungi şi frumoase şi o pereche de pantofi sport. Sunt genul de haine care spun că ea nu dă doi bani pe îmbrăcăminte sau pe trupul longilin şi zvelt care o umple.

Asta-i chestia cu Sloane: o cred. Cred că o doare-n cot de orice şi de întâlnirea cu mine cel mai tare. Nici măcar n-a vrut să dea interviul. A consimţit doar pentru că prietenul ei, Matthew Weekes, şi el dintre Aleşi, i-a cerut să-l susţină în lansarea noii lui cărţi, *Alegerea nu s-a încheiat* (care iese pe 3 februarie).

În discuţiile de dinaintea acestui interviu, n-a avut prea multe idei despre locul în care să ne vedem. Chiar dacă toată lumea din Chicago ştie deja unde locuieşte ea – în cartierul North Side din zona Uptown, la doar câteva cvartale de Lake Shore Drive –, a refuzat categoric să mă lase să-i văd apartamentul. „Nu merg nicăieri," a scris. „Sunt acostată dac-o fac. Aşa că, dacă nu cumva vrei să ţii pasul cu mine la jogging, ai două opţiuni: ori ne vedem la Java Jam, ori nicăieri."

Nu-s sigur că pot să iau şi notiţe şi să fac jogging în acelaşi timp, aşa c-a rămas la Java Jam.

După ce îţi ia cafeaua, îşi scoate şapca de pe cap şi părul îi cade pe umeri ca şi cum tocmai ar fi făcut tumbe pe saltea. Ceva din figura ei însă, poate ochii un pic prea apropiaţi ori felul în care-şi înclină brusc capul atunci când nu-i place ceea ce tocmai i-ai spus, o face să semene cu o pasăre de pradă. Dintr-o privire a întors situaţia în favoarea ei şi eu sunt cel în gardă, nu ea. Mă moşmondesc să pun prima întrebare şi, la momentul în care majoritatea oamenilor zâmbesc şi încearcă să mi se facă simpatici, Sloane pur şi simplu mă fixează cu privirea.

— Urmează aniversarea a zece ani de la victoria voastră împotriva Întunecatului, zic. Ce sentimente îţi trezeşte asta?

— De supravieţuire, răspunde ea, cu glas insensibil şi tăios.

Îmi dă un fior pe şira spinării şi nu-mi dau seama dacă-i de bine sau nu.

— Nu de triumf? întreb eu, la care ea îşi dă ochii peste cap.

— Altă întrebare! răspunde, şi ia prima înghiţitură de cafea.

Atunci îmi dau seama: nu mi-e simpatică. Femeia asta a salvat mii – nu, milioane! – de vieţi. La naiba, probabil mi-a salvat *şi mie* viaţa într-un fel sau altul. La treisprezece ani a fost numită de profeţie, împreună cu alţi patru, drept cineva care avea să învingă fiinţa atotputernică de răutate pură. A scăpat din vreo câteva lupte cu Întunecatul, inclusiv dintr-o scurtă răpire, ale cărei detalii nu le-a împărtăşit niciodată, ieşind vie şi nevătămată şi frumoasă din asta, mai celebră decât oricine altcineva din istoria celebrităţii. Unde mai pui că-i şi într-o relaţie de lungă durată cu Matthew Weekes, băiatul de succes, Alesul între Aleşi şi, posibil, cel mai de treabă om în viaţă. Tot nu mi-e simpatică însă.

Iar ei nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Tocmai de aceea vreau să mă culc cu ea. Mă simt de parcă, dacă aş reuşi să o fac să se dezbrace şi aş băga-o în patul meu, aş putea-o forţa să dea dovadă de vreun pic de căldură sau emoţie. Mă transformă într-un mascul alfa, un vânător, chitit să doboare cel mai greu de prins pradă de pe pământ şi să-i pună capul pe peretele din sufragerie drept trofeu. Poate de-aia şi e acostată peste tot pe unde se duce, nu pentru c-o iubesc oamenii, ci pentru că *vor* s-o iubească, s-o facă uşor de iubit.

Când lasă cana jos, îi văd cicatricea de pe dosul palmei drepte. E lată şi se întinde dintr-o parte într-alta, neregulată şi cu noduri. N-a spus nimănui de unde-o are şi sunt sigur că n-are să-mi spună nici mie, dar tot trebuie să întreb.

— M-am tăiat într-o hârtie, zice.

Sunt destul de sigur că asta trebui să fie o glumă, aşa că râd. O întreb dacă merge la inaugurarea Monumentului de Zece Ani, o instalaţie de artă ridicată pe locul înfrângerii Întunecatului, şi-mi zice „E în fişa postului”, de parcă ar fi fost o slujbă pentru care ar fi candidat, în loc de un destin la propriu.

— Nu pare să-ţi facă plăcere, remarc eu.

— Ce m-a dat de gol? îmi zâmbeşte ea, afectat.

Când mă pregăteam pentru interviu, am întrebat câţiva prieteni ce cred despre ea, ca să-mi dau seama cum o percepe omul obişnuit pe Sloane Andrews. Unul dintre ei a comentat că n-o văzuse niciodată zâmbind, iar acum, că stau în faţa ei, mă pomenesc întrebându-mă dacă chiar zâmbeşte vreodată. Îmi şi exprim mirarea cu glas tare; sunt curios cum are să reacţioneze.

Nu prea bine, după cum se dovedeşte.

— Dac-aş fi un tip, zice ea, mi-ai pune întrebarea asta?

Îndepărtez discuţia de la subiect cât de repede pot. Conversaţia noastră e mai degrabă un joc de Minesweeper, în care eu devin din ce în ce mai încordat pe măsură ce fac clic pe pătrăţele, crescându-mi cu fiecare clic şansele de a detona una dintre mine. Mai fac o dată clic, întrebând dacă la acest moment al anului o cuprind amintirile.

— Încerc să nu mă gândesc, zice. Dac-aş face-o, viaţa mi s-ar transforma într-un afurisit de calendar de Advent. În fiecare zi, câte-o bomboană de ciocolată cu Întunecatul în altă formă, toate naşpa cu spume la gust.

Fac iar clic, întrebând dacă are vreo amintire plăcută.

— Eram cu toţii prieteni, înţelegi? Mereu o să fim. Vorbim aproape numai prin glume pe care le pricepem doar noi atunci când suntem împreună.

Uf! Bănuiesc că pot s-o întreb despre ceilalţi patru Aleşi: Esther Park, Albert Summers, Ines Mejia şi, desigur, Matthew Weekes.

Şi-aici intrăm într-un final pe făgaş. Aşa-numiţii Aleşi s-au apropiat rapid unii de alţii după ce s-au cunoscut, iar Matt le-a fost, natural, conducător.

— Aşa e el, spune ea, şi mai că pare iritată de chestiune. Mereu preia conducerea, îşi asumă răspunderea. Ne aminteşte să punem problema din punct de vedere etic. Genul ăsta de lucruri.

Surprinzător, nu cu Matt formase o legătură imediată, ci cu Albie.

— Era tăcut, zice, ca un compliment. Ne muriseră toţi fraţii şi taţii – ceea ce făcea parte din profeţie –, dar mie îmi murise cel mai recent fratele. Aveam nevoie de linişte. În plus, Vestul Mijlociu, Alberta, sunt la fel.

Albert şi Ines locuiesc împreună la Chicago – platonic, de vreme ce Ines se identifică drept lesbiană –, iar Esther s-a dus acasă în Glendale, California, chiar anul trecut, ca să aibă grijă de mama ei bolnavă. Le-a fost greu tuturor să se afle departe unul de altul, zice Sloane, dar, din fericire, pot să ţină cu toţii legătura cu Esther prin intermediul paginii ei de Insta!, care este activă (şi populară), unde consemnează şi cele mai mici detalii ale vieţii sale.

— Ce crezi despre mişcarea „Toţi Aleşii” care a apărut în ultimii ani? o

întreb.

Mişcarea „Toţi Aleşii” e un grup mic, dar cu glas puternic, care militează pentru un accent mai mare pe rolul jucat de ceilalţi patru Aleşi în înfrângerea Întunecatului, în loc de atribuirea victoriei doar lui Matthew Weekes.

Sloane vorbeşte fără menajamente.

— Cred că-i rasistă.

— Unii dintre membrii săi afirmă că-i sexist ca Matt să fie ridicat deasupra voastră, a tuturor.

— Ce-i sexist e să ignori ce zic eu şi să afirmi că nu mă duce capul la mai mult, replică ea. Cred că Matt este adevăratul Ales. Am zis-o de multe ori. Nu te preface că-mi faci o favoare dându-l jos!

Mut apoi discuţia de la Aleşi la Întunecat şi aici se strică treaba. O întreb pe Sloane de ce a părut Întunecatul interesat în mod special de ea. Nu mă slăbeşte din ochi cât soarbe ce i-a mai rămas din cafea şi, când lasă cana jos, îi tremură mâna. Apoi îşi pune şapca cu Cubs drept peste părul ăla superb care arată ca după o partidă de sex şi zice:

— Am terminat.

Bănuiesc că atunci când zice c-am terminat, am terminat, pentru că Sloane pleacă. Arunc o bancnotă de zece dolari pe masă şi dau fuga după ea, nevrând să renunţ aşa uşor. V-am mai spus că Sloane Andrews mă transformă în vânător?

— Aveam şi eu un subiect de nediscutat! se răţoieşte ea la mine. Mai ţii minte care era?

E roşie la faţă, furioasă şi plină de viaţă, în parte dominatoare, în parte pisică vagaboandă nervoasă. De ce-oi fi aşteptat eu atâta până s-o scot din sărite? Aş fi

putut să stau cu ochii pironiţi la aşa ceva de la început.

Subiectul inabordabil era, desigur, orice avea legătură cu relaţia ei cu Întunecatul. Cu siguranţă nu se aşteptase să respect interdicţia, remarc eu, doar e cel mai interesant lucru la ea.

Se uită la mine de parc-aş fi o bucată de hârtie udă într-o băltoacă de pe-o alee lăturalnică, mă trimite la origini şi traversează aiurea strada doar ca să se îndepărteze de mine. De data asta, o las să plece.

1

SECĂTUIREA ARĂTA LA FEL de fiecare dată: toţi oamenii ţipau şi fugeau de norul uriaş şi negru de haos, niciodată suficient de iute. Erau traşi în el, pielea li se smulgea de pe oase cât mai trăiau s-o simtă şi sângele ţâşnea din ei ca din ţânţari loviţi cu pliciul, *o, Doamne!*

Sloane era trează şi gâfâia. *Linişte!* îşi zise. Era rece pe jos în casa Întunecatului, care îi luase ghetele, iar degetele de la picioare i se strânseră. Trebuia să găsească ceva greu sau ceva ascuţit, însă voia cam multe în ambele cazuri, evident, căci nu fusese niciodată atât de norocoasă.

Deschise smucind sertare şi găsi linguri, furculiţe şi spatule. Vreo câteva elastice. Clipsuri pentru pungi de chipsuri. De ce-i luase ghetele? De ce se temea un criminal în masă de perechea de încălţări Doc Martens a unei fete?

„Bună, Sloane!” îi şopti el la ureche, iar ea se înecă cu un hohot de plâns. Mai smuci un sertar şi găsi un şir de mânere, cu lamele îngropate în suportul pentru cuţite. Tocmai scotea cuţitul măcelarului din el când auzi ceva scârţâind la spate, sub apăsarea unui pas.

Se răsuci, simţindu-şi picioarele lipicioase pe linoleum, apoi lovi cu putere cu cuţitul.

— Sfinte Sisoe!

Matt o prinse de încheietura mâinii şi rămaseră o clipă uitându-se unul la altul pe deasupra braţelor şi a cuţitului.

Sloane icni când realitatea se întoarse pic cu pic. Nu era în casa Întunecatului, nu era în trecut, ci în apartamentul pe care-l împărţea cu Matthew Weekes.

— O, Doamne!

Lăsă mâna moale pe mânerul cuţitului care căzu cu un zăngănit pe podea, săltând între picioarele lor. Matt îi puse mâinile pe umeri; îi simţi căldura strânsorii.

— Eşti aici? o întrebă el.

O mai întrebase şi înainte, de zeci de ori. Cel care se ocupa de ei, Bert, o numise lupoaică singuratică şi rareori o obligase să se alăture celorlalţi la antrenamente sau în misiuni. „Las-o să facă ce face!” îi spusese lui Matt, odată ce devenise clar ca Matt le era conducătorul. „Ai să obţii rezultate mai bune astfel.” Şi Matt o lăsase, întrebând-o de sănătate doar când fusese nevoit.

„Eşti aici?” La telefon, într-o şoaptă, în puterea nopţii sau chiar în faţa ei când era plecată cu gândul la ceva. O iritase întrebarea la început. „Bineînţeles că sunt aici, unde mama naibii să fiu?” Însă, în momentul de faţă, aceasta însemna că el înţelegea despre ea un lucru pe care nu-l recunoscuseră niciodată: Sloane nu putea spune mereu că da.

— Da, răspunse ea.

— OK. Aici să rămâi, bine? Îţi aduc medicamentul.

Sloane se rezemă de blatul de marmură. Cuţitul zăcea la picioarele ei, dar nu mai îndrăzni să-l atingă. Aşteptă, respirând, cu ochii aţintiţi pe vârtejul cenuşiu care-i amintea de un bătrân văzut din profil.

Matt se întoarse cu o pastiluţă galbenă într-o mână şi paharul cu apă de pe noptiera ei în cealaltă. Le luă pe amândouă cu mâini tremurânde şi înghiţi nerăbdătoare pastila. Să vină calmul plăcut al benzodiazepinei! Ea şi cu Ines compuseseră cândva, la beţie, o odă pastilelor, lăudându-le pentru culorile frumoase, efectele rapide şi pentru cum făceau ceva ce nimic altceva nu putea.

Puse jos paharul cu apă şi se lăsă să alunece la podea. Simţea răceala acesteia prin pantalonii de pijama presăraţi cu pisici care scoteau raze laser din ochi, însă de această dată, o ancora în realitate. Matt se aşeză şi el, în boxeri, lângă frigider.

— Auzi… începu ea.

— Nu trebuie s-o spui.

— Sigur, cât pe ce să te înjunghii şi nu-i nevoie de scuze.

O privea cu ochi blânzi. Îngrijoraţi.

— Nu vreau decât să-ţi fie ţie bine.

Cum îl numise articolul ăla îngrozitor? „Posibil cel mai de treabă om în viaţă”? Fusese de acord cu Rick Lane, urâciosul numărul unu, cel puţin în acea privinţă. Matt avea sprâncene care se uneau într-o privire plină de compasiune şi o inimă pe măsură.

El întinse mâna după cuţitul care zăcea pe podea lângă glezna ei. Era mare şi lung, aproape cât antebraţul lui.

Ochii o usturau. Îi închise.

— Îmi pare foarte rău!

— Ştiu că nu vrei să discuţi cu mine despre asta, zise Matt. Totuşi, ce-ai zice să discuţi cu altcineva?

— Cum ar fi?

— Poate cu doctoriţa Novak? Lucrează în cadrul Departamentului de Stat pentru Veterani, mai ţii minte? Am avut discuţia aia împreună la centrul de detenţie pentru minori.

— Nu-s soldat, replică Sloane.

— Da, dar ea se pricepe la sindromul de stres posttraumatic.

Nu-i trebuise niciodată un diagnostic oficial – clar avea sindrom de stres posttraumatic. Era însă ciudat să-l audă pe Matt rostind-o atât de liniştit, ca şi cum ar fi fost vorba de gripă.

— În regulă, zise ea, ridicând din umeri. Am s-o sun dimineaţă.

— Oricine ar avea nevoie de terapie. După toate prin câte-am trecut. Adică, Ines s-a dus.

— Ines s-a dus şi tot îşi mai pune capcane explozive improvizate prin apartament, de parc-ar trăi într-o fantezie *Singur acasă,* zise Sloane.

— Bine, fie, e un exemplu prost.

Reflectorul de pe scările din spate strălucea prin ferestre, portocaliu-gălbui pe pielea smeadă a lui Matt.

— Tu n-ai avut niciodată nevoie de aşa ceva, spuse Sloane.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Da’ tu unde crezi c-am tot dispărut în anul de după moartea Întunecatului?

— Ne-ai zis că te duceai la doctor.

— Ce fel de doctor trebuie să vadă un pacient în fiecare săptămână vreme de *luni* de zile?

— Habar n-am. M-am gândit că era ceva în neregulă cu… replică Sloane, arătând vag spre prohab. Pricepi tu. Ouţele sau ceva pe-acolo.

— Să ne lămurim! făcu el, zâmbind larg. Ai crezut c-am avut un soi de problemă medicală jenantă, care a necesitat cel puţin şase luni de vizite regulate la doctor… şi nu m-ai întrebat *niciodată* despre ea?

Sloane îşi reprimă un zâmbet.

— Mai că pari dezamăgit de mine.

— Nu, nu, sunt doar impresionat.

Când făcuse cunoştinţă cu el, Matt fusese un băiat deşirat de treisprezece ani, dar zâmbetul acela îl avusese mereu.

Se îndrăgostise de el de şase ori înainte să ştie că asta i se întâmplase: atunci când strigase ordine prin vântul asurzitor al Secătuirii, ţinându-i pe toţi în viaţă; când stătuse treaz alături de ea, în nopţile lungi de drumuri cu maşina prin ţară, după ce toţi ceilalţi adormiseră; când o sunase pe bunica lui şi glasul i se înmuiase. Nu lăsase niciodată pe nimeni în urmă.

Îşi strânse degetele de la picioare pe dala din podea.

— Să ştii că am mai fost. La terapie, zise ea. M-am dus câteva luni când aveam şaisprezece ani.

— Serios?! făcu el, încruntându-se. Nu mi-ai spus niciodată.

Multe lucruri nu-i spusese, nu le spusese nimănui.

— Nu voiam să îngrijorez pe nimeni şi în continuare nu vreau, aşa că… doar să nu le spui celorlalţi, bine? Nu vreau să văd ştirea în nenorocita aia de *Esquire* cu titlul „V-a spus-o Rick Lane”.

— Sigur că da.

O prinse de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Ar trebui să mergem în pat. Peste patru ore trebuie să ne trezim pentru inaugurarea monumentului.

Sloane încuviinţă din cap, dar rămase pe podeaua bucătăriei până când medicamentul îşi făcu efectul şi încetă să mai tremure, după care Matt puse bine cuţitul, o ajută să se ridice şi se întoarseră în pat.

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

4 octombrie 2019
Către dra. Sloane Andrews
[redacted]
[redacted]

Serie: H-20XX-74545
Stimată dră. Andrews,

La data de 13 septembrie 2019, biroul Coordonatorului pe Probleme de Confidenţialitate şi Informaţii a primit cererea dumneavoastră din 12 septembrie 2019, înaintată în baza Legii liberului acces la informaţii de interes public, pentru informaţii sau evidenţe ale Proiectului. Soneria".

Multe dintre evidenţele solicitate rămân secretizate. Totuşi, datorită anilor petrecuţi de dumneavoastră în slujba guvernului Statelor Unite, v-am oferit acces la toate documentele, mai puţin cele care necesită cel mai înalt nivel de acces de securitate. Am căutat în baza noastră de date toate evidenţele puse la dispoziţia publicului şi am găsit documentele incluse, ce totalizează 120 de pagini, care, considerăm noi, răspund solicitării dumneavoastră. Nu se percepe nicio taxă pentru ele.

A dumneavoastră,
Mara Sanchez

Coordonatoare pe Probleme de Confidenţialitate şi Informaţii

STRICT SECRET

2

CÂND ÎI SUNĂ ALARMA în dimineaţa următoare, Sloane mai luă imediat o pastilă de benzodiazepină. Avea să aibă nevoie de ea peste zi; în acea dimineaţă urma să participe la inaugurarea Monumentului de Zece Ani, un memorial închinat vieţilor pierdute în urma atacurilor Întunecatului, iar seara, la gala celor Zece Ani de Pace, care avea să sărbătorească anii trecuţi de la înfrângerea lui.

Oraşul Chicago angajase un artist pe nume Gerald Frye să construiască monumentul. Judecând după portofoliul acestuia, se inspirase foarte mult din opera minimalistului Donald Judd, fiindcă monumentul nu era, de fapt, decât o cutie de metal înconjurată de o întindere de pământ gol, acolo unde fusese turnul dizgraţios din mijlocul Buclei[12] de lângă râu. Părea mic pe lângă clădirile înalte din jurul lui şi sclipea în soare, când maşina lui Sloane se opri în dreptul sau în ziua inaugurării.

Matt închiriase un şofer ca să nu fie nevoiţi să-şi bată capul cu parcarea, ceea ce se dovedi a fi o idee bună, deoarece oraşul roia de oameni, iar mulţimea era aşa de compactă, încât şoferul fu nevoit să folosească claxonul Lincolnului lor negru ca să treacă prin ea. Chiar şi aşa, mulţi ignorară sunetul până când simţiră căldura motorului în spatele genunchilor.

Odată ajunşi aproape, un poliţist lăsă maşina să treacă de o barieră şi o apucară pe o bucată liberă de drum spre monument. Sloane îşi simţea pulsul în spatele ochilor, ca o durere de cap. Imediat ce Matt avea să deschidă portiera maşinii şi să păşească afară la lumină, toată lumea avea să ştie cine erau. Oamenii aveau să-şi ridice telefoanele să filmeze. Aveau să arunce fotografii, carneţele şi braţe peste barieră ca să li se dea autografe. Aveau să strige numele lui Matt şi al lui Sloane, să plângă şi să se zbată să înainteze, ca să le povestească despre persoanele şi bunurile pe care le pierduseră.

Îşi dorea să se poată întoarce acasă, dar în schimb îşi şterse palmele de partea din faţă a rochiei, trase încet aer în piept şi îşi puse mâna pe umărul lui Matt. Maşina se opri. Matt deschise portiera.

Ea păşi afară în urma lui şi se izbi de un zid de sunete. Matt se întoarse zâmbind către ea şi-i zise la ureche:

— Nu uita să zâmbeşti!

O mulţime de bărbaţi îi spuseseră lui Sloane să zâmbească, dar nu voiseră decât să-şi exercite un soi de putere asupra ei. Matt însă nu încerca decât să o protejeze. Propriul lui zâmbet era o armă împotriva unei forme mai blânde şi mai perfide de rasism, care-i îmboldea pe oameni să se ţină după el prin magazine, înainte să-şi dea seama cine e, sau să presupună că crescuse într-un cartier rău-famat în loc de Upper East Side, sau să facă fixaţie pentru Sloane şi Albie ca salvatori ai lumii, de parcă Matt, Esther şi Ines n-avuseseră nimic de-a face cu asta. Aceeaşi formă de rasism se regăsea şi în tăcere şi ezitare, în glume nepăsătoare şi stângăcie.

Existau şi forme mai dure şi mai violente, împotriva cărora însă zâmbetele nu reprezentau o armă.

Matt se apropie de mulţimea care se împingea în bariera, unde mulţi oameni ţineau în mâini poze cu el, articole de reviste şi cărţi. Scoase un marker negru din buzunar şi-şi lăsă pe fiecare semnătura lui rapidă *MW,* ale cărei litere reprezentau una inversul celeilalte. Sloane îl urmări de la depărtare, distrasă de haos preţ de o clipă. Matt se aplecă să facă o poză cu o roşcată între două vârste, care nu se descurca cu telefonul; i-l luă ca să-i arate cum se porneşte camera frontală. Oriunde se ducea, oamenii îi ofereau ceva de la ei, uneori sub forma recunoştinţei, alteori sub forma unor poveşti despre cei pe care-i pierduseră din cauza Întunecatului. El le purta cu sine pe toate.

După câteva minute, Sloane se duse la el şi îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, Matt, dar ar trebui să mergem.

Oamenii se întindeau şi spre ea, desigur, fluturând exemplare ale articolului din *Trilby,* cu faţa ei întinsă pe o pagină şi porcăria sexistă a lui Rick Lane pe pagina cealaltă. Unii îi strigau numele, iar ea îi ignora, aşa cum o făcea mereu. Armele lui Matt erau generozitatea, amabilitatea şi faptul că ştia cum să se poarte în societate. Ale lui Sloane erau detaşarea, înălţimea şi o lipsă implacabilă de expresie.

Matt se uită spre un grup de adolescente afro-americane, îmbrăcate cu uniforme şcolare, care stăteau la coadă. Una dintre fete avea părul aranjat în codiţe subţiri cu mărgele la capete. Trăncăneau între ele, iar ea tot sălta emoţionată pe vârfuri. În mână ţinea un clipboard ce părea a avea o petiţie oarecare.

— O clipă! îi spuse el lui Sloane, apoi se duse către grupul în uniforme.

Refuzul lui o irită un pic, dar sentimentul dispăru când îi văzu schimbarea subtilă de ţinută a corpului şi umerii relaxându-se.

— Hei! îi zise el fetei cu codiţe, surâzând larg.

Sloane simţi o mică durere în piept. Existau părţi din el la care nu avea să ajungă niciodată, un limbaj al lui pe care nu avea să-l audă nicicând, pentru că, atunci când era ea de faţă, vorbele dispăreau.

Se hotărî să meargă mai departe fără el. Nu conta dacă Matt ajungea la timp la ceremonie. Toată lumea avea să aştepte.

O porni pe culoarul îngust pe care-l croise poliţia prin mulţime. Urcă scările către scena cam de mărimea unui dormitor mediu, fără nimic în jur, care dădea spre cutia de metal a monumentului.

— Slo!

Esther îi făcea cu mâna de pe scenă, încălţată cu tocuri de doisprezece centimetri şi în pantaloni negri de piele. Bluza albă era suficient de largă cât să rămână elegantă, iar de la depărtare chipul ei arăta aproape la fel ca în ziua în care-l învinseseră pe Întunecat – dar, cu cât se apropia, cu atât Sloane vedea mai bine strălucirea fără pori obţinută prin

fond şi iluminator de ten, fard de obraz bronzant, pudră şi Dumnezeu mai ştie ce.

Se simţi uşurată la vederea ei. Lucrurile nu mai fuseseră la fel pentru ei cinci de când Esther se mutase înapoi acasă pentru a avea grijă de mama sa. Sloane urcă treptele spre scenă, clătinând din cap înspre paznicul care-i oferise braţul s-o ajute, şi o trase pe Esther la piept.

— Frumoasă rochie! îi zise Esther, după ce se desprinseseră una de alta. A ales-o Matt?

— Sunt capabilă să-mi aleg singură hainele, îi replică Sloane. Cum…

Se pregătea s-o întrebe pe Esther cum se mai simte mama ei, dar aceasta deja îşi scosese telefonul şi-l ţinea în mâna întinsa pentru un selfie.

— Nu!

— Haide, *Slo!* Vreau o poză cu noi!

— Nu, tu vrei să arăţi o poză cu noi unui milion de oameni pe Insta! şi asta e cu totul altceva.

— Am să fac una fie că zâmbeşti în ea, fie că nu, aşa c-ai face bine să nu alimentezi zvonurile cum că eşti o turbo-jigodie, îi atrase atenţia Esther.

Sloane îşi dădu ochii peste cap, îndoi un pic genunchii şi se aplecă în faţă pentru fotografie. Reuşi să-şi schiţeze ceva ce semăna a zâmbet.

— Dar numai una, bine? Nu-s prezentă pe reţelele de socializare online dintr-un motiv întemeiat.

— Pricep, tu eşti atât de *altfel* şi de *autentică* şi de ce-o mai fi!

Esther dădu din mână înspre ea, cu nasul în telefon.

— Am să-ţi desenez o mustaţă.

— Ce gest potrivit pentru aniversarea a zece ani de la o bătălie oribilă!

— Bine, fie, am s-o postez aşa cum e. Plicticoasă mai eşti!

O ceartă obişnuită. Sloane şi Esther se întoarseră către Ines şi Albie, care stăteau pe scaune lângă podium şi erau îmbrăcaţi în costume negre identice. Al lui Ines avea reverele un pic mai late, iar cravata

lui Albie era un pic mai albastră, dar asta era singura diferenţă din câte îşi dădea ea seama.

— Unde-i Matt? întrebă Ines.

— Cu supuşii săi regali, replică Esther.

Sloane se uită în urmă. Matt încă mai vorbea cu adolescenta, încruntat şi dând din cap la ceva ce spunea aceasta.

— Vine şi el imediat, zise, întorcându-se din nou spre ceilalţi.

Albie avea privirea înceţoşată, dar se poate să fi fost din cauză că era opt dimineaţa, iar el nu se trezea de obicei mai devreme de ora zece. Când se uită spre ea, păru suficient de concentrat şi doar obosit. Îi făcu din mână.

— Ţi-am ţinut loc, Slo, îi spuse, bătând cu palma în scaunul de lângă el.

Sloane se aşeză, cu picioarele încrucişate la gleznă şi trase sub ea, aşa cum o învăţase bunica. „Chiar vrei să le arăţi lenjeria intimă străinilor? Păi atunci încrucişează-ţi afurisitele alea de picioare, măi fată!”

— E totul în regulă? îl întrebă ea.

— Nu prea, îi răspunse el, cu un zâmbet firav. Da’ ce, asta-i ceva nou?

Îi zâmbi şi ea la fel.

— Hei, copii!

Un bărbat traversa scena. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni gri-cărbune şi un sacou la care asortase o cămaşă albastru-deschis. Avea părul grizonant pieptănat atent pe spate. Nu era un om oarecare, ci John Clayton, primarul oraşului Chicago, ales în urma unei campanii cu sloganul „Nu la fel de corupt precum celălalt, probabil”, preluat de scena politică din Chicago de câţiva ani. Posibil să fi fost şi cel mai insipid om în viaţă.

— Vă mulţumesc c-aţi venit! zise primarul Clayton, dând mâna cu Sloane, apoi cu Albie, Ines şi Esther.

Matt urcă scările spre scenă la timp ca să dea şi el mâna cu primarul.

— Am să spun câteva cuvinte, după care puteţi să treceţi cu toţii prin monument. Ar fi ca şi cum l-aţi binecuvânta, nu? După aceea vă scoatem de-aici. Vor dori o poză cu noi toţi. Acum? Da, acum.

Făcu semn spre fotograf, care îi aşeză astfel încât monumentul să fie abia vizibil în spatele lor, punându-l la mijloc pe Matt, cu mâna pe spatele lui Sloane, care nu ştia sigur dacă să zâmbească la aniversarea a zece ani de la înfrângerea Întunecatului. Întreaga lume avea să sărbătorească în acea zi. Până şi oraşul Chicago, care pierduse atât de mult – aveau să coloreze râul în albastru şi Wrigleyville avea să mustească de bere, iar trenul suspendat avea să se transforme în bou-vagon. Veselia era bună, Sloane o ştia, ba chiar luase parte la ea în primii ani de după eveniment, dar acum îi era mai greu. I se spusese că avea să devină din ce în ce mai uşor cu timpul, dar până în acel moment nu era adevărat. Izbucnirea de bucurie şi triumf de după ce căzuse Întunecatul pălise şi nu mai rămăsese decât sentimentul de nemulţumire şi conştientizare a tot ceea ce se pierduse pe drumul spre victorie, care nu-i dădea pace.

Nu zâmbi pentru fotografie. Cât timp Esther îi explicase primarului care era treaba cu filmuleţele cu efecte de bumerang, Sloane se lăsă pe spate în scaunul de lângă Albie. Matt vorbea cu soţia primarului, care îl întreba dacă n-ar putea să vină la inaugurarea unei noi biblioteci din Uptown, iar Ines tot bâţâia un picior, surescitată ca întotdeauna. Albie îşi puse mâna pe mâna lui Sloane şi o strânse.

— La mulţi ani! Presupun că trebuie să-ţi urez, zise ea.

— Da, îi răspunse el. La mulţi ani!

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

MEMORANDUMUL DE MĂSURI DE SECURITATE NAŢIONALĂ NR. 70

CĂTRE: AGENŢIA PENTRU CERCETAREA Şi INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI (ACIS)
SUBIECT: EVENIMENTELE CATASTROFALE NEEXPLICATE DIN 2004

Aprobând evidenţele evenimentelor din data de 2 februarie 2005, în cadrul şedinţei Consiliului Naţional pentru Securitate, preşedintele a dispus studierea incidentelor dezastroase din 2004 în eventualitatea existenţei unui tipar al acestora. Cum incidentele rămân neexplicate până în prezent prin metode convenţionale, acest lucru cade în sarcina Agenţiei pentru Cercetarea şi Investigarea Supranormalului (ACIS).

Ca atare, se solicită ca ACIS să preia acest studiu cât mai repede şi să-şi prezinte opiniile preliminare cu privire la evenimentele menţionate în cadrul următoarei şedinţe a Consiliului Naţional pentru Securitate. V-am ataşat articolele adunate până acum cu privire la evenimentele respective de către Consiliul Naţional pentru Securitate.

Shonda Jordan

— Chillicothe Gazette —

RELATĂRILE OFICIALE DESPRE DEZASTRUL DIN TOPEKA RĂMÂN ÎN CONTINUARE VAGI

de Jay Kaufman

TOPEKA, 6 MARTIE: La ultima verificare, numărul victimelor de la Topeka, statul Kansas, ca urmare a dezastrului de la data de 5 martie 2004 este de 19.327, dar autorităţile nu par să ştie ce a cauzat importanta pierdere de vieţi. Sau, dacă ştiu, nu spun.

Prognozele meteo pentru dimineaţa de 5 martie indicau cer acoperit şi temperaturi maxime de 4 grade Celsius, cu 10% posibilitate de ploaie. Martorii din localităţile învecinate vorbesc despre zone cu soare şi vânt slab. La 13.04 fix, totul a luat-o razna. Într-o relatare a unui angajat al Serviciului Meteorologic Naţional, atmosfera de la birou a fost descrisă drept „haos curat", menţionându-se monitoare care scârţâiau şi ţipete.

„Vreme de câteva minute, parcă trecuseră o tornadă, un cutremur şi un uragan deodată. Schimbările de presiune atmosferică erau nebuneşti, iar trepidaţiile s-au simţit până în Kentucky. N-am mai pomenit aţa ceva," a declarat sursa. Angajatul a solicitat să rămână anonim de teamă să nu-şi piardă slujba. Serviciul Meteorologic Naţional a dat ulterior un comunicat cum că nu poate oferi publicului detalii suplimentare, deoarece încă se desfăşoară o anchetă.

Guvernul federal a avut aceeaşi atitudine. Departamentul pentru Securitate Internă, inclusiv Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Urgenţă, a rămas tăcut. Biroul Federal de Investigaţii a declarat că ancheta să nu sugerează faptul că incidentul s-ar datora teroriştilor străini sau interni, dar nu poate să excludă această ipoteză.

Chiar şi la nivel local, primarul oraşului Topeka, Hal Foster, care la acel moment se afla în vacanţă la Orlando, Florida, a transmis condoleanţe şi şi-a exprimat regretul, dar nu şi măcar o ipoteză despre ce se petrecuse.

Ceea ce am putut afla despre eveniment vine de la persoane particulare. Andy Ellis din Lawrence, Kansas, a mers cu maşina în zona din jurul oraşului Topeka cu o dronă pe care o foloseşte de obicei pentru a urmări construcţia noii sale case. Imaginile pe care le-a surprins din Topeka, pe care le-a furnizat concomitent tuturor reţelelor de posturi de ştiri, sunt înfiorătoare. Arată schelete de clădiri, cadavre pe străzi şi, cel mai ciudat, nici măcar un pic de materie vegetală vie. Toţi copacii din Topeka, după cum o dovedesc imaginile, sunt numai crengi zbârcite şi frunze moarte.

Lăsat fără explicaţii concrete, publicul s-a îndreptat către teorii ale conspiraţiei, cum ar fi o invazie extraterestră, un experiment guvernamental care a mers prost, o nouă armă de distrugere în masă şi un nou tip de fenomen meteo rezultat din schimbările climatice. S-a răspândit şi isterie, determinându-i pe unii să înceapă construcţia de adăposturi contra bombelor în casele lor sau să întocmească noi planuri de evacuare care susţin deplasarea la o distanţă cât mai mare de centrul oraşului şi nu căutatul refugiului în el.

„Avem nevoie de răspunsuri," a afirmat Fran Halloway, din Willard, una dintre localităţile de lângă Topeka rămase în picioare. „Meritǎm să ştim de ce oamenii dragi nouă au murit. Şi n-o să avem linişte până nu le primim."

— **Portland Bugle** —

DEZASTRUL LOVEŞTE PORTLANDUL, FACE ZECI DE MII DE VICTIME

de Arjun Patel

PORTLAND, 20 AUGUST: Un fenomen meteo calificat timid drept uragan a lovit pe 19 august oraşul Portland din Oregon, provocând inundaţii pe suprafaţă mare şi distrugând locuinţe şi clădiri. Dacă rămâne calificat astfel, ar fi primul uragan tropical din istoria consemnată care să ajungă pe Coasta de Vest.

Cum numărul de victime este estimat la 50.000, acesta este cel mai mare dezastru natural ca amploare din istoria Statelor Unite şi a avut loc după Calamitatea de la Topeka de anul acesta, care, conform numărătorii finale, a răpit aproape 20.000 de vieţi. Încă nu s-au oferit explicaţii decisive pentru Calamitatea din Topeka.

Fenomenul meteo i-a uluit pe oamenii de ştiinţă, care afirmă că temperaturile scăzute ale Oceanului Pacific reprezintă motivul pentru lipsa de uragane pe Coasta de Vest. „Uraganele sunt întreţinute de temperatura crescută a apei," afirmă dr. Joan Gregory, profesoară de ştiinţe ale atmosferei de la Universitatea din Wisconsin-Madison. „O explicaţie pentru acest lucru *ar putea* fi schimbările climatice, dar nu am auzit să fi înregistrat cineva recent temperaturi crescute în Oceanul Pacific. Pare o întâmplare stranie." Este posibil să apară mai multe informaţii pe parcursul operaţiunilor de salvare. Se va ţine un priveghi la lumina lumânărilor pentru cei dispăruţi joi la ora 20.00 în Pioneer Courthouse Square.

— Rochester Observer —

S-A ZĂRIT O SILUETĂ ÎN MIJLOCUL DEZASTRULUI; TEORII ALE CONSPIRAŢIEI SE RĂSPÂNDESC CU VITEZĂ PE MĂSURĂ CE APAR TOT MAI MULTE RELATĂRI DESPRE O SILUETĂ ÎNTUNECATĂ

de Carl Adams

ROCHESTER, 7 DECEMBRIE: „A fost ca la nebuni," declară Brendan Peterson din Sutton, Minnesota, unul dintre supravieţuitorii atacului asupra Minneapolisului, soldat cu pierderea a aproape 85.000 de vieţi anul acesta. S-a aflat chiar în centrul distrugerilor şi descrie un peisaj de iad cu vânt şi dărâmături zburând. „Am văzut cum o femeie s-a făcut bucăţi chiar în faţa mea, povesteşte acesta, cu mâinile tremurând. „N-am mai văzut aşa ceva niciodată, nici măcar în filme."

Brendan atribuie supravieţuirea lui unui „noroc chior" şi nu e singurul care crede aşa ceva. Câţiva dintre supravieţuitorii mai deschişi ai atacului au povestit şi ei despre moarte oribilă, relatările lor fiind una mai sângeroasă decât alta. Toate au însă ceva în comun: fiecare supravieţuitor a văzut silueta unui bărbat care se mişca încrezător printre ravagii.

„Bănuiesc c-ar fi putut să fie o femeie," afirmă George Williams, alt locuitor din Sutton şi vecin al lui Brendan Peterson. „Oricum însă, arăta a om. Cel mai sinistru lucru pe care l-am văzut vreodată."

Dezastrele au fost calificate de guvernul SUA drept „atacuri", dar nu au fost identificaţi autorii lor. Au apărut teorii pe Internet, de la unele plauzibile (terorişti, agenţi ai unor guverne străine ostile) la unele de-a dreptul absurde (extratereştri, o divinitate mânioasă).

„Totuşi, a fost greu de observat," explică Brendan mai târziu, referindu-se la silueta pe care a zărit-o în

timpul atacului de la Minneapolis. „Întunecat din cap până-n picioare. Nu-s nebun. Ştiu ce-am văzut”

3

DISCURSUL PRIMARULUI fu o înşiruire de banalităţi despre cum se merge mai departe după suferinţă, triumful binelui asupra răului şi cinstitul morţilor. Pe la jumătatea lui, Ines se aplecă înspre Sloane şoptindu-i un citat din *Friday Night Lights*[3]: „Ochi limpezi, inimi pline, n-ai cum să pierzi”, şi fu nevoită să-şi acopere gura ca să nu-şi dea seama nimeni din mulţime că râdea. Albie se prefăcu că are un acces de tuse, iar Esther îi trase un cot în coaste lui Ines. Matt îşi stăpâni chipul, forţându-l să ia o expresie serioasă. Pentru o clipă, Sloane simţi că primise ceva în schimb.

Bliţurile aparatelor foto fulgerară peste tot când se termină discursul, iar mulţimea aplaudă. Sloane li se alătură, bătând din palme până când începură s-o mănânce. Urmă o serie de strângeri de mâini ferme şi, în cele din urmă, veni momentul în care Aleşii să binecuvânteze Monumentul de Zece Ani cu paşii lor sfinţi sau cum naiba zisese primarul Clayton. Sloane se întrebă dacă se putea folosi de asta ca pretext să se descalţe, pentru c-o strângeau pantofii la degetele mici. Cu siguranţă nu puteai să binecuvântezi ceva pe tocuri incomode.

Pământul din junii cutiei de metal fusese pavat cu beton. Sloane coborî treptele scenei şi simţi căldura pavajului prin tălpile pantofilor. Se simţea de parcă stătea pe suprafaţa unei mări cenuşii, monumentul fiind o insulă de bronz la o sută de metri în faţa ei. Era singurul loc cu lumină caldă în toată devastarea – eteric, ca un miraj. Fixându-l cu privirea, fu surprinsă să constate că i se umpluseră ochii de lacrimi. În timp, bronzul avea să îmbătrânească, iar strălucirea lui să lase loc unei pelicule de oxizi de un verde monoton. Amintirea lor despre ceea ce se petrecuse avea să se tocească şi ea, până avea să devină palidă, iar monumentul să fie uitat şi să ajungă ceva pentru excursii şcolare şi tururi cu autocarul pentru pasionaţii de istorie.

Avea să-şi piardă strălucirea şi ea. Mereu celebră, dar mereu veştejindu-se, aşa cum se întâmpla cu vedetele de cinema bătrâne, care purtau pe chip fantoma celor care fuseseră în tinereţe.

Ciudat lucru să ştii sigur că ajunseseşi cât de sus puteai să urci!

Se duse pe urmele lui Albie la cutie, ceilalţi venind în spatele ei. Nu se putu abţine să nu se uite peste râu la locul în care stătuse Matt în ultima lor confruntare, ridicând Creanga de Aur care arunca o lumină supranaturală pe chipul lui. Unul dintre cele câteva momente în care se îndrăgostise de el.

În perete era o deschizătură îngustă ca să poată intra oamenii, iar Albie trecu drept prin ea. Ines tocmai se pregătea să intre după el, dar Sloane o opri cu mâna.

— Să-l lăsăm o clipă! zise.

Se potriveau cu toţii în feluri diferite, fiecare cunoscând cel mai bine câte o parte din celălalt pe care restul n-o cunoşteau. Esther ştia cum să-l facă pe Albie să râdă, Ines mai că putea să-i citească gândurile, iar Matt ştia cum să-l facă să vorbească. Sloane era însă experta în materie de Albie când acesta avea o zi proasta, şi acea zi nu avea cum să nu fie astfel.

— Clar o să se pişe lumea pe chestia asta, zise Ines.

— Nu trebuie să umpli tu *fiecare* moment de tăcere, i-o întoarse Matt.

— Intru să văd dacă e în regulă, spuse Sloane. Lăsaţi-mă un minut sau două!

— Sigur, replică Matt.

— Da, aşa are să aibă şi Esther timp să-şi dea seama care-i unghiul potrivit pentru cameră sau ce-o fi, comentă Ines.

Esther o pocni peste braţ, apoi îşi scoase telefonul. Sloane o tuli înainte ca Esther să apuce s-o convingă să mai facă un selfie, găsi deschizătura din perete şi se strecură în interiorul monumentului.

Pe pereţii de metal erau gravate mici litere – numele fiecărui om ucis de Întunecat. Durase ani de zile să le găsească şi să le sape pe toate, după spusele artistului, şi majoritatea numelor erau atât de mici, că de-abia le puteai citi. Artistul montase panouri luminoase în spatele plăcilor metalice, ca fiecare nume să strălucească. Te simţeai ca şi cum te-ai fi uitat la cer noaptea undeva departe în sălbăticie, unde poluarea nu afecta lumina stelelor.

Albie stătea în mijlocul cubului, cu ochii pironiţi pe unul dintre panourile de pe perete.

— Hei! îi zise ea.

— Hei! răspunse el. E frumos aici, nu?

— Au ales bine bronzul. E aproape confortabil aşa. Ai găsit numele tatălui tău?

— Nu. E ca acul în carul cu fân.

— Poate l-am putea întreba pe artist.

Albie ridică din umeri.

— Cred că ideea e să nu poţi vedea câte un nume în parte, ci doar să-ţi dea o impresie despre cât de mulţi au fost.

Atât de mulţi, că încetase să mai conteze, îşi zise Sloane. Deja ştia numărul de oameni care-şi pierduseră viaţa din cauza Întunecatului. Orice de la o sută la un milion era doar un număr, iar mintea ei prea limitată ca să-l poată cuprinde cu adevărat.

— Îmi place aşa, zise Albie. Îmi aminteşte că nu suntem decât o mână de oameni printre mii de alţi oameni care au pierdut ceva. Nu suferim mai mult sau mai puţin decât oricare dintre familiile oamenilor ăstora.

Arată spre panoul din faţa lui. Albie n-avea decât treizeci de ani, dar părul i se făcuse uşor ca fulgul şi începuse să i se retragă în zona tâmplelor. Avea şi cute pe frunte, suficient de adânci cât să i le observe ea. Timpul îl istovea.

— M-am săturat să fiu deosebit, zise Albie, cu un râs nesigur. M-am săturat să fiu sărbătorit pentru cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat.

Sloane se duse lângă el, suficient de aproape cât să li se atingă braţele. Se gândi la stiva de

documente guvernamentale din sertarul de jos al biroului ei, la Rick Lane discutând despre ea ca despre o bucată de carne la măcelar, la coşmarurile care-o urmăreau în somn până se trezea.

— Da, zise ea cu un oftat. Ştiu ce vrei să spui.

Sau cel puţin aşa credea. Văzându-i însă mâna lui Albie cum tremura când o ridică să se frece pe faţă, se întrebă dacă într-adevăr ştia.

— Cioc, cioc! făcu Esther.

Îşi ţinea telefonul într-un unghi din care să arate bine şi se plimba prin monument, cu părul aranjat perfect pe umeri.

Se întoarse astfel încât fotografia să-i cuprindă şi pe Albie şi Sloane.

— Ziceţi-le „Salut!" urmăritorilor mei de pe Insta!

— Transmiţi în direct? întrebă Sloane.

— Nu, răspunse Esther.

Sloane îi arunca o privire lui Albie şi-şi ridică ambele degete mijlocii, iar el îşi cuprinse obrajii cu mâinile scoţând un zgomot puternic ca şi cum ar fi dat vânturi. Ines intră agitată după Esther, taman când Sloane dădea din degetele mijlocii pe lângă faţa lui Albie. Cu o căutătură mânioasă, Esther lăsă telefonul.

— Asta trebuia să fie o înregistrare în direct a primului moment petrecut de mine în Monumentul de Zece Ani! zise ea. Acum va trebui s-o fac iar şi să mă prefac că e prima oară.

Ieşi vijelios, trecând pe lângă Matt.

— Ce-am pierdut? întrebă el.

— Stai aşa! spuse Albie, ducând un deget la buze.

Esther intră iar, cu telefonul sus la depărtare de faţa ei, ochii mari a falsă mirare cât se uită la numele care străluceau. Albie se repezi înainte, lăsându-şi capul într-o parte ca să intre în cadru, şi zise:

— Ea doua oară când face asta! N-o lăsaţi să vă mintă…

Esther îl împinse la o parte şi lăsă telefonul.

— Ce-aveţi, oameni buni?

— Noi? Tu eşti cea care practic are telefonul lipit de mână! spuse Sloane. Eşti mai rea ca Matt.

Matt ridică mâinile.

— Eu nu-s implicat în chestia asta.

— Nu-s eu primul om care foloseşte un mijloc de socializare online! replică Esther. E *slujba* mea, nu-i nevoie să mă judecaţi aşa de aspru.

— Acesta ar trebui să fie un eveniment sobru, comentă Matt. *Ar fi putut* să fie şi o experienţă plăcută de apropiere…

— Înregistratul nu alungă sobrietatea, spuse Esther.

— Ba da, atunci când înregistrezi din unghiul ideal pentru selfie, replică Ines, prefăcându-se că ţine un telefon în mână. Poză cu şoldul într-o parte.

— Iată numele morţilor şi curul meu mişto!

Sloane nu-şi putu reprima un chicotit. Îi ieşi atât de ascuţit, că-şi duse o mână la gură, jenată.

— Sloanie Sloanie Macaroni tocmai a scos un sunet de fată, zise Albie, ridicând din sprâncene.

— Nu carecumva să mă strigi aşa! replică ea.

— Nu te preface că nu te-am văzut toţi în filmuleţele alea făcute de Cameron! spuse Esther. Ţi-o plăcea ţie să faci pe dura pe care-o doare undeva de toate, dar, în adâncul sufletului tău, ai să fii mereu copila care a dansat în fustiţă de balerină din staniol pe melodia „Diamonds Are a Girl's Best Friend".

Sloane înjură camera răposatului ei frate şi tocmai se pregătea să răspundă, când vorbi Matt.

— L-am găsit pe Bert.

Numele adevărat al lui Bert nu era Robert Robertson, desigur. Li-l spusese pe cel adevărat cu titlu confidenţial cu câteva luni înainte de moartea sa, ca să-l poată găsi dacă pierdeau legătura cu el. Niciunul dintre ei nu-l vedea ca pe Evan Kowalczyk, pentru ei avea să fie mereu Bert.

Se duseră cu toţii în spatele lui Matt, urmărind linia descrisă de degetul său către un nume scris mic cu litere mari: EVAN KOWALCZYK. Habar n-avea Sloane cum îl găsise Matt printre atâtea nume, de pe

atâtea panouri. Era ca şi cum ar fi găsit un copac anume într-o pădure de copaci identici. Mâna lui Matt căzu şi numele lui Robert dispăru la loc în perete, estompându-se alături de celelalte nume.

Toate pierderile – fiecare pentru nimic. Un suveran întunecat şi foamea lui de nepotolit.

— Mă întreb ce-o face acum, zise Matt.

— Probabil refuză să se bucure de pensie, replică Ines.

Sloane se întoarse spre uşă înainte s-o trădeze expresia. Nu voia să le spună ce citise în dosarele pe care le primise în urma cererii de liber acces la informaţii de interes public, indicii despre un Bert pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Hai să mergem! zise ea. Au să se întrebe unde suntem.

4

INVITAŢIA LA GALĂ era prinsă cu scotch de frigiderul lor: SĂRBĂTORIŢI ZECE ANI DE PACE. De parcă înfrângerea Întunecatului adusese armonie în întreaga lume. N-o făcuse, dar, pentru Statele Unite, cel puţin, aceasta fusese un motiv să se retragă din toate. O nouă eră a izolaţionismului, cum o numiseră titlurile ziarelor. Reacţiile fuseseră… amestecate. O parte sărbătorise retragerea trupelor din alte ţări, dar protestase faţă de ieşirea din organizaţiile internaţionale de menţinere a păcii. Cealaltă salutase închiderea graniţelor, dar se împotrivise reducerii prezenţei militare peste hotare. Indiferent de care parte a spectrului căzuseră, toată lumea împărtăşise aceeaşi nelinişte intensă. Nimeni nu ştia de unde venise Întunecatul, ceea ce însemna că putea să fi venit de oriunde. Putea să fie un vecin sau prieten, refugiat sau imigrant. Până şi mama lui Sloane îşi luase o armă cu permis şi exersase la poligonul de trageri o dată pe lună, de parcă asta ar fi ajutat vreodată pe cineva în lupta împotriva Întunecatului, care făcuse armele să se prăbuşească din interior, ca nişte clădiri care făceau implozie, strâmbând şi răsucind metalul fără ca măcar să-l atingă. Sloane se întrebă cât le-ar fi luat celor de la ACIS să strunească aceeaşi putere pentru sine. Dacă n-o făcuseră deja.

Îşi scoase rochia din dulap şi o agăţă pe uşă. Era o rochie cu mărgele aurii care arăta ca din anii douăzeci. Avea să-i atârne greu pe umeri, aşa că nu intenţiona s-o îmbrace decât în ultima clipă. Într-o zi normală, nu s-ar fi deranjat cu ceva atât de fantezist, dar lui Sloane îi plăceau ocaziile, nu c-ar fi recunoscut asta în faţa cuiva. Mai devreme, chiar se ascunsese în baie ca să se uite la unul dintre filmuleţele educative despre frumuseţe ale lui Esther de pe Insta!, în care aceasta explica cum se face codiţă la ochi cu tuş. Sloane n-avea să-şi revină niciodată de pe urma ruşinii dacă afla Esther.

Cum rochia cu mărgele era, din nefericire, mulată, trebuia să găsească articolul vestimentar de care se temea cel mai tare pe lume: lenjeria modelatoare. Cea mai bună îmblânzitoare de mici imperfecţiuni ale trunchiului femeilor de la corset încoace. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească şi să vadă cum site-urile mondene arată imagini mărite din ce în ce mai mult cu volănaşul de grăsime din jurul taliei sale şi îşi dau cu părerea despre starea pântecului ei. O urmăriseră zvonuri c-ar fi însărcinată de când se cuplase cu Matt.

Nu-şi găsi lenjeria modelatoare în sertarul de lenjerie intimă sau în cel de şosete, aşa că trecu la garderobul lui Matt. Uneori se pierdea prin marea de boxeri negri pe care-i prefera el. Băgă mâna adânc printre articolele din spandex şi degetele îi atinseră în treacăt ceva mic şi tare.

O cutiuţă, cât palma ei. Neagră.

Fir-ar!

Sloane aruncă o privire spre uşă: era încă închisă şi nu se auzea mişcare pe holul de dincolo de ea. Bun. Deschise cutiuţa. Înăuntru era un inel, bineînţeles, dar nu unul oarecare, ci demodat, presărat cu pirită în loc de diamante. Îşi amintise ce fel de bijuterii îi plăceau, deşi ea nu purta niciodată aşa ceva.

Trânti capacul cutiuţei şi o vârî la loc în sertar, cu un nod în gât. Ştia ce înseamnă, desigur: el avea s-o ceară de nevastă. Curând, pentru că n-ar fi crezut că sertarul de lenjerie e o ascunzătoare bună pentru multă vreme. Dat fiind că-i plăceau gesturile teatrale, probabil că avea s-o facă la gala din acea seară.

Sloane simţi c-o ia cu rău de groază. Deschise uşa şi se iţi pe hol. Matt vorbea la telefon cu asistentul lui, Eddie. Avea agenda plină ochi de cauze. Numai în acea săptămână modera o discuţie despre încarcerarea în masă, participa la o strângere de fonduri pentru o şcoală din partea de vest a oraşului şi se întâlnea cu un senator să discute despre servicii de consiliere psihologică finanţate de stat pentru cei

care-i supravieţuiseră Întunecatului şi sufereau de stres posttraumatic. Probabil că avea să mai stea la telefon o vreme.

Închise iar uşa şi se aşeză pe marginea patului, uitându-se fix pe fereastră, la clădirea cu etaj şi câte un apartament pe fiecare nivel de vizavi, cea cu beculeţe albastre festive atârnate tot anul sub streaşină.

Îşi scoase telefonul şi formă un număr pe care nu-l mai apelase de ani de zile. Numărul mamei sale.

— Alo? zise June Hopewell, cu glasul la fel de strident ca întotdeauna.

— Mamă?

— Sloane?

Se încruntă.

— Da, eu sunt, dacă nu cumva mai ai şi alţi copii de care nu ştiu.

— Te-am văzut la televizor de dimineaţă, zise June. Sigur nu vrei să te mai gândeşti în privinţa politicii ăsteia de „fără autografe”? Arătai de parcă te fugăreau lupii.

— Da, mamă, sunt sigură.

Nu credea că mamei sale îi păsa dacă dă sau nu autografe, dar de când cu înfrângerea Întunecatului intervenise în tot ceea ce făcea Sloane, poate în încercarea de a compensa inexistenţa influenţei părinteşti în copilăria fiicei ei. La urma urmei, ratase toată adolescenţa acesteia pentru că o duruse undeva când venise guvernul să i-o ia.

— Uite ce e, vreau să discut ceva cu tine, spuse Sloane. Tocmai am găsit un inel în sertarul cu lenjerie al lui Matt, un inel de logodnă.

Mama ei rămase tăcută la celălalt capăt al firului. După care:

— Bun, şi?

— Şi? răspunse Sloane, trăgându-şi o palmă peste frunte. O iau razna!

— Slo, sunteţi împreună de zece ani.

Sloane se înroşi la faţă.

— N-am discutat niciodată despre asta! Nu crezi că dacă voia să se însoare cu mine, ar fi adus vorba

despre asta ca din întâmplare la un moment dat? Din câte ştie el, eu nu pot să sufăr întreaga instituţie din principiu.

— Chiar dacă nu-i deloc surprinzător, dat fiind numărul lucrurilor pe care nu le poţi suferi, replică June, cu o undă de amuzament strecurându-i-se în glas, poate c-a vrut să fie surpriză.

Sloane se uită la o pisică ce mergea pe lângă bordura în căutarea prăzii.

— Sloane! spuse mama ei, oftând. Mai bun ca el nu găseşti. Ai încredere în mine!

Nu-i răspunse.

— Trebuie să plec, îi zise mama sa.

Ca să ce? nu spuse ea. Închise fără să-şi ia rămas-bun, ceea ce n-o surprindea pe June. Vorbeau de regulă o dată pe an, de Crăciun, cam vreo cinci minute. Nu-şi mai spuseseră „Te iubesc” de când era Sloane copil. De dinainte să plece tatăl ei şi să ajungă mort la morgă în Arkansas, ucis de o Secătuire, iar June să trebuiască să se ducă să identifice cadavrul.

„Mai bun ca el nu găseşti.” Avea dreptate, evident, fiindcă Matt radia bunătate atât de tare, că uneori îţi venea să-l pocneşti. Să nu-l iubeşti însemna să nu iubeşti libertatea. Sau căţeluşii.

Era însă ceva în felul în care-o spusese June care o iritase pe Sloane. „Mai bun ca el nu găseşti.” Şi asta era adevărat, însă ce să facă, să se înscrie într-o aplicaţie matrimonială online? Să pretindă că avea un serviciu obişnuit? Când să menţioneze că e unul dintre cei cinci salvatori ai omenirii? Să fie oare o conversaţie pentru a treia întâlnire sau mai degrabă pentru a cincea?

Ar fi fost frumos să zică şi June o dată ceva amabil şi reconfortant.

Se aşeză cu telefonul în palme. Soarele se îndrepta către asfinţit, iar luminiţele festive albastre care-ţi ardeau ochii se aprinseseră vizavi. Simţi că nu stătea bine, ca şi cum camera s-ar fi mişcat în jurul ei. Mai ştia şi că, oricând avea s-o ceară în căsătorie Matt, avea să accepte, pentru că era

singurul lucru raţional de făcut. Aveau să se căsătorească şi el avea să aibă grijă de ea, iar ea să încerce din răsputeri să fie suficient de bună pentru el.

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

SUBIECT: EVENIMENTELE CATASTROFALE NEEXPLICATE DIN 2005, TRANSCRIEREA UNEI ŞEDINŢE DE INFORMARE CU OFIŢERUL PRINCIPAL [redacted], NUME DE COD BERT

OFIŢERUL S: Vă rog să vă spuneţi numele pentru a se consemna oficial.

OFIŢERUL K: Mă numesc [redacted], dar pentru această misiune mi s-a atribuit numele de cod Robert Robertson.

OFIŢERUL S: S-a notat. Ne aflăm astăzi aici ca să facem o evaluare a aducerii Subiectului 2 al Proiectului „Soneria”, Sloane Andrews.

OFIŢERUL K: Corect. Am fost notificat pe 17 octombrie că Subiectul 2 a fost identificat şi trebuia ridicat imediat.

OFIŢERUL S: Evidenţele arată o întârziere de douăzeci şi patru de ore a acestei acţiuni, în ciuda ordinului. Puteţi explica acest lucru?

OFIŢERUL K: Da. Am solicitat o amânare de o săptămână ca să-i permit Subiectului 2 să participe la înmormântarea fratelui său. Mi-a fost respinsă cererea, dar mi s-a acordat o amânare de douăzeci şi patru de ore. Am considerat că nu era suficientă, dar am făcut ce mi se ordonase şi am ajuns la casa familiei Andrews pe 18 octombrie la ora 15.00.

OFIŢERUL S: Şi cum aţi găsit casa familiei Andrews?

OFIŢERUL K: Aşa cum mă aşteptasem. Informaţiile noastre indicau faptul că familia Andrews avea un statut socioeconomic relativ inferior, aşa că eram pregătit pentru casa dărăpănată, precum şi pentru aspectul ponosit al restului cartierului.

OFIŢERUL S: Aţi luat legătura cu Subiectul 2 direct când aţi ajuns?

OFIŢERUL K: Stătea pe treptele de la intrare. Arăta neîngrijită. Am obţinut confirmarea numelui său şi m-am prezentat cu numele de cod.

OFIŢERUL S: Şi reacţia ei?

OFIŢERUL K: A zis: „Sună a nume fals."

OFIŢERUL S: Ascuţită la minte! Răspunsul dumneavoastră?

OFIŢERUL K: I-am confirmat că era, într-adevăr, un nume fals. M-am gândit c-aş putea începe să-i câştig încrederea dacă simţea că sunt sincer cu ea.

OFIŢERUL S: S-a notat. Continuaţi!

OFIŢERUL K: Am întrebat dacă mama ei e acasă şi dacă aş putea discuta cu ea. A părut incomodată. M-a întrebat cine sunt şi ce vreau, iar eu am spus că pot discuta cu ea doar dacă e prezentă şi mama ei. Replica ei a fost că, dacă aştept să fie „prezentă" mama sa, o să am de aşteptat mult şi bine.

OFIŢERUL S: Ah!

OFIŢERUL K: În acel moment, am socotit necesar să schimb abordarea. De regulă, în cazul subiecţilor Proiectului „Soneria", vorbesc cu părintele şi subiectul în acelaşi timp, dar asta era o situaţie aparte. Un tată şi un frate morţi şi ceea ce părea să fie o mamă incapabilă de discuţie. Subiectul era practic singur. Aşa că m-am decis să discut cu ea singură. Am întrebat dacă putem intra şi a refuzat. A zis că nu avea de gând să lase un străin în casa ei. Aşa că am rămas pe loc.

OFIŢERUL S: Cum aţi început?

OFIŢERUL K: M-a întrebat iar cine sunt. I-am răspuns că fac parte dintr-o ramură clandestină a

guvernului, a cărei natură n-am voie s-o dezvălui, şi că venisem în legătură cu o profeţie.

OFIŢERUL S: Să se consemneze că ofiţerul se referă la Viziunea Precognitivă #545 cu privire la Întunecat şi egalul său, cunoscut, în stil familiar, drept Alesul. Cum a reacţionat subiectul la ideea de profeţie?

OFIŢERUL K: A zis:. Eu nu cred în chestii de-astea. Eu mă limitez la ce pot să văd şi să ating." Am întrebat-o cum poate explica lucrurile de care fusese în stare Întunecatul. A fost, poate, o remarcă făcută la un moment nepotrivit, dat fiind că fratele ei tocmai fusese ucis de Întunecat la începutul acelei săptămâni…

OFIŢERUL S: S-a supărat?

OFIŢERUL K: Din contră. N-a avut nicio reacţie emoţională. A fost lipsită de expresie. Şi a zis: „Ştiu şi eu…". M-am hotărât că cel mai bine ar putea fi să fac apel la partea ei logică şi am sugerat că termenul de „profeţie" nu-i plăcea, după care am menţionat legea a treia a lui Newton.

OFIŢERUL S: Să se consemneze că legea a treia a lui Newton afirmă că, dacă un corp acţionează asupra altui corp cu o forţă (numită forţă de acţiune), cel de-ai doilea corp acţionează şi el asupra primului cu o forţă (numită forţă de reacţiune) de aceeaşi mărime şi de aceeaşi direcţie, dar de sens contrar.

OFIŢERUL K: Mulţumesc!

OFIŢERUL S: Nu toată lumea îşi aminteşte fizica, domnule ofiţer.

OFIŢERUL K: Am explicat că profeţia pur şi simplu a prezis că pentru Întunecat avea să vină o persoană cu o forţă de aceeaşi mărime şi de aceeaşi direcţie, dar din sens contrar. Acţionaserăm în colaborare cu Canada şi Mexic pentru a ne restrânge opţiunile, de vreme ce atacurile avuseseră loc în exclusivitate în America de Nord. Când a murit fratele lui Sloane de mâna Întunecatului, ea a devenit una dintre aceste opţiuni.

OFIŢERUL S: Da' chiar vorbiţi fără menajamente!

OFIŢERUL K: Ipoteza mea era că o tânără forţată să fie atât de independentă din cauza neglijării de către părinţi mi-ar interpreta sinceritatea ca respect pentru autonomia ei. Se pare că am avut dreptate, a absorbit informaţia fără vreo reacţie vizibilă. Am adăugat că slujba mea era să-i pregătesc pe toţi cei cinci potenţiali pentru această eventualitate, pentru ca omenirea să aibă cea mai mare şansă de supravieţuire.

M-a întrebat „Ziceţi că eu sunt… «Aceea»?" dând din degete ca şi cum ar fi format ghilimele.

I-am răspuns: „Da şi nu. Zic că s-ar putea să fii Aceea."

Am enumerat câteva criterii cărora le corespundea – moartea tatălui şi fratelui ei. Naşterea ei la vreme de lună plină, o mamă care nu avea acelaşi nume de familie cu ea, grupa rară de sânge AB negativ…

OFIŢERUL S: Cunoscute şi drept criterii preliminare de identificare sau CPI.

OFIŢERUL K: Corect. Aş califica reacţia ei drept „neîncrezătoare". A întrebat cine a făcut profeţia şi de ce i-a acordat atenţie guvernul unei, citez, „nebune care scuipă versuri".

Mi se dăduse permisiunea să dezvălui detalii despre clarvăzătoare. Am zis că o cheamă [redacted] şi că dovedise în repetate rânduri un talent pentru cunoaşterea de dincolo de capacitatea noastră de înţelegere. Că făcuse 746 de preziceri care se adeveriseră din câte observaserăm noi.

OFIŢERUL S: Şi reacţia subiectului la asta?

OFIŢERUL K: E ciudată, ceilalţi subiecţi au dat dovadă fie de neîncredere, fie de teamă ori chiar de o dârzenie, în cazul Subiectului 1. Subiectul 2 a fost însă singurul care a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar refuza.

OFIŢERUL S: Dacă ar refuza?

OFIŢERUL K: Da, dacă ar refuza. Dacă ar refuza să lupte cu Întunecatul.

OFIŢERUL S: [Râzând] I-ai spus că nu prea are de ales?

OFIŢERUL K: Cred că n-ar fi fost înţelept. Mi-a amintit de un căţeluş vagabond, pe care dacă încerci să-l prinzi s-ar putea să te muşte. Dacă însă eşti cu băgare de seamă, s-ar putea să-l convingi să vină cu tine.

OFIŢERUL S: Dacă ştii ce mănâncă.

OFIŢERUL K: Corect. Cred că în acest caz respectul a fost momeala potrivită, ca să zic aşa. Drept care i-am spus: „Cred că dacă ai refuza, ai creşte dramatic şansele ca lumea să se sfârşească.” I-am expus repercusiunile mai degrabă decât restricţiile – o alegere fără un rezultat acceptabil.

OFIŢERUL S: Şi a mers?

OFIŢERUL K: A mers. A rămas foarte tăcută pentru o vreme. Rar mai întâlnisem pe cineva de vârsta ei care să poată rămâne aşa de tăcut. Numai că ea a spus „Treaba asta e naşpa” şi a început să discute chestiuni de logistică cu mine.

OFIŢERUL S: Profund.

OFIŢERUL K: Contrar chestiilor pe care se poate să le fi văzut în filme, Aleşii noştri rareori fac declaraţii poetice. În cazul de faţă, cred că a fost singurul subiect care a priceput cu adevărat ce-l aştepta.

OFIŢERUL S: Despre ce chestiuni logistice aţi discutat?

OFIŢERUL K: Instrucţia care o aştepta la [redacted] din [redacted], pregătirile pe care avea să fie nevoită să le facă înainte să plece şi când aveam să revin s-o iau. Am întrebat-o cât timp i-ar trebui să se pregătească şi mi-a răspuns că o zi. Când am întrebat-o dacă ar prefera un răgaz mai mare ca să-şi ia rămas-bun de la familie şi prieteni şi să explice mamei ei situaţia, a zis că n-are să-i ia atâta timp. „În caz că n-aţi observat, sunt singură aici”, cred că a zis.

OFIŢERUL S: Nu s-a gândit că mama ei are să obiecteze la faptul că e luată să lupte cu întunecatul

de o agenţie guvernamentală de care nu auzise niciodată?

OFIŢERUL K: Nu. Şi a avut dreptate. Când m-am întors după o zi, stătea în acelaşi loc cu un rucsac şi o cutie de carton veche de depozitare.

OFIŢERUL S: Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, nu e Aleasa pe care pariez eu. Am pus banii pe Subiectul 4.

OFIŢERUL K: Să sperăm că l-am nimerit măcar pe unul dintre ei.

STRICT SECRET

5

SLOANE ÎŞI ÎNDESA ÎN GURĂ încă o bucată de spanakopita.

Stătea cu Esther la una dintre mesele înalte de lângă bufetul din sala de bal, unde se ţinea gala Păcii de Zece Ani. Aveau capetele aplecate una spre cealaltă ca şi cum ar fi purtat o conversaţie serioasă. Era singura cale să fie lăsate în pace cât să apuce să bage ceva de mâncare în gură. Să te numeri printre Aleşi la gala Păcii era ca şi cum ai fi fost mireasă la nuntă.

Se aflau în sala mare de bal de la Hotelul Drake. Încăperea era decorată în alb şi auriu – podea de marmură albă, pe care se înşirau stâlpi cu filigran de aur, şi candelabre care aruncau o lumină alb-aurie. De-a lungul unui perete, ferestre de sus până jos dădeau spre cotul Lake Shore Drive şi luminile clădirilor din acel loc, precum şi spre bucata de întuneric care era Lacul Michigan noaptea.

În jurul lor erau adunaţi grupuri-grupuri bărbaţi în smoching şi femei în rochii de seară ce ţineau strâns de picior pahare de şampanie. Sloane îi întâlni privirea unuia dintre invitaţi şi întoarse imediat capul, nevrând să provoace conversaţie.

— Tresari întruna, îi zise Esther.

— M-am iritat la subraţ după ce m-am ras cu lama azi dimineaţă, şi când transpir e ca şi cum mi-aş pune sare pe rană, replică ea.

O bobiţă de sudoare tocmai i se rostogolise pe partea iritată de la subraţ, ceea ce nu-i făcuse plăcere.

— Cea mai rea chestie, comentă Esther, cu o grimasă.

Era îmbrăcată cu ceva ce numai ei i-ar fi stat bine, o rochie drapată de un verde-mentă stins cu pliuri complicate. Avea părul prins la spate cu un nod simplu. Purta un strat gros de machiaj, ca de obicei, dar în acea seară avea ochii încadraţi de fard

gri, ca şi cum i s-ar fi aşezat pe pleoape câte un norişor de fum.

— Mi-e dor să fiu iar aici, zise Esther.

Înţepa cu furculiţa măslinele dintr-o salată de paste, încercând să le prindă pe toate cu acelaşi dinte. Faptul că se concentra atât de mult la farfurie le întregea prefăcătoria; când stăteai cu ochii în pământ, lumea credea că plângi şi te evita. Datorită acestei strategii, combinate cu privirea ucigaşă pe care Sloane o avea fără niciun efort, aveau să fie în siguranţă cel puţin câteva minute.

— Ce mai face mama ta? întrebă Sloane.

— Nu prea bine, răspunse Esther, ridicând din umeri. Oncologul ei zice că nu prea mai putem face mare lucru în acest moment, doar să amânăm nişte chestii.

— Îmi pare tare rău, Essy! Aş vrea să am ceva mai profund de zis, dar pur şi simplu… e nasol.

Nu părea drept că reuşiseră să salveze lumea de o entitate care reprezenta râul suprem *cu ajutorul magiei,* dar nu-şi puteau feri familiile de pericolele de zi cu zi. Pentru omenire erau Aleşii, salvatorii, eroii, dar cancerul îi făcea pe toţi egali.

— Mai bine să fii sincer decât profund, zise Esther, distantă.

Peste umărul ei, Sloane zări un tânăr dichisit în smoching cu papion albastru care se uita cu interes la Esther. Sloane miji ochii la el şi clătină din cap când acesta o privi. Tânărul se îndepărtă.

— Ne e dor de tine, spuse ea. Oricât de morocănoşi am părea.

— Ah, părem morocănoşi? făcu Esther, ridicând dintr-o sprânceană. Slo, văd taman din California că-ţi ieşi din minţi. Ce-i cu tine în ultima vreme?

Sloane îi aruncă o privire piezişă. Se gândi să-l cheme pe bărbatul cu papion albastru ca el s-o poată distrage pe Esther de la conversaţie.

— Să nu carecumva să crezi că voi renunţa dacă te uiţi tu urât la mine! spuse Esther. Te-am întrebat ceva.

Ele două aveau mereu asemenea conversaţii. Amândouă comunicau ca nişte berbeci de spart zidurile, indiferent de situaţie, ceea ce însemna că se băteau deseori cap în cap, cu efecte dezastroase. Numai că nu-şi iroseau una alteia timpul. Dacă Esther credea ceva, avea s-o spună şi nu trebuia să ghicească.

— Am cerut nişte documente de la guvern. Cititul lor mi-a… deschis ochii.

— Ştii, uneori e mai bine să-i ţii închişi, zise Esther şi sorbi din şampanie. Bine, scoate-ţi bucata aia de spanac dintre dinţi, fiindcă sunt sigură că Matt urmează să atragă atenţia asupra ta.

Cum era de aşteptat, instrumentiştii din colţ încetaseră să mai cânte la violoncele, viori şi… ăla era un contrabas?! Toată lumea privea spre locul în care stătea Matt, în smochingul lui imaculat şi cu papion auriu, cu un zâmbet larg pe faţă. Acesta bătu într-un pahar de şampanie cu un cuţit de unt, încercând să-i facă pe toţi să tacă.

— Îmi puteţi acorda atenţia dumneavoastră, vă rog? tună vocea lui prin încăpere.

Îl numiseră Comandantul Matt când le vorbise aşa, pe vremea luptei împotriva Întunecatului. Nu-i putea conduce nimeni în afară de el, niciunul dintre ceilalţi patru nu s-ar fi auzit prin gălăgia Secătuirii.

Sloane băgă grăbită unghia între cei doi dinţi din faţă ca să scoată bucata de spanac.

Se făcu în cele din urmă linişte în încăpere. Toată lumea se întoarse către Matt, la fel de ascultătoare ca elevii dintr-o clasă.

— Vă mulţumesc şi regret să vă întrerup, zise Matt, îmblânzindu-şi vocea de la Comandantul Matt la Politicianul Matt. Speram să-mi faceţi pe plac o clipă. Unde-i Sloane?

Sloane îşi scoase degetul din gură şi se îndreptă de spate. Matt îi făcu semn, iar ea se duse la el, sub unul din candelabrele din mijlocul sălii de bal. Simţea c-o apasă ceva pe piept atât de tare, c-o durea. Matt îi luă mâna. Se uită la el, aşteptând să

continue, remarcând că-i amorţiseră mâinile. *Ştia* c-ar fi trebuit să bea şi al treilea pahar de şampanie.

— Am ştiut că sunt îndrăgostit de Sloane acum vreo unsprezece ani, zise Matt. Lângă unul din locurile unde se petrecuse o Secătuire şi unde ne duseserăm să cercetăm despre Întunecat era un copilaş care se pierduse de părinţi. Sloane l-a cărat de colo până colo la fiecare om pe care-l vedea.

Sloane îşi aduse aminte de copil. Îl luase în braţe fiindcă refuza să se mişte din loc şi nu avusese chef să se certe cu el. O surprinsese uşurinţa cu care i se lăsase pe şold, dat fiind că nu mai ţinuse niciodată un copil în braţe.

— Întrerupea conversaţiile oricui ca să întrebe dacă-l cunoaşte cineva. În felul acela al ei, dacă o cunoaşteţi, ştiţi.

Prin sală se răspândi un chicotit. Până şi oamenii care nu făcuseră cunoştinţă cu Sloane îşi puteau închipui, probabil, dacă citiseră zecile de articole de prezentare care se scriseră despre ea în ultimii aproximativ zece ani, în care era făcută instabilă, taciturnă, supărăcioasă, ursuză şi jigodie. O antieroină. Se aprinse la faţă. De ce glumea el pe tema asta tocmai acum?

Matt continuă:

— Sloane e ca bomboanele alea de ciocolată de Paşti: are învelişul gros, dar odată ce-l străpungi dai de bezeaua aia moale şi bună de la mijloc, zise el, zâmbind, şi cu ochii strălucindu-i.

Ar fi trebuit să fie duios. În schimb, Sloane se simţea ca o copilă în rochie de femeie.

Matt scoase cutiuţa cu inelul din buzunar, o deschise şi puse un genunchi în pământ. Câteva persoane din jurul lor icniră.

— Sloane, te iubesc! Te iubesc de multă vreme.

Avea ochii aţintiţi asupra ei, dar, în jurul lor, oamenii îşi scoseseră telefoanele şi le îndreptau spre Sloane şi Matt. Filmările, la fel ca majoritatea filmuleţelor făcute lui Sloane de către străini, aveau să apară probabil la emisiuni de televiziune şi în ziare, pe bloguri mondene şi să fie analizate într-o

veselie. Expresia ei, ţinuta corporală, îmbrăcămintea, afurisitul de ruj.

— Şi vreau să-mi petrec tot restul vieţii străpungând învelişul ăla tare de bomboană. Vrei să te măriţi cu mine?

Mulţimea se comporta ca un animal uriaş, oftând la unison.

Nu-i lăsa să te vadă! îşi zise în sinea ei, la fel cum îşi spusese când adulatorii Întunecatului – toţi morţi în prezent, căci muriseră odată cu el – se apropiaseră tiptil de ea în miez de noapte. În cazul de faţă însă asta nu însemna c-ar trebui să fugă, ci că ar trebui să se ascundă la vedere.

Sloane făcu apel la tot ceea ce învăţase în materie de prefăcătorie din toate interviurile pe care le acordase după luptă şi zâmbi larg, sperând că-i străluceau ochii.

— Da.

Cuvântul îi ieşi aproape ca un icnet, de parcă i se înecase glasul, ceea ce era perfect, căci Matt sari în picioare, o strânse în braţe, o răsuci şi nimeni nu-i mai analiză expresia feţei.

Toată lumea izbucni în urale, apoi se auzi un cor de păcănituri digitale de la toate telefoanele, în timp ce în jurul lor se roteau camerele echipelor de ştiri, filmându-i din toate unghiurile – Matt în smochingul său, Sloane în rochia cu mărgele. Alesul şi mireasa lui cea sfioasă.

Care, se pare, era o afurisită de bomboană de Paşti.

Sloane era şi nu era prezentă, dorindu-şi să existe o cale acceptabilă în societate de a-ţi şterge cu buretele sudoarea de la subraţ ca să nu te mai usture locul.

Era pe malul râului, aerul rece arzându-i plămânii cât se uita fix peste pod la Întunecat chiar înainte de ultima lor bătălie. O parte din ea mereu avea să se întoarcă acolo.

6

ABIA I SE PUSESE INELUL PE DEGET când mulţimea o bombardă cu felicitări. Cineva îi vârî în mână un pahar lung de şampanie, iar ea se uită la Matt, sperând să-l poată ruga din ochi să evadeze. El însă discuta cu un bărbat în vârstă îmbrăcat cu costum şi sorbea dintr-un pahar lung de şampanie la fel ca al ei. Sloane se aprinsese la faţă. Îi zâmbi femeii care-i spunea cu lacrimi în ochi că erau o „pereche perfectă", gândindu-se la unul dintre articolele recente care calificase relaţia ei cu Matt drept „consternantă" Era prins de frigiderul lor pentru că Matt îl considerase amuzant.

Sudoarea i se rostogoli pe burtă până la buric. Îl căută din priviri pe Albie prin mulţime şi-l găsi lângă unul dintre stâlpii mari, vorbind cu o femeie în rochie neagră şi părul ridicat într-o coadă pe o parte. Îşi ceru scuze de la femeia cu ochii în lacrimi care povestea despre propria ei logodnă din urmă cu douăzeci de ani şi, în drum spre Albie, îşi lăsă şampania pe una din mesele goale.

Când ajunse la el, îl trase lângă ea ca să-i poată vorbi direct la ureche.

— Trebuie să ies de-aici, zise. Vrei să vii şi tu?

— Ăă, replică Albie, uitându-se peste umăr la galĕ. Da. Sigur. Şi cu Matt cum rămâne?

Sloane îl căută pe Matt prin mulţime. Nu fu greu de găsit. Numai zâmbetul lui era ca o rază, pe lângă auriul sclipitor al papionului. Simţi cum îi răzbate afecţiunea prin negura de anxietate din suflet. Matt se pricepea la ceea ce făcea. Mereu fusese aşa.

— N-are să păţească nimic. Garderoba! Ai cinci dolari?

Albie se scotoci în buzunar după portofel când ieşiră împreună din sala de bal. Garderoba era o adâncitură în perete, iar garderobierul era un postadolescent cu gel în păr care se juca pe telefon. Când se duse târşâit să le aducă hainele, Sloane îşi

săltă fusta să desfacă baretele delicate de la pantofi. Avea să meargă mai repede fără tocuri.

— Ne-au zărit, şopti Albie.

Din sala de bal ieşea un cuplu în smochinguri albe asortate şi cu ochii la Sloane, care se apucă instinctiv de burtă şi se aplecă în faţă, prefăcându-se că-i este rău. Albie luă hainele de la angajatul care-şi târşâia picioarele, îi dădu cinci dolari bacşiş şi-i puse o mână pe spate lui Sloane.

— Hai să-ţi găsim o baie! zise Albie, când trecură pe lângă cei doi bărbaţi de lângă uşile sălii de bal.

Le aruncă o privire.

— Evitaţi spanakopita!

Cei doi bărbaţi se uitară ciudat unul la altul. Sloane şi Albie o porniră şchiopătând spre restaurantul hotelului, încovoiaţi şi băgaţi unul într-altul, iar odată ieşiţi din raza vizuală a celor din uşile sălii de bal, Sloane râse şi-l trase pe Albie spre bucătărie.

Aveau amândoi punctele lor tari, iar al ei era să scape din situaţii proaste. Căuta mereu ieşiri, chiar şi când nu era niciuna. În cele câteva ocazii în care Matt se ambiţionase şi hotărâse că era momentul pentru o ultimă rezistenţă eroică din partea lor, ea îi ajutase să scape. Numai atunci se simţise ca o Aleasă.

Acum, acea pricepere o ajuta să scape de conversaţii, ceea ce nu era tocmai utilitatea pe care-şi închipuise că avea să i-o dea.

— Bună, salut! Ignoraţi-ne, suntem cu treabă oficială pentru hotel! ciripi ea, odată intraţi în bucătărie.

Se strecură pe la spatele unui bucătar, se feri din calea căldurii unui foc dintr-o tigaie şi trecu pe sub braţul cuiva care deschidea congelatorul. În urma ei, Albie cerea scuze. Sloane împinse uşa care dădea spre alee şi trase în piept aerul rece, bălăngănind pantofii de barete pe degete.

— Dumnezeule, să nu-mi spui că ai de gând să mergi desculţă pe-o alee, făcu Albie, întinzându-i haina.

— Ce vreau să zic e că am să încerc să evit sticla spartă, zise ea, punându-şi haina pe umeri.

Avea telefonul în buzunar. Îl scoase ca să folosească lanterna şi găsi o cărare care să-i permită să sară peste gunoaie, baltă şi îngheţul timpuriu. Trecură de o serie de tomberoane şi, când ajunseră în colţul unde aleea se intersecta cu strada, Albie o prinse de cot ca s-o oprească.

— Bun, e un bar răpciugos după colţ, spuse el, arătând o piuneză pe harta de pe telefonul său. Probabil va trebui să fugim până acolo ca să nu dea nimeni cu ochii de noi.

Sloane zâmbi.

— Parcă-i ca pe vremuri, nu?

— Da, dar fără ameninţarea morţii iminente, replică Albie, pufnind. Să mergem!

Străbătură în fugă trotuarul şi cotiră spre firma cu neoane verzi dintr-o fereastră de la „Fred's". Localul era gol şi mirosea a sală de forţă. Lui Sloane îi pârâiră coji de alune sub tălpile goale când se îndreptă împreună cu Albie spre bar. Scaunul ei era plesnit fix la mijloc şi umplutura ţinută în loc cu bandă adezivă.

— Perfect! zise Sloane.

— Whiskey! îi zise Albie barmanului, un bărbat mai în vârstă cu o expresie care transmitea un dezinteres profund.

Albie îi aruncă o privire lui Sloane.

— Să fie duble! Old Overholt dacă ai!

Barmanul ridică din sprâncene, dar se întoarse să le toarne băuturile. Sloane îşi scoase acele din păr şi le înşiră frumos pe tejghea.

— Să înţeleg că cererea în căsătorie n-a mers cum voiai tu, îi spuse Albie.

— Dacă seara asta ar fi mers cum voiam eu, nici n-ar fi existat o cerere în căsătorie, îi replică ea.

— Şi atunci de ce naiba ai acceptat-o?

— Erau cinci sute de camere care înregistrau fiecare secundă. Ce voiai să fac, să-l răvăşesc şi să-l umilesc pe Alesul Aleşilor în direct la o televiziune naţională?

Albie cântări spusele ei.

— Mi se pare corect.

— Mă rog, nu că n-aş vrea să mă mărit cu el.

Sloane făcu o pauză şi se încruntă.

— Bine, bănuiesc că nu, dar habar n-am de ce.

Oftă adânc şi-şi lăsă capul pe tejghea.

— Îhî, bine, ori picioarele, ori capul trebuie să înceteze să mai atingă toate suprafeţele din locul ăsta, zise Albie.

Smulse nişte şerveţele de hârtie de la capătul tejghelei barului şi i le aruncă.

— Simt că s-ar putea să ştiu de ce nu vrei să te măriţi cu el.

— Ah?

Sloane despături unul dintre şerveţele şi şi-l înfăşură pe laba unui picior înainte să-l pună la loc pe suportul scaunului. Se lipi acolo fără dificultate.

— Luminează-mă!

— Păi, se strâmbă Albie, se pare că nu te cunoaşte cu adevărat, Slo. Tu nu eşti moale la interior…

— Teoretic vorbind, *toată lumea* e moale la interior…

— Ceea ce e *în regulă.* Mulţi generali buni şi taţi responsabili, dar distanţi din punct de vedere afectiv, au fost şi ei ne-moi. Pe unii îi numim chiar eroi.

— Mereu mi-am dorit să fiu un tată distant din punct de vedere afectiv.

Sloane întinse un şerveţel pe tejghea şi-şi trânti fruntea pe el.

— Mama mă-sii, Albie, ce-am să mă fac?

— Pai, ştii deja ce, nu-i aşa?

Sloane oftă şi se uită la inelul pe care-l purta la mâna strângă şi care strălucea în lumina gălbuie din bar.

Barmanul le puse în faţă două pahare cu whiskey. Le luară în acelaşi timp, apoi le dădură pe gât amândoi deodată, mai tot dintr-o sorbitură.

— Vrea să trec peste, îmi dau eu seama, zise Sloane. Consideră că, dacă am trecut toţi prin

acelaşi lucru şi el e bine, ar trebui să fiu şi eu.

Albie strânse din buze şi-şi termină băutura. Ii făcu semn barmanului să-i mai dea una.

— Crezi că are dreptate, că ar trebui să trec peste?

— Păi, dacă-ţi dai seama cum, zi-mi şi mie!

Sloane sorbi ultimele picături de whiskey şi privi fix la şirul de sticle multicolore de dincolo de tejghea.

— N-am discutat niciodată subiectul, zise ea.

Se referea la ziua pe care Albie şi cu ea o petrecuseră ca prizonieri ai Întunecatului. Singura zi, din toate cele negre câte înduraseră, despre care nu pomenea niciunul dintre ei.

— Ce-i de zis? întrebă Albie.

— Da, replică Sloane. Mi-a mai spus şi să mă duc la psihoterapie.

— Psihoterapie! Numai asta ne poate spune toată lumea să facem? pufni Albie.

— Pe tine nu te-a ajutat?

— Ba da. Şi nu. Ştiu şi eu… Mi-aş dori ca oamenii să înceteze să vorbească despre aşa ceva ca şi cum simplul fapt că te duci la psihoterapie repară tot, zise Albie.

Când îşi luă paharul de whiskey mâinile îi tremurară. Se uită la ea.

— De ce-ai cerut documentele alea, Sloane? Par să fi îngreunat situaţia.

Sloane rămase tăcută preţ de o clipă.

— Mereu m-am întrebat ceva, răspunse ea. M-am întrebat dacă au mai găsit şi alţi potenţiali Aleşi pe lângă noi. Ştiu că criteriile erau foarte precise, dar numai în ţara asta sunt vreo trei sute de milioane de oameni, aşa că poate au mai fost câţiva.

— Ceea ce te deranjează.

Sloane dădu din cap în semn că da.

— Ce-ar fi dacă, spuse ea, înclinând paharul cu vârful degetului, nu ne-a deosebit de ei şi nu ne-a făcut Aleşi decât faptul că părinţii noştri au acceptat şi ai lor au refuzat?

Îşi aminti discuţia cu mama ei. Dormitorul slab luminat, cu draperiile grele trase. Hainele pe care călcase traversând camera spre pat. Şi forma trupului mamei ei pe sub pătură, cum stătea ghem, ca gângăniile moarte în lampa de deasupra mesei din bucătărie. Cum mirosea totul a trup nespălat şi băutură.

Şi cum îi spusese lui Sloane să facă ce vrea.

Albie se uită la ea cu tristeţe.

— Ar însemna că avem părinţi de rahat, ceea ce, sincer să fiu, cam ştiam deja.

— Nu, nu aşa a fost, zise Sloane, râzând la fiecare cuvânt. Bert m-a luat deoparte şi mi-a spus: „Nu pari să lucrezi bine când te supraveghează cineva."

— După care ţi-a spus să fii asasinul renegat! exclamă Albie. Ascultă ce-ţi zic, aşa a fost!

— Cum ai putea să-mi spui cum a fost când tu nici măcar n-ai fost de faţă? Unde mai pui că n-am asasinat pe nimeni.

— Ascultă ce-ţi zic, *tu* erai un Ales mult mai dur decât mine. Eu eram un soi de… carne de tun. Cum mi-a zis Bert: „Eşti bun la vreme de furtună, Albie. Matt e norocos să te aibă." Adică să mor în locul lui să se poată duce să salveze lumea.

Sloane clătină din cap.

— Ştii că nu asta a vrut să spună.

Albie ridică din umeri

— Nemernicilor!

Esther veni furioasă spre ei. Sloane n-o văzuse intrând. Avea pe ea o haină de blană sintetică, înfoiată în jurul feţei ca un guler încreţit de modă veche. În spatele ei erau Ines şi Matt, care tocmai îşi dădea jos zăpada de pe umeri lângă uşă.

— Când aveţi de gând s-o mai ştergeţi, să faceţi bine să ne spuneţi şi nouă înainte să plecaţi! Am vorbit cu o femeie despre călătoria ei la Florenţa *douăzeci de minute.*

Îşi lăsă poşeta-plic să cadă pe tejghea, îi făcu semn barmanului şi comandă o mică flotă de ginuri

tonice.

— Sal'tare! zise Matt, punându-i lui Sloane mâna pe umăr.

Avea degetele reci.

— Ciudat mod de-a sărbători logodna noastră!

— Aoleu, s-a terminat distracţia! făcu Sloane către Albie.

— Şşş, *te aude!* spuse Albie.

— Iisuse, zi-mi ce crezi cu adevărat, Sloane! zise Matt, sever.

— Cred că-mi doresc să nu fi purtat lenjeria aia de spandex. Stai jos, bea ceva!

— De ce ţi-s picioarele înfăşurate în şerveţele? o întrebă Esther.

— Dac-ar fi fost după Albie, aş fi fost înfăşurată toată în şerveţele. Servînfăşurătoare. Înfăşurăţele.

Matt o privea într-un fel care nu-i plăcea, de parc-ar fi fost o maşină care se stricase pe marginea drumului şi el se uita sub capotă să vadă care-i problema. De parc-ar fi fost ceva înlăuntrul ei care nu mergea bine şi el putea repara. Poate că asta era problema cu ei, el n-o vedea pe ea, o vedea pe ea cea care putea fi cu câteva modificări, pe când tot ce-şi dorea Sloane era să rămână defectă şi să fie lăsată în pace.

— Ştii, zise ea, rezemându-şi obrazul în palmă, îmi place să fiu aşa.

— Cum anume, beată? Da, multora le place, Slo, replică Matt.

Încă-i mai ţinea mâna pe umăr, dar acum i se încălzise de la pielea ei.

— Nu beată. Aşa cum sunt tot timpul. Sunt aşa peste tot. Nu-s din bezea moale la interior. Oricine poate să ţi-o spună.

Albie aprobă din cap.

— Poate ca… sucul de lămâie la interior. Sau ca lemnul dulce.

— Poate că alţi oameni nu te cunosc aşa ca mine, zise Matt, cu blândeţe.

— Numai ci eu ţi-o spun, răspunse Sloane, cu glas devenit brusc mai ferm. Întunecatul mi-a supt

tot ce-aveam în interior. O ştiu. Toată lumea o ştie. Mai puţin tu.

— Sloane…

— Mă duc acasă, zise ea.

Îşi dezlipi şerveţelele de pe picioare şi le puse pe tejghea. Ieşi poticnindu-se şi ţinând pantofii de barete. Matt o urmă şi făcu semn unui taxi să oprească. Nu încercă să discute cu ea şi nici nu obiectă când Sloane deschise geamul şi-şi scoase capul pe el când mergeau pe Lake Shore Drive. Până să ajungă acasă îi amorţiseră nasul şi obrajii

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

NOTĂ PENTRU: REVIZOR

ÎN ATENŢIA: DIVIZIEI FINANCIARE
SUBIECT: PROIECTUL „SONERIA”, SUBPROIECTUL 5

Prin autoritatea conferită ACIS în nota din 4 martie 2008 de către directorul Agenţiei Centrale de Informaţii în privinţa subiectului AR/CO-2 Proiect „Soneria”, a fost aprobat subproiectul 5, cu nume de cod „Plonjon în adâncuri” şi i-au fost alocaţi 736.000 de dolari din fondurile Proiectului „Soneria” pentru a acoperi cheltuielile subiectului.

Charlotte Krauss
Director pentru cercetarea artefactelor
ACIS

STRICT SECRET

7

VAPORII DE COMBUSTIBIL ai BMW-ului pe motorina vechi al lui Matt, combinaţi cu mahmureala, o făcuseră pe Sloane să simtă cum o apucă un pic de greaţă, drept pentru care se rezemase cu tâmpla de geamul rece. Esther plecase în acea dimineaţă. O lăsaseră la aeroport în drumul lor, cu promisiunea c-au să ia avionul până în California nu peste multă vreme ca să vină în vizită. Albie stătea pe scaunul din faţă făcând pe DJ-ul şi navigatorul cu câte un telefon în fiecare mână. Ines stătea lângă ea pe bancheta din spate, bătând cu degetele în genunchiul din care bâţâia.

— Dumnezeule, Ines! zise Matt. Eşti ca jucăriile alea care bâzâie când le răsuceşti cheiţa până la capăt să le tensionezi.

— Păi dacă n-ai conduce tu de parcă n-ai nimic de pierdut, probabil c-aş fi mai calmă.

— Vorbiţi pe tonuri de interior, vă rog, le zise Sloane. Slo o să vomite.

— Şi ce? Dacă vorbim tare ratăm momentul? făcu Ines, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, replică Sloane. Am nevoie de public.

Ines izbucni în râs şi-i întinse o pungă goală de chipsuri. Sloane încercă să-i surprindă privirea lui Matt în oglinda retrovizoare, dar acestuia îi sună telefonul.

— Eddie? întrebă.

Nu că ar fi vrut să îi întâlnească privirea, nici măcar în treacăt nu se uitase la ea din seara precedentă.

Sloane îi aruncă o căutătură cruntă lui Ines, dar luă punga şi se lăsă şi mai mult spre fereastră ca să nu-i poată vedea piciorul bâţâindu-se. Se uită pe geam la copacii care ştergeau maşina când treceau pe lângă ei. Erau la o oră distanţă la nord de Chicago, unde oraşul se transforma în suburbii paşnice cu peluze perfecte şi cutii poştale în formă de hambar, câine şi barcă. Se întrebă cum era să

duci bani de prânz la şcoală în loc de un sandviş cu brânză vegetală învelit în hârtie, să conduci o maşină pe care ţi-o cumpăraseră părinţii ca să înveţi să conduci, să mergi în excursii cu şcoala şi să stai cu ochii pironiţi la linia orizontului. Toate vieţile astea care se desfăşurau fără întreruperi.

— Trebuie să închid, Ed, ne apropiem de o zonă fără semnal, zise Matt.

O secundă după aceea închise şi puse telefonul la loc în suportul de pahare.

Bert o învăţase să conducă la vârsta de paisprezece ani, pe câmpul din spatele casei unde aflase despre Întunecat. Aproape că se dăduse peste cap cu vechea Honda Accord când virase prea brusc prin mocirlă. Nu trebuise să se ducă la Direcţia de Permise să dea examen ca toată lumea – Bert îi făcuse poză la un perete alb, după care într-o bună zi îi înmânase aşa, pur şi simplu, un permis împreună cu un paşaport şi o cartelă la „Smoothie Fiend” pe care scria CUMPĂRĂ 10 ŞI PRIMEŞTI UNUL GRATIS! pe care erau deja două ştampile.

Amintirea o făcu să zâmbească. Încă mai avea cartela în portofel.

— Mai bine descarci harta, Albie, spuse Ines.

— Am făcut-o deja. Atâta amar de ani şi tu tot crezi că nu ştiu că GPS-ul nu funcţionează pe lângă locurile Secătuirilor?

— O ştiai la un moment dat. Dar ai avut parte şi de vreo doi ani grei acolo, la…

— Ani grei e un eufemism amabil pentru „extrem de drogat”…

— Ca atare, nu-mi place să mă bazez pe memoria ta.

— Mi se pare corect.

Pe Sloane o străbătu un fior pe şira spinării când Matt ieşi de pe drumul principal. Se uită la telefon: nicio bară de semnal, deşi încă se aflau la vreo doi kilometri de un loc al Secătuirii. Nu ştiau de ce fuseseră chemaţi, dar atunci când erau convocaţi de agenţii Henderson şi Cho se prezentau. Era mai uşor să stea cu ochii pe ACIS când erau invitaţi.

În maşină se făcu linişte când primele semne ale Secătuirii apărură pe pământul din jurul lor. Oamenii se reaşezaseră în asemenea locuri după distrugere, dar casele lor nu erau de tipul celor cu peluze tunse cu grijă şi cutii poştale ingenioase. În acest loc se afla o mare de construcţii temporare dărăpănate, care nu fuseseră niciodată reparate corespunzător după ce Întunecatul distrusese locul. Oamenii trăiau fără apă şi curent şi uneori chiar şi cu găuri masive în podea. Matt o târâse o dată pe Sloane la voluntariat, iar ea trebuise să umble cu băgare de seamă pe o verandă căzută ca să ajungă la uşa din faţă a unei case.

Copacii crescuseră sălbatici şi încâlciţi, cu rădăcinile înghesuite de nişte buruieni cât Sloane de mari; iarba înaltă care se prăbuşea sub propria-i greutate atârna peste trotuare sparte. Drumul în sine era plin de gropi, graţie iernilor aspre din Vestul Mijlociu, aşa că Matt începu să conducă mai ocolit, iar Sloane să ia din nou în calcul punga de chipsuri.

— Măiculiţă! făcu Albie. Ne aşteaptă distracţia.

Sloane întinse gâtul să vadă prin parbriz, aproape dând cap în cap cu Ines care se aplecase şi ea. În faţă, drumul părea să se sfârşească brusc într-o mare de prelate în culori vii, ca umflăturile movilelor de pe o pârtie de schi. Dincolo de ei, pe un deluşor, se afla construcţia guvernamentală temporară care înconjura centrul Secătuirii, un dom geodezic alb cam de mărimea unui stadion de fotbal american. I se lumina telefonul când prinse iar semnal.

Mereu erau oameni campaţi în jurul locurilor Secătuirii, dar Sloane nu se obişnuise cu ei. Erau cu toţii fanatici, dar în grupuri distincte – magicieni aspiranţi, de regulă –, dar şi unii care erau disperaţi de mâhnire şi căutau vindecarea spirituală, precum şi, cei mai răi dintre toţi, acoliţi ai Întunecatului care voiau să-l aducă înapoi.

Matt vorbea la telefon, chemându-l pe agentul Henderson în ajutor, fiindcă nu aveau cum să treacă cu maşina prin zidul de corturi din faţa lor, presupuse Sloane.

— Domnule agent, bună ziua, sunt Matt Weekes, zise el. Bine, mulţumesc, dumneavoastră? Grozav! Am ajuns, dar avem o mică problemă, ah! În regulă, mulţumesc!

Închise.

— Ne trimit o maşinuţă de golf.

— Eu nu mă avânt în amestecul ăla de dilii într-o *maşinuţă de golf,* spuse Sloane. Nu pot să ne facă potecă sau ceva?

— Se pare c-au încercat şi n-au reuşit, răspunse Matt.

Acestea erau primele vorbe pe care i le adresase de la un „Scuză-mă!" în bucătărie în dimineaţa acelei zile.

— Aşa că ori mergem pe jos, ori cu maşinuţa de golf.

— Ai uitat de alegerea secretă aici, replică Sloane, care e să întoarcem şi să mergem acasă pentru că HenderCho nu vrea niciodată nimic din ce suntem noi dispuşi să-i oferim.

— Slo, n-o să fie chiar aşa de rău, zise Ines. Te asigur. Ba chiar o să te lăsăm să stai în faţă.

— Ah, ce bucurie! spuse ea.

— Ia-ţi şi punga de la chipsuri! o îndemnă Ines.

Maşinuţa de golf, una lungă cu mai multe rânduri de scaune, sosi câteva minute mai târziu. Şoferul era un tânăr de douăzeci şi ceva de ani, nerăbdător, cu părul blond nisipiu şi o strângere fermă de mână. Se prezentă drept Scott, după care îi indică lui Matt o zonă de parcare şi-i invită pe toţi să se urce în maşinuţă. Sloane se aşeză în faţă, aşa cum i se promisese, trăgându-se într-o parte pe vinilul bej care scârţâia ca să poată intra şi Scott lângă ea. Ceilalţi se îngrămădiră şi ei înăuntru, iar maşinuţa o porni clătinându-se spre corturi.

— Însufleţit loc, ei? vorbi Scott, zâmbind. Mi-aminteşte de un festival de muzică, numai că…

— Au costume şi mai nasoale ca acolo? replică Soane, apucându-se de clanţa din dreptul ei ca să nu cadă când Scott dădu colţul

În faţa lor se afla un cerc de oameni în haine largi care şedeau turceşte pe jos. În mijlocul lor stătea o tânără întinsă cu mâinile pe inimă. Când Scott îi duse pe lângă ei, Sloane zări un cristal violet în mâinile femeii, ţinut pe stern. Îţi dădu ochii peste cap. O şedinţă de spiritism, probabil. Multă lume credea că bariera dintre viaţă şi viaţa de apoi era mai slabă în asemenea locuri, unde muriseră o grămadă de oameni, aşa că veneau să vorbească cu cei dragi pe care-i pierduseră.

Dincolo de şedinţa de spiritism era un cort cu un altar în faţa lui, pe care stătea un vas unde se consuma un beţigaş de tămâie. La un alt cort, o mătură de nuiele, un soi de mătură folosită în ritualurile tribului Wicca, era rezemată de o pentagramă enormă pictată pe o latură a lui. Peste tot prin jur erau pietre divers colorate înfăşurate în sfoară sau aşezate pe măsuţe joase. Se simţea un miros greu de paciuli.

— Aerul îţi dă întotdeauna o senzaţie ciudată aici, zise Matt. De parc-ar veni o furtună, numai că niciodată nu vine.

— E posibil s-o ai pentru că te-ai drogat pasiv, zise Albie. Sunt destul de sigur că nu e doar tămâie acolo.

— Nu, nu la asta mă referem, replică Matt.

— Şi eu o simt, spuse Ines, care stătea în spate de tot în maşinuţa de golf. Mă ia ameţeala.

Trecură pe lângă un bătrân fără cămaşă pe el care cânta la nai. Acesta dădu cu ochii de ei şi, surprins, scăpă instrumentul în poală. Sloane îl văzu pe Matt ducându-şi degetul la buze, rugându-l să tacă. Mereu făcea asta ca să nu se isterizeze lumea la vederea lor. Îi mergea cam în jumătate dintre ocazii.

Oricât de tare o iritau pe Sloane asemenea oameni care credeau că a sta în apropiere de aşa o oroare şi distrugere le-ar da superputeri şi îndeplini dorinţele, totuşi nu o deranjau realmente. Asta pentru că, în raport cu ei, al treilea gen de oameni care se adunau la locurile Secătuirii erau mult mai răi: acoliţii Întunecatului.

Aceştia nu erau wiccani bine-intenţionaţi, druizi moderni în robe, ghicitori în cărţile de tarot sau astrologi care încercau să-şi dea seama de poziţia lui Mercur (retrograd pe moment). Erau genul de oameni pe lângă care ai fi putut trece pe stradă fără să te mai uiţi iar la ei, majoritatea bărbaţi şi aproape toţi albi, îmbrăcaţi în blugi şi având site-uri secrete despre cum Întunecatul era greşit prezentat în mass-media, despre cum tot ce-şi dorea el era să realizeze un echilibru al populaţiei lumii ca să nu continue să devoreze resursele Pământului sau să cureţe America de Nord de impurităţile ei, vitriol rasist deghizat în veneraţie pentru un mort. Şi mai rău era faptul că tot ce doreau era să-l aducă înapoi, de parcă nu i-ar fi omorât pe toţi dacă se întorcea.

Sloane zări un grup de astfel de oameni care frigeau hotdogi pe un grătar portabil şi scrâşni din dinţi. Pe cortul din spatele lor era o deviză care-o făcu să se înece cu fiere: ÎNDREPTAŢI SITUAŢIA – ADUCEŢI-L ÎNAPOI!

Îndreptatul situaţiei era cel mai rău lucru. Credeau că Matt – şi restul, dar mai ales el – era situaţia proastă care trebuia îndreptată, adevăratul rău pe care Întunecatul avea să-l stârpească, făcând loc unui soi de utopie a supremaţiei albilor.

Chiar înainte să-i dispară din vedere, unul dintre adoratorii Întunecatului îi recunoscu, arătă cu hotdogul spre ei şi strigă:

— Criminalilor!

— Fantastic! exclamă Matt, peste umărul stâng al lui Sloane. Scott, nu poate chestia asta să meargă mai repede?

— Nu, cam e la viteza maximă, răspunse Scott. Însă aproape c-am ajuns, nu-ţi face griji!

Sloane îşi simţi inima bătându-i în spatele ochilor. Unul dintre bărbaţi venea spre ei, cu hotdogul în mână şi ketchupul întins pe degete, şi poate că şi striga, dar nu era sigură, pentru că-i ţiuiau urechile.

Buna, Sloane! Ai reuşit să dormi vreun pic?

— Ce-ai spus? ţipă ea la tipul cu hotdog.

— M-ai auzit! mârâi bărbatul. Afurisită de ja…

— Slo, zise Ines, cu mâinile pe umerii ei. Să nu sari din mers, te rog!

— Nenorociţii ăştia…

— Da, ştiu. Numai că toţi au smartphone-uri şi capacitatea de a te filma cum îi faci felul unui individ alb şi bolnăvicios cu complex de inferioritate, aşa că…

— Am ajuns! ciripi Scott ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O să vă trecem repede de pază şi după aia iau legătura cu agenta Cho.

Uneori, Sloane se întreba dacă lumea meritase să fie salvată.

8

ERA CEVA ACOLO.

Sloane o simţi imediat ce intră pe uşă.

Înăuntrul domului geodezic care adăpostea corporaţia ce reprezenta faţada publică a ACIS, Investigarea Calamităţilor şi Refacere (ICR), se simţea ca şi cum se afla într-o minge uriaşă de golf. Construcţia era masivă şi albă, cu acoperiş din mici panouri triunghiulare prinse unele de altele într-un arc. Printre panouri străluceau neoane, astfel încât locul lumina ca o decoraţiune de Halloween, făcându-le tuturor pielea să pară verde. Oamenii care dădeau zor încoace şi încolo în interior erau îmbrăcaţi fie în ţinuta guvernamentală standard – costume negre sau gri cu cravate plictisitoare şi-şi purtau părul lins –, fie în costume de protecţie albe şi cu gluga dată pe spate.

Agentul Henderson îi aştepta la intrare, uitându-se la ceasul său masiv. Ţinea la piept o mapă de piele. Când îl cunoscuse Sloane, imediat după moartea lui Bert, fusese definiţia omului voinic – înalt, musculos şi plin de energie –, dar, după căderea Întunecatului, se fleşcăise în talie. În barba lui era acum cenuşiu amestecat cu castaniu roşcat. Avea nevastă şi doi copii, ipotecă şi plan de pensie.

— Salutare! zise el, zâmbind încruntat.

Sloane miji uşor ochii la el. Nu arăta… tocmai bine. Sau poate vorbea senzaţia de tulburare din ea.

Era ceva în Dom, încă îl mai putea simţi.

— Cum a fost maşinuţa de golf? întrebă Henderson.

— Chestia aia are un motor al naibii de tare, comentă Albie.

— Da, ce cuplu are, 494 newton-metri? întrebă Ines. Şi turaţia!

— Am uitat despre voi doi şi leapşa voastră comică, zise Henderson, ameninţându-i cu degetul când pe Ines, când pe Albie. Aţi văzut ceva ciudat afară?

— Am trecut pe lângă o şedinţă de spiritism în desfăşurare, dar pare să fie ceva obişnuit pentru mulţime, răspunse Matt. A reuşit careva să vorbească cu morţii?

— Cică da, zise Henderson, ridicând din umeri. Sunt destul de sigur că a fost o înşelătorie, dar nu mai exclud nicio posibilitate. Te simţi bine, Sloane? Nu prea arăţi.

Magie, asta era. Trebuia să fie. Simţi furnicătura în piept, chiar în spatele sternului. Nu mai simţise însă niciodată magie la un loc al Secătuirii. Mai probabil era să simtă contrariul, un soi de lipsă de vlagă în aer, ca şi cum s-ar fi ofilit ceva.

— Mersi! reuşi ea să-i zică lui Henderson. Exact ce-i place oricui să audă.

Îşi luară rămas-bun de la Scott, care le făcu vesel cu mâna înainte să se întoarcă la maşinuţa lui de golf, iar Henderson îi conduse pe podeaua temporară elastică – cenuşie – până la un hol la fel de cenuşiu cu pereţi temporari care-i strângeau din ambele părţi. Trecuseră zece ani, dar construcţia încă mai arăta ca şi cum fusese ridicată pentru a fi demontată. Nu existau birouri, doar mese lungi pline de monitoare de computer şi cabluri încurcate.

Dacă locul Secătuirii ar fi fost o roată de bicicletă, ei merseseră mai întâi pe circumferinţă, apoi în jos pe una din spiţe spre centru.

Când ajunseră mai aproape, Sloane văzu că acesta era înconjurat de panouri de sticlă de sus şi până jos. Grupuri de reflectoare îndreptau raze albe spre interior. ACIS voia să se uite foarte de aproape la orice-o fi rămas din locul Secătuirii.

Nu acolo era însă sursa magiei pe care o simţise Sloane. Senzaţia de înţepături se întinse de la piept spre abdomen. Încercă să se concentreze pe sala de şedinţe unde-i dusese Henderson, în care aştepta partenera sa, Eileen Cho. Femeia învârtea un laptop închis pe masă. Peretele din dreapta era tot numai geamuri, arătând locul Secătuirii, unde zeci de muncitori în costumele lor de protecţie mergeau pe

margine, gesticulând unii spre alţii şi luând mostre cu unelte de metal.

Secătuirea săpase un crater adânc în pământ, atât de adânc, că unii dintre muncitori păreau mici ca nişte copii din locul în care stătea ea. Când văzuse prima oară un loc al Secătuirii, Sloane se aşteptase la un material uniform, ca pe suprafaţa Lunii. În acel loc însă mai erau încă rămăşiţe a ceea ce fusese mai înainte: scânduri rupte, cărămizi care se fărâmiţau, bucăţi mari de asfalt, bucăţele de material textil vechi. Toate aminteau faptul că locul fusese cândva o stradă de suburbie. Locuiseră oameni acolo. Tot acolo şi muriseră.

— …sărbătorirea Păcii de Zece Ani, zicea Cho. Ne-am dori să fie şi Bert aici s-o vadă.

Ines şi Matt încuviinţau din cap, iar Sloane nu se putea gândi decât la stiva de dosare din sertarul de jos al biroului ei, cele pe care le citise dis-de-dimineaţă înainte să se trezească Matt. Bert cel care din dosare nu prea semăna cu cel pe care şi-l amintea ea. Bert cel pe care şi-l amintea ea n-ar fi făcut-o niciodată pe Sloane „câine vagabond”.

— Toate bune, Sloane? o întrebă Cho.

Femeia avea părul strâns într-un nod larg la baza gâtului şi era încheiată strâmb la nasturi. Arătase dintotdeauna de parcă s-ar îmbrăca pe întuneric, unul din motivele pentru care era bună la ceea ce făcea – calda şi neîndemânatică, dând sentimentul că era o persoană în care te puteai încrede. Bert avusese aceeaşi calitate când apăruse pe peluza din faţă a lui Sloane în Honda lui cea rablagită.

Sloane îşi bătea buricul fiecărui deget în care simţea furnicături de cel al degetului mare încercând să le aducă la normal cumva.

— Ce se petrece aici?

— Văd că devii din ce în ce mai bună la sporovăială, remarcă Henderson. Să ne aşezăm!

Odată aşezaţi cu toţii pe scaunele lor, Henderson îndreptă o telecomandă spre zidul de geamuri, care se luminară în albastru, arătând un fundal de ecran de computer cu un cursor alb. Cho deschisese

laptopul şi făcea clic pe un fişier video intitulat *1ICI45G.*

Stătură cu toţii cu ochii pironiţi la roata cu ştifturi care apăru cât se încărcă fişierul – Sloane se simţi iar copleşită de uimire la cât era de capricioasă tehnologia folosită de guvern şi poate c-ar fi comentat dacă nu şi-ar fi concentrat atenţia la cât de tare o furnicau degetele după care filmuleţul începu să ruleze pe toate cele cinci ferestre deodată.

— Filmarea a fost făcută de pe o ambarcaţiune de pescuit în Pacific, la vest de Guam, zise Henderson. Acum cinci zile.

Imaginea nu era clară, deoarece clipul video rula pe nişte ecrane extrem de mari, dar era suficient de bună pentru ca Sloane să poată distinge valurile care se întindeau în toate direcţiile, burţile umflate ale norilor care se pregăteau să dezlănţuie ploaia şi legănatul bărcii care înainta rapid pe apă. Arăta aproape ca ultima oară când fusese ea pe ocean, dar nu avea să se gândească la aşa ceva acum.

După care marea se făcu plată ca un iaz şi barca se potoli. Văzu ceva întunecat mişcându-se chiar sub suprafaţa apei. Străpunse calmul şi ţâşni drept în aer. Fu urmat de altceva la fel, apoi altul, prea repede ca să poată identifica obiectele, care erau fiecare cât un om de mari, ba nu, şi mai mari; perspectiva era turtită de unghiul de filmare. Indiferent ce erau, obiectele planară deasupra apei, care începu din nou să se mişte, iar barca să salte ca o răţuşcă de plastic într-o cadă.

Camera se apropie de obiecte, iar Sloane îşi dădu seama că acestea erau copaci. Nu nişte copaci oarecare, ci pini, cu acele întunecate grele de apă. Să tot fi fost vreo treizeci, atârnând la înălţimi diferite, ca nişte clopoţei de vânt.

— Ce mama mă-sii?! făcu Ines.

— Asta am zis şi eu, replică Henderson. Vrei să-l porneşti pe al doilea, Cho?

Cho închise primul filmuleţ şi făcu clic pe al doilea, etichetat *2ICI45G.*

— Australia, prezentă Cho clipul.

Filmarea pornea pe o plajă stâncoasă unde soarele tocmai apunea deasupra apei. Pământul din jurul lui, până şi iarba uscată care creştea pe povârniş, avea o strălucire portocalie.

— Eşti sigură? întrebă o voce de bărbat din spatele camerei.

— Da! veni răspunsul ciripit.

Camera se mută într-o parte, arătând un bolovan masiv şi cât casa de înalt de care se rezemau alţii, ca şi cum o bucată din povârniş s-ar fi fărâmiţat la un moment dat şi sfărâmăturile ar fi fost lăsate acolo. Pe bolovani se vedeau trupuri mlădioase, lângă care stăteau în echilibru sticle de bere. Sloane zări şnururile bikinilor, tivurile zdrenţuite ale pantalonilor scurţi de blugi şi cozorocul unei şepci.

Camera se apropie de o fată care nu avea mai mult de şaisprezece ani, purta un sutien de bikini cu dungi albe şi roşii şi avea abdomenul plat şi bronzat. Îşi lăsase părul cu şuviţe decolorate de soare liber pe umeri. Se întoarse către cameră şi făcu cu mâna.

— Dacă de data asta nu merge, o să cad în apă, zise ea ridicând din umeri. Filmezi?

— Da, răspunse bărbatul cu camera. Dă-i drumul!

— OK, uită-te!

Soarele ardea portocaliu în spatele fetei, când aceasta ridică un picior, stând cu braţele slabe întinse în lături, şi păşi în aer lângă bolovan peste apă. Ridică apoi celălalt picior fără să se mai reazeme de ceva. Sloane văzu lumina cerului sub călcâiul fetei, unde era gol şi totuşi ea nu cădea.

Şase voci scoaseră strigăte de uimire, se ridicară pumni în sus şi sticle se ciocniră, iar camera tremură deoarece tipul care o ţinea scoase şi el un strigăt.

— Mai fac un pas! strigă fata şi, înainte să apuce cineva să obiecteze, trecu la fapte, aplecându-se în faţă, în aparenţă spre cer.

Se înclină, nu în faţa, ci într-o parte cu picioarele secerate. Ţipă când părul îi căzu spre apă ca o perdea decolorată de soare. Căzu, dar nu spre ocean, ci în sus, spre nori, dând din braţe; ţipetele stridente

îi răsunară pe deasupra stâncilor. Camera o urmări cum se făcea din ce în ce mai mică, o siluetă minusculă şi neagră pe nori. Apoi dispăru, iar bărbatul cu camera strigă: „Barbara! Barbara!”

Filmarea se încheie, lăsând iar ecranul albastru. Rămaseră toţi tăcuţi de data aceasta.

— Al treilea, te rog, Cho! zise Henderson.

Fişierul era *3ICI45G.* Filmarea era subacvatică, albastră, neclară şi ca din vis, iar suprafaţa apei se ondula de la lumină. Sloane se gândi iar la Plonjon, ultima ei călătorie la ocean, la mirosul de sare şi alge din aer, şi simţi iar furnicăturile, nu doar în buricele degetelor, ci sus până la coate, ca şi cum i-ar fi adormit braţele. Le scutură, privind un scufundător care intră în raza vizuală a camerei, cu ochii apăraţi de o mască reflectorizantă. Silueta îndreptă rapid un deget în jos, iar camera se mişcă în direcţia respectivă.

Sloane văzu ceea ce crezu a fi un mănunchi de alge care creşteau pe fundul oceanului; persoana care ţinea camera se apropie înot cu mişcări line. Raze de lumină străpungeau suprafaţa apei, reflectate de valuri pe rânduri ordonate de plante, ale căror frunze lungi se mişcau odată cu apa. Scufundătorul se apropie înot şi Sloane văzu o construcţie de metal pe roţi cu o bară care se arcuia în urma ei.

O recunoscu: era de la un sistem de irigaţii tip pivot, din cel care se folosea la udat câmpurile din jurul oraşului ei natal.

Se aplecă mai tare spre ferestre când îşi dădu seama că rândurile ordonate de plante nu erau alge, ci tulpini de porumb. În depărtare se desluşea umbra unui tractor. Scufundătorul înotă spre porumb, apropiind imaginea spre pănuşile intacte dintre frunze, apoi sub arcada de metal a sistemului de irigaţii, unde se vedea bine tractorul. La fel şi omul încă aşezat în el, prins cu genunchii sub volan şi braţele plutind spre suprafaţa apei.

Cho opri filmuleţul ca imaginea să rămână pe ecran câteva clipe înainte să închidă fişierul.

— Asta a fost în Hawaii acum trei săptămâni, zise ea. N-am putut să-l identificăm pe bărbat, dar fata din al doilea clip, Barbara Devore, e dispăruta de o lună deja.

— Trebuie să fie magie, spuse Matt. Nu-i aşa? Nu poate să fie altceva.

— Clar intră în categoria supranormalului, replică Henderson. Am făcut anchete ample în cazul fiecăruia dintre aceste incidente, precum şi a celor câteva sute care s-au petrecut în ultimul deceniu. Am putut confirma faptul că nu sunt farse.

— Sunt evenimente supranormale pe ici şi colo, spuse Cho. Par să se întâmple tot mai aproape unul de altul şi în număr din ce în ce mai mare.

— Cre… Albie înghiţi atât de tare în sec, încât Sloane îi văzu mărul lui Adam coborând cu putere. Credeţi că s-a întors Întunecatul sau cam aşa ceva? De-asta ne-aţi chemat aici?

Sloane simţi o arsură în piept, neştiind sigur dacă era provocată de acelaşi lucru ca furnicăturile din braţe ori era teroare obişnuită. Nu mai putea sta locului, se ridică şi se învârti în jurul scaunului.

— Ce e? întrebă Cho.

— Nu poate fata să măsoare locul cu pasul ca altădată fără să fie luată la întrebări? replică Sloane.

Henderson chicoti uşor şi zise:

— Nu, nu credem că-i Întunecatul. N-am văzut nicio dovadă a întoarcerii sale, nu sunt făptuitori la niciunul dintre incidente. Nimeni nu mânuieşte magia, dar ea se desfăşoară oricum. Ni se pare… Ei bine, teoria predominantă la ACIS e că-i ca un aparat de radio care funcţionează aiurea. Te ia cu fiori când începe să redea muzică din senin, dar asta nu înseamnă nimic sinistru.

— Afirmaţi că planeta noastră e ca un aparat de radio care funcţionează aiurea, comentă Matt, şi că asta nu vă nelinişteşte?

— Evident că ne nelinişteşte, zise Cho. Eu însă prefer să fie sursa magiei Pământului, care-o fi ea, defectă, decât Întunecatul.

Sloane se îndrepta, fără să vrea acum, spre uşile duble din cealaltă parte a încăperii. Îi ardea trupul şi, când se apropie, simţi un miros sulfuros, chimic şi familiar. Aşa îi mirosiseră mâinile după ce folosise magia.

Cu artefactul.

Acul lui Koşcei.

Nu ştiuse, când se dusese cu o echipă de agenţi ACIS în mijlocul Oceanului Pacific, cât avea s-o coste Acul. La final, fusese atât de disperată să scape de el, că şi-l scosese cu dinţii din mână.

Ceilalţi tăcuseră. Sau poate nu-i putea ea auzi de bătăile din urechi. Nu încercă clanţele uşilor, doar îşi apăsă mâinile pe ele şi trase adânc aer în piept

Îl simţi pe Matt în spatele ei. Nu trebui să se uite ca să ştie că el era, îi cunoştea forma, căldura. Cât de aproape îndrăznea să stea, că mai că li se atingeau braţele. Nu pentru că ieşeau împreună – nu, erau *logodiţi,* îşi aminti ea –, ci pentru că aşa era Matt, nu se temea să se apropie de nimeni.

— Ce-i? întreba el.

— Nu simţi?

— Am o senzaţie ciudată aici, dar nu mai mult decât de obicei la un loc al Secătuirii. De ce? Tu ce simţi?

Sloane fixă cu privirea cicatricea de pe dosul palmei drepte. Un păienjeniş de ţesut gros, mai palid ca restul pielii.

— Nu-mi dă pace de când am ajuns aici. Au făcut ceva nou, zise ea. Dincolo de uşile astea. Undeva.

— OK, zise Matt, punându-i mâna pe umăr. OK, hai să luăm loc şi să-i întrebăm de asta.

Sloane încuviinţă din cap. Pe undeva, recunoştea că are să se simtă jenată mai încolo. Pe moment, îl lăsă pe Matt s-o ia de mână şi s-o ducă înapoi la masă. Henderson, Cho, Albie şi Ines încă stăteau acolo derutaţi.

— Ei, bănuiesc că asta e o continuare la fel de bună ca oricare alta, vorbi Henderson, scărpinându-se în barbă. Ăă, incidentele astea au devenit din ce în ce mai frecvente şi am accelerat anumite

programe la care lucram. Pare important să înţelegem ce anume *este* magia şi cum s-o folosim, aşa că am realizat un dispozitiv care, credem noi, o canalizează. Faptul că tu reacţionezi la el aşa, Sloane, e realmente încurajator.

— Nu l-aţi testat? întrebă Ines.

— Nu încă, răspunse Cho. Speram să fiţi de acord să ne ajutaţi. Doar sunteţi singurii oameni despre care ştim sigur că au reuşit să mânuiască magia. E mai puţin probabil să provocaţi o catastrofă.

Sloane simţi gust de cupru. Îşi dori să fi păstrat punga goală de chipsuri.

— Aţi ales o baghetă? întrebă Ines. Sau un glob? Ori un ciocan uriaş? Vă rog eu, spuneţi-mi că-i un ciocan uriaş!

— Nu, făcu Sloane.

— Da, ai dreptate, vorbim de guvern aici, aşa că probabil e o cutie plictisitoare, replică Ines.

— Nu, zise Sloane. Nu, n-o să vă ajutăm să testaţi arma aia nenorocită.

— Slo, spuse Matt. Dacă foloseşte magie, nu înseamnă că-i o armă.

Cho se aşeză pe scaunul de vizavi de Sloane şi-şi rezemă mâinile cu pumnii strânşi pe masă. Avea încheieturile degetelor groase şi bătătorite. Sloane o auzise cândva zicând că-i plăcea căţăratul pe stânci.

— Ca să ştim cum să reparăm ce-i stricat, zise Cho, trebuie să înţelegem cum funcţionează magia şi cum este utilizată. Aşa că am făcut un instrument, atâta tot.

— Vă aşteptaţi să cred că aţi realizat chestia asta ca să nu mai pice adolescente în cer? mârâi Sloane. Deja lucraţi la ea dinainte să vă fi dat seama că-i ceva în neregulă, *tocmai* aţi spus-o.

— Suntem o ramură a guvernului interesată de progresul ştiinţei… dădu Cho să zică.

— Am studiat istorie, o întrerupse Sloane, înghiţind gustul de sânge din gură. Şi ştiu ce motivează guvernul să investească în progresul ştiinţei. Avem rachete care merg în spaţiu doar

pentru că voi aţi încercat să-i aruncaţi în aer pe sovietici. Asta nu-i decât o altă Cursă Spaţială.

— Chiar dacă e o armă, zise Henderson, ai prefera ca Rusia sau China să se prindă primele, Sloane? Crezi că n-ar da zor să strunească ele magia?

— Aş prefera ca guvernele să înceteze să se joace de-a cine îi poate distruge pe ceilalţi mai repede, i-o trânti Sloane.

Ştia, după ţiuitul din urechi, că o cuprindea panica.

— Da, bine, eu aş prefera să-mi deschid o amărâta de gelaterie, replică Henderson. Numai că toţi trebuie să dăm piept cu realitatea.

— Au murit nenumăraţi oameni din cauza magiei, spuse Matt. Chiar aici, în locul ăsta. S-a întâmplat sub ochii noştri, iar dumneavoastră vreţi să fim complici la ceva care s-ar putea să provoace şi mai multă moarte?

I se înecă glasul.

Sloane nu-l mai auzise astfel de multă vreme.

— După ce-am văzut, după ce-am făcut?

Şi nu ştia decât puţin, îşi zise ea în sinea ei. Habar n-avea ce făcuse ea, situaţie care avea să rămână neschimbată.

Lângă ea, Albie stătea cu ochii pironiţi la mâinile răsucite pe marginea mesei. Degetele lui fuseseră cândva suficient de agile cât să împăturească cele mai complicate modele de origami pe care le văzuse Sloane. Încercase s-o înveţe odată cum să facă un cocor, iar şedinţa se terminase cu o grămadă de hârtie mototolită. Vătămarea pe care o suferise în timpul în care fuseseră prizonierii Întunecatului îi lăsase buricele degetelor fără capacitatea de a mai simţi ceva, aşa că renunţase la hobby. Acum mâinile acelea tremurau.

— Albie, zise Sloane.

Nu se uită la ea.

— Nu e…

Îşi drese glasul. Albie era mai scund decât media, cu păr blond care se rărea şi se zbârlea taman pe

unde nu trebuia şi stătea cocoşat de la vătămarea permanentă a coloanei vertebrale. Nu era Alesul nimănui, nici acum şi nici altă dată.

— Nu-i important să ştim cum se utilizează, totuşi? Ca să nu mai poată fi folosită împotriva noastră?

— Albie, zise Matt. Nu se poate să vorbeşti serios.

— Mai scuteşte-mă glasul ăla de erou! replică Albie, cu tremur în glas. Nimeni n-a folosit magia împotriva voastră – a oricăruia dintre voi! – aşa cum a folosit-o Întunecatul împotriva mea. Fie că-i unealtă, armă ori o nenorocită de jucărie de pluş, n-am să stau şi să las restul lumii să-şi dea seama cum să ne facă aşa ceva fără să ştim să le-o facem şi noi. Distrugere reciprocă asigurată.

Sloane îşi căută cuvintele şi nu le găsi. Avea şi el dreptatea lui, fusese şi ea răpită de Întunecat, dar acesta nu-i făcuse ceea ce-i făcuse lui Albie, nu-i atacase trupul şi n-o lăsase fără sensibilitate la mâini şi fără nicio posibilitate de a reintra în luptă alături de ceilalţi.

Făcuse însă altceva. O vătămase fără ca măcar s-o atingă.

— Dacă mor oameni din cauza ajutorului tău, zise ea în cele din urmă, simţind cum o durea gâtul, va trebui să porţi asta cu tine.

— Şi dacă mor oameni pentru că nu ajut? spuse el, uitându-se în cele din urmă în ochii ei. Fie că da, fie că nu, oricum o s-o purtăm. Mereu.

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

NOTĂ PENTRU: ROBERT ROBERTSON, OFIŢER, AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI (ACIS)
SUBIECT: PROIECTUL „SONERIA”, SUBIECTUL 2, EFECTELE „PLONJONULUI ÎN ADÂNCURI”

Dragă domnule ofiţer Robertson,

V-am ataşat documentul despre care am discutat. Sloane şi cu mine am creat acest material într-una din şedinţele noastre de psihoterapie cognitiv-comportamentală pentru sindromul de stres posttraumatic. În cadrul terapiei prin expunere trebuie să-i provocăm sigur panică lui Sloane, ca să se obişnuiască cu emoţiile pe care le scoate aceasta la iveală. Ca atare, expunerea de mai jos este cât de detaliată poate suporta Sloane, ca să stimuleze cel mai eficient o retrăire a evenimentului pe care îl denumim „Plonjonul”.

Trebuie să vă amintesc să păstraţi confidenţialitatea, din cauză că punerea la dispoziţia dumneavoastră a documentului reprezintă o încălcare a Legii privind transferabilitatea şi responsabilitatea asigurărilor de sănătate. Totuşi, dat fiind cât de disperată e situaţia, sunt de acord că trebuie făcută o excepţie.

Vă mulţumesc şi vă doresc o săptămână frumoasă!

Cu respect,

Dr. Maurene Thomas

Mă aflu pe vasul Acis. E o dimineaţă rece. Văd strălucirea orbitoare a soarelui pe apă. Când trag de firul de la fermoarul costumului meu de neopren, materialul se strânge din ambele părţi spre spinarea mea. Muştiucul are gust de chimicale. Îmi simt nasul înfundat când încerc să respir numai pe gură.

În jurul meu sunt ofiţeri ACIS, la început identici în echipamentul lor de scufundare, dar, dacă mă uit cu atenţie, văd umflătura şoldurilor lui Maggie, picioarele musculoase ale lui Marie ori ţepii mustăţii lui Dan. Au ochii protejaţi de ochelari speciali, ce uşurare!, dat fiind că mă privesc cu scepticism de când i-am cunoscut

Şi pe bună dreptate. Am doar cincisprezece ani. Mi-am primit certificatul de scufundător în grabă, odată ce Bert m-a instruit în privinţa misiunii. Am exersat doar de vreo câteva ori.

Numai că eu sunt Aleasă, ceea ce înseamnă că trebuie să se ia după mine. Aşa că, deşi tremur de frig, mijesc ochii la soare şi mi-e atât de frică, încât îmi vine să vomit fix în ocean, mă aşez pe marginea bărcii şi-mi dau drumul în apă.

Mă cuprinde un val de frig. Încerc să rămân nemişcată. Să respir adânc în regulator. Să expir complet înainte să inspir ca să nu dau în hiperventilaţie. Peste tot prin mine furnică şi arde ceva. Nu e usturimea de apă sărată pe pielea din jurul ochilor, e mai mult ca şi cum îţi revine sensibilitatea într-un membru care a amorţit. Pe drumul încoace i-am întrebat pe ofiţerii ACIS dacă simţeau şi ei aşa ceva. Nu simţeau. Nu simt. Doar eu. „Oare inventează?” îi simt cum se întreabă, şi mă întreb şi eu.

Ceilalţi sunt acum în apă. Cineva îmi aruncă funia care o să mă ţină legată de barcă şi o prind de centură, trăgând de ea să mă asigur că am prins-o

bine. Toţi ofiţerii ACIS aşteptă să pornesc. Arată ca nişte extratereştri cu măştile lor identice şi polarizate ca să poată vedea pe sub apă. Plonjonul e la o adâncime prea mare pentru o începătoare ca mine, dar nu avem ce face. Trebuie să mă duc.

Mă gândesc la poezia aia de Millay când îmi iau avânt cu labele de înot. „Jos, jos, jos înspre întunericul mormântului.” Într-o mână am o lanternă pe care o ţin pe lângă mine. Mă îndepărtez înot de barcă, uitându-mă peste umăr când şi când ea să mă asigur că mă urmează ceilalţi.

Înaintea mea nu e decât un albastru tulbure. Bule şi particule de nisip. Ici şi colo câte o algă care trece fâlfâind de mine. O siluetă mai întunecată îmi apare încet în faţă şi ştiu ce este.

Nu mă aşteptam ca ambarcaţiunea să se contopească atât de mult cu fundul oceanului. E acoperită de un strat fin de nisip, de acelaşi albastru stins ca acesta. Ar fi putut fi o porţiune de corali morţi dacă n-ar fi fost ceţurile ascuţite ale antenelor radar şi catargul principal cu scara prinsă de el şi fusceii încă albi când pun lanterna pe ei.

Cunosc nava asta, *Sahalin.* Am studiat informaţii despre ea acum câteva luni imediat după informare. Un vas sovietic de spionaj, din clasa Primorie, construit cândva între 1969 şi 1971. Navele din clasa Primorie sunt ambarcaţiuni mari de pescuit transformate şi dotate cu cele necesare adunării de informaţii pe cale electronică şi transmiterii lor la ţărm. Nu erau de regulă făcute pentru luptă, dar *Sahalin* era deosebită. Când m-am apropiat înot de ea, am mutat fasciculul lanternei pe umflăturile clare ale tunurilor sale, dintre care una era învăluită de alge.

Furnicăturile mi-au ajuns în piept, chiar în spatele sternului. Ca refluxul gastric. Când mă apropii înot de navă, îmi pică în burtă, chiar în centrul meu. Tot dau din picioare, îndreptându-mă spre energie. (N-am de ales, nu că m-ar fi forţat ACIS, dar senzaţia aceea, orice-o fi ea, chiar dacă aproape dureroasă, nu mă lasă să mă întorc.)

Trage cineva de funia prinsă de mine, semnal că ar trebui să mă opresc. N-o fac. Înot până la tunul de pe punte şi mă feresc de corpul masiv al suprastructurii de la pupa. Când trec peste coşul de fum, simt un junghi de teroare, ca şi cum am să fiu trasă în întunecime şi dezasamblată. Nu mă pot opri.

Ajung la catargul de la pupa şi ştiu că mă aflu unde trebuie. Senzaţia de arsură din piept se transformă într-un ghiont. În baza catargului de la pupa se află o uşă prinsă cu o încuietoare stricată. Fără să stau prea mult pe gânduri izbesc încuietoarea din bază cu lanterna o dată, de două, de trei ori. Deja uzată de timp şi expunere la apă cedează.

Se deschide uşiţa şi-mi întorc fasciculul lanternei către ea. În interiorul catargului se află un cufăraş cam cât un prăjitor de pâine, complet ornamentat cu un model cu frunze şi flori din smalţ şi foiţă de aur, care-mi aminteşte de păpuşile babuşka şi matrioşka. Ştiu că ar trebui să ies înot cu el la suprafaţă, să-i las pe ofiţerii ACIS să-l scaneze cu echipamentul lor ca să determine că-i sigur. Numai că, dacă fac asta, au să formeze un perimetru în jurul lui, iar eu trebuie să mă uit la el, să-l ţin, căci simt în mine cum îi bate repede inima.

Aşa că-l deschid.

Înăuntru, aşezat pe un pat de catifea neagră, stă un ac de argint cam cât palma mea de lung.

Acul lui Koşcei.

Am citit o mulţime de poveşti populare ca să mă pregătesc pentru misiune. În ele se spune despre Koşcei că era un om care nu putea să moară. Îşi ascunsese sufletul undeva departe de trup într-un ac şi a pus acul într-un ou, oul într-o raţă şi raţa într-un iepure, iar iepurele într-un cufăr. Îi putea lua cineva viaţa abia când rupea acul.

Tremur când îl ating. Cred că şi el tremură.

După care… o durere oribilă, o străfulgerare albă. Furnicătura care arată revenirea senzaţiei a dispărut, iar în locul ei sunt învăluită de flăcări. Mi se cojeşte pielea opărită de pe muşchi, muşchii îmi fierb de pe

oase, oasele se fac cenuşă, asta e senzaţia pe care o am. Urlu în masca regulatorului şi mi se trage de pe faţă, lăsând să intre apa. Mă înec şi mă zvârcolesc, străduindu-mă din răsputeri să apuc frânghia care mă leagă de barcă, dar nu-mi funcţionează mâinile.

Apoi o senzaţie de durere năprasnică, atât de profundă, c-o simt în fiecare părticică a trupului, ca şi cum ar bate orologiul dintr-un turn miezul nopţii. De parcă mi-aş dori ceva atât de mult c-aş muri pentru a-l obţine, o sete, o năzuinţă, o dorinţă – sunt goală şi, mai mult, o gaură neagră, atât de absolut alcătuită din nimic, încât atrag tot ceea ce există spre mine.

În jurul meu apa se învolburează şi se tulbură, cu bule atât de dense, că nu pot vedea nimic prin ele. Din navă se rup bucăţi care intră în ciclonul de apă. Pe lângă mine trec forme negre – ofiţerii ACIS în costumele lor de scufundare. Mă înec cu apă şi ţip; mă simt de parcă trag ceva în mine, ca şi cum aş trage aer în piept.

Când deschid iar ochii, mă trezesc cu ei pironiţi la cer. Pe tot cerul sunt nori. Mă înclin în faţă şi apa îmi curge repede pe spate şi în costumul de neopren. Apa care mă înconjoară nu-i albastră, e roşie, un roşu închis. Mă doare atât de rău mâna, că nu mai suport. O ridic să mă uit la ea. Ceva tare şi drept e îngropat sub piele ca o aşchie, fix lângă unul din tendoane. Apăs obiectul. E Acul lui Koşcei.

Se mişcă ceva în sus şi în jos în apă lângă mine. Pare o bucată de plastic la început, dar, când îl iau în mână, e moale şi alunecos. Ţip, dându-i drumul când conştientizez că-i piele. Peste tot prin jurul meu sunt bucăţi de piele, muşchi, oase şi maţe.

Toţi sunt morţi. Iar eu am rămas singură.

STRICT SECRET

9

ÎL LĂSARĂ PE ALBIE cu Cho ca să testeze dispozitivul. Ea îi promisese c-o să aranjeze să fie dus acasă când termină.

Sloane nu avea nicio îndoială că dispozitivul funcţiona; nu i-ar fi simţit prezenţa atât de puternic în caz că n-ar fi fost aşa. Toţi aveau felul lor de a reacţiona la magie, iar la ea era o sete, o căutare, o înţelegere. *Cunoştea* dispozitivul şi dispozitivul o cunoştea pe ea.

Albie fusese mai direct în folosirea magiei. Albie cu Freikugeln – gloanţele din legenda germană care-şi atingeau ţinta fără greş – fusese doar un om cu o unealtă, la fel ca un ciocan ori un fierăstrău. Artefactul lui nu i se vârâse pe sub piele, nu devenise o parte a lui aşa cum procedase Acul lui Koşcei cu ea. El pur şi simplu ţinuse gloanţele în mână şi, deşi acestea nu făcuseră ceea ce spunea legenda – ca de altfel niciunul dintre artefactele pe care le adunaseră –, îi permiseseră să execute magie rudimentară: aprinsul focului, făcut să plutească obiectele şi altele asemănătoare.

Ines, Matt şi cu Sloane coborâră iar pe spiţa roţii de bicicletă şi în jurul ei până ajunseră la Scott şi maşinuţa lui de golf. Nu mai simţea teama de dispozitiv, ci o amorţeală, o separare între trup şi minte. Ştia că timpul avea să le sudeze iar pe cele două, nu trebuia decât să aştepte.

Scott îi duse pe acelaşi drum pe care veniseră, şerpuind printre corturi. Nici măcar nu trecuse un minut de când porniseră, că Sloane şi văzu cortul cu ÎNDREPTAŢI SITUAŢIA – ADUCEŢI-L ÎNAPOI! şi ţiuitul din urechi deveni mai puternic. Distanţa dintre minte şi trup pe care o păstrase de când simţise dispozitivul magic se prăbuşise brusc, ca nişte aplauze. Se prinse de bara care o ţinea la locul ei şi sări afară din maşinuţa de golf, în timp ce Ines şi Matt strigau la unison: „Sloane!”

Trecu de un mic altar făcut dintr-o buturugă pe care stătea ceva ce arăta ca un schelet de veveriţă învelit în mărgele şi sfoară şi un cort cu o capcană de vise atârnând de intrarea închisă cu fermoarul, probabil fabricat în serie în China şi distribuit în secţiunea de decoraţiuni pentru casă a vreunui lanţ de magazine de haine pentru hipsteri. Oamenii ăştia îşi doreau magie, dar habar n-aveau ce era magia în realitate, nu văzuseră măreaţa desfăşurare a Secătuirii, felul în care desfăcea fiinţele vii în bucăţi distincte: oase, tendoane, sânge şi nervi smulse unele de pe altele de puteai să vezi micile detalii care alcătuiau trupul, în timp ce respectivul trup era suficient de conştient ca să înţeleagă ce i se întâmplă.

Când ajunse la micul foc de tabără al băieţilor care se dădeau bărbaţi, văzu că aceştia terminaseră de preparat hotdogii şi acum ascultau muzică, dar ea nu auzea decât zgomotul surd al basului. Ţiuitul din urechi era prea tare în acel moment ca să mai audă mare lucru, inclusiv pe Ines strigând-o pe nume în urmă.

Observă cuţitul de vânătoare pe un palet de apă îmbuteliată din apropiere şi se înfipse în faţa grătarului portabil, fixându-l cu privirea pe bărbatul care aproape c-o făcuse *javră* mai devreme. Nu era prima oară când i se spunea aşa şi nu avea să fie nici ultima, dar acţiunea în sine avea o oarecare violenţă în ea, prin felul în care îi transforma mânia în ceva mărunt şi meschin, apoi îi reducea întreaga persoană la o chestie îngustă şi neghioabă.

— Salut! zise ea, cu glasul ciudat de mieros dintr-odată. Mă recunoşti?

Îşi dădu seama după cum făcuse el ochii mari că da. Cât se făceau mici la loc, iar cuvântul „javră” tocmai i se forma din nou în gură, se aplecă şi luă cuţitul de vânătoare.

— Ce… porni să zică bărbatul, dar Sloane deja scosese arma din teacă şi o înfipsese într-o parte a cortului, drept prin ÎNDREPTAŢI SITUAŢIA.

— Ce mama mă-sii?! strigă bărbatul.

Se ridicaseră toţi în picioare. Sloane nu auzea decât ţiuit.

— Idiotule! făcu ea. Crezi că el ţi-ar primi bucuros loialitatea dacă s-ar întoarce, că te-ar răsplăti? Dacă învie, are să-ţi smulgă maţele ca oricărui alt om.

— El nu-i ţintea decât pe cei slabi, zise bărbatul. Gagicul tău de colo a avut noroc prima dată…

Mută privirea peste umărul lui Sloane la maşinuţa de golf, la Ines şi Matt. Ea însă nu auzi ce mai spuse el, doar îl pocni în faţă.

Ţiuitul din urechi încetă. Încheieturile degetelor pârâiră de durere. Îşi scutură cealaltă mână, scrâşnind din dinţi din cauza durerii care îi urcă pe braţ. Bărbatului îi curgea sânge din nas, iar prietenii săi stăteau în picioare pe lângă el, strigând obscenităţi la ea, dar nu tocmai gata să riposteze. Era fată, la urma urmei.

Mai dăduse pumni şi altădată, dar mereu uita cât de tare durea. Ines o apucă de braţ şi o trase de-acolo. Înainte să se urce la loc în maşinuţa de golf, strigă peste umăr:

— Să mâncaţi voi rahat!

Scott se holbă la ea când se urcă.

— Ce-i? făcu Sloane, la care acesta dădu din cap şi porni, mergând cât de repede îi putea duce maşinuţa.

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: DIRECTORUL AGENŢIEI PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI (ACIS)
DE LA: OFIŢERUL [redacted] NUME DE COD BERT
SUBIECT: URMĂRILE „PLONJONULUI ÎN ADÂNCURI”

Domnule Director,

Vă sunt foarte recunoscător pentru scrisoarea dumneavoastră cu privire la incidentul „Plonjon în Adâncuri”. Ne întristează foarte mult pierderea unora dintre cei mai buni agenţi ai noştri şi ne-a fost greu să continuăm Proiectul „Soneria” fără ei. Însă, aşa cum aţi remarcat în mesajul dumneavoastră, trebuie să mergem neabătuţi înainte pentru cauză. Întunecatul este o ameninţare mult prea puternică.

Vă înţeleg interesul faţă de capacitatea lui Sloane Andrews de a merge mai departe după o asemenea traumă. Vă scriu doar ca să vă ofer observaţiile mele; decizia vă revine, desigur, dumneavoastră. Am cântărit atent şi trebuie să recomand să n-o eliberaţi pe Sloane Andrews din Proiectul „Soneria” din următoarele motive:

1. În ciuda costului în numeroase vieţi de agenţi, a căror valoare nu poate fi estimată, şi de mai bine de un milion de dolari (bani pe care nu-i putem recupera, evident), Proiectul „Plonjon în Adâncuri” a fost un succes, teoretic vorbind. Am reuşit să recuperăm Acul lui Koşcei, în prezent îngropat în mâna lui Sloane Andrews. Ajung astfel la următorul punct.

2. Cu toate că am discutat despre posibilitatea de a îndepărta pe cale chirurgicală Acul lui Koşcei, toţi cei de la Proiectul „Soneria” ezită să deranjeze o forţă pe care nu o putem înţelege pe deplin. Nu ştim cum se va comporta Acul dacă este deranjat. Ca atare, îi putem considera pe Sloane şi pe Ac inextricabil legaţi. A o da afară pe Sloane Andrews acum ar fi o irosire uriaşă de resurse, precum şi o irosire a vieţilor pierdute pentru recuperarea Acului.

3. Sloane a solicitat să fie eliberată de îndatoririle ei, nu cred că va fi greu să o convingem să coopereze. O observ de ani de zile. Are încredere în mine. A ajuns să mă considere un soi de figură paternă. Dacă-i spun să rămână, are să rămână.

4. Comportamentul Acului lui Koşcei sugerează că Sloane are o afinitate puternică pentru magie. Cu toate că cele petrecute pe parcursul „Plonjonului în Adâncuri” au fost tragice, ele au dat la iveală şi o putere uriaşă de care se poate să avem nevoie ca să-l învingem pe Întunecat.

Propun, prin urmare, să o încurajăm pe Sloane să folosească aceleaşi tehnici pe care soldaţii le utilizează în luptă (adesea inconştient), compartimentalizând trauma ca să poată continua şi suprimând acele părţi ale personalităţii lor care nu le

sunt de ajutor în situaţii cu o mare încărcătură emoţională. Sloane Andrews se descurcă bine singură şi are un grad ridicat de responsabilitate personală şi autonomie. Am să-i întreţin independenţa repartizându-i misiuni pe care să le îndeplinească neînsoţită şi totodată voi forma din ceilalţi o echipă funcţională sub conducerea lui Matthew Weekes. Îi putem cere psihoterapeutei lui Sloane, dr. Maurene Thomas, să îmbine tratamentul medicamentos cu tehnici de compartimentalizare pentru ca Sloane să poată păstra un nivel rezonabil de stabilitate pe termen scurt.

Anunţaţi-mă dacă doriţi să discutăm planul sau aveţi vreo sugestie. Vă mulţumesc încă o dată pentru interesul arătat şi pentru flori. Nu putem decât să ne străduim să avansăm.

Cu stimă,

[redacted]

STRICT SECRET

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: DIRECTORUL AGENŢIEI PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI (ACIS)
DE LA: OFIŢERUL [redacted] NUME DE COD BERT
SUBIECT: RE: URMĂRILE „PLONJONULUI ÎN ADÂNCURI”

Domnule Director,

În scrisoarea anterioară v-am pus la dispoziţie observaţiile mele despre Sloane Andrews după incidentul „Plonjon în Adâncuri” şi v-am prezentat un plan de măsuri. Ca răspuns, v-aţi exprimat dezamăgirea faţă de limbajul meu de tip „păsărească încâlcită cu tentă psihologică” şi mi-aţi zis să mă exprim cu cuvinte normale. Chiar dacă mi-ar plăcea un ton mai prietenesc în continuare, înţeleg necesitatea unui limbaj simplu în chestiuni ca aceea de faţă, aşa că voi încerca să explic pe înţelesul dumneavoastră:

Am remarcat anterior că Sloane Andrews era cam ca un soi de câine vagabond. Dă-i de mâncare unui câine înfometat şi-ţi va fi credincios, chiar dacă nu te porţi frumos cu el. Pentru Sloane, nevoia ei de aprobare va fi lesa în care o voi ţine chiar şi când simte că umblă liberă.

Nu ne putem pierde subiecţii Proiectului „Soneria”. E prea târziu pentru asta acum. Ori îl înving pe Întunecat pentru noi, ori murim cu toţii.

Sper că acest cuvinte sunt suficient de normale pentru dumneavoastră, domnule.

Cu stimă,

[redacted]

STRICT SECRET

10

SLOANE SE AFLA LA INTRAREA în Aripa Modernă a Institutului de Artă din Chicago la ora 9.30 dimineaţa; era timpul ca prietena ei Rebecca să-i dea drumul înăuntru, deşi muzeul nu se deschidea decât peste o oră.

O văzu pe Rebecca prin uşile de sticlă, legându-şi capătul cozii. Cu un căscat, aceasta deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

— Eşti prea promptă, îi zise. De ce nu eşti mahmură ca toţi cei de vârsta noastră?

— Unu la mână, replică Sloane, nu e vârsta noastră, că tu ai douăzeci şi doi de ani. Doi la mână, e marţi.

— Aşa şi? făcu Rebecca. Băutura de luni seara e la fel de bună la gust ca aia de sâmbătă seara.

Prezenţa lui Sloane în muzeu la ore ciudate devenise ceva obişnuit. Personalul o cunoştea şi nimeni nu obiectase la faptul că o lăsa cineva să intre devreme. Posibil să fi fost singurul avantaj al calităţii ei de Aleasă care-i plăcea.

Vizita făcea parte din ritmul ei din zilele săptămânii. Nu avea serviciu. Guvernul îi plătise pentru anii petrecuţi în slujba sa, iar Sloane lăsase banii pe mâna unei bănci de investiţii. Dobânda avea s-o ţină o vreme, cu condiţia să cheltuiască cu cap.

Ceilalţi îşi găsiseră o mai mare stabilitate financiară, dar cu un preţ. Matt vânduse drepturile asupra autobiografiei lui şi se asociase cu un scriitor cu experienţă, aşadar avea bani din belşug să ducă o viaţă lipsită de griji, nu c-ar fi făcut-o. Mereu călătorea, vorbea la conferinţe şi universităţi, avea apariţii la baluri de caritate şi gale filantropice, se întâlnea cu politicieni şi lideri ai diverselor comunităţi. Şi Esther îşi transformase celebritatea în bani, cultivându-şi urmăritorii de pe Insta! ca pe o grădină. Ines ilustrase propriul ei roman grafic despre povestea sa, zugrăvind moartea Întunecatului

în vârtejuri de culoare. Albie, pe de altă parte, apărea în nişte reclame în străinătate, folosindu-se de figura lui ca să câştige la loc banii pe care-i pierduse cu internarea la dezintoxicare.

Într-o zi, Sloane avea să aibă un serviciu unde identitatea ei n-avea să fie o problemă, unul care nu-i cerea calificare sau experienţă, nici să fie nevoită să se vândă pe bucăţi cum făcuseră ceilalţi. Nu-i învinovăţea pe ei pentru asta, nu prea mult, în orice caz, dar o parte din ea simţea că mai degrabă ar fi locuit în garajul mamei sale decât să sacrifice picul de intimitate pe care şi-l croise prin propria-i celebritate.

Aripa Modernă era luminoasă şi deschisă, un coridor alb lat cu galerii de fiecare parte. Urcă scările spre etajul al doilea, la galeria de arhitectură şi design, locul din care îşi începea mereu vizita. Spaţiul acesta era gol, indiferent de cât de aglomerat era restul muzeului. Trecu de scaunele din sârmă răsucită şi de vaza care arăta a lapte vărsat spre schiţele clădirilor propuse în Chicago, apoi se aşeză pe o bancă din apropiere şi rămase cu privirea aţintită la Planul Burnham, proiectul arhitectural pentru Chicago care nu se materializase niciodată.

Fratele ei, Cameron, studiase arhitectura când răspunsese apelului de a lupta cu Întunecatul. Murise într-una din Secătuiri, la Minneapolis. Se certaseră din cauza deciziei lui de a-şi întrerupe studiile, chiar dacă fusese o copilă la acea vreme, având doar doisprezece ani. „Tu nu eşti soldat," îi spusese. „Eşti un tocilar numai piele şi os şi ai să fii ucis." O clipă rară de preştiinţă, poate.

Luase toate lucrurile lui Cameron de la mama ei de-acasă şi trecuse peste schiţele din jurnalele lui de-atâtea ori, că le învăţase pe dinafară. Totul, de la desenul de copii al unei cuşti de câine, la planul atent măsurat al casei la care visa. Voise să construiască locuri care să-ţi dea senzaţia de ceva interesant şi cald. Locuri pe care nu le simţeai ca fiind acasă, glumise ea odată. Cel puţin nu ca *la ei* acasă.

Lui îi plăcuse la muzeu. Aşa că acum Sloane venea în vizită la Cameron în acest loc, nu la cel al Secătuirii în care el îşi pierduse viaţa, nici la cele din centrul Illinoisului pe unde hoinăriseră.

Rareori stătea mult. Jumătate de oră, poate, după care trecea prin celelalte expoziţii. Cea nouă de jos era constituită dintr-o serie de fotografii ale unor camioane cu semiremorcă. După ce rătăci prin ele vreo câteva minute, îşi luă rămas-bun de la Rebecca, deja plictisită de moarte după cum o arăta expresia feţei, şi plecă. Coti la dreapta, se duse la drumul de lângă lac şi făcu câteva mişcări de încălzire înainte să o pornească în fugă spre casa lui Ines şi a lui Albie.

Lacul îi reflecta un albastru oţelit. Era o zi cu cer acoperit şi ceaţă pe apă, care estompa linia orizontului. Avea de alergat vreo zece kilometri şi jumătate, ceea ce i-ar fi luat o oră în ritmul ei obişnuit. Trecu pe lângă un mic grup de oameni în spandex, pe biciclete, şi o femeie în colanţi roz aprins, care plimba un câine cu pete. Un bărbat în şort scurt trecu neatent în fugă pe lângă ea.

Se uită la valurile care se loveau de diguri, câinii care alergau după mingi de tenis pe plaja pentru ei şi femeile cu cozoroace care ieşiseră la marş şi dădeau din pumnii strânşi pe lângă trup. Nimeni nu-i acorda atenţie, nu în acest loc, unde nu era decât un om oarecare ieşit la jogging. Coti îndepărtându-se drumul de pe marginea lacului, spre Java Jam.

Comandă cafelele cu răsuflarea întretăiată, apoi se duse cu ele la apartamentul lui Ines şi Albie, unul pe colţ la etajul unei case cu două niveluri şi câte un apartament pe fiecare. Mocheta de pe scară era verde întunecat şi uzată în centru, unde păşiseră prea mulţi pantofi; pereţii erau acoperiţi cu tapet cu floricele violet şi roşii cu albastru.

Ines era deja la uşă când ajunse Sloane pe palier, cu ochelarii la ochi şi părul îngrămădit în vârful capului.

— Un pic cam devreme, nu? zise ea, luând cafeaua din suport şi îndepărtându-se de uşă.

Sloane intră după ea, sorbind din cafeaua rămasă. Nimeri o gură de scorţişoară.

— Schimb!

Schimbară paharele între ele.

— Nu ştiu cum bei chestia aia, e lapte curat.

Lui Sloane îi scârţâiau bascheţii pe podea, care era una obişnuită pentru Chicago, de stejar gălbui, şi scârţâia indiferent unde păşeai. Uşa lui Albie era închisă, la fel şi a lui Ines, dar altfel. Cea a lui Albie era închisă ca şi cum ar fi vrut să ţină departe zgomotul de pe hol. A lui Ines era încuiată şi zăvorâtă din afară, la fel de sigură ca un tezaur de bancă. Până cu câţiva ani în urmă îşi pusese şi capcane improvizate la uşă, chiar dacă aşa ceva era ilegal, iar pe Sloane n-o lăsa inima să întrebe dac-o mai făcea. Ines se prefăcea că n-are nimic, dar îi văzuse şirul ordonat de medicamente de pe măsuţa de toaletă şi cum îi zvâcnea trupul la anumite sunete şi gesturi.

Apartamentul era cald şi confortabil, cu un fotoliu-sac enorm din care mereu curgeau biluţe de polistiren şi cu perdelele în formă de steag al Canadei şi al Mexicului de la cele doua ferestre care dădeau spre alee.

Ines se întoarse la aragaz şi amestecă cu o lingură de lemn în ouă. Toată încăperea mirosea a ceapă.

— Ştii ce, când o să faci treizeci de ani, toată chestia asta cu trăitul ca la început de facultate are să ţi se pară mai puţin atrăgătoare şi mai stranie, zise Sloane.

— Cum adică trăitul ca la început de facultate? Te referi la Frodo?

— Adică la fotoliul-sac[4] uriaş pe care te-ai hotărât să-l numeşti Frodo Baggins? Da, exact la asta mă refer.

— Doar pentru că refuzi tu să te bucuri de viaţă nu înseamnă că noi ceilalţi nu putem, replică Ines. Tu ai prosoape albe de baie şi te înviorează alergatul de dimineaţă prin zloată. Parc ai fi tatăl din „Calvin and Hobbes”[5].

— Mereu mi-a plăcut tatăl lui Calvin.

— Sigur că da, pufni Ines. Cu Matt ai discutat?

Sloane clătină din cap.

— A avut chestia aia cu încarcerarea în masă aseară şi o întâlnire azi de dimineaţă. De ce?

Ines sorbi din cafea.

— Am dat de belea, nu? întrebă Sloane.

Ines ridică din umeri.

— Dacă el crede c-am să-i cer scuze pentru că i-am tras un pumn nenorocitului ăluia…

— Eu nu-s aici ca să repeţi cearta cu Matt înainte să te cerţi cu el. Doar să nu presupui c-o să-ţi mulţumească pentru c-ai fost micul lui salvator.

Sloane îi aruncă o privire mânioasă.

— Da, am zis-o, replică Ines. Ai văzut actualizarea de la Essy Says[6]?

— Nu. Cât e de nasoală situaţia?

Ines scoase telefonul din buzunarul tricoului şi i-l întinse. Contul de Insta! al lui Esther era deja deschis pe ecran.

Sloane recunoscu decorul familiar al lui unuia dintre clipurile lui Esther – biroul acesteia – decorat ca visul de pe Pinterest al cuiva, cu materiale elegante în culori stinse, un şir de beculeţe roz pal şi o cameră scumpă care-i surprindea tot luciul părului şi fiecare flecuşteţ de pe rafturi. În centru era Esther, îmbrăcată într-un pulover gri pestriţ ce se încreţea la încheieturile mâinilor cât bea ea dintr-o ceaşcă de ceai cu o mică pasăre gravată într-o parte. Clipul video se intitula „Essy Says ajunge în locuri interesante!”

Esther prezenta un clip din ziua anterioară, care o arăta, pe repede înainte, cum îşi îngrijea pielea şi se machia pregătindu-se de plecare. Sloane simţea mereu o fascinaţie perversă faţă cât de mulţi paşi includea programul lui Esther de îngrijire a pielii în fiecare zi. Ea nu şi-ar fi putut aminti atâtea de dimineaţă. Nu fără cafea. Şi poate nu fără amfetamine.

— Nu mă uit la ea cum se machiază, fac bube, zise, dar Ines deja se aplecase peste insula de bucătărie. Derula înainte prin clip, trecând de impresionantul moment al pudratului, conturatului şi aplicatului de culoare până ajunse iar la Esther în puloverul ei gri pestriţ şi care sorbea din ceaşca de ceai.

— Am ceva noutăţi de împărtăşit, zise Esther, dând din sprâncene.

Vorbea cu glasul ei pentru video, voios şi mieros – similar cu glasul ei obişnuit, dar mai exagerat.

— Nu, nu vorbesc despre pumnul ăla zdravăn de la prietena mea Sloane, linkul pentru asta e în descriere.

— Fantastic! ofta Sloane.

— Pe treisprezece februarie am să lansez Essy, propriul meu brand de lifestyle!

Îi licăreau ochii perfect conturaţi.

— Aşa e, o să aveţi un magazin pentru toate recomandările de produse şi recenziile pe care vi le-aţi putea dori. Ştiţi că vreţi să fiţi fete Essy.

— Ei bine, făcu Sloane, când Ines opri clipul. Era inevitabil, bănuiesc.

Ines opri aragazul şi răsturnă ouăle pe o farfurie care aştepta pe blat.

— Am invitat-o să vină cu mine peste două săptămâni. Ar trebui să vii şi tu. Să plecăm departe de frig.

— Iubesc frigul. Sângele meu e nordic.

— Nu, e hotărârea ta să iubeşti ceea ce urăşte toată lumea şi să urăşti tot ce iubeşte oricine altcineva, replică Ines.

Împunse ouăle ca de cauciuc cu dinţii furculiţei.

— Tot ar trebui să vii. Am să-l răpesc pe Albie.

Sloane tresări la auzul cuvântului „răpi”.

— L-ai mai văzut de când cu… Ţi-a zis dacă funcţionează prototipul?

Ines se încruntă.

— Nu, a venit aseară acasă şi a dispărut imediat în camera lui. A funcţionat. Trebuie s-o fi făcut.

Sloane simţi brusc nevoia de nereprimat să doarmă.

— Poate nu-i chiar aşa de rău, spuse Ines ridicând uşor din umeri. Dacă lumea se desface – fata aia care plutea spre cer, Dumnezeule! poate o s-avem nevoie de magie ca s-o reparăm.

— Dacă e s-o spunem pe aia dreaptă, magia a şi desfăcut-o, replică Sloane posomorâta.

— Tare-o mai urăşti, zise Ines, arătând din cap spre nodul de cicatrici de pe mâna ei. N-ai explicat însă niciodată de ce.

Sloane îşi puse mâna sub marginea blatului.

— N-o urăsc. Doar c-am văzut ce poate să facă.

— La fel ca noi toţi.

— Mda.

Nu se referea însă la Secătuiri sau la făcutul turnului una cu pământul ori chiar la moartea Întunecatului, ci la gustul de cupru şi sare de pe limba ei când ieşise la suprafaţă după „Plonjon”.

I se terminase cafeaua şi nu mai rămăsese decât spumă.

11

ÎN SEARA ACEEA, Sloane primi un SMS de la Esther: „Bună treabă! Bert ar fi mândru.” Inclusese un link la un filmuleţ neclar cu Sloane trăgându-i un pumn acolitului Întunecatului. Cadrul extras din clip o arata cu dinţii rânjiţi şi pumnul lângă faţă. Sloane se cercetă cu privirea, studiind luciul transpiraţiei pe faţa ei palidă şi goliciunea stranie a ochilor. O expresie pe care-o mai văzuse în oglindă adeseori după moartea Întunecatului.

— Fir-ar! zise ea cu glas tare.

Matt tocmai se întorsese acasă de la întâlnirea la cafea cu Eddie şi îşi punea haina pe umeraş în dulap.

— Ce şoc! replică el, închizând uşa dulapului.

Avea mânecile cămăşii albastru pal suflecate până la cot.

— Să ştii ca nu-mi pare rău, zise ea. Tipul ăla era un rahat. A meritat-o.

— Nu asta-i problema.

— Te apăram *pe tine.*

— Da, şi asta *e* problema, spuse Matt. N-am nevoie să mă aperi tu, Sloane. Pot să-mi port şi singur de grijă.

— Dar n-aveai de gând s-o faci. Eşti aşa de… *pasiv* în chestiile astea…

— *Pasiv?* făcu Matt cu un râs aspru. Ce crezi că fac în fiecare zi de când a căzut Întunecatul? Stau cu braţele încrucişate?

— Nu, sigur că nu, replică Sloane cu o căutătură mânioasă. Numai că tipii de genul ăsta…

— Nu-s problema mea. Sunt uşor de identificat şi uşor de evitat. Adevărata mea problemă sunt oamenii care se mulţumesc cu situaţia aşa cum e şi zâmbesc, dar n-ar mişca un deget să ajute pe oricine altcineva. Cu ăştia mă lupt eu în fiecare zi şi încerc să-i determin să *facă* naibii ceva. Ar fi bine dacă logodnica mea ar fi în stare să înţeleagă asta în loc să-mi provoace dificultăţi şi mai mari.

— Cum dracului am făcut aşa ceva? i-o trânti Sloane. E poza *mea* la ştiri, nu a ta.

— Da, e poza ta, dar acum jegurile alea şi „mesajul" lor apar iar la ştiri, iar de data asta sunt victime. Tu ai sărit din senin la ei, i-ai ameninţat cu cuţitul…

— N-am ameninţat pe nimeni cu cuţitul!

— Nu asta arată imaginea aia cu tine *cu cuţitul în mână.* Crezi că porcăria aia nu se reflectă asupra noastră, a tuturor celorlalţi? Că dacă recurgi la violenţă ca să ne aperi pe mine şi pe Ines, asta nu ne face *şi pe noi* să părem violenţi? Şi că noi nu avem ocazia să ne revenim rapid ca tine! Noi ajungem să stăm şi să ne facem griji că nişte extremişti au să ne dea foc la case.

— N-are să se întâmple aşa ceva.

— Ce bine trebuie să fie să fii aşa de încrezător! replică Matt. Eu unul nu-s. Eu nu pot să mă pierd cu firea şi să trag un pumn unui tip, nu pot să fac o prostie. Dezamăgesc tot timpul pe cineva.

Furia păru să iasă din el dintr-odată. Se aşeză pe canapea şi se aplecă în faţă rezemându-se cu mâinile de genunchi. Punga cu gheaţă pe care-o folosise Sloane pentru încheieturile degetelor era vârâtă între perne, dezgheţată.

Voia să-l aline, dar nu ştia cum. Nu-l mai văzuse nicicând atât de obosit, atât de… *dezamăgit.* De lume, de sine, chiar şi de ea. Se aşeză pe canapea lângă el, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. Televizorul era închis, aşa că văzu reflexia lor pe ecranul negru, Matt cu capul plecat, ea băţoasă şi dreaptă ca lumânarea.

— Te-a făcut „gagic", zise încetişor.

— Mda, replică Matt, întorcând capul astfel încât privirile li se întâlniră. Ce mai e nou?

— Ce era să fac, să-l las să-ţi vorbească de sus?

— În primul rând, trebuia să stai în maşinuţa de golf. Ce-i cu tine de la o vreme? Te-ai aruncat spre el ca un taur înainte să zică ceva. De parc-ai vrea să dai foc lumii, continuă Matt ridicând dintr-o sprânceană.

O întrebase şi Esther: „Ce-i cu tine?”. Răspunsul, desigur, aştepta pe fundul sertarului, în teancul de documente obţinute în baza Legii liberului acces la informaţii de interes public, pe care le ascunsese acolo.

La care Matt zise, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Mi-a zis Esther despre cererea ta în baza Legii liberului acces la informaţii de interes public.

— Dumnezeule, Esther!

Sloane se apăsă în treacăt cu mâinile pe faţă.

— Nu-i mai spun în veci nimic.

Matt aştepta. Ceva din poziţia corpului lui o irita. Umerii lăsaţi a înfrângere. Ar fi fost mai bine dac-ar fi ţipat la ea.

— Am solicitat documentele Proiectului „Soneria”. Voiam să aflu tot ce pot. E viaţa mea şi ei au tot soiul de… *evidenţe* despre ea.

— Înţeleg că vrei să afli. Doar că mi se pare ciudat că nu mi-ai spus şi că i-ai pomenit lui Esther înaintea mea.

— Aveam de gând să-ţi spun. După care am citit şi tot citit şi… m-a necăjit ce-am citit.

— Şi ce? N-ai vrut să mă necăjeşti şi pe mine?

Sloane clătină din cap.

— Nu-i asta.

— Atunci spune-mi!

Avea sinceritate în glas, dar ea îl cunoştea mult prea bine ca să se lase păcălită. Mai vorbise pe acel ton când se luptaseră cu Întunecatul. Îşi amintea o seară anume, când începuseră să-i ia urma atunci când era numai un om, nu o umbra în plină Secătuire. Ines urmase o pistă promiţătoare care nu dusese nicăieri. „Spune-mi ce s-a întâmplat!” zisese Matt. Înainte să răbufnească nu fusese decât un moment de tăcere. Din cauza luptei erau încordaţi ca o harpă cu coardele prea întinse. Nu-şi dăduse seama că tensiunea trăitului cu ea în ultima vreme sau poate a festivităţilor dedicate celor Zece Ani de Pace îl afectase atât de mult.

— Uneori, zise ea, tărăgănând cuvintele, când mă necăjeşte ceva, tu nu vrei decât să-mi spui de ce nu

ar trebui să mă necăjească.

— Şi asta e ceva rău?

— Mă face să mă simt ca o nebună! De parcă n-aş putea avea încredere în propriile reacţii la diverse chestii.

— Cu toţii avem nevoie de oameni care să ne ajute să vedem lucrurile din alte perspective.

Sloane dădu ochii peste cap.

— Crezi cu nu mă forţez să cântăresc lucrurile şi din alte unghiuri?

Îşi petrecuse toată viaţa reacţionând şi apoi îndoindu-se de reacţiile ei – o viaţă de reconsiderat, de autointerogatoriu, de sâcâit creierul ca să considere lucrurile *aşa cum trebuie.*

— Crezi că eu nu pot? întrebă ea cu glas din ce în ce mai tare. Te-ai gândit vreodată că, dacă mă necăjeşte ceva, s-ar putea să fie din cauză că chiar merita să mă necăjească chestia respectivă?

— Ceea ce explică de ce n-ai fost în apele tale în ultima vreme, replică Matt. Aş vrea să fi ştiut, aş…

— Problema ta e că ai impresia că nu sunt eu asta, zise ea. Aşa cum crezi că o zi petrecută ca prizonieră a Întunecatului a fost o călătorie de agrement şi c-ar fi trebuit să depăşesc momentul până acum şi… să fiu ameţită de căutatul rochiilor de mireasă sau ceva de genul ăsta?

— Da, ştii ce? Cred c-ar fi trebuit să-ţi petreci ultimii zece ani *muncind* să depăşeşti toate problemele în loc să te tot afunzi în ele şi să te ascunzi ca o pustnică.

Matt se răstise, îi plesnise coarda de harpă.

— Niciodată n-am insinuat c-ar trebui să fie uşor! Doar te-am rugat să încerci şi să nu te mai porţi de parc-ai fi singurul om pe lume care are parte de durere.

Tăcură amândoi. Sloane se făcuse roşie în obraji. Se războiu cu impulsul de-a ieşi furtunos, ştiind că astfel ar fi părut şi mai copilăroasă, cum o acuzase el, dar şi mai disperată să se ascundă de mustrarea lui aspră. De fiecare dată când credea c-a înţeles ce

nu ştia despre el, ce nu putea să ştie, îşi amintea că aşa ceva era imposibil.

Lui Matt îi bâzâi telefonul, luminând prin buzunarul blugilor. Opri soneria. Sloane trase adânc aer în piept, amintindu-şi de cadrul de la momentul în care trăsese pumnul, goliciunea din ochii ei, dinţii rânjiţi. De câinele vagabond din ea.

— Mamă, da' cum mă mai vezi tu pe mine! replică, silindu-se să râdă. Cum poţi să vrei să te însori cu o persoană pe care o vezi aşa de copilăroasa şi egoistă?

— Sloane…

Din telefonul ei lăsat cu faţa în jos pe măsuţa de cafea răsunară primele masuri din piesa „Good Times, Bad Times" a celor de la Led Zeppelin, tonul de apel pentru Ines. Întinse mâna şi opri soneria.

Peste o clipă, începu iar să-i bâzâie telefonul lui Matt. De această dată răspunse:

— Ce e, Ines?

Ascultă o clipă apoi se turti, făcându-se mic pe scaunul de birou.

— Of, Doamne! exclamă el.

Acoperi microfonul telefonului.

— Albie e la spital, îi zise lui Sloane, apoi se întoarse la convorbire. Nu, îmi pare rău, venim şi noi imediat.

12

— L-AI MAI VĂZUT de când cu mersul la locul Secătuirii? întrebă Matt.

Erau în BMW-ul lui, în drum spre spital, blocaţi la semaforul care ţinea cel mai mult culoarea roşie din toată lumea, sau cel puţin aşa i se părea lui Sloane.

Se uită pe geam.

— Nu.

Plouase, aşa că firma luminoasă multicoloră de la cooperativa de credit de la colţ pâlpâia oglindindu-se în drum. Zgomotul înfundat al cauciucurilor maşinii pe pavajul ud şi vuietul motorului pe motorină al maşinii reveniră când se făcu verde la semafor. Nu porniseră niciunul radioul ca să umple liniştea.

— Îmi pare rău dacă… dădu să zică Matt.

— Te rog, nu! îl întrerupse Sloane, acoperindu-şi faţa cu o mână. Eu doar… Hai să ne concentrăm pe Albie!

În săptămâna de dinainte descoperise un pinguin origami într-o pungă de făină. Toate cutele erau bine reliefate, ceea ce însemna că era una dintre vechile lui piese. Totuşi se gândise s-o pună în acel loc, ştiind că are s-o facă să zâmbească. Uneori simţea că Albie era singurul om de pe lumea asta care o cunoştea, datorită faptului că nu voia nimic de la ea: nici sex, nici iubire, nici secrete. Nu exista nicio monedă între ei.

Ines nu spusese de ce era Albie în spital, dar Sloane avea câteva bănuieli. Un accident, poate, aşa ceva era mereu posibil. Ar fi putut să fie şi repercusiuni necunoscute ale dispozitivului magic cu care făcuse experimente la locul Secătuirii; înţelegeau atât de puţine despre magie, că n-ar fi şocat-o să afle că era, de fapt, dăunătoare, ca radiaţiile, având efect mai puternic cu cât expunerea la ea era mai lungă. Cea mai bună presupunere era

predictibilă şi dureros de umană: Albie reîncepuse să se drogheze şi luase o supradoză.

Matt intră în zona de parcare de la spital şi amândoi reveniră la vechile lor tipare. Ea se descurca mai bine în locuri noi – la depistat şi interpretat indicatoare – şi avea şi instincte mai bune în privinţa planurilor clădirilor şi a spaţiilor publice. Matt se ţinu după ea, până la pasarela care ducea la camera de gardă, apoi la sala de aşteptare, unde Ines stătea cu ochii roşii.

— L-am găsit acum o oră, zise ea, uitându-se la telefon să vadă cât e ceasul. Bănuiesc că păstra o rezervă ascunsă. Sau s-a dus să cumpere când nu eram eu atentă, nu ştiu. Doctorul a zis că probabil nu e mai mult decât obişnuia să ia, doar că, neconsumând atâta vreme, nu mai poate tolera o cantitate atât de mare.

— Deci a fost un accident? Nu încerca nimic?

— N-aş putea zice sigur. Nu e idiot, probabil că ştia c-o să fie prea mult.

Sloane asculta, dar se şi uita la ceilalţi oameni din sala de aşteptare. Aceştia le aruncau priviri fugare. Şuşoteau. Se foiau pe scaune să-şi scoată telefoanele mobile.

— În ce stare era când a venit de la locul Secătuirii? întrebă Matt.

— Deloc bună, răspunse Ines. Se ascundea însă bine. A zis că era doar epuizat şi era seara târziu, aşa că nu m-am gândit să mă duc să văd ce face…

— Nu tu eşti de vina, zise Matt. Nu eşti cititoare de gânduri. Nu se aşteaptă nimeni să fii.

— Hei! spuse Sloane arătând cu bărbia spre un bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu gel în păr, care ţinea telefonul de parcă ar fi filmat. Ce mama naibii crezi că faci?

— Slo… zise Matt.

Sloane traversă încăperea şi-i smulse din mână telefonul tipului chiar când acesta încerca stângaci şi cu ochii mari să-l bage la loc. Glisă pe ecran să găsească clipul, îl şterse, apoi îi aruncă telefonul în

poală. Acesta îl nimeri pe tip în burtă, suficient de tare cât să se audă o pocnitură.

— Vezi-ţi de treaba ta! îi zise ea, în şoaptă.

Matt se duse să întrebe persoana de la recepţie dacă e vreo sală liberă în care să aştepte, iar Sloane se aşeză tăcută lângă Ines.

Îşi petrecură următoarele câteva ore într-o rezervă goală, Ines aşezată pe noptieră, iar Matt şi Sloane pe scaune. Totul era de culoarea cârtiţei şi de un verde stins de spumă de mare, aceleaşi culori pe care le avusese şi Sloane în bucătărie când era mică. Ines dăduse drumul la televizor imediat ce intraseră şi schimbase postul pe reluări la ore târzii ale unui serial de comedie care-i plăcuse în copilărie. Trupul lui Sloane încă îşi mai amintea cum se doarme în caz de anxietate, aşa că se prăbuşise pe scaun, îşi rezemase capul de perete şi se cufundase într-un pui de somn în câteva minute, în timp ce în urechi îi răsunau râsetele publicului.

În cele din urmă, cam pe la miezul nopţii se deschise uşa, lăsând să treacă o femeie între două vârste în halat luat peste nişte pantaloni largi şi o bluză şi cu părul strâns la spate şi o figură gravă.

— Bună! zise aceasta. Sunt doctoriţa Hart. Voi trebuie să fiţi prietenii lui Albie.

Ines se ridică, trecându-şi mâinile prin păr. Matt era deja în picioare, căci tot schimbase posturile la televizor. Sloane doar se uita fix la doctoriţă pentru că ştia ce urmează din tonul vocii ei, din curba şovăitoare a umerilor.

— Am veşti proaste.

După care urmă numai zgomot de paraziţi pe un ecran de televizor, zgomot de ton de ocupat. Sloane prinse numai punctele principale: insuficienţă de organe, Albie, cine ar trebui să ia legătura cu familia lui. Mort. Doctoriţa avea să-i lase un pic, apoi să revină să le răspundă la întrebări. Regreta pierderea lor.

Sloane nu făcea decât să clipească în direcţia celor două coşuri de gunoi din faţa ei, unul roşu

pentru materiale medicale periculoase şi celălalt alb, pentru alte deşeuri. Pe perete atârna o schemă a sistemului circulator, un om alcătuit din vene şi artere.

Nimic nu se compara cu o Secătuire la a-ţi aminti din ce erau făcuţi oamenii. Asta îi venise în minte când văzuse pentru prima oară aşa ceva în desfăşurare. Felul în care erau decojiţi chiar sub ochii tăi, dând la iveală oasele, muşchii şi organele interne vârâte unele într-altele cu câteva clipe înainte de-a se desprinde unele de altele. Sloane avea o aplecare spre chestiile mecanice, îi plăcea să vadă cum funcţionează diverse lucruri. Mereu rămăsese cu gura căscată la complexitatea corpului uman, expusă într-o manieră atât de înfiorătoare, în clipele din dinainte să-i devină clară realitatea morţii.

Secătuirea mai dădea la iveală şi fragilitate. Cât de moi erau oamenii, cât de uşor de distrus. Nu-i era greu să creadă ca Albie nu mai era. Trupul lui era ca oricare altul, ceda, se distrugea.

Nu putea însă să înţeleagă acest lucru şi locul pe care avea să-l lase Albie în urmă.

Doctoriţa Hart îi lăsase tăcuţi. Niciunul dintre ei nu plânse. Niciunul nu se mişcă. Ceasul bătea şi televizorul prezenta monoton ştirile de noapte.

Într-un final, Sloane trebui să se mişte, să facă *ceva* ca să nu ţipe. Îşi scoase telefonul din buzunar şi deschise lista de contacte.

— O s-o sun pe Esther, zise ea mai degrabă înspre ecranul telefonului decât direct lui Ines sau lui Matt. Poate vreunul dintre voi să ia legătura cu mama lui Albie? Nu m-a plăcut niciodată.

Matt se holba la ea ca şi cum habar n-avea ce zice.

— Eu, răspunse Ines cu glas slab.

— Mersi. Mă duc pe hol, tu stai aici!

Se ridică; o durea spatele de atâta stat pe scaunul de spital. Se gândi la durere, la scârţâitul podelei sub tălpile bascheţilor ei şi la mirosul de solvent

chimic din aer. O asistentă îi zâmbi ducând degetul la buze, iar ea îi răspunse la fel din reflex.

Măcar existau nişte reguli de conduită în acel loc. Sună familia, prietenii! Pune întrebările pe care le-ar putea avea şi ei în următoarele săptămâni şi luni, chiar dacă nu-i interesează detalii anume în momentul de faţă. Apoi du-te acasă şi dormi!

Sloane nu fu nevoita să se întrebe ce aranjamente funerare să facă. Ştiau toţi ce prefera fiecare, despre asta discutaseră pe vremea Întunecatului, la capitolul „în caz că nu scap". La Albie era incinerarea. Cenuşa împrăştiată peste un loc al Secătuirii, indiferent care. Nu înmormântare cu fast, lui nu-i plăcea înghesuiala de oameni.

Esther era într-un club când o sună, era greu s-o audă de zgomotul başilor. Trebui să ţipe la ea s-o convingă să iasă afară. Îi dădu veştile cum o făcuse doctoriţa: direct, clar, concis.

După ce închise, se prăbuşi pe vine, cu spatele la peretele din cărămizi din beton de zgură zugrăvite din spatele ei. Urmări cum asistentele se plimbau pe coridor în saboţi şi uniforme. Se gândi la mâinile tremurânde ale lui Albie şi la cum îi întinsese şerveţelele în ziua aceea la bar ca să îşi înfăşoare tălpile în ele.

Rămase aşa până-i amorţiră picioarele.

— Chicago Tribune —

ALESUL ALBERT SUMMERS A DECEDAT LA 30 DE ANI

de Lindsay Reynolds

CHICAGO, 18 MARTIE: Albert Tyler Summers, cunoscut celor dragi drept „Albie”, a încetat din viaţă ieri, la Spitalul Northwestern Memorial, din cauza unei supradoze de droguri. Avea treizeci de ani.

În urma lui au rămas mama sa, Kathy, şi sora lui, Kaitlin. Tatăl şi fratele i-au fost ucişi de Întunecat în atacul din 2005 de la Edmonton, Alberta.

Albert a fost unul dintre cei cinci Aleşi care a devenit celebru după ce l-a învins pe Întunecat în data de 15 martie 2010. A fost recrutat de Agenţia Centrală de Informaţii în colaborare cu Agenţia Canadiană de Informaţii de Securitate, la vârsta de şaisprezece ani, când elementele unei profeţii secretizate l-au evidenţiat drept candidat pentru înfrângerea Întunecatului. A fost educat şi antrenat într-un centru sigur împreună cu ceilalţi patru Aleşi; Matthew Weekes, Sloane Andrews, Ines Mejia şi Esther Park.

Şi-a petrecut următorii câţiva ani luptându-se cu Întunecatul şi armata lui, scăpând nevătămat din zeci de altercaţii, printre care şi Bătălia de la Boise şi Fortăreaţa de la Springfield. A suferit leziuni spinale pe perioada cât i-a fost prizonier Întunecatului în 2010, dar tot s-a alăturat celorlalţi în ultimul conflict.

După înfrângerea Întunecatului, Albie s-a luptat cu dependenţa de droguri înainte să se interneze la Centrul de Tratament Assurances de lângă San Diego, California. Într-un interviu din 2013 a declarat despre dependenţa sa: „Nu ştiam ce să fac cu mine după ce s-a terminat lupta. De parcă creierul mi-ar fi fost obişnuit cu adrenalina şi o tot căuta şi după aceea. E greu să înveţi un alt fel de-a

fi, dar cred că acum am reuşit. Zi cu zi. Acum încerc să privesc doar la ceea ce am în faţă."

Prietenii şi familia spun că Albie a fost un om bun şi generos, neabătut de credincios celor dragi. Va rămâne în amintirea noastră prin sacrificiile sale de o valoare inestimabilă.

Înmormântarea se va ţine în cadru restrâns. Se pot face donaţii în memoria lui Albert către Fundaţia One Day, care finanţează programe de reabilitare a dependenţelor de droguri destinate persoanelor cu venituri reduse.

13

SLOANE SE SPALĂ PE MĂINI la chiuveta de la crematoriu. Săpunul mirosea a plasturi.

Organizarea le consumase ziua anterioară, Ines ocupând-se de familia lui Albie şi Esther aranjând reuniunea de după ceremonia funerară. Matt ajutase şi el unde putuse, dar suferinţa îl afectase mult mai tare decât pe ceilalţi şi-şi petrecuse mare parte a timpului derutat, treaz, dar cu privirea lipsită de expresie. Eddie îi anulase evenimentele şi întâlnirile. Sloane credea că înţelege, Albie nu era doar unul dintre prietenii lui Matt, ci cineva căruia Matt îi fusese conducător şi, la bine şi la rău, el îşi asuma răspunderea pentru soldaţii lui.

Sloane trebuia să se ocupe de cadavrul lui Albie. Nu trebuiră să discute despre cine s-o facă. Era singura care suporta aşa ceva.

Semnase toate formularele şi făcuse toate aranjamentele. Spitalul îi dăduse un sac cu hainele cu care fusese îmbrăcat Albie când venise la spital, iar în el erau inelul promoţiei fratelui său mort, o agrafă de birou şi un avion micuţ din hârtie pliat grosolan.

Avionul o derutase iniţial. Albie renunţase la orice formă de confecţionat obiecte din hârtie, frustrat de ineficacitatea mâinilor lui. Instinctul îi spuse să păstreze avionul, la fel cum avea să păstreze hainele lui nespălate şi să nu folosească niciodată agrafa de birou. Ceva însă nu-i pica bine.

Se şterse pe mâini cu un prosop de hârtie, după care se privi în oglindă. Nu arăta cum trebuie. Palidă şi epuizată, cu părul gras, hainele mototolite. Îşi legă părul la spate, sperând să se facă măcar pe jumătate prezentabilă, şi se duse să se întâlnească cu operatorul de la crematoriu, care fusese de acord să-i permită să meargă câteva minute la toaletă înainte să înceapă.

Nu trebuia să fie nimeni de faţă la incinerare, dar Sloane voia să se afle acolo. Identificase în prealabil

cadavrul, forţându-se să se uite fix la faţa care era şi nu era a lui Albie. Smocul de păr blond închis care-i stătea într-o parte pe cap era, fără putinţă de tăgadă, al lui, dar, lipsit de viaţă pe chip, în ochi, trupul ar fi putut să fie unul de figură de ceară. Totuşi acceptase că e al lui, iar acum sicriul era sigilat, gata pe căruţ pentru suportul care avea să intre în camera de incinerare.

Operatorul se numea Walter şi era cam de vârsta ei, cu un pic de burtă, palid şi tras la faţă.

— Gata? întrebă el.

Dădu din cap că da. Walter îi arătă butonul pe care trebuia să se apese ca să declanşeze procesul.

— Să nu te impacientezi dacă fundul sicriului ia foc repede de tot! E foarte cald înăuntru, aşa că s-ar putea să se aprindă şi lacul.

— Nu-ţi face griji, am văzut eu mai rele!

Walter dădu din cap şi-şi întoarse privirea când Sloane se apropie de buton. Nu era însă aşa de pregătită cum se crezuse. Se întinse şi-şi puse mâna pe sicriu. Avea avionul de hârtie în buzunarul de la spate.

— Walter, poţi să mă laşi un pic?

Văzu că bărbatul se străduia să nu pară enervat. Descoperise că oamenii care interacţionau cu ea după Întunecat se încadrau în două categorii: unii se dădeau peste cap să fie îndatoritori, iar ceilalţi presupuneau ce era mai rău. Walter tot oftase de când intrase ea, aşa că bănuia că era în a doua categorie. Acesta însă încuviinţă din cap şi ieşi pe nesimţite din încăpere. Sloane aştepta până se închise uşa în urma lui, apoi scoase avionul din buzunarul de la spate.

Îl despături şi-l netezi pe sicriu. Chiar în mijlocul hârtiei scria: *Îmi pare rău. N-am mai putut-o purta.*

Simţi cum i se tulbură vederea şi strânse hârtia în pumn, atât de tare, c-o durură încheieturile degetelor. În timpul care trecuse de când le dăduse doctoriţa Hart veştile, nu plânsese, nici măcar nu fusese cât pe ce. Nici măcar când o ascultase pe Esther plângând în hohote la telefon. Nici măcar

când dusese cămaşa lui Albie la nas ca să vadă dacă mai păstra mirosul lui.

Oricum ar fi, o s-o purtăm noi. Mereu.

Se prăbuşi peste sicriu şi plânse în hohote, îmbrăţişând strâns lemnul. Se simţea de parcă şi-ar fi pierdut iar fratele, dar data asta era mai rău, pentru că avea să-şi amintească mai mult decât rochia din stofă de lână care-i provocase mâncărimi şi cu care fusese îmbrăcată când îi coborâseră sicriul în pământ şi cum o trezea Cameron când dădea îngheţul ca să lase urme de paşi pe iarbă.

În cazul lui Albie, avea să-şi amintească Berea de Supravieţuire pe care o băuseră după fiecare altercaţie cu Întunecatul, cum se uitaseră unul la altul atunci când pe Matt îl apucase eroismul şi cum se sprijiniseră unul de altul când evadaseră împreună din captivitate. Avea o viaţă de amintiri cu Albie. Îşi înţeleseseră durerea cum n-o mai făcuse nimeni.

Acum nu mai rămăsese nimeni care se înţeleagă.

Hohotele i se potoliră într-un minut sau două; aşa se întâmpla mereu. Ca şi cum ceva dinlăuntrul ei n-avea suficientă răbdare pentru o asemenea emoţie nesăbuită. Rămase însă încă un pic cu obrazul lipit de scriu, al cărui lemn se încălzise de la contactul cu pielea ei. Apoi întinse şi netezi hârtia mototolita pe lemn cât de bine putu, o împături şi o vârî la loc în buzunar. Se şterse la ochi şi-l chemă pe Walter de pe hol.

Acesta se aşeză la locul lui, iar ea la al ei.

Rămas-bun, prietene! îşi zise în sinea sa când apăsă pe buton, un disc de metal cât pumnul ei de mare. Uşa camerei de incinerare se deschise, aruncând un val de căldură pe tot trupul lui Sloane. Sicriul alunecă în ea şi, aşa cum o prevenise Walter, urmă o străfulgerare de lumină când se aprinse, după care uşa se închise şi se termină totul.

Sloane se întoarse cu trenul de la crematoriu deghizată ca de obicei: şapca de baseball trasă pe ochi, ochelari şi la gât un fular care-i ajungea până

la urechi. Când vizitase prima oară Chicago în copilărie, trenurile fuseseră o minune cum mergeau ele aşa sus deasupra străzii şi luceau în soare. Încă mai mergea cu ele când putea, preferând potenţiala lor anonimitate siguranţei de a fi recunoscută de un şofer care oferă servicii de transport alternativ sau taximetrist. În acea zi alese un loc la geam şi se uită cum coboară soarele în spatele sticlei şi metalului impunătoare ale Buclei.

Drumul pe jos până la apartament era scurt, dar se decise pentru traseul mai lung care ocolea cvartalul. În faţa clădirii fusese o mulţime de reporteri şi fotografi în dimineaţa aceea, iar Sloane îşi croise drum cu coatele până la maşina pe care i-o chemase Matt, dar acum nu mai avea chef de aşa ceva. În schimb, merse pe alee, trecând de nişte tomberoane care dădeau pe-afară de pline ce erau, mobilă aruncată şi garaje înguste, până ajunse la clădirea lor.

Înainte să descuie poarta, zări mişcare în curtea de după gard, urmată de lumina unui bliţ. Înjurând, îşi băgă cheile la loc în buzunar şi se duse la clădirea vecină. Se căţăra cu destulă uşurinţă pe tomberon şi sări peste gardul de lemn pe peticul de iarbă netunsă din dreptul acesteia. Urcă trei şiruri de trepte până pe clădirea cu două etaje, apoi se folosi de o mătură pe care o găsi pe-acolo ca să deschidă cu coada ei chepengul de acces pe acoperiş.

Nu exista nicio scară prin apropiere, dar Sloane putea face o tracţiune la nevoie. Trebui să stea în picioare pe un scaun, împrumutat de pe terasa din spate a cuiva, ca să ajungă sus, dar reuşi să se caţăre pe acoperiş. Era la acelaşi nivel cu cel al clădirii ei, la o depărtare de numai un metru. Mai sărise pe acolo şi altădată când reporterii se arătaseră un pic cam tupeişti. O porni în fugă, sări şi aterizâ cu o tumbă pe acoperişul ei.

Găsitul de noi ieşiri şi modalităţi de abordare a unei probleme îi era ca o a doua natură acum. Sloane se pricepea să forţeze încuietori şi să dezlege enigme. Folosise implicit metodele practice de a

rezolva lucrurile chiar şi după ce putuseră utiliza magia; i se părea mai sigur, dat fiind ce i se întâmplase prima oară când o mânuise.

Auzi o voce când deschise uşa din spate, o voce ascuţită de soprană care nu suna ca a lui Ines şi nici măcar ca a lui Esther, aceasta din urmă urmând a ateriza pe aeroportul O'Hare abia în acea seară.

Agenta Cho stătea pe canapea cu o ceaşcă de ceai în mână. Arăta altfel decât în domul geodezic, îmbrăcată în blugi şi o helancă neagră, cu părul desfăcut pe umeri. După ce se întâmplase, venirea ei n-ar fi trebuit s-o surprindă pe Sloane, dar o surprinse. Nici Henderson, nici Cho nu mai veniseră la apartamentul lor.

Pe de altă parte, nici nu mai murise vreunul dintre ei.

— Bună, Sloane! zise Cho, cu un aer grav.

Matt, care stătea în faţa lui Cho pe balansoarul cel vechi care aparţinuse bunicii lui, ridică privirea la ea ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că era şi ea acolo.

— Cum a mers? întrebă el.

Se ridică şi o sărută pe obraz. Mirosul familiar de cedru şi after-shave o inundă şi-şi dori brusc să se ghemuiască lângă el în patul lor, să găsească alinare în foşnetul hainelor lor când se dezbrăcau, să simtă orice altceva decât gaura care i se căsca înăuntru, în locul în care fusese Albie. Metalul inflexibil al inelului de pe degetul ei îi aminti că, atunci se termina cu ceremonia funerară, trebuia să pună capăt logodnei. N-avea să fie corect faţă de Matt să-şi permită să găsească alinare la el doar ca să-i frângă inima mai încolo.

— A mers, răspuns ea. Ce se petrece?

— A venit Eileen să-şi… prezinte condoleanţele, zise Matt, aşezându-se la loc pe balansoar.

— Ah! făcu Sloane, privind-o.

Lui Cho i se strâmbă gura înspre ceva ce părea mai puţin suferinţă şi mai mult… vină.

— Pe bune?

Cho se juca cu firul de la pliculeţul ei de ceai, înfăşurat pe după cană. Era cea pe care o luase Matt de la NASA când era mic, decorată cu stele şi rachete şi numele MATTHEW înconjurând buza ca un steag.

— Mai e şi altceva, recunoscu Cho. Chiar dacă e secret şi eu…

Se uită afară pe fereastră. Luminiţele albastre iritante ale vecinului clipeau suficient de rapid cât să-ţi provoace o criză de epilepsie, iar Sloane îi văzu pe cei patru membri ai familiei din apartamentul de vizavi stând la masă pentru cină.

— N-ar trebui să zic nimic, dar cred că există un cod al onoarei care trebuie respectat aici, încheie ea. Deci…

— E vorba despre dispozitiv, nu-i aşa? întrebă Sloane.

Cho dădu din cap că da.

— Ceva n-a mers. Mă rog, teoretic vorbind, dispozitivul a funcţionat, aşa că ACIS l-a considerat o reuşită, dar…

Sloane observă cum i se ridica şi cobora repede pieptul lui Cho, cum îi ieşeau în evidenţă tendoanele gâtului.

— Albie se pricepea să umble cu focul, zise Cho. Aşa că am căzut de acord că are să încerce să folosească dispozitivul să aprindă un ghem de hârtie într-un mediu controlat. Aveam tehnicieni pregătiţi să intervină cu stingătoare, iar Albie era îmbrăcat într-un costum ignifug, toate măsurile de precauţie pe care le-am crezut necesare. Aşa că a îndreptat dispozitivul spre ghemul de hârtie şi…

Cho datină din cap.

— Focul a scăpat de sub control. I-a cuprins pe trei dintre tehnicienii noştri. Doi dintre ei au scăpat cu arsuri minore, dar Darrick, cel care se afla fix în drumul flăcărilor…

— Mort, completă Sloane.

— Da, zise Cho.

Sloane îl mai văzuse pe Albie manipulând focul. Îşi punea Freikugeln în palma stângă, le strângea în

pumn, ridica mâna dreaptă… şi lumina şi căldura, limbi de foc, dansau pe după degetele lui. Niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama cum anume să-şi controleze artefactele, astfel încât uneori nu reuşea să producă decât scântei mici, iar alteori era în stare să facă una cu pământul o clădire întreagă. Utilizarea magiei de către ei fusese mereu imprevizibilă, de aceea şi fusese bine să fie toţi cinci de faţă în orice moment, pentru a avea şanse maxime de reuşită.

„Dacă mor oameni din cauza ajutorului tău," îi spusese ea, „va trebui să porţi asta cu tine."

Ca o profetesă.

Lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Slo, făcu Matt, cu ochii mari.

— Ei bine, mulţumesc pentru mica dezvăluire, Cho, zise Sloane. Poţi să pleci acum.

— Îmi pare rău, Eileen, spuse Matt. Ea nu…

Se întrerupse chiar în mijlocul propoziţiei şi tăcu.

— Înţeleg, zise Cho ridicându-se în picioare. Dă-mi de ştire dacă mai ai întrebări. Nu-ţi pot răspunde la ele la telefon, evident, dar poţi să mă întrebi de ceai şi am să ştiu ce vrei să spui.

Îi întinse cana pe jumătate goală lui Matt, evitând privirea lui Sloane şi-şi luă haina şi poşeta, care stăteau pe măsuţa joasă de lângă uşa de la intrare. Matt se duse s-o conducă, dar înainte să iasă din apartament, dădu dezaprobator din cap înspre Sloane.

Când se închise uşa, Sloane îşi luă cheile, şapca şi bluza de trening şi dădu fuga la uşa din spate.

Evitatul reporterilor păruse important cu zece minute în urma, dar acum nu-i mai păsa. Ignoră bliţurile şi zgomotele de declanşare ale aparatelor de fotografiat şi coborî în fugă trei şiruri de trepte, după care dădu colţul spre scările din subsol. Fiecare locuinţă avea o boxă mică acolo. Matt şi Sloane păstrau mai ales decoraţiuni pentru fiecare sărbătoare mare, chiar şi pentru Sfântul Valentin. Ea considera de datoria ei să urască asemenea chestii, dar avea o slăbiciune pentru decoraţiunile siropoase.

Când se apropie de uşa boxei lor, începu să simtă furnicături şi arsuri în tot trupul. O descuie şi trase de lanţul lămpii. O întâmpină o stivă de cutii de plastic identice, etichetate cu markerul. Le împinse grăbită la o parte şi se lăsă în genunchi în colţul unde se desprinsese o bucată de beton. În piept îi bătea o a doua inimă, în ritm contrar celei a ei.

Sub beton era o trusă de cusut cât palma ei de mică, iar în ea o cutiuţă cu ace de diferite mărimi şi grosimi pentru maşina de cusut. Câteva erau rupte în două, zimţate la locul în care se rupseseră. Culese două bucăţi medii din cutiuţă şi le ridică la lumină cu mâinile tremurânde.

Acul lui Koşcei.

TRANSCRIERE A ŞEDINŢEI COMISIEI SPECIALE PENTRU INFORMAŢII A SENATULUI SUA ŞI A SUBCOMISIEI PENTRU ATROCITĂŢILE ÎNTUNECATULUI

ŞEDINŢA CU PRIVIRE LA PROIECTUL „SONERIA", PROGRAMUL ACIS (AGENŢIEI PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI) DE MASURI ŢINTITE ÎMPOTRIVA TERORISTULUI INTERN CUNOSCUT DREPT „ÎNTUNECATUL"

Washington, DC

Joi, 28 octombrie 2010

Mărturia lui Matthew Weekes, subiectul patru al Proiectului „Soneria", a lui Sloane Andrews, subiectul doi al Proiectului „Soneria", a lui Esther Park, subiectul unu al Proiectului „Soneria" şi a lui Ines Mejia, subiectul trei al Proiectului „Soneria".

MATTHEW WEEKES: Vă mulţumesc, domnule preşedinte! Aş dori să vă mulţumesc dumneavoastră şi comisiilor aici de faţă pentru că ne-au invitat să vorbim astăzi în numele nostru, ceea ce s-a întâmplat destul de rar de la începutul acestei situaţii. Aş mai vrea şi să vă mulţumesc pentru angajamentul dumneavoastră de a păstra o evidenţă publică exactă a celor întâmplate ca să nu se uite cu uşurinţă. E ceva important pentru noi.

Noi patru am venit astăzi aici ca să oferim o relatare a evenimentelor din data de 15 martie 2010, ziua înfrângerii Întunecatului. Ne-am consultat unii cu alţii în privinţa declaraţiei pregătite, iar când termin, vom fi disponibili pentru întrebări.

Deci… Am să încep.

În săptămânile de dinaintea zilei de 15 martie 2010, Întunecatul şi adepţii lui au fost liniştiţi. Întunecatul răpise doi din grupul nostru pentru o perioadă de douăzeci şi patru de ore, în care Albie –

adică Albert Summers – a suferit vătămări grave. Albie era încă la spital şi, de vreme ce nu ştiam sigur în ce măsură avea să-şi recapete mobilitatea, am fost nevoiţi să ne schimbăm semnificativ planul de atac.

Făcuserăm muncă de recunoaştere timp de un an, cu ajutorul ACIS, încercând să descoperim originea Întunecatului. Nu am găsit nicio evidenţă despre el însă. De parcă apăruse aşa, pur şi simplu. Unul dintre noi însă…

ESTHER PARK: Eu. Eu am făcut-o.

MATTHEW WEEKES: OK, Esther a subliniat că acel lucru în sine ne-a arătat ceva…

ESTHER PARK: Ne-a arătat măcar că nu voia să i se ia urma. Ceea ce însemna că, probabil, convinsese vreunul dintre adepţi să facă totul în locul lui. La urma urmei, avea nevoie de mâncare şi un loc unde să stea ca noi toţi. Aşa că am renunţat să mai încercăm să aflăm ceva despre originea lui şi ne-am concentrat în schimb pe cercetarea celor mai credincioşi adepţi ai lui. A mers încet. Îşi acoperiseră bine urmele.

MATTHEW WEEKES: Numai că, la vreo două săptămâni după întoarcerea lui Sloane şi a lui Albie…

SLOANE ANDREWS: [prea slab ca să se audă]

MATTHEW WEEKES: Într-un final, am avut noroc. Esther l-a identificat pe unul dintre adepţii Întunecatului drept Charles Wright, care lucra ca [redacted], la [redacted], şi locuia într-unul din apartamentele din ceea ce era pe atunci Turnul Trump din Chicago.

INES MEJIA: Aşa că m-am dus să arunc o privire, dându-mă drept membră a personalului de la curăţenie. Au intrat şi ieşit vreo câţiva oameni cât am curăţat eu geamurile şi abia dacă s-au uitat la mine. La un moment dat, când s-a deschis uşa apartamentului, l-am zărit într-o mulţime de adepţi. Întunecatul era *acolo.* Lucru mare de tot, căci înainte nu ştiuserăm unde se aflase între atacuri.

ESTHER PARK: Noi ceilalţi îl vizitam pe Albie la spital. Am avut noroc să ne aflăm acolo, altfel s-ar putea să nu fi aflat ideea lui Sloane… Sloane?

SLOANE ANDREWS: Da?

ESTHER PARK: Vrei să ne povesteşti tu partea asta?

SLOANE ANDREWS: Bine. Am propus să întindem o capcană. Aveam să fac o lucrare importantă de magie la baza Turnului Trump, pe podul de pe Wabash Avenue, Podul Irv Kupdnet, cum se numeşte el. M-am gândit că dacă o fac foarte vizibil, Întunecatul sau adepţii lui au să mă poată vedea din apartament.

SENATORUL GOO: Mă scuzaţi că vă întrerup. Vă suntem foarte recunoscători pentru mărturie în această chestiune. Înainte să continuaţi însă, aş dori să-i pun o întrebare domnişoarei Andrews.

MATTHEW WEEKES: Ăă, nu cred..

SLOANE ANDREWS: Daţi-i drumul, domnule senator!

SENATORUL GOO: Mulţumesc, domnişoară Andrews! Mă întrebam, mereu m-am întrebat, cum de-aţi ştiut c-o să pice Întunecatul într-o asemenea capcană?

SLOANE ANDREWS: Păi, unu la mână, mi-a trecut prin minte că, odată ce vede unul dintre oamenii destinaţi să-l distrugă sau ce-o mai zice profeţia, provocându-l deschis, n-are să poată rezista să nu iasă să-l omoare.

SENATORUL GOO: Da, v-am auzit oferind acest raţionament în câteva interviuri de la înfrângerea Întunecatului. Nu pot să nu mă gândesc că la fel de probabil era că ştia că aveaţi să-i întindeţi o capcană.

[tăcere]

SENATORUL GOO: Domnişoară Andrews?

SLOANE ANDREWS: Scuze, e greu de explicat. Avusesem… bănuiesc că avusesem parte de o întâlnire foarte distinctă cu Întunecatul, unică, atunci când fusesem prizonieră. N-a fost decât pentru douăzeci şi patru de ore, dar… altcineva n-a

fost mai aproape de el fără să moară sau să fie subjugat. Nici măcar adepţii lui, cei pe care am apucat să-i interogăm, nu păreau să ştie prea multe despre el.

SENATORUL GOO: Înţeleg că e greu să vorbiţi despre asta, domnişoară Andrews. Speram să încercaţi s-o faceţi pentru ca evidenţele oficiale să reflecte realitatea cât mai exact.

SLOANE ANDREWS: Da. Ei bine, explicaţia adevărată e un pic mai complicată decât cea pe care am oferit-o anterior.

SENATORUL GOO: Cred că toată lumea aici de faţă înţelege că aţi împărtăşit ceea ce aţi putut până acum, domnişoară Andrews.

SLOANE ANDREWS: Presupun că da. Păi, de fapt, n-am prea crezut că oricare dintre noi de acolo de pe pod l-ar fi putut momi. Şi asta a şi fost, momire. Să-ţi dai seama cărei momeli nu i-ar putea rezista. Iar aceea… eram eu. Eu am fost momeala.

SENATORUL GOO: Pentru că…

ESTHER PARK: Pentru că era cam obsedat de ea, bine?

SLOANE ANDREWS: Cred că el… el a zis că eram la fel. Putem să trecem mai departe? Nu pricep nici eu, vă asigur. Tipul…

ESTHER PARK: N-avea toate ţiglele pe casă.

INES MEJIA: Sau avea prea multe.

SLOANE ANDREWS: Nu contează realmente de ce a mers, oricum. Noi ştiam c-o să meargă. Aşa că ne-am echipat cu toţii…

MATTHEW WEEKES: Adică ne-am luat artefactele, pe care le dobândiserăm prin colaborarea noastră anterioară cu ACIS…

SENATORUL GOO: Scopul artefactelor care era?

MATTHEW WEEKES: Arme. Arme magice, mai precis. ACIS ne dotase cu obiecte legendare, majoritatea puse la dispoziţie cu generozitate de alte guverne ale lumii. Creanga de Aur şi Inelul lui Gyges au fost date cu împrumut de Grecia. Gjaliarhom a venit din Suedia, Freikugeln –

gloanţele fermecate – fuseseră luate din Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial de către [redacted], aşa că au fost destul de uşor…

ESTHER PARK: [redacted] preferă să spui „chipurile”.

MATTHEW WEEKES: Chipurile luate, bineînţeles. Iar Sloane avea Acul lui Koşcei. Inelul lui Gyges nu ne-a fost de niciun folos, dar restul obiectelor canalizau magia destul de sigur, aşa că ne-am gândit că, dacă le folosim toate deodată, era mai probabil să reuşim ceva. Stăteam mai bine cu uniformitatea rezultatelor, dar nu strică să ai un plan pentru situaţii neprevăzute…

INES MEJIA: Am rămas unde eram ca să mă asigur că nu pleacă nimeni din apartament. Trebuie c-am curăţat fereastra aia de douăzeci de ori, mai c-am rămas fără Windex…

ESTHER PARK: Matt şi cu mine ne-am găsit ascunzători la capătul podului. Eu eram în turnul de la nord de râu, Matt la sud, pe promenadă. A vrut şi Albie să vină, dar, de vreme ce era stâlcit destul de tare, l-am lăsat în urmă. Am încercat, cel puţin.

SENATORUL GOO: Şi unde este domnul Summers azi?

MATTHEW WEEKES: Nu… Nu se simţea bine. I-a părut rău că ratează momentul, dar mi-a dat voie să povestesc partea lui. În orice caz, Esther şi cu mine ne ocupaserăm poziţiile, iar Sloane…

SLOANE ANDREWS: Am pornit singură, pe jos. M-am oprit la mijlocul podului. Cu Acul. Voiam… Intenţia mea era să fac ceva greu de ignorat ca să-l momesc să iasă. Nu ştiam sigur ce anume, dar magia ia uneori o formă proprie, ca şi cum n-ar conta ce vrem noi de la ea. Din Ac a ieşit o lumină puternică, ca un… fir, bănuiesc. De aur. Până la cer. Există o filmare în evidenţele oficiale…

SENATORUL GOO: Câţiva trecători au oferit filmări ale incidentului înainte de această audiere, ele fiind etichetate drept Proba 23 de la A la E.

SLOANE ANDREWS: În orice caz, a funcţionat. A coborât. N-a fost deloc subtil în

această privinţă. A zburat o bucată dintr-o parte a Turnului Trump ca să iasă şi a plutit până jos cum plutesc ăia prinşi de fire într-o piesă de teatru sau ceva de genul ăsta. A aterizat drept în faţa mea. Mi-a vorbit. Nu… nu sunt sigură de ce mi-a zis. Ceva despre cum l-am invocat eu, despre cum ştia el că-i o capcană, dar avea nevoie de ceva de la mine. Numai că n-am aflat niciodată ce fiindcă…

ESTHER PARK: N-aveam de gând să-i acordăm timp să-i facă ceva, am acţionat imediat. Eu aveam Cornul, Matt, Creanga, iar Ines…

INES MEJIA: Gonea cât o ţineau picioarele ca să coboare cinci milioane de trepte, fiindcă nenorocitul de lift încetase să mai funcţioneze în clipa în care a aruncat ăla în aer ferestrele…

MATTHEW WEEKES: Cornul emitea pe o frecvenţă prea joasă ca s-o auzim noi, dar vibra pe stradă, unde a făcut o crăpătură masivă prin pavaj taman sub Sloane şi Întunecat, iar eu am lărgit-o cu Creanga, dar ne-am dat amândoi seama că nu avea să fie de ajuns. Întunecatul îşi ridicase un soi de barieră de protecţie în jurul lui şi al lui Sloane, iar ea ţipa…

SLOANE ANDREWS: Nu ştiu sigur ce-mi făcea. M-am simţit de parcă încerca să mă sfâşie în bucăţi. Tot ce-am putut să fac a fost să ţin de Ac. Nicio şansă să gândesc dar suficientă vreme cât să-l pot folosi.

MATTHEW WEEKES: Numai că atunci, de pe podul de la vest de cel pe care eram noi, cel peste care se întinde State Street…

SLOANE ANDREWS: Podul Memorial Bataan-Corregidor.

MATTHEW WEEKES: Da, ăla. În orice caz, era Albie. Ţinea Freikugeln în pumn şi le căuta ţinta prin geamul deschis al unui taxi. Cred că voi i-aţi dat Medalia de Onoare taximetristului. Unul dintr-o mână de persoane particulare care a primit-o. În orice caz, după ăia totul s-a făcut praf pur şi simplu.

SENATORUL GOO: Vă supun atenţiei Proba 24 de la A la R, pentru filmări ale acestui eveniment

din… diverse unghiuri, oferite de spectatori civili înainte de această audiere. În esenţă, întregul Turn Trump s-a desprins din locul său, luând cu sine şi Podul de pe Wabash Avenue cu tot cu Întunecat şi domnişoara Andrews. Timp de aproximativ 1,23 de secunde, totul a rămas suspendat în aer, după care s-a împrăştiat în afară dintr-un punct central din… clădirea care plutea. Proiectilele de oţel şi sticlă au făcut patruzeci şi cinci de victime şi au provocat rănirea a peste două sute de persoane, precum şi stricăciuni însemnate la clădiri.

ESTHER PARK: Ne pare rău?

SENATORUL GOO: Aşteptăm banii de reparaţii de la dumneavoastră cât de curând, domnişoară Park.

[tăcere]

MATTHEW WEEKES: Am fost făcuţi cu toţii knockout în acel moment, aşa că niciunul dintre noi nu-şi aminteşte…

SLOANE ANDREWS: Eu mi-amintesc ceva. Mi-amintesc cum cădeam. În apă. Râul. M-am dus taman până la fund cu betonul podului. Atunci mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit pe malul lacului. Tot nu ştiu sigur cum am ajuns acolo, de ce nu m-am înecat pur şi simplu. Iar întunecatul… dispăruse.

14

SLOANE MERSE PE O CĂRARE ŞERPUITĂ printre corturile din jurul locului Secătuirii. Mai devreme plouase, aşa că pământul era moale sub ghetele ei. Erau mai puţini oameni care tăiau frunză la câini decât atunci când fusese acolo în timpul zilei, iar cei care mai erau pe afară stăteau adunaţi în jurul unor grătare portabile şi mici focuri, cu felinare deasupra capului sau reflectoare prinse de partea din faţă a corturilor. Auzi câteva măsuri din „The Times They Are A-Changin”[7] dinspre unul dintre locuri, iar cuvintele o urmăriră purtate de vântul rece, până hăt departe la Dom.

Se opri la bariera de securitate care despărţea mulţimea de căutători de locul Secătuirii. Indiferent de motivul pentru care veniseră acolo, toţi se aflau în căutarea a *ceva.* Nu era departe acum de grupul de corturi la care se dusese, călcând apăsat, să-l pocnească pe individ în faţă.

Acum însă i se părea un vis. Albie nu mai era, ceea ce însemna că nu conta cum o făcuse un acolit al Întunecatului sau ce voia el. Albie *nu mai era* şi acum rămăsese numai ce trebuia făcut şi cine era dispus s-o facă.

N-o recunoscu nimeni, nici nu avea s-o recunoască. Se schimbase în alte haine în maşină. Acestea erau lipsite de formă şi negre, ascunzând orice urmă de feminitate din silueta ei. Era suficient de înaltă cât să fie confundată cu un bărbat. Peste păr era aşezată bine o glugă, iar peste nas şi gură avea o mască de neopren pe care o purta la alergare în toiul iernii. Se bucură că nu se machiase în acea zi, nu avea nimic de şters. ACIS avea s-o bănuiască, era sigură, imediat ce-şi dădea seama ce făcuse. Deghizarea avea să-i dea un răgaz.

Luă bucăţile rupte ale Acului lui Koşcei din cutiuţa din buzunarul de la spate. Ea singură îl rupsese. După ce Bert venise, fără să fie nevoie, după ea şi Albie, cauză din care şi murise, şi după

ce fusese prizoniera Întunecatului, simţise repulsie faţă de Acul din carnea ei. Se certase cu cei de la ACIS când refuzaseră să i-l scoată, zicând că nu au cum să ştie cum s-ar comporta dacă-l deranjează. Aşa că, într-o noapte, cu un picior într-un coşmar şi unul în realitate, Sloane îşi scosese cu dinţii Acul din mână. Apoi, cu gustul de cupru al sângelui în gură, îl frânsese în două, dar nu fusese la fel de uşor ca plesnitul unui ac în maşina de cusut pentru că nu băgaseşi aţa cum trebuie în el. Avusese nevoie de toată puterea ei, de propria *magie* a Acului. Se prăbuşise la pământ după aceea, secătuită de energie, şi se trezise într-un spital, cu mâna bandajată, o săptămână mai târziu.

Nu mai pusese mâna goală pe Ac de atunci, temându-se să nu-i sară cumva la loc sub piele. Păruse însă că rupt nu mai avea aceeaşi putere ca atunci când îl găsise pe fundul oceanului. Îi simţi magia clocotind ca apa gata să dea în fiert. O furnica şi ardea înlăuntrul ei, dar atracţia să nu era irezistibilă.

Magia nu era o armă şi nici măcar o sursă amorală de energie, era o infecţie. Oriunde era ea mureau oameni, se stricau locuri şi ordinea lucrurilor era tulburată, uneori ireparabil. Nu exista însă altă armă împotriva magiei produse de ACIS decât magia însăşi.

Sloane ridică mâna cu cele două bucăţi de Ac în lumina postului de pază. Doua punctuleţe de alb scânteiară pe suprafaţa lui. Ca în cazul a doi magneţi de polarităţi diferite, simţea legătura formată între cele două capete şi nevoia ireprimabilă a lor de a se uni. Nu avea să le lase însă. Simţi apoi ceva ca focul coborându-i rapid pe degete şi dosul palmei, braţ şi umăr, clocotind în sângele ei şi pârjolindu-i şira spinării, şi simţi smucitura Acului, ştiu că voia să se unească cu ea, la fel de tare cum voia să se repare.

Scrâşni din dinţi şi se opuse. Bucăţile Acului i se împotriviră, zbătându-se şi trăgând spre ea, iar ea le întoarse, ţinându-le ca pe cuţite în centrul pumnului.

Îşi simţi palma de parc-ar fi turnat acid pe ea, dar ţinu strâns fragmentele de Ac şi se îndreptă spre postul de pază. Paznicul, nu acelaşi de data trecută, dar îmbrăcat în aceeaşi uniformă anostă, îi strigă să se oprească. Se duse drept la poartă.

Percepu ceea ce urma ca pe un reflex, ca pe gâdilitura dureroasă de după ce un doctor îţi dădea cu ciocănelul în genunchi. Smuci în sus cele doua bucăţi de Ac şi poarta se ridică, cu cadru cu tot, deasupra capului ei. Rămase acolo, neclintită, când ea şi cu paznicul ridicară ochii la ea. Vântul tremura prin verigile lanţurilor, altminteri era tăcere.

Sloane ridică dintr-o sprânceană spre paznic, care nu-i mai spuse să se oprească. Poarta rămase suspendată şi după ce trecu pe sub ea. Când se uită peste umăr, era încă la locul ei, la cincisprezece metri în aer, ca atârnată de nori.

Intrarea din faţă a Domului avu parte de aceeaşi soartă. Uşile se traseră fără efort din balamale şi ţâşniră prin acoperiş. Gaura lăsată în urma lor era subţire şi dreptunghiulară, ca tăietura de cuţit.

Tavanul Domului era întunecat acum, dar iluminatul de siguranţă lumina ici şi colo, arătând spiţele de roată de bicicletă ale interiorului, căile spre ieşirile de urgenţă. Un paznic cu pistol cu electroşocuri i se puse în drum lui Sloane.

— Doamnă, lăsaţi arma! zise acesta.

Acul părea să ştie la ce se referea bărbatul. Sloane se cutremură când senzaţia de arsură din palmă crescu în intensitate. Vocea avea s-o dea de gol, aşa că nu vorbi, doar clătină de cap.

Paznicul ridică pistolul cu electroşocuri.

Ea ridică Acul rupt.

Pistolul explodă în particule fine de praf negru. Un fir de lumină se înfăşură pe mâna dreaptă a paznicului, făcându-l să ţipe.

Sloane îl ocoli de la distanţă. Nu era timp pentru compasiune sau mirare. Dădu fuga spre încăperea unde simţise prototipul. Îl simţi iar, pulsând, ca inima de sub scândurile podelei din povestirea lui Edgar Allan Poe. Chema ceva dinlăuntrul ei şi ceva

dinlăuntrul Acului Magia îi făcea semn magiei, la fel ca întotdeauna.

La fel cum îi făcuse cândva semn Întunecatul.

„Bună, Sloane! Ai reuşit să dormi vreun pic?

Sper că da, pentru că azi ai de luat o decizie importantă."

Alungă din minte vorbele Întunecatului şi senzaţia, permiţându-şi abia atunci să exprime ceea ce ştiuse dintotdeauna, că senzaţia că-i vorbeşte magia era senzaţia de ceva care revenea la viaţă. Un puls nou, circulaţie nouă într-un membru nefolosit

O prefăcea în ceva nou.

Uşile laboratorului în care era ţinut prototipul ţâşniră în sus şi rămaseră stabile chiar sub curba Domului. Sloane trecu prin cadrul uşii, mai precaută decât înainte. Laboratorul era alb: pereţi albi, podea albă, mese albe. Pe una din mese se afla un şir de microscoape, iar pe alta, monitoare subţiri de computer. Un punct de spălare pe ochi, un duş de urgenţă. Conducte solide se răsuceau la un loc pe tavan, zugrăvit şi el în alb, şi se terminau la nişte răsuflători masive.

Sloane înregistră toate acestea, dar se concentră direct pe prototip, care stătea pe o platformă de metal, singur pe o masă. Cineva îl înconjurase cu bandă roşie. Era, aşa cum anticipase Ines, o cutie. Suficient de îngustă cât să încapă în palmă, dar cam de treizeci de centimetri lungime, făcută din metal mat. Trupul îi tremură când se apropie de el cu Acul rupt în mâna întinsă.

După care: o senzaţie la fel de familiară ei ca aerul din plămâni. O mai avusese o singură dată, foamea aceea, golul acela care se cerea umplut, chiar înainte ca Acul să-i ucidă pe toţi care erau în „Plonjon" cu ea. Apoi fusese lipsită de formă, doar o dorinţă atât de puternică, încât fusese obligată să-i cedeze.

Acum nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să distrugă porcăria aia înainte să poată răni altceva sau pe altcineva.

Dorinţa ei se prinse de Ac ca aţa care-i trece acestuia prin ureche, după care…

Lumină…

Simţi miros de praf şi fum.

Când îşi reveni, era încă întuneric. Într-un cerc perfect în jurul ei, podeaua laboratorului era intactă şi la fel de curată ca atunci când intrase. Dincolo de el, era moloz. Domul era în mare parte întreg, dar cu o urmă uriaşă de lovitură într-o parte, ca o muşcătură dintr-un măr. Laboratorul, cu prototip cu tot, era acum numai pietriş şi fragmente de metal, prea mici ca să mai poată fi îmbinate la loc.

Rămase mult timp aşezată pe podeaua curată, tremurând. Soarele însă răsărea. Aşa că se sforţă să se ridice în picioare şi ieşi împleticindu-se dintre dărâmături. În timp ce se îndrepta spre ieşire, văzu un paznic întins pe jos lângă o uşă ce dădea afară. Avusese noroc să se trezească prima.

Asta presupunând că bărbatul zăcea fără cunoştinţă, nu că era mort.

Nu mai văzu şi alţii. Poate că fugiseră la primul semn de magie. Nu-i condamnă, la urma urmei, Întunecatul era singurul utilizator de magie de care auziseră majoritatea oamenilor şi, ca atare, Secătuirile îi învăţaseră că, dacă vedeau vreo dovadă a ei, cel mai bine era s-o rupă la fugă.

Lumina şi sunetul îi treziseră pe căutătorii din corturi, care acum stăteau cât de aproape puteau de bariera de securitate. Sloane trecu pe lângă o şedinţă de spiritism şi un grup de bărbaţi care discutau aprins despre „întoarcerea lui”. Nu-i dădu nimeni atenţie.

Se urcă în maşină şi se duse până la rezervaţia forestieră din apropiere. Mai erau câteva ore până la ceremonia funerară. Intră până în adâncul pădurii ca să facă un foc, adunând vreascuri pe drum. Le băgă într-unul din tomberoanele de metal amplasate în zigzag pe lângă poteci, aprinse un chibrit, aşteptă să crească flăcările şi să aprindă buştenii mai groşi pe

care-i adăugase şi se dezbrăcă, rămânând în lenjeria intimă.

Arse hainele pe care le purtase la locul Secătuirii şi se schimbă în ţinuta din ziua anterioară. După ce materialul se făcu scrum, ieşi din pădure, zgâriată pe drum de crengi pe gât, urechi şi umeri şi cu gleznele zdrelite de lăstăriş. Îşi scutură praful din păr, pe care-l împleti apoi strâns. Când se privi în ecranul negru al telefonului, oprit încă din seara precedentă, nu putu să nu simtă că toate eforturile ei de a arăta normal fuseseră în van. Arăta înnebunită, cu ochii prea mari şi bărbia umflată de încordare. Matt avea să ştie că se întâmplase ceva. Nu conta.

Îşi puse GPS-ul s-o ducă la locul monumentului din Buclă şi se îndreptă într-acolo în tăcere.

STRICT SECRET

AGENŢIA PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: DIRECTORUL AGENŢIEI PENTRU CERCETAREA ŞI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI (ACIS)

DE LA: OFIŢERUL [redacted], NUME DE COD EDWINA

SUBIECT: RAPORT CU PRIVIRE LA ARTEFACTUL 200 AL PROIECTULUI „SONERIA”

1. În acest raport mă voi referi la Artefactul 200 al Proiectului „Soneria” ca Acul lui Koşcei, denumirea sa obişnuită.

2. Acul este un obiect important în folclorul slav, Koşcei (cunoscut şi drept „Koşcei Nemuritorul” şi „Koşcei cel fără de Moarte”) este, de regulă, un adversar care se teme de moarte. Ca atare, îşi pune sufletul într-un obiect vârât în alte obiecte: de pildă, într-un ac, băgat într-un ou, oul fiind ascuns în diferite fiinţe sau într-un cufăr, în unele poveşti. Nu poate muri dacă acul cu sufletul său este intact.

3. ACIS a acordat atenţie aşa-numitelor obiecte mitice de la începutul funcţionării sale şi mai ales acelor obiecte pe care alte guverne le consideră de valoare. Se tot vorbeşte când şi când despre Ac de câteva decenii, Războiul Rece aducându-l în prim plan, conform ofiţerilor noştri din teren din Rusia. Am reuşit să dăm de urma Acului pe un vas sovietic

de spionaj, *Sahalin,* care s-a scufundat undeva în Oceanul Pacific în 1972. Tehnologia de supraveghere a dezvăluit amplasamentul exact al navei în 2007 şi am trimis un grup operativ de la Proiectul „Soneria”, inclusiv pe Subiectul 2, Sloane Andrews, să recupereze Acul în 2008. Evenimentele din acea misiune sunt detaliate în documentele de pe lângă prezentul raport.

4. ACIS nu subscrie la părerea că Acul chiar conţine sufletul unui om, că a existat vreodată un nemuritor şi nici măcar că a existat un bărbat pe nume Koşcei. Totuşi, nu avem în acest moment o explicaţie pentru originea sa. De fapt, el nu este confecţionat dintr-un metal pe care să-l putem identifica, deşi pare să fie metalic. Are o lungime de cam cinci centimetri şi capetele lui întrucâtva zimţate sugerează că e un fragment din ceva mai mare, dar nu am localizat nimic care să-i semene. Am reuşit să găsim o corespondenţă între anumite particule microscopice şi un material din adâncul oceanului, mai ales sediment din zona pelagică a Gropii Marianelor. Am ataşat informaţii suplimentare despre sedimentul din zona pelagică şi legătura sa cu analiza Acului. Vor fi necesare cercetări ulterioare ale Gropii dacă e să înţelegem originile Acului.

5. Este în desfăşurare un studiu suplimentar al proprietăţilor Acului, deşi este clar că putem categorisi acest obiect drept un canal activ al energiei supranormale. Sperăm ca, pe viitor, să putem aloca mai mult timp acestei sarcini, Acul fiind una dintre cele mai puternice arme ale noastre în lupta cu Întunecatul.

STRICT SECRET

15

CU OCHELARI DE SOARE LA OCHI, deşi cerul era negru de nori, Sloane îşi croi drum prin mulţime.

Lake Shore Drive fusese parcare. Se dăduse bătută în apropiere de ieşirea spre Michigan Avenue şi trăsese maşina la acostament, lăsând-o acolo. Broboane de transpiraţie îi punctau linia părului şi avea răsuflarea întretăiată de atâta mers şi alergat până în centrul oraşului.

Ajunsese însă la locul monumentului sau cel puţin la bariera de securitate pe care o amplasase acolo poliţia.

Se duse la cel mai apropiat poliţist şi-şi scoase ochelarii de soare. Femeia îi aruncă o privire ciudată, dar încuviinţă din cap şi-i făcu semn să treacă.

— Mersi! mormăi Sloane şi-şi puse ochelarii la loc, ocoli bariera şi se îndepărtă în viteză înainte să apuce careva din mulţime să-şi dea seama că i se dăduse drumul înăuntru.

Undeva în faţă o zări pe Esther, îmbrăcată cu o haină lungă şi neagră care-i atingea uşor vârfurile ascuţite ale cizmelor de lac. Esther ridică dintr-o sprânceană perfect desenată în direcţia ei.

— Unde naiba ai fost? vru să ştie ea, apoi o cuprinse în braţe. Matt a zis c-ai luat-o razna.

— Bănuiesc că se poate spune şi aşa, replică Sloane. Cum de s-a dus vorba?

— Nu te uita aşa la mine! făcu Esther. N-am mai intrat pe reţelele de socializare online de ieri.

Sloane pufni.

— Matt a fost. A luat legătura cu poliţiştii să anunţe c-o să facem chestia de azi, în caz că se întâmpla ceva ciudat. Unul dintre ei a avut probabil gura spartă.

Ar fi trebuit să ştie că era vina lui Matt. El nu înţelesese niciodată de ce ţinea ea atât de tare la intimitatea ei. Pe el nu-l deranja să-şi strecoare

numele când făcea rezervări la cină ca să obţină o masă mai bună sau să le facă cu ochiul oamenilor care se zgâiau la el pe trotuar. „Trebuie să plătim în permanenţă preţul pentru viaţa pe care-o ducem," îi spusese cândva. „Am putea să ne alegem cu ceva bun din asta cât mai putem."

Dădu cu ochii de Matt lângă monument. Când o văzu şi el, parcă i se luă o piatra de pe inimă. O strânse grăbit în braţe, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era aievea, după care o ţinu câteva secunde cu răsuflarea tremurându-i în urechea ei. O crezuse moartă, îşi dădu seama Sloane, cu ochelarii striviţi pe umărul lui. Cumva nu-i trecuse prin cap să-l liniştească.

— Îmi pare rău, zise ea, deşi nu era sigură pentru ce anume: pentru că plecase, pentru cearta lor de dinainte să moară Albie, pentru că distrusese Domul sau pentru ce ar fi fost nevoită să facă în continuare, să fugă de ACIS, poate şi din ţară…

— Da, răspunse el, evitându-i privirea.

Nu însemna c-o iertase, iar ea se aşteptase să fie iertată. Indulgenţa lui avea şi ea limite. Matt avea ochii roşii. Plânsese. Poate şi stătuse treaz toată noaptea.

Ines veni cu paşi mari la ei şi îi trase lui Sloane un pumn în braţ, suficient cât s-o facă să se tragă înapoi.

— Dumnezeule, Sloane! se răsti Ines. Eşti aşa o jigodie!

— Da, răspunse Sloane cu răsuflarea întretăiată. Poţi să mă laşi o clipă? Poţi să ţipi la mine când mă întorc.

Se strecură pe lângă Ines şi se duse la marginea amplasamentului monumentului, acolo unde betonul făcea loc râului. Îşi apăsă burta pe balustradă. Mirosul de mucegai şi mâl al râului birui mirosul de fum care-i rămăsese în păr.

Vârî mâna în buzunar şi pipăi bucăţile de Ac, care-i amorţiră degetele când le atinse. Se rezemă cu coatele de balustradă, aplecându-se ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine podul unde-l momise pe

Întunecat ca să-l omoare. Înclină palma şi bucăţile de Ac căzură în apă.

Se uită în jos taman la timp ca să vadă metalul sclipitor când bucăţile căzură pe fundul râului. Chiar şi rupt, Acul bâzâia pe aceeaşi frecvenţă pe care fredona ea. Avea să-l poată găsi iar.

Se întoarse la ceilalţi şi o găsi pe Ines uitându-se mânioasă la ea.

— Trebuia să mă mai uit o dată, îi zise Sloane.

Nu găsiseră trupul Întunecatului. Zece ani mai târziu, acceptaseră cu toţii faptul că era îngropat sub cimentul, oţelul şi sticla de la vechiul turn, îngrămădite prea tare pe fundul râului ca să se mai poată recupera ceva.

La început, se temuseră cu toţii ca nu dispăruse cu adevărat. Sloane chiar se alăturase scafandrilor care cântaseră orice rămăşiţă a lui prin dărâmături, nefiind mulţumită până nu găsise câteva lucruri: un nasture de aur care părea să fie de la haina lui, o zdreanţă putrezită care semăna cu manşeta de la cămaşa sa.

Chiar şi după aceea, tot se întorsese acolo o dată la câteva săptămâni ca să-şi aducă aminte că râul îi era mormânt, că era realmente mort. Ines mersese cu ea.

Zări o siluetă cunoscută în cadrul uşii monumentului, o fată cu trăsături asimetrice şi păr castaniu deschis atât de fin şi cârlionţat, că-i stătea pe lângă faţă ca firele de zahăr caramelizat. Sora mai mică a lui Albie, Kaitlin. Era dureros s-o privească.

Sloane îşi scoase ochelarii. Kaitlin îi zâmbi slab. Mama lui Albie – doamna Summers, singurul nume după care o cunoştea – apăru în spatele ei, strângând la piept o batistă înflorată. O salută pe Sloane din cap şi ieşi din monument trecând pe lângă fiica sa.

Doamna Summers n-o plăcuse niciodată pe Sloane, probabil din aceleaşi motive pentru care n-o plăceau nici alţii. Era genul de om care urmărea cu religiozitate mondenităţile şi credea ce citea în e-

mailurile în lanţ care avertizau despre noi viruşi şi blesteme pe Internet. De fiecare dată când Sloane cea din fiţuicile de scandal îl înşela pe Matt, doamna Summers îi telefona lui Albie să-l întrebe dacă-i adevărat.

Astăzi însă nu spuse decât:

— Mulţumesc! Pentru că te-ai ocupat de…

I se umplură ochi de lacrimi la gândul incinerării, fără îndoială.

— Ăă… sigur. Adică, desigur. Eu…

Sloane clătină din cap. Nu ştia ce să zică.

Din fericire, Esther era de faţă şi o putu ajuta.

— Doamnă Summers, spuse ea. A trimis mama asta prin mine.

Îi întinse doamnei Summers un plic cu scris elegant de mână pe el. Doamna Summers se întoarse cu spatele la Sloane, cu o expresie de uşurare pe faţă.

Lângă Sloane, Matt se uita urât la telefon.

— Tocmai am primit o alertă de ştiri, zise el. S-a întâmplat ceva la Dom.

Ridică ochii la Sloane.

Îl fixă şi ea cu privirea fără ezitare. Se hotărâse că, dac-o întreba, n-are să mintă. Se săturase de aşa ceva. Poate că era vina ei că Matt o credea mai bună decât era, se prefăcuse atâta timp de dragul lui. Poate că era momentul să afle cu cine are de-a face. Se aprinse la faţă şi era gata, gata s-o întrebe, gata să-i spună…

— Ei bine, zise Ines. Mergem?

Ţinea în mână cutiuţa pe care i-o dăduse lui Sloane la crematoriu. Se lăsa o linişte grea.

— Ăă, înainte de ultima înfruntare, am discutat cu toţii ce ne doream în caz ca muream, spuse Ines.

Suspină.

— Albie a zis că nu vrea tămbălău, doar să-i fie împrăştiată cenuşa undeva unde lovise Întunecatul cu Secătuirea. Se simţea, ştiu şi eu, legat de oamenii care muriseră în aceeaşi luptă. Era o alinare pentru el, cumva, să ştie că, dacă moare, n-are să fie singur.

Sloane se dădu în lături aşa încât stăteau în cerc cu toţii: Kaitlin şi doamna Summers, Matt şi cu Esther, Ines şi cu ea. Ines deschise capacul recipientului. În el se afla cenuşă gri, iar deasupra, ceva galben viu. Un cocor de hârtie.

Doamna Summers îl remarcă prima şi începu să râdă.

Râseră cu toţii, nu pentru că era amuzant, ci pentru că nu era, pentru că râsul era ca un sughiţ cu tot corpul, nestăpânit şi straniu, iar moartea era şi ea nestăpânită şi stranie.

— Nu-mi vine să cred că s-a dus, vorbi Sloane, când se lăsă iar tăcerea.

Kaitlin luă recipientul de la Ines şi se întoarse spre vest, cu spatele la Lacul Michigan. Aruncă cenuşa într-un arc larg spre monument. Cocorul galben se rostogoli pe jos.

O mână într-o mănuşă cu picouri lungă şi fără degete o prinse pe-a ei. Esther. De cealaltă parte, o mănuşă solidă de piele. Matt. Toţi patru erau prinşi unul de altul, iar la picioare le dansau câteva fire de cenuşă. I se împăienjeniră ochii de lacrimi.

Atunci auzi un glas blând, care păru să-i vorbească direct la ureche, prea încet iniţial ca să fie inteligibile cuvintele. Simţi furnicătura şi arsura pe care le asocia cu Acul şi magia şi se uită împrejur. Ceilalţi stăteau cu capetele plecate şi nu se mişcau. Esther şi cu Matt încă o mai ţineau de mână, strângând-o la fel ca înainte.

— Sloane, zise glasul, care era al lui Albie.

Îl căută, cercetând din priviri monumentul, mulţimea de dincolo de barieră, dar nu-l văzu. Simţi ceva trăgând-o de dosul palmei, acolo unde era cicatricea de la Ac.

— Să mergem! spuse glasul lui Albie, din faţă acum, ca o şoaptă pe obrazul ei.

Era stupid să creadă că s-ar putea să fie şi el acolo, chiar şi numai un pic, doar pentru că era cenuşa lui, doar pentru că acesta era un loc în care utilizaseră magie puternică. Ea însă mai văzuse, simţise şi făcuse lucruri imposibile, smulsese uşi din

ţâţâni şi le trimisese în nori, se uitase la copaci care pluteau deasupra oceanului, crăpase un zgârie-nori ca pe o boabă de strugure. Se deschisese spre dorinţa unor lucruri care nu puteau fi nicicând ale ei şi le obţinuse. Ce era aşa diferit în situaţia de faţă?

Murise Întunecatul în acel loc. Poate că Albie ar putea să fie în viaţă altundeva.

Făcu un pas către voce… şi regretă, încercă să se tragă înapoi, să se întoarcă, dar era prea târziu. Se întunecase în jurul ei.

PARTEA A DOUA

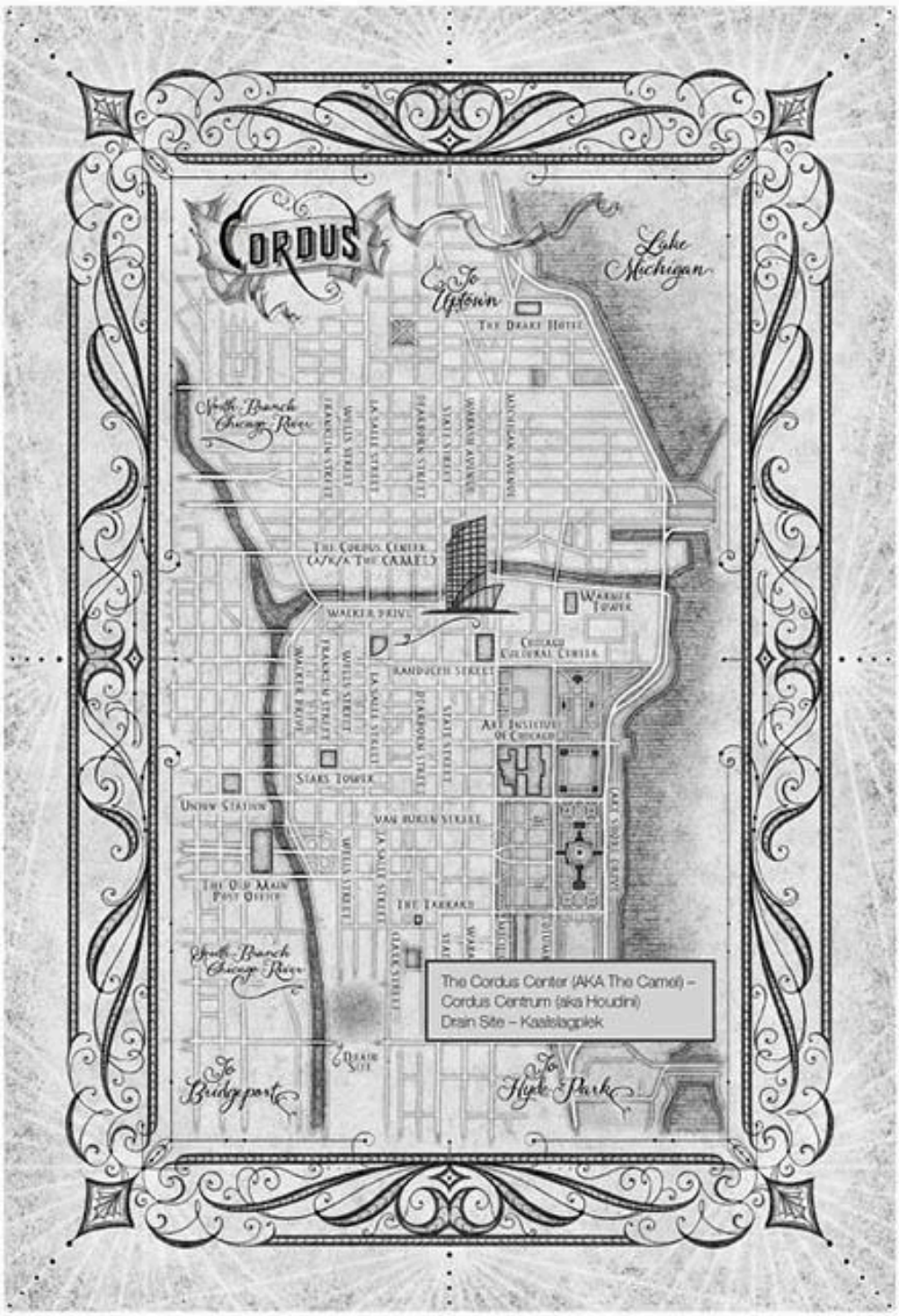
CORDUS
Lake Michigan
To Uptown
The Drake Hotel
North Branch Chicago River
Wells Street
La Salle Street
Dearborn Street
State Street
Michigan Avenue
The Cordus Center (a/k/a The Camel)
Wacker Drive
Wacker Tower
Chicago Cultural Center
Randolph Street
Art Institute of Chicago
Stars Tower
Union Station
Van Buren Street
The Old Main Post Office
The Tarkard
Jackson Street
North Branch Chicago River
The Cordus Center (AKA The Camel) –
Cordus Centrum (aka Houdini)
Drain Site – Kaaslagplek
To Bridgeport
To Hyde Park

FRAGMENT DIN
E O LUME MAGICĂ!
Ghidul şcolarului pentru magie
Ediţia a VII-a
de Agnes Dewey şi Sebastian Bartlett

Ştiaţi că era mult mai puţină magie în lume cândva? Ei bine, e adevărat! Până în 1969, mulţi oameni nu credeau că magia există. Era doar o chestie din basme. În 1969 însă a avut loc ceva denumit **Incidentul *Tenebris*** (mai multe detalii despre acesta în Capitolul 3!), iar magia s-a răspândit pe tot cuprinsul Genetrixului. Pe toată planeta lumea a văzut unele lucruri uimitoare, dar înfricoşătoare, cum ar fi părţi din ocean care fierbeau fără motiv [figura 2], globuri strălucitoare de lumină care pluteau prin cartiere [figura 3] şi clădiri întregi care se întorceau cu susul în jos [figura 4]. Cineva chiar a făcut o poză a unei balene care plutea printre nori [figura 5]!

După ce s-a răspândit magia, mulţi oameni s-au îmbolnăvit rău. Trupurile lor nu erau obişnuite cu energia magică din aer! De vreme ce nu exista leac pentru molima magică, acei oameni au murit, ceea ce e trist. Dacă însă vă aflaţi aici, înseamnă că sunteţi imuni la molima magică, deci nu trebuie să vă faceţi griji. Tot ce trebuie să ştiţi e că magia face parte din lumea noastră acum şi că a venit momentul să învăţaţi cum s-o folosiţi! Nu veţi putea să faceţi mare lucru până nu mai creşteţi, dar chiar şi ceea ce puteţi face e super. Mai întâi însă trebuie să învăţaţi cum funcţionează magia.

Adevărul e că nici măcar nu ştim cum funcţionează magia! De-abia începem s-o înţelegem. Nu-i aşa că-i incitam? Poate că într-o bună zi voi veţi fi cei care descoperă toate secretele magiei.

FRAGMENT DIN
Manifestarea vrerilor imposibile: O *nouă teorie a magiei*
de Arthur Solowell

În domeniul aflat în dezvoltare rapidă al magiei, vorbim adesea de *intenţie* ca element component central al artelor magice. Un sifon, de pildă, nu poate funcţiona fără o persoană care să-l utilizeze şi să-i direcţioneze puterea; el este, esenţialmente, inert, un instrument contondent fără forma vie care-l umple. Intenţia este, cu siguranţă, importantă, cum altfel ar putea cineva să poată controla rezultatele acţiunii sifonului? Cum ar putea cineva, să zicem, să îngheţe sigur un obiect în loc să-i dea foc? Anumite tipuri de sifoane sunt acordate cu anumite sarcini – un sifon de ochi este folosit adesea pentru lucrări vizuale, un sifon de ureche pentru cele auditive etc. dar fiecare dintre ele oferă un grad mare de flexibilitate în categoria sa. Intenţia care asigură flexibilitatea nu înseamnă nesiguranţă în exploatare.

Totuşi, aş afirma că, dacă intenţia este un *element component* al actului magic şi, cu siguranţă, unul însemnat, ea nu este *esenţa* a ceea ce distinge un act magic de unul lumesc. Orice om cu un ciocan poate intenţiona să lovească un cui, ceea ce nu e magic în sine, iar sifonul nu e ciocan. În schimb, ceea ce susţine textul de faţă este că esenţa unui act magic este *ceea ce vrea un om.* Sau, mai precis, ceea ce vrea un om şi nu este uşor de realizat în domeniul lumesc. Să-ţi doreşti ca un cui să intre într-o scândură e o vrere, dar nu magie. Să vrei să stea scândurile prinse fără niciun cui, *asta* da, e magie.

Cu alte cuvinte, pentru ca un lucru să fie magic, el trebuie să fie o *vrere imposibilă.*

FRAGMENT DIN

Discursul senatorului Amos Redding în sprijinul Legii refugiului

17 septembrie 1985

Iau cuvântul astăzi în Senat ca să-mi împărtăşesc ideile cu privire la o problemă de discutat, anume propunerea Legii refugiului, care, dacă va trece, le va permite cetăţenilor unui oraş să voteze interzicerea utilizării magiei, precum şi înfiinţarea unor firme care vând dispozitive care folosesc magia sau înlesnesc utilizarea ei. Astăzi intenţionez să votez pentru Legea refugiului şi am să vă spun şi de ce.

Doamnelor şi domnilor, magia e o scurtătură. E calea uşoară, iar noi nu ştim unde duce sau ce poate ieşi din ea. Una e să fii încântat de posibilităţile ei, alta e să-i permiţi să se răspândească necontrolat prin ţara noastră, aducându-i pe tineri în incapacitatea de a executa şi cea mai mică însărcinare practică şi nelăsând loc liber de influenţa sa. Trebuie să ne păstrăm priceperile pe care ne-am luptat atât de mult – vreme de atâţia ani din istoria omenirii – ca să ni le formăm. Trebuie să cinstim trecutul atunci când privim spre viitor.

Vă rog, colegi şi prieteni, să vă gândiţi la viitorul pe care vi l-aţi dori pentru dumneavoastră şi la viitorul pe care vi l-aţi dori pentru această ţară. Magia este privită de multă vreme cu suspiciune, de la cele mai vechi mituri şi legende ale noastre. Această lipsă de încredere şi chiar aversiune faţă de practicarea magiei nu se datorează numai ignoranţei, ea atinge ceva adânc înlăuntrul nostru, care spune că ar trebui să lucrăm pământul pe care trăiam, că marile realizări ar trebui câştigate cu greu, prin truda mâinilor noastre…

16

ÎŞI ADUSE AMINTE, chiar după ce clădirea sărise în aer făcându-se bucăţi, chiar după ce Acul aruncase lumină spre cer, chiar înainte să dispară Întunecatul, gustul apei de râu şi sclipirea slabă a obrazului lui în lumina lunii.

Încercă să ţipe şi se înecă, în schimb, cu apă. Mâna lui Esther slăbi strânsoarea mâinii ei, apoi se desprinse uşor, după care şi cea a lui Matt. Sloane dădu nebuneşte din braţe, încercând să-l găsească pe măcar unul dintre ei, dar mişcările ei erau lente, iar întunericul din jur, total.

Tuşi eliminând bule fără niciun zgomot. Apă, era înconjurată de apă. Îi ardeau plămânii. Îşi luă avânt din picioare, dar nu ştia încotro se îndreaptă, probabil înota şi mai adânc.

Îşi duse un deget la buze şi suflă o bulă, care o gâdilă sub vârful acestuia, ceea ce însemna ca stătea cu capul în sus, pentru că bulele o luau mereu în sus, spre suprafaţă.

Dădu mai tare din picioare. Haina ei, udă leoarcă, atârna la spate, aşa că se zbătu să iasă din ea, după care îşi trase baiera genţii de-a curmezişul peste piept.

Deschise ochii, ignorând usturimea apei, căutând lumină.

Nimic, nu era nimic.

Cu ambele mâini goale era mai uşor să înoate. Cameron o învăţase când erau copii, la ştrandul din zona lor. Într-o vară se duseseră acolo în fiecare zi. Făcuseră concurs cine stropeşte mai tare, plonjând ca ghiulelele cât mai la fund.

Se trase în sus, în sus şi iar în sus.

În faţa ei era un licăr de lumină. Întâi un crâmpei, apoi un cerc albastru-verzui aprins, neclar. Înotă spre el. Îi căzu unul dintre pantofi. Dădu şi mai tare din picioare, simţind cum o ard, la fel şi braţele şi pieptul.

Ieşi la suprafaţă icnind. Se lăsă pe spate ca să facă pluta, bătăile inimii răsunându-i în urechi.

Deasupra ei se vedea o lună în ultimul pătrar, subţire ca o unghie tăiată de la picior, înconjurată de un cer violet de la poluarea uşoară. Ar fi putut să jure că luna fusese în creştere atunci când se îndreptase ea spre Dom cu Acul în mână. De parcă ar fi trecut aproape o lună dintr-o răsuflare. Îşi trase o palmă peste ochi şi se frecă la ei ca să-i limpezească.

Ca să nu mai vorbim de faptul că ceremonia funerară a lui Albie avusese loc dimineaţa.

Ştia unde se află. Mirosul râului pe care-l simţea putred în nări era familiar, la fel şi conturul neregulat al clădirii în formă de cocean din depărtare, ascunsă parţial de liniile stricte ale North Wabash 330. Numai ca în locul monumentului în cinstea înfrângerii Întunecatului se afla un turn. Nu Turnul Trump, cu lucirea sa albastră şi acul care zgâria cerul, ci o clădire care nu semăna cu niciuna pe care o mai văzuse până atunci – pe jumătate cilindru drept de sticlă, pe jumătate panouri de oţel ondulate, ca o limbă de fum care cobora spre vest.

Nemaicăutând disperată o gură de aer, se îndreptă de spate şi remarcă, pentru prima oară, un rând de oameni care stăteau pe mal. În lumina aruncată de corpurile ciudate de iluminat în formă de glob pe promenadă, văzu în întuneric haine, culori calde şi materiale grele, drapate cu pricepere. Dădu din picioare ca să se menţină la suprafaţă şi-şi dădu părul la o parte de pe faţă. O durea fiecare muşchi din trup, dar nu era sigură că voia să se apropie de mal, de *ei.*

— Cine…

Scuipă până peste apă vorbele, cu glas alterat şi gutural, răsunând cu ecou de la pereţii din beton de pe ambele părţi ale râului.

— Cine sunteţi?

O femeie, cu părul negru şi des şi piele cafenie, îmbrăcată în verde, făcu un pas înainte şi păru să fie cât pe ce să vorbească când Esther ţâşni din apă cu

rimelul curgându-i pe faţă. Urmă Matt, care scoase capul din apă chiar la mal şi se apucă de dig ca să-şi recapete echilibrul când vomită apă la picioarele femeii, care făcu un salt în spate. Avea pantofii lucioşi şi ascuţiţi la vârf.

— Ce…

Femeia se întoarse către altcineva, un bărbat blond care stătea la distanţă de malul râului, strângând o carte groasă la piept.

— De ce-s mai mulţi şi nu unul?

— Nu…

Bărbatul se uita cu gura căscată la Sloane, Esther şi Matt.

— Nu ştiu.

— Unde-i Ines? îi întrebă Sloane pe Esther şi pe Matt.

Esther clătină din cap.

— N-am văzut-o.

Sloane renunţă să mai calce apa, înotă până la mal şi se ridică pe el, cu braţele tremurând sub greutatea ei. Căzu pe trotuar aproape spărgându-şi capul, dar îşi trase genunchii sub ea şi se sculă în picioare. Era mai înaltă decât femeia, dar nu cu mult.

Aceasta se dădu înapoi.

— Ţi-am pus o întrebare, zise Sloane.

Din nefericire, ameninţarea din glas se pierdu pentru că fu nevoită să se aplece să mai dea afară tuşind nişte apă, care avea gust de piersică mucegăită.

— Linişteşte-te, te rog! spuse femeia. Noi…

— Ba pe naiba! vorbi Esther, din apă.

Se zbătea să se elibereze de haină. Sloane îi văzu dârele albe ale răsuflării în lumina lunii.

Matt reuşise să se tragă pe mal şi stătea aşezat cu apa scurgându-i-se de pe pantaloni. Esther ajunse şi ea la margine şi-şi dădu părul la o parte de pe faţă.

Sloane cercetă rapid cu privirea rândul de oameni care era acum doar la ceva mai mult de un metru de ea. Stilurile vestimentare ale acestora erau variate, dar aveau cu toţii ceva în comun: o insignă de aur

cam cât o mandarină de mare prinsă în piept. Câţiva purtau şi bijuterii complicate, cumva mecanice, la baza gâtului sau pe mână. O femeie avea urechea stângă acoperită de un asemenea articol, din plăcuţe roşii ca şi cum ar fi fost făcut din rubine.

— Unde ne aflăm? întrebă Matt cu vocea joasă pe care o folosea când era serios.

O considera intimidantă, dar pentru ceilalţi suna ca şi cum l-ar fi imitat pe Batman. Căzuseră cu toţii de acord să nu-l necăjească din cauza acestui lucru, de vreme ce lui părea să-i placă.

— Care dintre voi e Alesul? întrebă femeia, cercetându-i la rândul ei pe fiecare cu privirea.

Arătau a grup respectabil, îşi zise Sloane. Esther era pe mal acum, frecându-se pe faţă cu mâinile ca să scape de dungile de rimel. Matt îşi smulgea una din mănuşile ude leoarcă cu dinţii. Sloane avea pantalonii atât de grei de apă, că era sigură că i se vede fundul.

— Nu puneţi voi întrebări până nu răspundeţi, zise ea, trăgându-şi pantalonii de găicile pentru curea.

Matt ridică mâna.

— Eu. Eu sunt Alesul.

Esther pufni.

— Ce e? făcu el ridicând din umeri. A pus o întrebare simplă.

— Adică noi cam am fost *toţi* Alesul, lămuri Esther.

Reuşise să se mânjească de rimel şi de-o parte şi de alta a feţei, spre urechi. Sloane îşi dădu seama că n-o mai văzuse pe Esther fără un strat gros de machiaj de la ultima bătălie. Arăta… obosită. La fel de obosită pe cât se simţea ea.

— Lipseşte cineva dintre noi, zise Sloane. Unde-i Ines?

Femeia se uită încruntată la ea.

— Aşteptam *unul* dintre voi, nu trei. Şi, cu siguranţă, nu patru. Iar ca să-ţi răspund la întrebarea anterioară, eşti în exact acelaşi loc în care erai acum

o clipă, cu diferenţa notabilă că acum te afli… o dimensiune mai la stânga. Ca să zicem aşa.

— Cum ar fi un univers alternativ? întrebă Esther. Ai luat ceva?

Cu mult timp în urmă, Sloane învăţase despre dimensiuni paralele, despre teoria coardelor şi posibilităţi infinite care se ramificau una dintr-alta într-o eternitate pe care nu o putea înţelege nicio fiinţă umană. De atunci evitase să se gândească la chestiune, nevrând să ia în calcul că, la fiecare decizie pe care-o lua, exista o Sloane identică pe un alt Pământ care lua cealaltă decizie, la universurile care se ramificau la nesfârşit. Cine era ea cu adevărat, dacă nu exista stabilitate a identităţii ei, dacă erau atâtea Sloane care apucau pe tot atâtea căi, împinse încolo sau încoace de mici modificări ale împrejurărilor?

— Cine eşti? întrebă ea iar.

În orice univers, în orice dimensiune, primul lucru care o interesa erau mereu oamenii.

— Mă cheamă Aelia, răspunse femeia. Sunt pretorul Cordus şi tribunul Armatei Pâlpâirii.

— A zis vorbele astea? o întrebă Esther pe Sloane. Ai zis vorbele astea, cucoană?

Erau cuvinte vechi şi stranii, când luminile unui oraş modern sclipeau dincolo de capul femeii. Sloane le prinsese însă sensul.

— E Aelia, e şefa, traduse ea.

— Altă dimensiune, făcu Matt. Cum e posibil?

— Oamenii de la voi nu ştiu că exista alte dimensiuni? întrebă Aelia, încruntându-se.

Era îmbrăcată într-un material rigid, drapat pe după umeri, pantaloni strâmţi cu tiv la gleznă şi o bluză cu un guler scurt, vertical. Stiluri pe care Sloane le recunoştea şi totuşi nu. Insigna de aur de pe pieptul femeii ieşea în evidenţă pe griul şi verdele hainelor ei, iar aceasta mai purta şi un aparat pe mâna dreaptă, care arăta ca o mănuşă mecanică bătută cu pietre preţioase.

— Doar în sens abstract, replică Matt.

Aelia se uită iar la bărbatul blond, strâmbând din nas a dispreţ.

— Atunci trebuie să fie destul de şocant.

Sloane pufni.

— Ştiu că aveţi întrebări şi vă promit că vă voi răspunde la ele, zise Aelia, mijind ochii la Sloane. Ca să fac însă asta, va trebui să aveţi suficientă încredere în noi cât să ne însoţiţi undeva.

Matt îşi răsuci tivul hainei în ambele mâini ca să stoarcă nişte apă. Avea aerul degajat al omului care scutură umbrela după ce intră înăuntru după ploaie.

— În regula, zise el.

— Nu! sări Sloane, aruncându-i o privire mânioasă.

Îi alunecau iar pantalonii de pe şolduri.

— N-o să mergem… aşa pur şi simplu undeva. Nu până nu aflăm ce naiba se petrece.

Lui Matt i se strâmbară colţurile buzelor. Vreo câţiva ani de zile, cât îl vânaseră pe Întunecat, acesta fusese singurul lui zâmbet. Numai că, după ce căzuse Întunecatul, îl văzuse din ce în ce mai rar, odată ce Matt se mai înmuiase şi se relaxase, nemaifiind răspunzător pentru nicio altă viaţă decât a lui.

Revenirea acelui zâmbet însemna c-o manevra pe Aelia, iar Sloane îi stătea în drum.

„Trebuie să-i lăsaţi să-şi arate punctele forte la fel cum vă lasă ei să vi le arătaţi pe ale voastre," îi spunea glasul lui Bert din amintiri. Aveau fiecare locul lui în micul lor pluton şi, deşi acum că Matt şi cu ea erau logodiţi, situaţia o călca pe nervi, Matt era conducătorul. El lua deciziile. Trebuiau să aibă încredere el, altfel sistemul avea să se strice.

— Intenţionez să vă spun, zise Aelia, dar unele lucruri se explică mai bine când le vezi cu ochii tăi.

Esther, care venise lângă Sloane, arăta pe cât de precaută se simţea ea. Îi întâlni însă privirea şi dădu din cap, cu buzele ţuguiate.

— Bine. Arată-ne! zise Sloane.

Sloane rămase aproape de Aelia cât urcară treptele late ale ceea ce era, pe Pământul ei, River Theater, o scară minimalistă şi lată din piatră lustruită. În acest loc însă, spaţiul era aranjat în terase ca nişte trepte, dar cu copaci crescând din fiecare zonă. Plată şi dând impresia de pădure taman în mijlocul oraşului. Aelia mergea şerpuit printre copaci, iar Sloane, Matt şi Esther o urmară până la stradă.

Ceilalţi observatori se ţinură după ei. Tăcerea lor o neliniştea pe Sloane, le simţea prezenţa în ceafă. Avea senzaţia că e mânată.

Mai că se temea să ridice capul ca să nu dea piept cu *inexactitatea* locului. Însă Wacker Drive, cel puţin, era aceeaşi stradă pe care şi-o amintea, cu maşini care se înclinau în curba din faţa lor şi Biserica a Şaptesprezecea a lui Hristos a membrilor Ştiinţei Creştine, care semăna cu o navă spaţială reţinută la sol, în locul în care se despărţeau cele două ramuri ale drumului. Pe trotuare nu erau pietoni şi abia când cei din grupul ei se răsfirară îşi dădu seama şi de ce. Unul dintre ei ridică mâna şi scoase un tril neomenesc. În faţa lui apăru un zid iridescent, constituind o barieră peste pasarelă la o sută de metri de locul în care stătea Sloane.

Aelia îşi drese glasul. Stătea lângă o limuzină pătrăţoasă de culoarea vinului şi cu roţi cromate. Deschise portiera latã din spate, apoi trase panoul central din partea stângă ca să poată intra. Blondul aştepta lângă maşină. Ridică mâna şi, când îi alunecă mâneca, Sloane îi văzu aparatul pe care-l purta. Era mai simplu decât cel al Aeliei, dar cu nimic mai prejos ca frumuseţe; arăta ca o mănuşă, dar era confecţionat din cupru, cu articulaţii. Pe fiecare plăcuţă erau gravate modele naturale – vrejuri cu mici frunze şi, spre deosebire de mănuşa voluminoasă a unei armuri vechi, aceasta era simplificată, clar făcută să i se potrivească lui şi numai lui.

— Pot să vă usuc, dacă vreţi, zise.

Sloane îi aruncă o privire fugară lui Esther.

— Nu v-am fi adus aici ca să vă facem rău. Mă cheamă Nero. Cine vrea să fie primul?

Trecură câteva clipe până să se ofere Matt, deşi el insistase să fie cooperanţi. Stătea în faţa lui Nero şi se agita un pic.

— Ce să fac? întrebă.

— Să stai nemişcat, te rog, răspunse Nero.

Ridică mâna cu degetele răsfirate şi palma spre el. Fredonă o notă joasă, iar cămaşa lui Matt se mişcă aproape imperceptibil ca atinsa de-o adiere de vânt.

Nero fredonă iar şi picăturile de apă se îndepărtară de capul lui Matt şi rămaseră atârnate în aer. Acesta se uită la ele, năucit. Sloane cercetă cu privirea de jur-împrejur, doar ca să se asigure că timpul nu se oprise în loc să nu lase apa să cadă. N-ar fi fost cel mai ciudat lucru care se întâmplase în acea zi.

Nero fredonă aceeaşi notă constantă, coborând mâna peste umerii, abdomenul şi pelvisul lui Matt. Apa se trase din materialul hainei lui şi rămase suspendată în aer.

Când termină, Nero fredonă o altă notă, descriind un cerc cu mâna. Toate picăturile care rămăseseră spânzurate în aer în jurul trupului lui Matt zburară către el şi se adunară într-o sferă de apă. Împinse globul de apă înainte, peste stradă, apoi îi dădu drumul în rigolă cu un gest. Când se lovi de pământ, globul se prăbuşi, redevenind lichid fără formă.

Sloane mai văzuse magie: o forţă ca un uragan care sfâşia oamenii în bucăţi din toate direcţiile, un salt instabil al flăcărilor în mâinile lui Albie, chiar şi lumina ciudată care ieşea din Creanga de Aur a lui Matt. N-o văzuse însă niciodată manipulată cu atâta delicateţe, cu atâta precizie magnifică.

Matt era acum uscat, cu cămaşa scoarţă. Nero se întoarse către Esther şi Sloane.

— Cine urmează?

Matt, Esther şi cu Sloane se înghesuiră pe bancheta din spate a limuzinei. Sloane tot ciupea

catifeaua de culoarea vinului de Burgundia între degetul mare şi arătător şi se uita pe geam. Tocmai luau curba de pe Upper Wacker spre Lake Shore Drive. Lumina lunii se unduia pe lac. Linia zimţată a orizontului era în cea mai mare parte necunoscută, dar cu câteva repere pe care le recunoscu: liniile albe verticale ale Centrului Aon, panta de sticla a clădirii Crain Communications, ca un morcov tăiat de-a curmezişul, coloanele ionice ale Muzeului Field.

— Ce sunt chestiile astea? întreba Matt arătând spre aparatul de la mâna lui Nero şi apoi spre cel al Aeliei.

Aelia îşi ţinea mâna pe genunchi, aşa că Sloane îi putu vedea mai bine brăţara rigidă groasă care-i cuprindea încheietura şi lanţurile delicate prinse de ea care coborau pe degete şi se terminau cu ceva ca nişte degetare pe vârful fiecăruia. Pe fiecare lănţişor erau împrăştiate mărgele roşii, iar în mijlocul brăţării se afla o nestemată roşie.

Aelia ridică mâna.

— Se cheamă sifoane, răspunse ea. Canalizează energia magică.

— Magia, repetă Matt. Dar arată a tehnologie.

— De fapt, sublinie Esther, cam arată ca nişte bijuterii.

— Sunt toate cele trei, spuse Aelia, cu o expresie de uimire pe chip. Magie, tehnologie, podoabe. Astea se bat cap în cap de unde sunteţi voi?

— Tehnologia noastră nu utilizează magie, explică Matt. Ne numărăm printre puţinii care au folosit-o vreodată şi chiar şi noi de-abia începeam să înţelegem cum s-o manipulăm.

Ceea ce îl omorâse pe Albie, îşi zise Sloane cu amărăciune.

Aelia se întoarse către Nero, ridicând dintr-o sprânceană. Nero lasă capul în jos.

— Fascinant! comentă ea. La noi integrarea celor două elemente nu e perfectă. Sunt unii care insistă că tehnologia ar trebui să progreseze fără magie, în caz că magia se dovedeşte a fi o resursă finită. Sunt

chiar şi unii care privesc utilizarea magiei ca pe lucrul diavolului. Acesta însă este un sifon, un triumf atât al magiei, cât şi al tehnologiei.

Întoarse mâna cu palma în jos şi strânse pumnul, apoi desfăcu degetele. Fluieră şi în palmă îi dansară scântei.

— A fost inventat de Liu Huiyin la Xiamen în China în 1980, se băgă în vorbă Nero. Magia nu a fost răspândită pe Genetrix până în 1969.

Sloane rămăsese cu ochii la mâna Aeliei. Scânteile deja dispăruseră, dar îi persistase în ochi o imagine deformată a lor.

— Ce s-a întâmplat în 1969? întrebă Matt.

— Incidentul *Tenebris,* răspunse Nero.

— O s-avem timp mai încolo pentru lecţii de istorie, sunt sigură, zise Aelia.

— Vă numiţi planeta Genetrix? întrebă Esther, care-şi ţinea pumnii strânşi pe genunchi de i se albiseră încheieturile degetelor.

Sloane se uită iar pe geam. Avea suficiente cunoştinţe despre arhitectură ca să înţeleagă faptul că unele dintre clădiri nu se încadrau în categoriile obişnuite. Structurile moderniste care deveniseră atât de atotprezente şi neremarcabile pentru ea dispăruseră. În locul lor erau nişte forme ciudate luminate de o gamă de culori. Până să le înţeleagă, limuzina deja trecea de ele. Ieşiră de pe Lakeshore Drive şi intrară în viteză în Bucla de Sud.

— Când magia a devenit ceva obişnuit, am început să folosim două nume pentru locuri, unul de toate zilele şi altul care să se refere la aspectele magice ale locurilor respective, zise Aelia. Folosim atât numele de Pământ, cât şi de Genetrix, la fel cum îi spunem oraşului ăstuia şi Chicago, şi Cordus, care înseamnă „al doilea”.

— Chiar, Oraşul al Doilea, replică Matt. Reconstruit după foc.

— Parc-aş visa, îi zise Esther încet lui Sloane. Ca întâia dată când am văzut o filmare a Secătuirii.

Sloane dădu aprobator din cap. Trecură pe lângă arcadele galbene ale unui McDonald’s, neschimbate

faţă de cele pe care le cunoştea ea.

— Nu te ţineai de mână cu Ines când… am venit încoace? întrebă Sloane.

Esther clătină din cap.

— Tocmai îi dădusem drumul. Nu-mi amintesc să fi fost şi ea în apă cu noi.

— Probabil că e pe Pământ. Poate că putem lua cumva legătura cu ea.

Se opriră la un semafor şi Sloane se uită în maşina de lângă. La volan era o femeie care avea sifon la mâna stângă, iar cu dreapta răsucea potenţiometrul radioului. Bordul era luminat portocaliu şi era analog în loc de digital. Între grilele de aerisire era un ceas cu limbi care arăta spre 10 şi 12. Era ora zece seara.

— Ce puteţi face cu chestia aia? îl întrebă Esther pe Nero.

Încă mai avea o pată de rimel pe tâmplă.

— Sifoanele se pot prinde mai peste tot pe corp, iar amplasamentul lor afectează ceea ce fac. Sifoanele de la încheietura mâinii, cum e ăsta, tind să fie folosite pentru chestii practice – manevrare de electricitate, apă, aer…

— Foc? întrebă Sloane.

Nero dădu din cap că da.

— Deci e o armă, atunci, remarcă ea.

— Orice poate fi o armă, replică el. Dacă te străduieşti suficient de tare.

— Eu nu mă străduiesc decât să-mi dau seama în ce măsură suntem ţinuţi ostatici, zise Sloane.

O surprinse faptul că Matt nu interveni s-o dojenească sever pentru asprimea vorbelor ei, dar acesta rămase tăcut. Poate că voia şi el să afle acelaşi lucru.

Gura lui Nero se crispă într-un zâmbet domol. *Domol* era un termen potrivit pentru el în general, îşi zise Sloane. Avea o voce catifelată, nu convingătoare, dar delicată. Mişcările lui, de la paşi la cele mai mici gesturi, erau făcute cu băgare de seamă, ca şi cum ar fi ales conştient să le facă pe fiecare. Întoarse mâna şi desfăcu o clemă de la

partea inferioară a mănuşii-sifon. Şi-o scoase, o puse pe podeaua limuzinei între ei şi-i arătă ei palmele.

— Nu intenţionăm să vă ameninţăm, zise el.

— Şi cine e *noi* ăsta? întrebă Matt. Tu şi cu ea?

— Grupul care v-a invocat este consiliul special al Cordusului, spuse Aelia. Am fost adunaţi să rezolvăm… o problemă anume pe care am să v-o descriu detaliat. Sunt conducătoarea acestui consiliu, precum şi oficial ales într-o funcţie a conducerii oraşului. Pretor, cum am zis.

Sloane se uită încruntată la dispozitivul de pe podea. Nu simţea *atracţia* arzătoare, furnicătoare a magiei la fel ca acasă. Întinse mâna spre sifon, aşteptând ceva, orice, dar nu simţi nimic. Poate că în acest loc lumea era atât de scăldată în magie, că nu mai putea simţi, aşa cum încetează cineva să audă zgomotul alb după câteva minute. Îşi trecu degetele peste sifon şi-l simţi cald de la contactul cu pielea, dar altfel inert.

— Necesită intenţie, îi zise Nero.

De asta se temea şi ea.

Maşina se opri. Aelia deschise portiera şi le făcu semn s-o urmeze.

Pe partea lor de stradă erau lămpi demodate de gaz pe suporturi negre şi elegante şi cu sticla cu pete maronii de la flăcări. De cealaltă parte erau dărâmături. Bucăţi sparte de beton îngrămădite peste bârne crăpate din lemn, care se destrămau ca şi cum ar fi fost despicate drept în mijloc. Grinzi răsucite se întindeau în sus. Nişte sticlă spartă lucea în lumina lunii.

Sloane îi auzi paşii lui Esther în urma ei, apoi îi simţi mâna răcoroasa şi uscată. O prinse de mână, o ţinu strâns şi rămaseră amândouă umăr la umăr, cu ochii pironiţi la privelişte. Rămăşiţele unei clădiri se rostogoleau într-ale celei de lângă ea şi tot aşa până unde nu mai putea să le distingă în lumina lunii. Acolo unde fusese o stradă, era carnagiu şi distrugere: o buclă alb-gălbuie, şira spinării unei veveriţe, o bluză de femeie cu model floral, prinsă

sub o piatră, un pic de umplutură de la o jucărie de pluş în gura unui şobolan care dădea să fugă.

— Secătuirea, zise Esther.

Sloane se simţi de parcă se derulase timpul înapoi, iar ea se afla la marginea locului unde avea să se înalţe ulterior Domul, înconjurat din toate părţile de adulatori ai Întunecatului şi căutători ai magiei. Secătuirea era ca o amprentă digitală, deosebită de toate celelalte forme de magie la care fusese martoră. Un singur om putea să lase urma aceea aparte.

Dacă aceasta era un loc al Secătuirii, atunci Întunecatul fusese acolo.

Nero se îndepărtă de ei ca să ridice nişte bariere pe care le văzuse Sloane şi pe Wacker Drive, cu intenţia de a ţine trecătorii la distanţă. Aelia rămase însă lângă ei.

— În lumea voastră, zise ea, răsfirând degetele acoperite de sifon atât de tare, că mâna îi părea gheară de metal, exista o forţă a răului pe care aţi învins-o?

— Întunecatul, răspunse repede Matt. Da, de fapt, noi toţi l-am ucis.

— Minunat! exclamă Aelia cu un surâs ce păru aproape sinistru în lumina slabă a lămpilor de gaz, cu umbre adunându-i-se sub pomeţii proeminenţi ai obrajilor. Şi noi avem un soi de Întunecat. Numele pe care i l-am dat este Resurecţionistul.

— *Este,* remarcă Esther. La prezent.

— Da, zise Aelia. Resurecţionistul nostru încă trăieşte. Încă ne terorizează. Încă face *aşa ceva.*

Arătă spre întinderea întunecată de dinaintea lor. Sloane văzu siluete negre mişcându-se în faţă, ţâşnind înăuntru şi afară din clădirile dărâmate. Zona se conforma tiparului definitoriu al unui loc al Secătuirii, bucăţile de beton, lemn şi oţel devenind din ce în ce mai mici cu cât priveai mai departe în interior. În centru, totul avea să fie fin ca nisipul.

— Asta s-a întâmplat anul trecut, spuse Aelia. Atunci s-a apropiat Resurecţionistul cel mai tare de

centrul oraşului nostru. Devin din ce în ce mai puternici pe an ce trece şi se apropie încetişor.

— *Ei,* adică sunt mai mulţi? întrebă Esther.

— Întunecatul vostru lucra singur? replică Aelia, cu buzele crispate a zâmbet ironic. Există adepţi, mereu există. De la adepţii Resurecţionistului vine porecla. Ei sunt morţii umblători.

Vizavi de ei se afla scheletul unei case, dezbrăcat de pereţii laterali şi gips-carton. Materialul de izolaţie se rostogolea în vânt, roz şi pufos ca vata de zahăr.

— La fel ca voi, am avut şi noi un Ales, zise Aelia. Era viteaz şi talentat în magie. Şi tânăr. Poate chiar prea tânăr.

— *Era?* făcu Esther.

— E mort. A fost învins, răspunse Aelia, cu glas înecat.

Ar fi trebuit să fie evident, îşi zise Sloane. Dacă exista un univers în care ea şi cu prietenii ei câştigaseră, desigur că existau şi universuri unde pierduseră. Unde muriseră. Unde nu existaseră niciodată.

— Dar el e *Alesul,* spuse Sloane. Nu se poate să fie mort. Sunteţi siguri că l-aţi găsit pe cel care trebuie?

— Suntem, îi replică Aelia tăios. Am avut o profeţie. Era foarte precisă. Şi i-am folosit semnătura magică pentru a vă invoca aici.

— Semnătură magică? zise Matt, în acelaşi timp în care Esther întrebă:

— De ce ne-aţi invocat taman pe noi?

Matt făcu un pas în spate. La întrebarea ei dorea răspuns cu adevărat, presupuse Sloane.

— Nu-i evident? replică Sloane, cu amărăciune şi tremur în glas. Vrea să ne înfruntăm cu Întunecatul ei în locul său.

— Nu-i Întunecatul *meu!* se răsti Aelia. Vă asigur că n-aş fi recurs la asemenea măsuri dacă situaţia nu era cu adevărat disperată. Nu mai pot permite să moară oameni. Nu mai pot permite să se prefacă în ruină şi mai mult din lumea noastră.

— A, bine, dacă situaţia e *disperată,* atunci e în regulă să răpeşti oameni din alte dimensiuni, zise Sloane, simţind cum i se pune un nod în gât de spaima care-i scăpa de sub control.

— Şi eu care mă gândeam că nivelul de disperare al situaţiei nu era suficient de ridicat! comentă Esther, acră.

— Vă asigur că este! zise Aelia cu vocea aproape ascuţită.

— Nu cred că le are cu sarcasmul, îi spuse Esther lui Sloane.

— Atunci o să moară după noi, replică Sloane.

— Trebuie să înţelegi, zise Matt, ridicând un pic tonul cât să le acopere. Deja am trecut prin asta şi nu ardem de nerăbdare să mai trecem încă o dată, mai ales pentru un loc care nici măcar nu-i al nostru.

— Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu, interveni Nero, de la câţiva metri din mijlocul străzii.

Degetele i se răsuciră în faţa lui, sifonul metalic fiind deja înfăşurat pe carne.

— Destinele lumilor noastre nu mai sunt chiar aşa de separate pe cât am putea spera.

— Ăă, făcu Matt, poftim?

— Lumile noastre sunt legate, zise Nero. Putem vedea legătura. Utilizarea magiei a provocat instabilitatea ambelor noastre lumi. Resurecţionistul exploatează instabilitatea ca să-şi ducă la bun sfârşit nimicirea.

Sloane miji ochii.

— Cum?

— Nu ştim. Nu ştim nimic sigur. Tot ce ştim – răspunse Aelia arătând spre dărâmături – e că nu ar trebui să fie în stare să facă *aşa ceva.* Nu era o chestie pe care s-o poată face cineva până să apară el.

Sloane se gândi la momentul în care atinsese Acul pentru prima oară, cum o transformase într-o burtă goală, o gaură neagră de dorinţă. Cum absorbise totul – *totul* – în ea, nediscriminat şi frenetic, prefăcând apa în spumă şi oasele în fire de

nisip. Cum ţâşnise din apa oceanului, udă leoarcă de sânge şi urlând de putere.

— Nu, zise ea.

Cuvântul îi ieşi întretăiat din gură.

— Nu se poate. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

— Sloane, zise Matt cu blândeţe.

— Noi l-am *omorât.* L-am văzut sub apă, l-am văzut murind.

— Într-una din lumi. Se pare că nu şi în toate.

— Ei bine, aia era lumea mea! Mi-am adus contribuţia, m-am luptat cu Întunecatul. Mi-am făcut treaba!

Plângea. Avea oroare să plângă.

— Tu poţi să rămâi şi să ajuţi dacă vrei. Eu însă n-am de gând s-o mai fac încă o dată. A fost suficient de greu şi prima oară.

Mâna lui Matt căzu pe umărul stâng al lui Sloane, apoi pe cel drept, aşa că acum se uita la el. Simţea nevoia de o benzodiazepină. Simţea nevoia de o mamă care să nu fie naşpa. Simţea nevoia să se afle *acasă.*

— Nu pot, zise ea iar, de astă dată numai lui Matt.

— Ştiu, răspunse el dând aprobator din cap. Nici eu, Sloane. Doar că cred că s-ar putea să fim nevoiţi.

Sloane se uita la Aelia peste umărul lui Matt. Întrebător, fără cuvinte.

— E o mare realizare să trimiţi sau să invoci între universuri, zise Aelia. Nu vom mai reuşi s-o facem decât o dată, ca să vă trimitem acasă. Ceea ce nevoia noastră presantă ne obligă să şi facem după ce am primit ajutor de la voi.

— Deci ne-aţi răpit, vorbi Esther, iar acum ne ţineţi prizonieri până vă ajutăm.

Aelia lăsă ochii în jos şi nu răspunse.

— Voiam doar să mă asigur că înţeleg clar situaţia, continuă Esther cu amărăciune şi tremur în glas.

Sloane se uită peste umărul lui Matt la fâşia de întuneric din faţa ei, încadrată de clădiri intacte şi

luminate vesel. Un întreg cvartal din oraş ras de pe faţa pământului. Era sigură că Aelia îi adusese în acest loc pentru a le trezi compasiunea. Să le arate un semn palpabil al distrugerii cu care se confruntau. „Acesta e doar începutul," spunea locul respectiv, „al ororilor pe care am să vi le arăt."

„E o alegere simplă, draga mea," şoptise Întunecatul.

Simţi gust de fiere în gură.

— Sunt sigură că aveţi nevoie de timp ca să reflectaţi la această chestiune, zise Aelia. V-am pregătit camere în care să staţi cât sunteţi aici. Putem vorbi din nou mâine dimineaţă, după ce v-aţi odihnit.

Esther întinse mâna s-o prindă pe a lui Sloane şi o strânse cu blândeţe. Sloane simţi căldură, stabilitate şi familiaritate. Mai luptaseră cot la cot în situaţii din care nu crezuseră că au să scape. Îşi aminti cum stătuseră ele două de veghe, spate în spate, păzind fiecare câte o linie a orizontului.

Sloane lăsă căldura prietenei sale s-o tragă înapoi la sine însăşi. Ştia cum să facă aşa ceva. Ştia cum să caute duşmani în peisaje întunecate, cum să doarmă iepureşte, cum să pună capcane improvizate într-o casă cu un borcan de biluţe de sticlă colorată, cum să mărşăluiască inexorabil către un singur final şi către pieirea aproape asigurată.

Era ca un dans, iar ea nu avea să-i uite niciodată paşii.

FRAGMENT DIN
Viaţă şi moarte: Învăţaţii despre Resurecţionist şi armata lui
de Garret Rogers

Din „Posibilitatea imposibilului: Interviu cu Marwa Daud, profesor de Teorie Magică (Universitatea din Chicago)”

DAUD: Magia ne-a pus faţă în faţă cu nişte lucruri de-a dreptul imposibile care au devenit posibile. Până acum, s-a supus însă unor reguli. Omul nu se poate face pe sine să zboare prin aer ca o pasăre sau să facă să apară ca prin farmec mâncare. Până la apariţia Resurecţionistului, credeam că a aduce morţii la viaţă e una dintre aceste limite. Numai că armata Resurecţionistului este, după cum sunt sigur că ştiţi, formată din indivizi care par să fie cadavre. Şi totuşi aceştia merg, vorbesc şi chiar folosesc ei înşişi magia când şi când. Cum se poate aşa ceva? Cum poate acest terorist să scoale din morţi o armată întreagă când nici cei mai talentaţi utilizatori de magie ai lumii nu pot reanima nimic mai mare decât o pisică domestică? Este el – presupunând ca Resurecţionistul *este* un el – mult mai puternic decât noi ceilalţi?

ROGERS: O pisică domestică? Vă referiţi la experimentul germanului Franz Becker de cam acum cinci ani?

DAUD: Da, Becker. A fost un om de ştiinţă genial. Ce tragic că a reuşit să-şi readucă la viaţă pisica doar că să fie ucis de această acţiune la puţină vreme după aceea! E un exemplu foarte bun care ilustrează ceea ce susţin eu, şi anume că şi alţi oameni au încercat să readucă morţii la viaţă. Magia e încă relativ o noutate, aşa că nu afirm că nu-i *va* călca nimeni pe urme Resurecţionistului, dar acest lucru pare o posibilitate îndepărtată. Asta nu înseamnă că nu putem învăţa între timp ceva de la

armata lui. Din contră, la nivel teoretic, armata lui este însemnată. Deviaţiile extreme şi anomaliile ocupă mereu un loc central în gândirea mea, fiindcă ele ne extind înţelegerea teoriei, practicul care informează posibilul. Faptul că este posibil să se redea un fel de viaţă morţilor ne spune ceva important despre natura magiei însăşi. Despre originea sau, probabil, modul în care o folosim. Resurecţionistul e unicul cu această abilitate pentru moment, dar de ce? Are el acces la o sursă aparte sau canal de magie? Este abilitatea lui crescută înnăscută, instinctuală sau e învăţată? Toate aceste răspunsuri, când vor fi găsite, ne vor spune ceva profund despre magie.

ROGERS: Cum ar fi?

DAUD: Păi, dacă abilitatea magică este înnăscută, atunci existăm într-o lume în care puterea se moşteneşte realmente. Putem prin urmare să întrebăm dacă utilizarea acestei puteri este genetică, şi dacă da, urmează ea anumite linii de descendenţă mai mult decât altele? Acest gen de gândire, cum că există anumite linii de descendenţă superioare, a dus omenirea pe căi întunecate nu numai o dată. Dar dacă Resurecţionistul ţi-a *deprins* abilitatea, atunci putem presupune că magia este o resursă din care se poate alimenta orice om, în care caz trebuie să ştim dacă este o resursă limitată sau dacă se regenerează. Dacă este finită, am putea să începem prin a aloca utilizarea magiei anumitor oameni în poziţii de conducere sau de influenţă, ceea ce ar consolida structurile existente ale puterii din societatea noastră. Cei bogaţi şi celebri devin cei mai mari utilizatori de magie, sporindu-ţi averea şi celebritatea.

Dacă magia este o resursă infinită însă, nu va exista nicio limită inerentă a utilizării sale. Rasa umană se va schimba la un nivel fundamental pe măsură ce încetează să mai facă treburi de fiecare zi „cum se făceau pe vremuri”, ca să zicem aşa…

ROGERS: Deci dumneavoastră nu vedeţi un rezultat pozitiv indiferent de răspunsuri, nu?

DAUD: Bănuiesc că nu m-am gândit chiar aşa. Însă nu, indiferent de puterea la care are acces omenirea, bănuiesc că n-o văd ca având un rezultat bun. Suntem animale, la urma urmei. Să nu lăsaţi pisica domestică să vă păcălească să credeţi că animalele nu sunt nimic mai mult decât nişte fiinţe pufoase şi mustăcioase care nu ne vor răul. Natura în ansamblul ei e sângeroasă, preferă puterea în locul compasiunii.

17

— TOCMAI AM TRECUT DE PRIMĂRIE, îi zise Sloane lui Esther, când maşina trase iar lângă trotuar. Ăsta trebuie să fie Centrul Thompson.

— Clădirea aia de sticlă curbată şi mare? zise Esther arătând spre faţada de piatra care le ieşise în faţă. Nu pare.

— Adică, cred că arhitectura e diferită, dar suntem în acelaşi loc, răspunse Sloane încruntându-se. Ca să zicem aşa.

Trecură printr-un hol întunecat şi spaţios spre un rând de lifturi. Era prea întuneric pentru ca Sloane să vadă cât de înalt era tavanul. Nero trase un grilaj de bronz pătat din faţa uşilor liftului înainte să apese pe buton.

— Clădirea asta e în stilul şcolii Apusiste, zise el când urca liftul. Ceea ce înseamnă că e făcută fără intervenţii magice, dar într-o combinaţie de stiluri din mai multe epoci fără vreo preocupare pentru exactitate.

— Fără intervenţie magică, repeta Matt. Asta e… ceva rar? Să construieşti ceva fără magie?

Nero ridică din umeri.

— La Chicago, da. Arhitectura este un domeniu foarte influenţat de magie şi oamenilor de aici le place la nebunie arhitectura.

Lui Cameron i-ar fi plăcut la nebunie, îşi zise Sloane.

Liftul se opri la etajul al şaselea. Nero îi conduse spre un balcon care dădea către o cupolă din piatră – Sala Invocărilor, le explică el, ca şi cum ar fi fost evident la ce se referea. Se duseră în partea din spate a clădirii şi urcară pe o scară în spirală făcută din fier forjat încă două şiruri de trepte până la ceva ce părea a fi un zid din lemn masiv.

Nero îşi apăsă mâna cu sifon pe lemn, apoi şi-o retrase, lăsând o amprentă palmară de un alb strălucitor. Amprenta se pierdu în perete în câteva

clipe, după care lemnul lustruit se desfăcu la mijloc, dând la iveală un hol lung cu uşi de fiecare parte.

— Încăperile astea sunt adeseori folosite ca apartamente pentru oaspeţii importanţi ai Centrului Cordus, zise Aelia, arătând spre una dintre uşi.

Fluieră. Uşa se deschise, trântindu-se de peretele de după ea cu un tremurat.

— Sunt gândite să prezinte munca unor designeri în curs de afirmare, aşa că sunt un pic cam… ciudăţele.

Nero se apucă să deschidă celelalte uşi mai blând cu sifonul lui.

— Centrul Cordus, repetă Matt. Acolo suntem acum?

Sloane o porni prin hol, trecând pe lângă încăperi în stiluri diferite. Le observă rapid pe fiecare: una era de o simplitate spartană, alta, o catedrală gotică în miniatură, cu vitralii, şi ultima, plină de mobilier din lemn sculptat cu delicateţe.

— Da, zise Aelia. Clădirea aceasta e în principal o instituţie de învăţământ, Centrul Cordus pentru Inovaţie Magică Avansată şi Învăţare.

— Cămila, zise Nero.

— Cămila? întreba Sloane încruntată.

— C-A-M-I-L[8], continuă el, sau, cum îi alintă cursanţii, Cămila.

Aelia se uită urât la el şi Nero se făcu iar mic.

— Ne vom întâlni mâine să mai discutăm, zise ea. Vă rog, încercaţi vă odihniţi! Nero!

Făcu semn de cap.

— Aş avea ceva de vorbit cu tine.

Nero îi salută din cap şi o urmă pe Aelia pe hol spre lift. Din instinct, Sloane vru să se ducă după ei şi să găsească o cale să le asculte discuţia, dar coridorul dădea drept la lift, fără cotituri sau firide în care să se ascundă cineva care trăgea cu urechea, aşa că rămase locului.

— Eu vreau camera biserică, zise Esther imediat.

— Dă-i drumul! zise Matt, aruncându-i o privire fugară lui Sloane.

Sigur el n-ar fi vrut să împartă camera cu ea.

Se întoarse şi intră în camera plină cu lemn sculptat.

Camera lui Sloane, singura ei opţiune, era albă: pereţi albi, aşternuturi albe, o podea de lemn vopsită în alb. Când însă îşi vârî degetele prin îmbinările late ale panourilor pereţilor, descoperi sertare, un dulap mic şi o bibliotecă ascunsă. Ultimul locatar lăsase câteva cărţi acolo: *Manifestarea vrerilor imposibile: o nouă teorie a magiei, O societate dezbinată: Războiul Rece dintre magie şi ştiinţă* şi *Misterioasa istorie magică a sifonului de gât.* Sloane tocmai o cântărea în palmă pe aceasta din urmă când bătu cineva la uşă.

— Şedinţă de echipă, zise Esther. La mine în cameră.

Lăsă cartea jos şi panoul alb din perete deschis. Când se ajunse în camera de lângă a ei, Esther era deja aşezată pe pat, cu spatele la tăblia cu sculpturi complicate. Matt bătea într-unul din vitraliile de la ferestre, ca şi cum i-ar fi încercat stabilitatea. Avea faţa plină de puncte de la luminile multicolore de forma Fecioarei Maria.

Sloane se rezemă de baza unuia dintre arcurile butante.

— Deci, spuse Matt, care arăta frânt. Ceva opinii?

Cererea era un imbold pentru ea să redevină fix cea care fusese pe vremea când porniseră lupta împotriva Întunecatului. Se pomeni vorbind:

— Suprapunerea dintre universul nostru şi acesta pare considerabilă. Am văzut o mulţime de clădiri cunoscute pe drumul cu maşina spre locul Secătuirii. Bănuiesc că există un punct relativ recent în care se despart lumile noastre.

Esther părea pierdută, aşa că Matt îi explică.

— E o teorie în fizica cuantică conform căreia există un număr infinit de posibilităţi pentru rezultatul unui eveniment, fiecare dintre ele creând un alt univers. Gândeşte-te la asta ca la… o bifurcaţie a unui drum. Ai putea s-o apuci în oricare

dintre direcţii, aşa că există un univers în care ai ales s-o iei la stânga şi un altul în care ai ales s-o iei la dreapta. Slo zice că, pentru Genetrix şi Pământ, bifurcaţia a apărut destul de recent.

— Şi asta e bine? întrebă Esther.

— Cred că da, răspunse Sloane. Înseamnă că o mulţime de lucruri o să ni se pară familiare.

— Doar că – şi consider că asta e o chestiune căreia nu-i acorzi importanţa cuvenită acum – nu ştim cum să ajungem acasă, zise Esther. Iar ei ştiu, deci suntem prinşi în capcană.

— Nu că nu-i acord importanţa cuvenită, ci zic că e bine că, dacă a fost să nimerim într-un univers paralel, e unul unde oamenii vorbesc engleză şi, ştiu şi eu, nu le creşte a treia nară şi nici nu dorm în cuve cu mâzgă sau cam pe-acolo.

Esther pufni şi tăcură cu toţii preţ de o clipă.

— I-a surprins să vadă câţi am ieşit din râu, vorbi Sloane. Se aşteptau la o singură persoană. Un Ales paralel.

— Da. Apropo, Matt, nu puteai şi tu să revendici titlul mai repede?

Sloane traversă încăperea şi deschise una dintre ferestre. O lovi în faţa o pală de aer răcoros, făcând-o să tremure. Vizavi era o clădire din gresie de construcţie cu un rând de coloane. Primăria. Auzi zgomotul maşinilor pe pavaj şi vuietul unui tren care se deplasa în depărtare. Suna precum Chicago cel pe care-l cunoştea ea.

Când se întoarse către ei, Matt ridica din umeri.

— Faptul că Sloane s-a ofticat nu părea să ne ajute prea mult, aşa c-am hotărât să fiu cooperant, în schimb.

— Scuze c-am fost un pic surprinsă c-am fost *aspiraţi în altă dimensiune!* i-o trânti Sloane.

— Surprinsă, zise Matt, ridicând din sprâncene. Eu un fel de-a spune. *Duşmănoasă* e altul.

— Hei! făcu Esther cu osteneală în glas. E nevoie să facem front comun dacă e să scăpăm din asta.

Îşi muşcă buzele şi continuă:

— Chiar o s-o facem?

Avea privirea goală, pironită pe peretele de vizavi de ea sau undeva dincolo de el.

— Să ne luptăm iar cu Întunecatul?

— Am mai făcut-o.

Capul lui Matt era înrămat de fereastra cu vitralii, aşa că părea că Fecioara Maria îşi coborâse privirea la el, cu ochii pe jumătate închişi, întruchiparea seninătăţii.

— Am învăţat multe din asta. O putem face iar, poate chiar mai bine de data asta.

— Nu, replică Sloane. N-o să fim cu nimic mai buni.

Matt era gata să obiecteze.

— Slo…

— Nu! N-am să stau şi să te las să ne ţii un discurs moralizator când trăim într-un afurisit de coşmar. Albie e mort, Ines e la un univers distanţă, iar Întunecatul e încă în viaţă şi lumea asta e plină de magie pe care nu ştim s-o mânuim!

— Aş zice că tu ştii ceva despre cum s-o mânuieşti, răspunse Matt, cu răceală. Altfel cum ai fi putut să arunci azi-noapte Domul în aer? Cu o bombă artizanală?

Sloane nu reacţionă. Nu ştia cum.

— Crezi că *Slo* a dat atacul la Dom? întrebă Esther. Matt…

— Are dreptate, replică Sloane, cu ochii la el. Eu am făcut-o. Am dezgropat Acul lui Koşcei şi am distrus prototipul magic.

— Mama mă-sii, Slo! zis Esther. Credeam că Acul a fost distrus acum nişte ani.

— N-a fost. Doar că n-am vrut să-l aibă ACIS.

— Şi ai crezut că era bine să-l ai tu? întrebă Matt. Pentru că tu eşti mai vrednică de încredere decât ACIS?

— Da. Sunt.

— Probabil c-ai omorât oameni, ştii? Personal de la curăţenie, de pază.

Sloane cobori ochii la cicatricea în relief de pe dosul palmei, cu linii zimţate provocate de dinţii ei strâmbi.

— N-ar fi prima oară.

Ridică privirea.

— Poftim? făcu Matt.

— De ce crezi că mi-am ros mâna să scot Acul? zise Sloane fluturându-şi dosul palmei pe sub nasul lui Matt ca pe o armă. Pentru că toţi ceilalţi oameni care au fost cu mine în misiunea „Plonjon în Adâncuri" ca să-l recuperam sunt morţi. I-am omorât eu pe toţi.

Era încordată, cu umerii strânşi până aproape de urechi. Se pregătea de impact, îşi zise în sinea ei.

— ACIS n-a vrut să-mi scoată Acul nici când i-am rugat. Aşa c-am făcut-o eu însămi.

Îşi aminti de radiografia făcută mâinii ei după incidentul „Plonjon în Adâncuri". Oasele, de un alb contrastant pe fundalul negru, cu tentă de gri acolo unde densitatea lor nu era atât de ridicată şi, chiar în mijloc. Acul gros, îngustându-se până spre un vârf ascuţit.

„Chiar e blocat acolo," zisese doctorul. „Ca şi cum ar crede că e locul lui sau cam aşa ceva."

Sloane nu avusese în viaţa ei parte de ceea ce-şi dorise. Nici măcar n-o întrebase cineva ce-şi doreşte. Nu făcuse liste de Crăciun, nici nu ceruse ceva de ziua ei – aşa ceva era stabilit –, dar nu avusese nici permisiuni semnate pentru excursii, nici participări la cercuri şcolare, sporturi sau ore de cântat la vreun instrument, nici bani de prânz, la naiba, nici *mâncare* în bucătărie uneori, mai ales după ce Cameron intrase în lupta cu Întunecatul. Din câte ştia mama sa, Sloane nu avea nicio dorinţă dincolo de necesităţile fizice. Uneori nici pe ele nu avea voie să le dorească.

Ca atare, când venise vorba de scos Acul, se hotărâse că de data aceea are să primească ceea ce dorea, chiar dacă trebuia s-o facă cu dinţii.

— A fost pentru siguranţa ta, zise Matt. ACIS nu ştia cum o să reacţioneze Acul…

Sloane scoase un hohot de râs.

— Pe ăştia de la ACIS i-a durut în fund de siguranţa noastră câtă vreme unul dintre noi trăia

suficient cât să împlinească nenorocita aia de profeţie. M-au obligat să ţin Acul pentru că asta corespundea scopurilor lor. Atâta tot.

Matt strânse din sprâncene până i se uniră, aşa cum făcea mereu când vădea milă faţă de cineva, ceea ce ea nu putea să sufere.

— Iată-ne în aceeaşi situaţie, zise Sloane. Suntem un zid de carne între cei de la conducere şi Întunecat. Deci cum vom supravieţui de data asta?

Ceilalţi nu răspunseră. Esther nu păru dispusă nici măcar să se uite la ea. Sloane se gândi la valurile pătate de sânge care se spărgeau în jurul bărcii ACIS, acum goală. Se gândi la cum se trăsese pe punte şi lipăise cu labele de scafandru până la comenzi ca să activeze semnalul de ajutor, cum simţise gust de cupru pe limbă.

Se gândi la cum o pişcă apa de fluierele picioarelor când sărea ca o ghiulea de pe planşa de sărituri. Cameron aştepta la marginea piscinei.

Şi gustul apei de râu, sclipirea palidă a obrazului Întunecatului în lumina lunii înainte să dispară.

Deschise uşa şi dădu să plece, când Matt vorbi din nou.

— Găsim noi o cale.

— Da, replică ea şi ieşi.

Nu fu deloc surprinsă că Matt o urmă pe hol.

Primul lor sărut cam tot aşa se petrecuse. După căderea Întunecatului, o invitase în oraş de câteva ori. De fiecare dată, ea îl refuzase. Erau prieteni, zisese. Nu-l considera altceva.

Nu fusese decât un pretext, pentru că nu mai ştia cum îl considera. Imaginea lui când făcuse cunoştinţă cu el – numai coate şi genunchi – dispăruse, înlocuită de cea în care îl învingea pe Întunecat, cu lumina Crengii de Aur căzându-i caldă pe faţă, cu braţul încordat şi musculos cum îl ţinea el întins ca să dea lovitura mortală, cu pieptul urcând şi coborând, fălcile încleştate.

Eroul ei. Al tuturor, în realitate, dar al ei cel mai mult.

Nu-i acceptase refuzurile, ceea ce o deranjase. Insistenţa lui era doar insultătoare, tot repetase ea. De parcă el ar fi crezut ca ea nu ştie ce are în cap. În cazul de faţă însă, avusese dreptate, fiindcă la una dintre petrecerile lui Ines şi Albie, ea şi cu Matt discutaseră până la trei de dimineaţă, cu braţele rezemate pe spătarul canapelei lăsate şi cu sticlele de bere bălăngănindu-se între degete multă vreme după ce se terminase berea. El o invitase iar în oraş, iar ea evitase întrebarea şi se ridicase să se ducă la baie. Matt o urmase pe hol şi o sărutase.

— Consideră-mă altceva! îi spusese, când se deprinsese de ea.

Nu-şi mai putea aminti senzaţia de foc în burtă care o mânase să-l împingă de peretele de lângă baie şi să-şi vâre limba în gura lui. N-o mai simţea.

— Ştiu că nu-i un moment bun, zise Matt. Dar trebuie…

— Să vorbim. Ştiu.

Era îmbrăcat în haine de elev de şcoală pregătitoare pentru ceremonia funerară: cămaşă albă cu guler, cravată şi pulover negru. Pantaloni din stofă de lână, călcaţi astfel încât avuseseră dungă anterior în aceea zi. Acum arăta şifonat şi frânt, ca şi cum conversaţia lor ar fi fost încă o sarcină la capătul unei liste lungi.

— Nici nu ştiu sigur de unde să încep, sincer, zise el.

Sloane izbucni într-un râs, pe care-l simţi mai mult ca pe tuse. Nu avea nevoie să înceapă el. De parcă luatul cererii lui în căsătorie în râs la beţie împreună cu Albie nu fusese de-ajuns, mai era şi aruncatul în aer al Domului, minţitul despre „Plonjon”, ascunsul cererii de acces la informaţii de interes public, îngropatul Acului în boxa lor şi şirul de mici înşelătorii din care le erau alcătuite zilele, de fiecare dată când ea simţea una şi zicea alta sau îl încuraja să creadă o fantezie despre ea care nu semăna deloc cu realitatea. Nu mai era aproape nimic adevărat la ei doi, din vina ei.

I se puse un nod în gât la gândul a ceea ce avea să urmeze, pentru că el avea să fie încă un om care n-o dorea. De parcă părinţii ei, Bert, orice jurnalist şi fană a Aleşilor nu erau de ajuns.

— Tu şi cu mine nu ne potrivim, îi zise ea. Nu trebuie să mă convingi de asta.

— Nici măcar n-ai să te cerţi cu mine?

— N-are niciun rost.

— Deci n-ai nicio dorinţă să te lupţi pentru noi, zise el, ridicând tonul. Ce, doar ai aşteptat să mă despart eu de tine că n-aveai tupeu s-o faci tu?

Sloane clătină din cap.

— Nu-i asta. Ştiu că, atunci când găseşti un lucru bun, ar trebui să ţii bine de el. Atâta tot.

— E aşa de.. replică Matt clipind rapid. E aşa de al naibii de egoist, Sloane!

— Ce anume?

— Zece ani. Zece ani pe care i-aş fi putut petrece cu cineva căruia nu i se rupe de mine în loc de cineva care mă minte şi nici măcar nu se poate *preface* că-i pasă când ne despărţim.

— Îmi *pasă.* Doar pentru că nu-s genul care să plângă-n hohote nu înseamnă că nu-mi pasă!

— Dacă ţi-ar fi păsat, n-ai fi tulit-o imediat ce te-am cerut de nevastă şi n-ai fi râs de mine în faţa lui Albie. Dacă ţi-ar fi păsat, ai fi sunat un psihoterapeut după ce aproape că m-ai omorât în somn în miez de noapte.

— Nu râdeam de tine în faţa lui Albie. A zis că părea că nu mă cunoşti şi eu i-am dat dreptate. Asta-i tot.

— Părea că nu te *cunosc?*

— Nu!

Sloane îşi puse mâinile în cap.

— Da! Te porţi de parcă toată porcăria asta te surprinde! Ei bine, sunt exact ceea ce am susţinut întotdeauna că sunt iar tu pur şi simplu ai umblat zece ani cu degetele în urechi.

— Deci, cu alte cuvinte, e vina mea c-am crezut în tine.

— Nu, e vina ta că te porţi de parcă m-ai cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi!

Îşi dădu seama, tardiv, că el spusese *„Am crezut.”* La trecut. Nu înţelesese cât de mult o cucerise credinţa lui în ea, chiar dacă neghioabă, până nu dispăruse. Se simţi ca un măr căruia i se scosese căsuţa sâmburilor, scobită de toate lucrurile care ar fi putut aduce viaţă sau viitor. Toată numai coajă strălucitoare şi carne suculentă şi nimic altceva.

Îşi scoase încet inelul de pe deget şi i-l întinse. Nu-i tremurau mâinile, dar nu-l putea privi în ochi. Dac-ar fi făcut-o, şi-ar fi adus aminte cât de calzi erau ori de câte ori o priveau. Cum scânteiau un pic când zâmbea la una din glumele ei. Cât de aprig putea să fie când îi ameninţa ceva pe cei dragi. Acum avea să însemne foarte puţin pentru el. O amică veche, o fostă prietenă. Avea să pălească în amintirea lui. Aşa stătuseră lucrurile mereu: pălea în amintirea oamenilor odată ce-şi îndeplinise scopul.

— Îmi pare tare rău, zise ea moale. Că n-am fost mai mult.

— Da, replică Matt, băgând inelul în buzunar. Şi mie.

Închise uşa în urma lui. Sloane se aşeză la capul patului, ascultând-o pe Esther cum bufnea prin camera de lângă ea şi maşinile cum huruiau jos în stradă, un zgomot surd care se auzea şi de la înălţimea la care era ea. Când se putu mişca iar, se târî spre tăblie, cu pantofii încă în picioare, şi se ghemui pe o parte. Simţi cum vin hohotele nestăvilite care-o cuprindeau când sentimentul de gol lăuntric deveni de nesuportat. Înşfăcă perna şi-şi îngropă faţa în ea, adormind când era prea obosită ca să mai simtă ceva.

STRICT SECRET

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

SUBIECT: Proiectul Delphi", subproiectul 3

1. Se înfiinţează Subproiectul 3 ca o modalitate de a continua munca din domeniul Verificării şi Validării Divinaţiei la [redacted] până la 4 aprilie 1999.

2. Acest proiect va include o continuare a studiului prezicerilor, nume de cod Sibyl, cu scopul de a verifica exactitatea Profeţiei Sfârşitului Lumii făcută pe 16 februarie 1999, precum şi prezicerile asociate ale altor „sensibili" (definiţi drept cei cu o percepţie înnăscută a altor timpuri decât prezentul). S-a ataşat o propunere amănunţită. Investigatorii principali vor fi rămâne [redacted] , [redacted] şi [redacted].

3. Bugetul estimat al proiectului este de 156.200 de dolari.

[redacted] va sluji drept acoperire pentru acest proiect şi va furniza fondurile mai sus menţionate sub formă de ajutor bănesc în scopuri filantropice.

4. [redacted] sunt autorizaţi până la STRICT SECRET inclusiv

şi cunosc adevăratul scop al acestui proiect.

APROBAT:

[redacted]

STRICT SECRET

STRICT SECRET

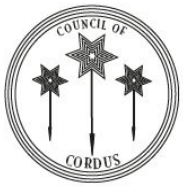

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii
DE LA: Jases Wong, pretorul Consiliului Cordus
SUBIECT: Proiectul „Delphi”, Subproiectul 3

Domnule director,

Cu inima grea vă scriu acest report, cunoscând implicaţiile constatărilor noastre. Să trecem la subiect.

1. În conformitate cu instrucţiunile dumneavoastră, am cercetat toate cele optzeci şi şapte de profeţii atribuite [redacted] nume de cod Sibyl, înainte de Profeţia Sfârşitului Lumii făcută la data de 16 februarie 1999.

2. Am reuşit să confirmăm faptul că optzeci din cele optzeci şi şapte de profeţii s-au făcut înainte de data de 16 februarie 1999, pe baza unor declaraţii ale martorilor, înregistrări ale convorbirilor telefonice, note din jurnale şi diverse alte tipuri de dovezi fizice, după care am trecut la studierea rezultatelor profeţiilor mai sus menţionate şi am reuşit să confirmăm că toate cele optzeci s-au adeverit, într-un orizont de timp de şapte zile până la treisprezece ani.

3. Este opinia Consiliului Cordus că îndeplinirea a cincizeci dintre aceste profeţii a fost atât neambiguă, cât şi precisă, în sensul că nu sunt preziceri făcute în stilul ghicitoarelor (care sunt suficient de vagi încât să fie valabile într-o multitudine de situaţii). Am definit precizia ca detalii care sunt valabile pentru nu mai mult de

treizeci la sută din populaţie. Cel puţin cinci dintre aceste detalii precise trebuiau să fie specificate în profeţia iniţială şi realizate.

4. Prin urmare, suntem obligaţi să conchidem că Profeţia Sfârşitului Lumii, cea mai precisă dintre profeţiile lui Sibyl, este, cât se poate de probabil, valabilă. Ca atare, Consiliul Cordus recomandă căutarea cât mai grabnică a Alesului din profeţie.

Îmi pare rău să vă dau veşti proaste. Sunt disponibil pentru orice discuţii ulterioare sau întrebări, în caz că doriţi.

Cu stimă, al dumneavoastră
James Wong,
Pretor, Consiliul Cordus

STRICT SECRET

18

SLOANE VISĂ CĂ ÎNTUNECATUL stătea lângă pat, trecându-şi un deget rece pe obrazul ei. Se trezi cu o tresărire, apucă paharul de apă de pe noptieră şi-l dădu lacomă pe gât.

Puţini îl văzuseră la faţă pe Întunecat fără să moară imediat după aceea. Până şi adepţii lui văzuseră doar ceva desprins din romanele fantastice şi epopei spaţiale: un bărbat cu mantie, mască şi mister. Ce surprindea deci la el în amintirile lui Sloane era mereu faţa lui: tânără şi palidă, părul şaten cenuşiu căzându-i pe frunte şi ochi umezi. Arăta a cadavrul conservat al unui bărbat frumos, aşa cum era el cu ochii goi şi pielea netedă precum ceara.

Sloane îl văzuse la faţă şi rămăsese în viaţă.

Se aplecă după geanta pe care o adusese cu ea de pe Pământ şi o răsturnă pe podeaua albă. Abia se crăpase de ziuă, astfel încât lumina care intra prin ferestrele de sticlă jivrată era albastră. Miji ochii la grămăjoara pe care o făcuse. În ea erau bonuri muiate şi ambalaje de gumă de mestecat, chibrituri ude, un briceag, portofelul. Îşi vârî degetele în colţurile compartimentului de bancnote. Acolo, intrată între o bancnotă de un dolar şi piele, era o ultimă pastilă de benzodiazepină.

O ridică în dreptul ochilor ca s-o poată studia. Numai una mai era. O putea lua în acel moment, încredinţată că mai rău decât dimineaţa după ce aflase că e blocată într-un univers alternativ n-are cum să fie, sau putea s-o păstreze pentru când nu mai simţea nimic de la teroare. Aveau să vină, cu siguranţă, vremuri şi mai grele.

Oftând, puse pastila pe noptieră şi-şi băgă capul între picioare ca să respire.

În cameră se făcuse un pic mai multă lumină până să-şi vină în fire şi să poată să se ridice. Lăsă cutia udă de chibrituri şi alte resturi pe podea, îşi vârî picioarele în ghete şi o porni pe hol. Ceilalţi

încă dormeau. Se duse la baie ca să-şi forţeze părul încurcat să stea într-o coadă împletită şi să se spele de somnul din ochi. Nu-i dăduseră o periuţă de dinţi, aşa că ori nu mai foloseau aşa ceva pentru că-şi curăţau dinţii cu sifoane, ori, pur şi simplu, uitaseră să-i lase. Oricare dintre cele două ar fi fost, îşi simţi dinţii ca acoperiţi de puf.

După ce se aranjă cât să fie întrucâtva prezentabilă, se duse la lift, dar nu ştia cum să-l cheme. În seara precedentă, Nero o făcuse cu sifonul. Până şi lifturile fermecate trebuiau să se strice când şi când, îşi zise ea şi porni să caute scările.

Le găsi după colţ, după o uşă pe care scria NUMAI ÎN CAZ DE URGENŢĂ, ceea ce părea mai degrabă o ameninţare scrisă acolo ca să fie decât un motiv de îngrijorare. Cum era de aşteptat, când răsuci clanţa, nu sună nicio alarmă, nu se porni nicio lumină intermitentă ca să anunţe sosirea paznicilor.

Scara nu părea să fie des folosită. Treptele erau decorate cu plăci de mozaic albe şi negre dispuse în icuri şi triunghiuri, balustradele erau din fier forjat în buclişoare. Coborî în hol, atingând uşor cu degetele fierul până jos. Se gândi la alergările de dimineaţă pe lângă lacul din Chicago, aerul rece şi spuma care se aduna pe nisipul plajei de la valurile care se spărgeau de ea. Măcar asta avea să fie la fel pe Genetrix.

Când ajunse însă în hol, tot numai marmură, ornamente de aur, romburi Art Deco şi linii à la Frank Lloyd Wright, văzu un indicator care arăta spre bibliotecă. Gândul la o sursă inepuizabilă de informaţii era irezistibil, aşa că urmă săgeata pe un hol cu vitralii. Panourile multicolore erau aranjate ca nişte evantaie de semicercuri suprapuse, fiecare dintre ele având o nuanţă diferită de verde. Soarele care răsărea îi arunca pete verzi pe pantofi.

Holul dădea într-un spaţiu masiv care mirosea a hârtie veche. Sloane se opri şi închise ochii pentru o

clipă, prefăcându-se că era acasă, în biblioteca aflată ceva mai încolo pe strada cu apartamentul ei.

Cărţile miroseau la fel indiferent de dimensiunea în care erai.

Biblioteca avea forma literei C, ca şi cum încăperea s-ar fi încolăcit în jurul a ceva ca să-i fie cald. Doua etaje de rafturi de cărţi se înălţau deasupra ei de-o parte şi de alta a spaţiului cumva îngust, cu pasarele la nivelul superior. În centrul încăperii se aflau mese şi birouri, totul fiind luminat de sus prin lucarne şi lămpi de modă veche cu abajururi din sticlă felurit colorată care străluceau în centrul fiecărei mese. Nu semăna prea mult cu biblioteca ei de-acasă. În primul rând, fiindcă nu erau grupuri de computere care să dea la o parte rafturile de cărţi.

Se încruntă. Nu văzuse încă un computer pe Genetrix, iar oamenii pe care-i văzuse în maşinile care treceau pe stradă în seara precedentă nu stăteau cu ochii în telefoane.

Măcar avea Genetrixul internet?

Merse pe lângă curba interioară a bibliotecii, căutând un computer. Locul era gol şi tăcut, nu era nimic care s-o reţină pe Sloane dacă voia să fugă cu o stivă de cărţi. Nimic din câte vedea ea, în orice caz. Pe de altă parte, nici nu ştia de ce era capabilă magia de pe Genetrix.

— Pot să te ajut să găseşti ceva?

Recunoscu vocea ca a lui Nero, dar tresări oricum la sunetul acesteia. Bărbatul ieşi de după stivele din stânga ei, cu mâinile sus într-un gest împăciuitor.

— Îmi pare rău, zise el cu un surâs.

Purta o pereche de ochelari rotunzi şi mantia care-i fusese prinsă la umăr în seara precedentă era acum liberă ca o pelerină.

— Nu ştiam cum să nu te sperii.

Sloane se bucură că nu-şi scosese sutienul în noaptea aceea.

— M-ai urmărit până aici? întrebă ea.

Nero ridică dintr-o sprânceană.

— Nu tocmai, răspunse. Ştii tu, există nişte locuri periculoase în clădirea asta peste care-ai putea da dacă hoinăreşti prin ea neînsoţită. Eu însumi lucrez la şase experimente instabile deodată la mine în atelier. Şi mai înfricoşător pentru tine ar fi să dai de Aelia înainte să-şi bea a treia cană de cafea dimineaţa.

— Păi, atunci, slavă Domnului că s-a întâmplat să dai peste mine! zise Sloane inexpresiv.

— Nu-i o coincidenţă, spuse Nero. M-am asigurat c-o să fiu alertat dacă începi să hoinăreşti.

— Dacă intenţia voastră era să ne faceţi să ne simţim ca şi cum *nu am fost* răpiţi, replică Sloane, n-a fost chiar aşa grozav să-mi împărtăşeşti chestia asta.

— M-am gândit că s-ar putea să fii mai suspicioasă dacă mă prefac că m-am întâlnit din întâmplare cu tine.

— Aş fi fost, spuse Sloane cu un zâmbet afectat. Ce m-a dat de gol? Uşa dinspre scări?

— Nu zic!

Soarele era acum mai sus, iar razele lui pătrundeau prin lucarnele de deasupra lor. Dacă asculta cu atenţie, putea auzi claxoane afară. Începea traficul de dimineaţă.

— Căutai ceva anume? întrebă Nero. Când eram student am lucrat aici, aşa că mă descurc.

— Poate, oftă Sloane. Aveţi… computere?

— Computere, repetă el. Da, avem, dar nu ştiu sigur la ce ţi-ar folosi.

— A, ştiu şi eu! Accesibilitatea informaţiei? Mi-ar plăceau să ştiu în ce punct s-au despărţit universurile noastre. Ne-ar fi mai uşor să ne aclimatizăm dacă am şti.

— Aceasta este o *bibliotecă.* Computerele sunt pentru ingineri şi oameni de ştiinţă; dacă vrei istorie, aici o găseşti.

— Deci există internet?

Esther avea să fie supărată dacă nu.

— Există, dar nu ştiu pe nimeni care să-l şi utilizeze. De ce întrebi?

— Acasă la noi oamenii se plimbă cu internetul în buzunar. Tot ce-ai putea să vrei să ştii, în orice limbă, acolo se găseşte. Aşa sunt eu obişnuită să obţin informaţii.

— Şi mai spui că voi n-aveţi magie.

— Nu-i *magie.*

— Ştiu, replică Nero cu un zâmbet slab. Nouă nu prea ne-ar fi de folos, presupun. E destul de greu să comunici despre teoria magică în scris, nu-mi pot închipui cum ar fi să încerci să împărtăşeşti tehnicile în felul vostru. E mult mai simplu să se adune oamenii.

Sloane nu-şi putea imagina ceva care nu putea fi predat pe internet. În anul anterior învăţase cum să înlocuiască scurgerea unei chiuvete dintr-un clip de pe YouTube. Trecuse cu brio peste cumpăratul de produse alimentare în Germania folosindu-se de un program online de traducere. Chiar şi acum, cu telefonul plin de apă la ea în cameră, tot îi simţea bâzâitul fantomă în buzunar, care o alerta de primirea un e-mail sau îi amintea de o programare la doctor. Nu mai trebuise să explice nimănui de ce-ar putea fi util. Era de parcă ar fi trebuit să explice de ce era util să bei apă.

— Totul ni se pare înapoiat aici. Ca şi cum am fi călătorit înapoi în timp.

— Şi voi ne păreţi nouă oarecum înapoiaţi. Dă-mi voie să-ţi arăt! Spune-mi ce vrei să cauţi! Orice.

— Bine.

Nu ştia ce să zică mai întâi. Aveau nevoie să ştie multe lucruri despre Genetrix ca să găsească o cale de-a ajunge acasă, chiar dacă o făceau învingându-i pe Resurecţionist, lucru de care Sloane nu era sigură. Nu voia însă să-l roage pe Nero să caute ceva despre magie. Nu voia deloc să se ocupe el de informare când nu era sigură că poate avea încredere în el. Aşa că poate putea căuta ceva ce spusese el. Doar ca să se asigure că fusese sincer cu ei.

— Ai zis că există o legătură între universul acesta şi al nostru. Aş vrea să găsesc o dovadă.

— Nu ştiu sigur dac-ai putea aici, zise Nero. Cunoştinţele noastre despre legătură se bazează pe analize ale câmpurilor de energie magică şi…

Sloane nu-l asculta cu luare-aminte. Se gândea la materialul pe care li-l arătase ACIS la Dom, care ar fi trebuit să demonstreze că lumea se desfăcea. Copacii care pluteau pe deasupra apei şi a căror origine nu se cunoştea, lanul de porumb care apăruse pe fundul oceanului şi niciun raport despre persoane dispărute care să se potrivească cu fermierul prins în tractor. Dacă presupunea că Nero nu se înşela în privinţa legăturii dintre universuri, poate că fermierul nu fusese de pe Pământ, ci de pe Genetrix.

— În ce dată suntem? Ziua şi anul.

— Douăzeci şi nouă aprilie 2020, replică el.

— Fir-ar! Acasă e abia martie.

— Discrepanţele temporale par să fie ceva obişnuit când călătoreşti între universuri. Am găsit nişte căi de-a le stabiliza, dar nu putem decât să aproximăm.

Sloane se lăsă pradă unui moment de teroare când îşi dădu seama că, şi dacă ar fi reuşit să-i convingă pe Nero şi pe Aelia să-i trimită înapoi acasă, s-ar fi putut să aruncaţi la milenii în viitor sau, şi mai rău, în trecut, după care alungă gândul din minte. Nu-şi putea face griji din această cauză deocamdată.

— Caut un raport de persoane dispărute de acum cam… câteva luni, bănuiesc, pe timpul nostru. Un caz ciudat, un fermier de undeva de prin Vestul Mijlociu. Cultivator de porumb. Care… a dispărut pur şi simplu cu tractorul lui. Un John Deere, deci era probabil american.

Nero ridică din sprâncene, dar n-o întrebă nimic. În schimb îşi duse fluierul la buze şi se întoarse către stive. Ridică o mână, apoi flutură neglijent din ea şi scoase o notă înaltă şi dulce ca un tril de pasăre.

— Anumite frecvenţe sunt ca nişte căi pentru câte o lucrare, zise el, scoţându-şi fluierul din gură ca să vorbească. În plus, există o mulţime de categorii

pentru lucrări. Odată găsită calea corectă însă, intenţia ghidează magia, nu atinsul notei potrivite. Aşa că trebuie să ştiu care e intenţia inimii mele şi să fiu în stare s-o modelez. Vreau să-ţi găsesc ce mi-ai cerut, dar am nevoie de o intenţie mai precisă. Tractorul dispărut, cred, e mai precis decât intervalul de date.

Vârî fluierul între buze şi suflă în el iar, scoţând o notă lungă şi lentă. Închise ochii şi Sloane aşteptă să se întâmple ceva. Când Nero deschise ochii şi scuipă fluierul, în bibliotecă nu părea să se fi schimbat ceva. Zâmbi superior şi-i făcu semn să-l urmeze.

O conduse departe de turnurile de cărţi spre o încăpere din fund unde erau stivuite ordonat peste tot ziare. Cele mai multe se numeau *Chicago Post,* care nu era un ziar pe care să-l cunoască Sloane, deşi apărea şi *New York Times.* Ceea ce considerase însă iniţial ca fiind reflexie a luminii zilei, era o strălucire care venea de la câteva stive pe măsură ce se luminau anumite ziare din ele. Se duse spre unul dintre ele cu ochii mari şi mâinile întinse şi căută numărul potrivit printre straturile care-i făceau strălucirea să pălească. Citi titlurile frunzărind ziarele. „Resurecţionistul a fost văzut în apropiere de o băcănie din South Side", „Noile reglementari ale Uniunii Europene cu privire la sifoane le-ar putea cauza probleme refugiaţilor", „Birmingham: Următorul oraş-refugiu?", „O balenă ucigaşă zburătoare a fost văzută în apropiere de Coasta Alaskăi".

Ziarul care lumina era *Peoria Chronicle,* iar pe prima pagină avea titlul „Un fermier din Iowa a dispărut împreună cu jumătate din cultura sa". În textul de sub el scria:

> Trevor Sherman, care deţine o fermă de porumb în zona centrală a statului Iowa, a dispărut acum o săptămână în timp ce se îndrepta spre casă cu tractorul său, la fel ca şi un sistem de irigaţii şi 400 de metri

> pătraţi de porumb. Corespondentul *Chronicle* din Vestul Mijlociu a reuşit să verifice personal această informaţie.

Sub articol era o fotografie de jumătate de pagină a unui cerc de pământ gol şi a unei jumătăţi dintr-un sistem de irigaţii de tip pivot în mijlocul unui lan de porumb. Ceva retezase curat câteva din tulpinile porumbului rămas, făcând o tăietură perfectă în diagonală. La fel stăteau lucrurile şi în cazul sistemului de irigaţii metalic de tip pivot.

Sloane zise:

— Înainte să venim pe Genetrix, am văzut o relatare despre un bărbat şi tractorul lui care apăruseră din senin pe fundul oceanului. M-am întrebat dacă nu cumva bărbatul era de pe Genetrix. Se pare că răspunsul este afirmativ.

— Nu e prima dispariţie la noi, spuse Nero.

Bătu cu degetul în ziarul pe care-l ţinea ea în mână.

— Citeşte în continuare!

Sloane parcurse în fugă prezentarea copiilor omului (trei la număr, adolescenţi) şi declaraţiile soţiei acestuia, până ajunse la unul din ultimele paragrafe:

> Asemenea dispariţii şi reapariţii au tot avut loc în ultimele luni pe glob, inclusiv incidentul de anul trecut de pe Sunshine Coast din Australia, când un aisberg mare a apărut pe plajă. Unii teoreticieni ai magiei au propus ca explicaţie o teorie a multiversului, pe care oamenii de ştiinţă o resping, dat fiind că nu există nicio dovadă concretă că este posibil contactul între multiversuri în acest moment, ca să nu mai vorbim despre dovezi că materia poate fi luată dintr-un univers şi inserată în altul.

Sloane ridică privirea la Nero, care citise şi el peste umărul ei.

— Oamenii de aici nu ştiu că v-aţi prins cum să pătrundeţi în alt univers, zise ea.

— Părea prudent să fim discreţi până înţelegeam repercusiunile, replică Nero. La urma urmei, nu putem să lăsăm pe oricine să încerce să găsească pe pipăite modul de a pătrunde în alt univers.

În *Peoria Chronicle* era o rubrică intitulată „Ciudăţenii magice". Cea mai mare parte a conţinutului ei suna ca desprins din *National Enquirer,* oameni cărora le creşteau aripi şi cozi, materiale despre răpiri de către extratereştri, autovehicule care dispăreau (şi ulterior se dovedea că fuseseră ridicate sau furate). O parte din el însă părea ceva mai credibil: o cutie poştală ţâşnind spre cer ca o rachetă, o pisică croindu-şi drum cu ghearele să iasă dintr-un mormânt, încă o apariţie a Resurecţionistului, de această dată în Iowa.

— Deci eşti genul de om „Am să-ţi spun numai ce ai nevoie să ştii".

Sloane lăsă ziarul din mână. Degetele parcă-i erau pline de fire de nisip de la cerneală. Lumina de sub caracterele titlurilor începea să se stingă, lăsând în urmă o imagine cu pete.

— De unde ştiu că-mi spui suficient?

Nero oftă.

— Ştiu că-ţi sunt dator, tuturor vă sunt, cu scuze, zise el. E prea puţin, desigur, dar nu pot sublinia destul cât de disperaţi eram după înfrângerea Alesului. De parcă se sfârşea lumea.

Sloane îşi aminti serile în care ei cinci crezuseră că se sfârşeşte lumea. Fuseseră vreo câteva. Cea de după întoarcerea ei şi a lui Albie din prizonierat fusese cea mai rea, când ei doi erau în spital şi Matt măsura cu pasul holul dintre rezervele lor, neputând să doarmă. Mama lui Esther fusese diagnosticată cu cancer cu doar două zile în urmă. Aşa că o duseseră pe Sloane cu scaunul cu rotile în rezerva lui Albie şi se îmbătaseră cu toţii.

Cel mai bine îşi amintea senzaţia. Epuizarea, dar şi nevoia frenetică de a evada, ca şi cum s-ar fi luptat să iasă dintr-o cămaşă de forţă. Trebuia să existe o cale de ieşire, o slăbiciune pe care n-o descoperiseră, o direcţie pe care n-o cercetaseră.

Nu luaseră niciodată în calcul o dimensiune paralelă. Dacă ar fi făcut-o însă, era sigură că în febrilitatea ei ar fi răpit şi ea pe cineva ca să salveze lumea.

— Resurecţionistul ăsta… E puternic?

Nero dădu afirmativ din cap.

— Oricine poate să folosească un sifon şi să facă ceva, dar nivelul abilităţii variază. Zic abilitate, deşi abilitatea nu prea are de-a face cu magia. Talentul ar fi, probabil, un cuvânt mai potrivit. Sifoanele pentru încheietura mâinii sunt cele mai simple. Sifoanele de gât sunt scumpe şi necesită o afinitate naturală. Celelalte duc cu gândul la un nivel înalt de abilitate magică înnăscută. Cele de ureche, ochi, gură. Piept.

Ridică din umeri.

— Poţi să pui unul aproape oriunde, deşi unele sunt ilegale din cauza tipului de magie produs.

— Cum ar fi?

— A, bine. Se zice că, dacă pui unul pe şira spinării, cel care-l poartă poate fi controlat de altcineva. Iar unul pus la prohab provoacă o desfigurare oribilă.

Sloane se înfioră dezgustată.

— Lumea şi-ar pune orice acolo jos, nu?

Nero aprobă cu înţelepciune din cap, zâmbind.

— În orice caz, sifoanele sunt greu de stăpânit şi majoritatea oamenilor nu pot purta mai mult de unul sau doua deodată, altfel intră în comă. Resurecţionistul poartă cinci.

Sloane lăsă să-i scape un fluierat.

— Abilitatea lui înnăscuta combinată cu natura sa e… catastrofală, zise Nero sumbru.

— Ce ştii despre natura sa? întrebă ea cu băgare de seamă, simţind o schimbare în dispoziţia lui.

Nero rămase tăcut. Soarele era sus deasupra marginii lucarnelor, revărsându-se peste stive şi

strălucind printre cărţi. Ajungea la ei chiar şi în camera din fund unde stăteau printre ziare.

— Sora mea l-a ajutat pe Ales, zise Nero. Într-o seară a fost… răpită. Torturată. Iar trupul i-a fost lăsat să plutească deasupra acestei clădiri. A durat câteva zile până să-mi dau seama cum s-o dau jos ca s-o pot îngropa.

Sloane îşi aminti de ziua în care fusese adus cadavrul fratelui ei de la locul Secătuirii. Într-un scriu pus la dispoziţie de guvern. Nu încăpuse în niciuna dintre încăperile casei, aşa că-l puseseră în garaj pe noaptea de dinainte de înmormântare. Se dusese acolo după ce adormise mama ei, doar ca să stea cu el. Nu voise să-l ştie singur, oricât de prostesc ar fi părut acest lucru. Ştia că el nu mai era acolo, că orice o fi fost în coşciug era numai carne putrezită şi oase, dar rămăsese. Nimeni n-ar trebui să fie singur în moarte.

— Îmi pare rău, zise.

— O chema Claudia, spuse Nero. După cum, probabil, ai observat, numele din Roma antica au cunoscut o creştere a popularităţii acum vreo patruzeci de ani.

— Mă întrebam eu. Majoritatea oamenilor nu asociază ceva pozitiv cu numele de Nero.

— Mamei îi plăcea cum sună.

Zâmbetul lui slab îi aduse o cută clară pe obraz.

— Nu-mi place să vorbesc de sora mea, dar am crezut c-ar trebui să ştii de ce-ai fost răpită de acasă. Sau, mai precis, de ce am ajutat *eu* la răpirea ta de acasă.

— Păi… făcu Sloane. Mulţumesc!

— Cred c-ar trebui să te conduc la tine în cameră, nu? Ori de nu, Aelia o să-mi ia gâtul.

— Pare un pic cam morocănoasă cu tine.

— Dă vina pe mine c-am invocat trei dintre voi în loc de unul. Deşi nu numai eu executam lucrarea.

— Ce tip de sifon deschide altă dimensiune? întrebă Sloane.

— Ia ghiceşte!

— Sifonul de fund, replică ea imediat.

Nero pufni.

— Nu. De fapt, nu e deloc o parte a corpului. Necesită mai mulţi oameni care stau în jurul unui sifon masiv construit în podea, denumit sifon forte. Există unele destul de mari în oraşele-refugiu, dar singurele de mărimea asta se află aici, în Sala Invocărilor, la Los Angeles şi în Maine.

— *Maine?*

Nero zâmbi.

— Cea mai prestigioasă universitate magică a noastră se află în Maine, chiar pe coastă. E foarte frumos acolo. Scump însă.

Se uită la încheietura mâinii – la cea neacoperită de sifon – ca să vadă cât e ceasul.

— Hai să mergem! Sunt sigur ai vrea să faci un duş şi să te schimbi. Poate şi micul dejun.

Se duseră împreună la lift. Ajunseră înapoi în holul Aleşilor taman când se trezeau Matt şi cu Esther.

— Chicago Post —

ÎNCEPE CĂUTAREA „ALESULUI” PRIN TOATĂ ŢARA

de Lucia Arras

(din arhivă, 11 august 2009)

CHICAGO, 11 AUGUST: Când a scăpat în presă, luna trecută, informaţia despre o profeţie apocaliptică verificată, s-au produs o panică şi un haos de nestăvilit. A apărut însă şi o rază de speranţă: zvonul despre un „Ales” care s-ar putea să poată opri pieirea prezisă de profeţie înainte de a se adeveri. Acum, o sursă anonimă din Consiliul Cordus, aripa „magică” a guvernului, a dezvăluit că consiliul îl va căuta energic pe acest individ în zilele următoare.

„Criteriile enumerate în profeţie sunt destul de precise,” a declarat sursa. „Vom cerceta un grup de copii, cu precădere din cei care au vădit o abilitate magică avansată.”

Grupările religioase de pe tot cuprinsul ţării au păreri împărţite în privinţa profeţiei despre Ziua de Apoi, unele denunţând-o drept învăţătură falsă sau erezie, altele proclamând-o mesaj divin. Locuitorii oraşelor-refugiu, care interzic practicarea magiei, au început să protesteze împotriva cercetării de către guvern a documentelor referitoare la copiii lor cu scopul de a găsi şi perfecţiona talentul magic, amintind de legi ale confidenţialităţii şi separaţia dintre Biserică şi Stat.

Consiliul Cordus a refuzat să comenteze pe marginea acestui articol şi nu a făcut o declaraţie oficială cu privire la Ales sau profeţie. În trecut însă, Consiliul a recunoscut unele forme unice de exprimare a magiei în rândul populaţiei, inclusiv „demonstraţii de putere brută (fără sifoane, n.r.)

cum ar fi telekinezia, crearea unor portaluri pentru distanţe scurte, cititul gândurilor şi harul divinaţiei”.

STRICT SECRET

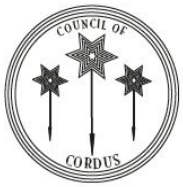

PROIECTUL „DELPHI”, SUBPROIECTUL 7

FRAGMENT din jurnalul oficial al [redacted] nume de cod Merlin:

Încep prin a declara că scriu acest raport la o săptămână după cele petrecute, după ce am obţinut confirmarea că subiectul [redacted], nume de cod Mag, este într-adevăr cel mai probabil subiect al Profeţiei Zilei de Apoi a lui Sibyl şi „ultima speranţă a Genetrixului”, numit de obicei „Alesul”. Acest lucru va duce la o oarecare părtinire în relatare, eu nefiind în stare să mă distanţez de cunoştinţele mele actuale. Totuşi, mă voi strădui să fiu cât de obiectiv posibil.

Prima mea impresie despre Mag provine din dosarul său, pe care l-am cercetat atent înainte de a intra în camera de examinare. În acesta era o listă cu informaţiile obişnuite: numele, [redacted]; vârsta, zece ani; culoarea părului, [redacted]; culoarea ochilor, [redacted]; locul naşterii, [redacted]. Când am deschis uşa, stătea cu mâinile în poală, bălăngănind din picioare. De înălţime medie pentru un copil de zece ani, dar cam sfrijit, de parcă ar fi avut uşoare carenţe alimentare, deşi se poate să fi fost constituţia lui normală.

Nu am avut parte de niciunul dintre semnele pe care le-au sesizat alţii la vederea Alesului pentru prima oară, nici furnicături, nici satisfacţie existenţială, nici lumini orbitoare, caruri de îngeri sau impulsul de a mă prosterna în faţa lui. Găsesc

aceste relatări ridicole, deoarece ele transformă faptul de a face cunoştinţă cu Mag într-o experienţă religioasă, când în realitate e doar întâlnirea unui copil cu abilitate magică brută.

— Bună! i-am zis eu băiatului şi m-am aşezat în faţa lui la masă.

Cineva îi adusese jocul de dezvoltare a magiei „Perception Interception[9]". Poate fi programat pentru un singur jucător, şi aşa şi fusese pentru Mag. Din câte mi-am dat eu seama, nu-l folosise şi nici măcar nu se atinsese de el. În schimb rămăsese aşezat în camera de examinare neocupată de aproape o oră.

— N-ai vrut să te joci? am întrebat eu.

Mag a clătinat din cap.

— În regulă. Ce-ai făcut aici?

— M-am uitat.

— Te-ai uitat?

— Da, la coarde, a răspuns el, mişcând din degete. Dacă mă concentrez, le văd.

— Coarde, am repetat. Cum arată?

— Ca atunci când vezi soarele prin ceaţă. În raze. Strălucitoare, un pic nedesluşite.

— Şi le poţi vedea întotdeauna?

Mag a mijit ochii.

— Mă crezi nebun, nu-i aşa?

— Nu. Cred că poate descrii o experienţă cu magia pe care nu am consemnat-o încă. Magia este nouă pentru noi şi de-abia începem s-o înţelegem. Deci înclin să te cred.

— Ah!

Mag s-a luminat la faţă la auzul acestor cuvinte, dar apoi, aproape în aceeaşi clipă, s-a dezumflat.

— Mama şi tata mi-au spus să nu vorbesc despre asta.

— Cred că mama şi tatăl tău încercau pur şi simplu să aibă grijă să fii în siguranţă, fiindcă există oameni care se înfurie atunci când aud chestii pe care nu le înţeleg.

Era realmente păcat să vezi cât de uşor accepta acest lucru, să afli cât de mici suntem când învăţăm asemenea lecţii.

— Poţi să-mi spui mai multe despre ceea ce vezi? De când le vezi?

S-a foit pe scaun.

— De mult timp. De când mă ştiu, a zis el. Nu mereu, totuşi, doar când mă străduiesc din răsputeri.

— Ei bine, are logică ce spui. Când discutăm despre o lucrare de magie, folosim adesea cuvântul „intenţie", care e ca şi când ai avea un scop sau ţel. Magia nu merge fără intenţie. Deci, când te concentrezi la coarde, cum le spui tu, intenţia ta e să le vezi. Înţelegi?

— Da.

— Ai încercat vreodată să atingi una?

A ridicat din umeri, dar nici măcar copiii şireţi nu se pricep să ţină secrete. Mi-a fost clar că făcuse experimente cu abilitatea lui unică. De vreme ce unul din criteriile importante din profeţia lui Sibyl era acela că Alesul avea să aibă o abilitate magică nemaivăzută pe Genetrix până atunci, trebuia să continui pe subiect.

— Vrei să-mi arăţi? l-am întrebat.

Mag a dat din cap că da. Şi-a coborât privirea, astfel că nu mă mai fixa pe mine cu ea, ci masa. A tras încet aer în piept şi l-a dat afară pe nas. Mi-a fost clar că-şi petrecuse o mulţime de timp liber cu acest truc, pentru că exista deja un proces aferent lui, chiar dacă băiatul nu avea decât zece ani. A inspirat şi expirat constant, până când i-a apărut un soi de energie în ochi, ca şi cum i-ar fi venit în minte răspunsul la o problemă spinoasă.

A întins mâna stângă şi… a ciupit.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat după aceea, vă rog să vă uitaţi la materialul video pentru a înţelege nai bine. Gravitaţia s-a oprit şi tot din încăpere, inclusiv eu, a început să plutească. Scaunul pe care stătusem a sărit în tavan. Mi-aduc aminte clar cum

plutea în faţa mea una din piesele din „Perception Interception”, un ochi de sticlă.

Pe scaunul de jos însă stătea, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat, tânărul pe care am ajuns să-l cunoaştem drept Alesul.

STRICT SECRET

19

LA PUŢINĂ VREME după ce se întorsese Sloane de la bibliotecă, îi bătu la uşă o tânără pe nume Cyrielle, care se prezentă drept asistenta Aeliei. Era îmbrăcată din cap până în picioare în violet, cu excepţia lucirii argintii a sifonului ei de gât, pe care Sloane îl recunoscu drept un simbol al statutului social. Nu era decât un simplu colier rigid în jurul gâtului femeii, cu un şirag de mărgele violete la spate.

Sloane îşi petrecu restul dimineţii primind lucruri trimise de Cyrielle: mâncare, şampon, săpun, un brici pliabil de modă veche, o stivă de haine, o serie de pantofi. Până să se îmbrace, cu un pulovăr negru pe gât şi cu mânecile până la încheieturile mâinilor şi o pereche de pantaloni mari, negri şi ei, şi să mănânce, se făcuse aproape ora prânzului, iar Cyrielle îi adunase pe toţi să-i ducă în Sala Invocărilor pentru ceea ce numea ea „orientare”.

Sloane îi aruncă o privire lui Esther şi oftă adânc. Aşa cum prevăzuse, Esther adoptase imediat moda extravagantă a Genetrixului. Era înfăşurată în straturi de roz pal, crem şi bej. Pantofii, bej şi ei, aveau vârful ascuţit. Faţa îi revenise la machiajul de altădată, pielea dată cu pudră, buzele date cu ruj de culoarea vinului şi tuşul de ochi întins spre tâmple.

— Gătită şi nu mă vede nimeni, zise Esther suspinând.

— Vedem noi, îi replică Sloane.

— Adică Insta! Voi nu contaţi.

Matt mergea lângă Cyrielle, zâmbind şi punând întrebări. Nu optase pentru pelerina dramatică sau mantia cu glugă şi mâneci largi voluminoasă a bărbaţilor genetrixieni pe care-i văzuseră în seara precedentă, dar sacoul pe care-l purta îi venea strâns pe umerii laţi spre aprecierea evidentă a lui Cyrielle, judecând după felul în care-i stăruiau ochii pe el.

Nu se uitase o dată la Sloane în dimineaţa aceea. Sloane se simţi de parcă în centrul pieptului i s-ar fi

transformat ceva într-un ghem tare de muşchi. Nici Esther n-o prea băgase în seamă, ca şi cum ar fi recunoscut-o, dar n-ar fi ştiut de unde s-o ia.

Sloane ştia că descurcatul în asemenea situaţii nu era decât o chestiune de găsit procedeele potrivite. Învăţase cum să dispară după ce murise Cameron şi mama ei se băgase în pat şi nu se mai dăduse jos de-acolo. Te descurcai la fel cum te descurcai cu frigul când n-aveai geaca potrivită; îl lăsai să treacă prin tine, să-ţi intre adânc în oase până nu-l mai simţeai.

Sala Invocărilor era enormă şi goală. Pereţii, cercuri concentrice de piatră, se curbau până la un oculus, situat în cel mai înalt punct al tavanului în formă de cupolă. Prin vitralii se prelingea lumina soarelui, aruncând pete strălucitoare de albastru şi verde pe un perete din depărtare, pe care se afla o uşă ruginită.

Direct sub oculus, în podea, se afla o placă de metal, care semăna cu un grătar pentru rigolă, dar era mai mare, poate de un metru şi optzeci de centimetri în diametru. Placa era decorata cu înfloriturі ale căror onduleuri se răsuceau unul în jurul altuia precum cârceii. Lui Sloane îi veni în minte momentul în care Nero spusese că exista un sifon forte puternic în Chicago. Acesta trebuia să fie. Încăperea îţi dădea o senzaţie stranie, ca şi cum aerul era prea aproape.

Când intrară, Aelia îşi folosi sifonul şi un fluier ca să îndrepte o masă mare de piatră spre centrul încăperii. Nero era lângă ea, arătându-i o pagină dintr-o carte care de-abia îi încăpea pe braţ de mare ce era.

— Ah! făcu Adia după ce puse masa jos. Mulţumesc, Cyrielle! Bună dimineaţa vouă, celorlalţi! Nu pot să stau mult, dar am trecut ca să mă asigur că sunteţi mulţumiţi de locuinţele voastre.

— Păi, zise Sloane, e greu să fii mulţumit de ceva care este, în fond, o celulă de închisoare, dar sigur… Grozave perne!

Esther îi aruncă o privire piezişă, familiară, după care păru să-şi dea seama că n-ar fi trebuit şi se

trase înapoi ca să nu-i vadă faţa.

Sloane lăsă gestul să treacă prin ea. În curând, nici n-avea să-l mai simtă.

Aelia îşi ţuguie buzele.

— Ei bine, după cum se poate să fi observat, este esenţial să fiţi în stare să faceţi mici lucrări cu un sifon şi ca să vă descurcaţi în clădirea asta, darămite să vă vedeţi de misiunea voastră. Prin urmare, Nero are să vă înveţe cum să faceţi câte ceva cu sifoanele, înainte să trecem la misiunea voastră. El va fi…

— De fapt, zise Matt, înainte să începem, am o rugăminte. Aeliei i se făcu gura pungă, ca şi cum ar fi simţit gust acru.

— Da?

— Vreau să aflu mai multe despre legătura dintre universurile noastre, continuă el.

Sloane le spusese lui şi lui Esther despre articolul pe care-l găsise la bibliotecă şi căzuseră de acord că era suficient cât să creadă, cu titlu de încercare, ce afirmaseră Aelia şi Nero, dar nu suficient cât să-şi rişte viaţa.

— Tot ce ştiţi, esenţialmente.

— De asemenea, adăugă Esther, nu vreau să vă jignesc, dar, dacă nu există o legătură, atunci o să pară că ne minţiţi ca să ne convingeţi să ne punem fundul la bătaie pentru un loc şi nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem. Eu una mi-am pus fundul la bătaie suficient cât pentru toată viaţa.

— Nu ştiu sigur cum să demonstrăm ce ştim noi despre legătură, zise Aelia. Cel puţin nu fără să ajungeţi cu toţii la un nivel avansat de înţelegere a magiei.

— Păi, replică Matt surâzând, vă propun să găsiţi o cale.

Aelia îi aruncă o privire lui Nero, care-şi drese glasul.

— Am să mă angajez eu la asta, zise el. Între timp, poate că aţi vrea să fiţi ascultători şi să învăţaţi câte ceva din folosirea sifonului ca să vă puteţi mişca mai liberi prin clădire?

— Şi cum rămâne cu ieşitul din clădire? întrebă Sloane. Sau nu ne e lesa atât de lungă?

Aelia nu răspunse la provocare.

— La acest moment, nu credem c-ar fi sigur pentru voi să părăsiţi clădirea, zise ea. Nu ştiţi nimic despre lumea noastră şi nu ştiţi cum să folosiţi sifoanele…

— Dar după ce mai învăţăm, interveni Matt, sigur politica voastră se va schimba…

Sloane îşi duse mâna la gură să-şi acopere un zâmbet. Aelia îi amintea de o jucărie cu cheiţă, pe care fiecare rugăminte i-o răsucea un picuţ mai tare.

— O vom evalua pe măsură ce avansează lucrurile, replică Aelia. Am să vă las pe mâinile capabile ale lui Nero şi Cyrielle.

Aelia îşi aranjă la loc materialul mantiei sale cu capişon rigid, surâse şi-şi ţuguie buzele şi ieşi din Sala Invocărilor cu ţăcănit de pantofi pe tot drumul. Când sunetul se pierdu în depărtare, Cyrielle se apropie de cutia de pe masa de piatră şi începu să-i întindă pe ea conţinutul: un şir de dispozitive manuale care semănau cu nişte reportofoane din genul celor pe care le văzuse Sloane folosite la interviuri. Cyrielle puse câte unul lângă fiecare sifon şi le porni. Dispozitivelor li se făcu verde ecranul mic situat chiar sub ceea ce părea a fi un microfon.

— Ei bine, să începem? zise Nero împreunându-şi mâinile în faţă. Scopul lecţiei de azi va fi să deprindeţi ceva foarte simplu, ceva ce-i învăţăm pe copiii de pe Genetrix şi numim respiraţie magică. Ca să puteţi face asta, trebuie să cunoaşteţi elementele de bază din care este compusă o lucrare, cum am denumit noi un act de magie, indiferent cât de mic ar fi el.

— Ca… o vrajă? întrebă Esther.

— Nu presupune incantaţii, aşa încât cred că s-a considerat că termenul nu este unul exact, răspunse Nero. Presupune însă *sunet.* Dacă energia magică e ca apa, atunci anumite frecvenţe sunt ca nişte canale în piatră care constituie căi pentru diferite lucrări.

Noi vă ajutăm să găsiţi frecvenţele potrivite cu unul din astea.

Ridică un dispozitiv de pe masă.

— În comunitatea magică, este oficial cunoscut drept precontrograf, dar nu e decât un osciloscop modificat care măsoară frecvenţele cu microfonul ataşat. Un precontrograf complex poate fi setat să vă spună în ce categorie de lucrare se înscrie frecvenţa voastră.

— Asta înseamnă că bărbaţii şi femeile fac diferite tipuri de lucrări, de regulă? întrebă Matt. Pentru că bărbaţii au, de regulă, vocea mai joasă?

— Da, atunci când sunetul vine de la voce, răspunse Nero zâmbitor. Există o serie de mici instrumente care pot fi folosite pentru a produce o gamă larga de frecvenţe. Chiar dacă unii oamenii îşi fac lucrările destul de muzicale, până şi cineva care stă groaznic la capitolul ureche muzicală sau cineva care nu aude deloc, tot poate emite sunetul cu frecvenţa corectă.

— Ce uşurare, făcu Esther, pentru că mie mi s-a spus că, atunci când cânt, parc-aş fi o pisică ce se îneacă!

— Gama de lucrări posibile cu vocea umană e destul de limitată, oricum, continuă Nero. Respiraţia magică e una dintre ele însă, ceea ce o face ideală pentru copii. Din nefericire pentru adulţii bărbaţi – aici se uită la Matt –, frecvenţa e întrucâtva înaltă. O sută şaptezeci de megahertzi. Am un fluier dacă nu prea reuşeşti să te descurci.

— Nu stau deloc rău la falset, spuse Matt.

— Excelent! Păi, mai întâi, luaţi cu toţii câte un osciloscop şi vom încerca să găsim frecvenţa potrivită!

Sloane se duse la masă alături de ceilalţi ca să ia unul dintre dispozitive. Cât stătu acolo, se uită la celelalte sifoane. Erau simple, făcute dintr-un metal gri granulos, cu o placă pentru dosul palmei şi una pentru palmă, ca o mănuşă fără degete. Un sifon de serie, ghici Sloane, în timp ce cele ale lui Nero şi Cyrielle erau pentru cei bogaţi. Pe spate era ştanţată

o siglă: o fiară cu cap de pasare, trunchi de om şi coadă de şarpe în loc de picioare. Coada era încolăcită în jurul unui mare A.

— Abraxas, zise Nero când o văzu cu privirile aţintite la ea. Face cele mai bune sifoane.

Sloane se dădu înapoi cu un osciloscop în mână, în rând cu ceilalţi. Cyrielle cântă apoi o notă. Nu-i tremura vocea, nici nu era deosebit de frumoasă, dar sunetul era constant şi uşor de imitat. Nero le făcu semn să-l repete.

Se făcu roşie în obraji. Nu mai cântase în faţa oamenilor. Nici măcar la duş nu cânta. Nu era afonă, pur şi simplu nu făcea aşa ceva.

Ţinu microfonul osciloscopului aproape de gură şi fredonă. Pe ecranul dispozitivului apăru o linie şerpuită, precum şi numărul 165. Avu nevoie de câteva încercări până să ajungă la 170 în cap, dar, odată găsită înălţimea potrivită, putu să repete fără prea mare dificultate. Lângă ea, Esther îşi dădea ochii peste cap la osciloscop, cu buzele ţuguiate în timp ce fluiera. Matt însă cânta „Aa” de parcă şi-ar fi încălzit glasul. Sloane se întrebă dacă ar fi fost la cor în caz că i s-ar fi permis să ducă o viaţă normală.

I se strânse inima la acest gând.

— Bun! zise Nero. Acum sifoanele. Puneţi-vi-le pe mâna dominantă, dar nu scoateţi încă niciun sunet!

Sifonul era rece pe pielea ei şi nu stătea fix. Cyrielle o văzu făcându-şi de lucru cu el şi veni să extragă un fir mic din spaţiul dintre plăci. Când trase bine de el, plăcile se aşezară de-o parte şi de alta a mâinii lui Sloane, după care îl prinse într-o mică agăţătoare ca să-l ţină pe loc. Sloane strânse şi desfăcu degetele. Sifonul era mai butucănos decât cel pe care-l purta Nero, dar nu incomod, iar metalul se încălzea cu cât îl purta mai mult, ca în cazul unui ceas de mână.

— Se poate să fi remarcat la mine sau la Aelia că facem un mic gest la o lucrare, spuse Nero. Acesta nu are niciun impact asupra lucrării în sine, e mai

degrabă o cale de a-ţi determina mintea să realizeze că încerci să faci ceva. Aşa că nu contează dacă e cu gest sau fără, atâta vreme cât e ceva care vă ajută să vă concentraţi intenţiile. Ceea ce numim noi respiraţie magică e doar un mic pufăit scos pe cale magică de utilizator. Când vă spun eu, veţi emite sunetul vostru cu frecvenţa corectă şi veţi încerca să aveţi acea mică chestie amăgitoare şi nebuloasă pe care, în studiul magiei, o numim „intenţie”.

Îi aruncă o privire fugară lui Sloane. Acela era cuvântul pe care-l folosise în ziua precedentă ca să explice de ce sifonul în sine nu era periculos.

— Stabilirea cu exactitate a ce anume constituie intenţie este subiectul predominant al teoriei magice, continuă Nero. Există însă un motiv pentru care e mai uşor să-i predai cuiva magie dacă o învaţă din copilărie. Copiii n-au nevoie de explicaţii sau detalii ca adulţii, ei pot pur şi simplu să *vrea* ceva… şi să *facă* acel ceva. Ca atare, nu pot să vă spun exact cum să aveţi intenţia potrivită, trebuie să vă daţi voi singuri seama. Cu cât gândiţi mai puţin, cu atât mai bine, în această fază.

— Ar trebui să-i fie uşor lui Esther, atunci, zise Matt.

— Te rog eu frumos, taci naibii din gură! replică Esther.

Ridică mâna cu sifon pe ea şi fluieră în timp ce o flutura, poftindu-l s-o slăbească. Îi fâlfâi părul şi trase în spate, cu ochii mari. O secundă mai târziu îi apăru pe faţă un zâmbet larg, dând la iveală o mică pată de ruj pe dinţi.

— Am reuşit! zise cu un soi de ţipăt strident

Zâmbetul larg o întinerise cu ani de zile, astfel încât Sloane se simţi de parcă s-ar fi uitat la Esther care nu trecuse prin război, care nu se luptase cu Întunecatul, care nu avusese grijă de mama ei bolnavă.

Matt o felicită bătând palma cu ea, iar Sloane, nesigură că felicitările ei ar fi bine primite, optă pentru un zâmbet.

— Da, bravo! zise Nero. Acum voi ceilalţi.

Sloane îşi aţinti privirea pe mâna învelită în sifon. *Nu te gândi!* îşi zise. Fredonă şi osciloscopul arătă 175 MHz. Un alt fredonat o aduse mai aproape de ţintă. *Nu te gândi! Fă un gest care-ţi pare firesc!* Nu ştia sigur dacă vreun gest i s-ar fi părut firesc cu mănuşa de fier pe mână. Încercă să scuture rapid din primele două degete, părându-i-se suficient de simplu.

Nu se întâmplă nimic.

De partea cealaltă a încăperii, Matt îşi cânta „Aa”-ul şi flutura mâna prin aer de parc-ar fi dirijat o orchestră. Ar fi râs dacă lucrurile n-ar fi stat atât de prost între ei. Fluieratul lui Esther fu însoţit de o agitare a degetelor, după care osciloscopul fu dus în dreptul feţei ca să citească înălţimea notei.

Nu te gândi! se certă ea şi fredonă din nou. *Intenţie!* îşi aduse aminte. Ei bine, poate că asta şi era problema. Nu *intenţiona* nimic. Habar n-avea de ce şi-ar dori o persoană să determine pe cale magică un pufăit când putea la fel de uşor să-şi folosească gura.

Închise ochii şi încercă să se gândească la cum se simţise când înfruntase prototipul ACIS la Dom, cu jumătăţile de Ac în mână. Marele căscat lăuntric şi apoi senzaţia c-o roade foamea, la fel de esenţială pentru trupul ei ca nevoia de aer sau ispita somnului. Se concentra pe acea senzaţie, neştiind nici măcar de ce-i era foame, când încă avea micul dejun în burtă. Dorinţa era încă lipsită de formă, dar totuşi.

Mereu o simţea.

Ridică mâna şi fredonă. După care simţi, într-un final, prima furnicătură de magie pe care o detectase pe Genetrix. O clipă mai târziu, era mai mult decât o furnicătură, era de parcă ar fi crăpat o uşă ca să vadă cine bătea la ea şi găsise un infern aşteptând-o în prag. O senzaţie de arsură îi cuprinse trupul, provocându-i usturime în ochi şi pârjolindu-i gâtul. Ţipă şi se zvârcoli, dar senzaţia de arsură continuă.

Nu vedea, îi căzuse părul pe ochi, iar hainele se trăseseră de pe ea. În jurul ei aerul se învolbură ca

un scul de mătase întâi, apoi ca nişte fire apropiate, legând-o, ridicând-o…

Se auzi o pârâitură puternică. Geamul oculusului se spărsese şi sticla curgea ca o cascadă în centrul încăperii. Cineva strigă: „Slo!”

O pocni ceva în cap şi se stinse focul. Căzu pe spate şi se lovi de podea, dând cu capul de ea, ceea ce o făcu să tresară. Esther, care era şi ea pe podea, se târî până la Sloane, cu părul lipit de buzele rujate. Lumina scălda de sus sala.

— Eşti în regulă? întrebă Esther, băgându-şi mâna sub capul ei ca să-i pipăie scalpul. Fir-ar să fie, Sloane, tu nu umbli cu jumătăţi de măsură, nu?

— Essy. Slo o să vomite.

Măcar avu suficientă prezenţă de spirit cât să întoarcă capul de la Esther înainte s-o facă.

AU APĂRUT SIFOANELE DE GÂT, DAR CU UN PREŢ

de Corey Jones

MagiTech Mag, nr. 240

De când fi-a încercat mâna la fabricarea sifoanelor în Statele Unite în anii şaptezeci, Abraxas (care pe atunci funcţiona sub denumirea fostei sale companii mamă, IBM) a dominat sfera tehnologiei în America de Nord. Ultimul produs lansat, primul sifon de gât pentru publicul larg, nu face excepţie. Însă preţul său prohibitiv de mai bine de 5000 de dolari bucata i-a făcut pe mulţi să se plângă de priorităţile companiei. Aceasta a lăsat eforturile de reducere a costurilor pe seama unor producători mai mici şi inferiori, concentrându-se în schimb doar pe inovaţie. Îngustimea viziunii pare să fi dat roade. Prezenţa Abraxas pe piaţă nu a fost nicicând mai mare.

Cercetătorii de la Centrul Cordus au estimat că numai 20 la sută din populaţie posedă facultăţile magice necesare pentru a folosi un sifon de gât, astfel încât dezvoltarea dispozitivului a fost controversată încă de la început, părând puţin probabil că producţia lor are să fie profitabilă pentru orice companie, mare sau mică. Numai că directorul general în funcţie şi fondatorul Abraxas, Valens Walker, a insistat. „Nu trebuie să vindem fiecare sifon pe care-l producem fiecărui consumator”, a declarat acesta iarna trecută într-un interviu pentru publicaţia *New York Times*. „Nu trebuie decât să le vindem pe cele disponibile.” Ceea ce a şi făcut până acum. Recenziile produselor Abraxas făcute de *MagiTech Mag* s-au încheiat cu note maxime, în vreme ce cel mai apropiat concurent al companiei, Trench, are o medie cu două-trei puncte mai scăzută, dat fiind că sifonul său pentru încheietura mâinii uluitor de ieftin e produsul prin care se evidenţiază.

Aşadar, cum rămâne cu sifonul de gât al Abraxas? Ei bine, mi-a venit într-o cutie lustruită de aur, deci clar firma mizează pe ideea de exclusivitate. Obiectul în sine este departe de a fi ceva care nu sare în ochi. E o placă de metal fără îmbinări vizibile, de culoarea cuprului, având gravat pe faţă unul din trei modele; brocart înflorat, în V sau stil damasc. Are o înălţime de cinci centimetri, aşa că nu poate fi ascuns sub guler, e gândit să fie expus şi sunt sigur că creatorii de modă se vor adapta la el cu haine care lasă gâtul dezgolit, la fel cum au scurtat mânecile când s-au lansat primele sifoane pentru încheietura mâinii. Deşi ca aspect e un pic prea bătător la ochi pentru mine, este uşor şi reglabil, aşa că abia dacă l-am simţit când l-am purtat. Cât despre performanţa lui, ei bine… Dacă aţi mai încercat vreo lucrare de gât, ştiţi de ce aceia care pot folosesc aproape în exclusivitate acest tip de magie. Un sifon de gât este îndeosebi potrivit celor care-şi fredonează sau cântă lucrările, dat fiind că e atât de aproape de corzile vocale; detectează vibraţiile prin piele, ceea ce înseamnă că lucrările pot fi făcute pe tăcute şi discret, nu transmite intenţia cuiva printr-un fluierat ostentativ, ca alte sifoane. Gama de lucrări posibile cu un sifon de gât este, evident, una largă. Toate lucrările de bază, ca deschisul uşilor, aprinsul lumânărilor, mutatul obiectelor, nu necesită efort şi eu am reuşit într-un final să execut unele complexe fără să fi făcut cursuri pentru asta. Am setat un cronometru pentru o lucrare care-mi învârtea creionul, cu ajutorul unui osciloscop, în intimitatea apartamentului meu.

Ăsta e unul din dezavantaje: necesitatea osciloscopului. Sifoanele de gât sunt mai sensibile la deviaţiile minore de la înălţimea notelor, deci trebuie să fii *precis* şi dacă nu cumva ai auz absolut, o să ai nevoie de echipamente suplimentare. Dacă vrei să setezi un ceas pe timp nedefinit, va trebui să găseşti un grup care să-ţi susţină eforturile, însă forţa lucrărilor tale ar trebui să însemne că grupurile pot fi mai mici şi consumă mai puţină energie. Dacă

faceţi o lucrare secvenţială, nu trebuie să faceţi pauză între schimbările de înălţime ale notelor, ca în cazul unui sifon pentru încheietura mâinii, dar trebuie să fiţi hotărâţi în privinţa acestora, altfel vă veţi trezi cu rezultate neaşteptate. La fel ca în cazul oricărui sifon, guvernul are să stea cu ochii pe utilizatorii noi, aşa că nu încercaţi încă să vă strângeţi propria armată de nemorţi. (E o glumă, oameni buni. E prea destul un Resurecţionist, nu credeţi?) Această tehnologie însă ar putea foarte bine să schimbe pentru totdeauna magia.

Sifonul de gât Abraxas 1.0 va fi disponibil începând de vineri, 3 februarie.

20

SLOANE ADORMI APROAPE IMEDIAT după incidentul din Sala Invocărilor şi când se trezi era deja dimineaţă.

Matt şi cu Cyrielle o ajutaseră să ajungă în cameră. Numărase paşii şi încercase să nu se gândească la ravagiile pe care le lăsase în urma ei. Toate sifoanele şi osciloscoapele aruncate ici şi colo. Aerul rece dând năvală prin oculusul acum golit de geamuri. Sticlă împrăştiată pe podea în nuanţe de albastru, verde şi roşu. Pelerina lui Nero, smulsă din agrafele sale, fâlfâind pe podea. Coafura împletită a lui Cyrielle smulsă din acele de păr.

O aşezaseră pe saltea, iar când Matt se dusese să-i aducă un pahar cu apă, ridicase ochii la Cyrielle şi întrebase:

— Cum adică am făcut eu asta?

— Nu ştiu, replicase Cyrielle. N-a fost rănit nimeni însă. Ai să mai încerci şi altă dată şi ne vom lua măsuri de precauţie.

— N-o să mai fie altă dată, zisese Sloane şi adormise fără să-şi mai ridice picioarele de pe podea.

Nu ştia ce oră e. Se trezise precum cineva care se îmbătase de nu mai ştiuse de el în noaptea precedentă, adunându-se. Se ridică în capul oaselor. Îşi trecu degetele pe sub ochi. Îşi pieptănă cu ele părul. Îşi aranjă hainele. Matt pusese un pahar cu apă pe noptiera ei joasă şi albă şi-l dădu pe gât dintr-o sorbitură, căutându-şi din priviri încălţările prin cameră. I le scosese cineva şi le pusese lângă uşă.

Se încălţă, legă strâns şireturile şi se uită pe hol să vadă dacă mai erau şi ceilalţi pe-acolo. Uşile lor erau închise şi lumina stinsă. Încă dormeau. N-avea să observe nimeni dacă ieşea o vreme.

Aelia nu voia ca ei să părăsească clădirea şi, normal, exact asta se hotărâse Sloane să facă.

Ştia că Nero avea o cale de a vedea ce mai fac, dar nu ştia care era aceasta. Oricum nu putea chema liftul, aşa că se decise să-şi încerce iar norocul pe scări. Dacă n-avea cum să se furişeze, atunci va fi nevoită să aleagă viteza. Ajunse la capătul holului de unde putea vedea uşa de la scări şi o rupse la fugă. Deschise uşa împingându-se în ea şi coborî câte trei trepte deodată, apoi patru, până reuşi să se orienteze.

Nu mai ieşise să alerge de ceva vreme, aşa că bătaia inimii de să-i spargă pieptul şi durerea membrelor fură o distragere binevenită de la tot ce se întâmplase. Era nerăbdătoare să dea de frig, aer proaspăt şi senzaţia de pavaj sub tălpile ghetelor. Când ajunse la parter, remarcă ieşirea de urgenţă, dar indicatorul cu VA SUNA ALARMA o potoli. Ieşi în schimb pe altă uşă în hol.

Trecuse prin ea de câteva ori alături de ceilalţi. Dincolo de ea era un spaţiu deschis, care, cu ornamentaţiile sale bogate (baroce, îşi zise Sloane), arcele butante (gotice) şi o vagă geometrie aurită (Art Deco), îţi dădea senzaţia de altar de biserică. Uşile grele de lemn care dădeau spre exterior întăreau senzaţia respectivă. Lui Cameron i-ar fi plăcut, îşi zise ea. O porni drept spre uşi, fără vreun obstacol în drum pe moment.

— Sloane!

Un bărbat pe care nu-l recunoscu păşi în faţa ei. Din armată, stabili ea, judecând după ţinuta lui corporală impecabilă, musculatura dezvoltată şi, corect, uniforma. Pantaloni bleumarin, de stradă, băgaţi în bocanci. Cămaşă gri cu mâneci lungi, suflecate până la cot. Acelaşi simbol pe care ceilalţi de lângă promenadă şi-l prinseseră în piept era cusut şi pe pieptul lui, în dreapta.

Luă în calcul să fugă până la uşi, dar decise că nu era momentul potrivit pentru un asemenea act disperat, în orice caz nu încă. Aşa că demonstră că nu se lăsa intimidată.

— Uite care-i treaba, zise ea, cu cât mai hotărâţi sunteţi să mă ţineţi aici, cu atât mai hotărâtă sunt eu

să plec. Aşa că de ce nu sărim noi peste momentul tensionat?

— Bine, răspunse bărbatul. Şi dacă ţi-aş spune ca treaba mea nu e să te ţin să nu pleci, ci să te însoţesc ca să mă asigur că nu intri în vreun bucluc?

Sloane se uită pe geam la strada de dincolo de ei, ascunsă vederii de ondulaţia groasă a fiecărui panou de sticlă. Mai că simţea gustul aerului dinspre apa Lacului Michigan.

— Ar trebui să adaug, continuă bărbatul, că, dacă nu accepţi să mă laşi să-mi fac treaba, are să urmeze multă agitaţie şi certuri supărătoare.

— Bine, fie, zise ea.

— Mă cheamă Kyros, se prezentă el întinzându-i mâna.

Strânsoare fermă, îşi zise ea. Deloc surprinzător.

— Sunt căpitan în noua Armată a Pâlpâirii. Nu că asta ar însemna prea mult pentru tine.

Purta sifon la încheietura mâinii, mai simplu decât cele pe care le observase ea până atunci, doar nişte plăci lustruite de metal care-i acopereau faţa şi dosul palmei, lăsându-i degetele libere. Sigla pe care o văzuse pe sifonul pe care-l folosise în ziua precedentă, creatura cu cap de pasăre, trunchi de om şi coadă de şarpe, era gravată pe una dintre plăci.

— Armata magică, zise ea. Bun, ce anume o face să fie nouă?

— Armata precedentă a fost masacrată de Resurecţionist, răspunse el. Unde-ai vrea să mergi?

Bănuiesc c-o să trecem în fugă peste masacru, nu? îşi zise Sloane.

— La lac.

Malul lacului îi fusese mereu un soi de ancoră; dacă se rătăcea, nu trebuia decât să-l găsească şi ştia încotro era estul. Ştia numele străzilor paralele cu el: Lake Shore, Columbus, Michigan, Wabash, State, Dearborn, Clark, Lasalle până la râu. Mersul la apă s-ar fi putut s-o ajute să găsească ceva stabil înlăuntrul ei, chiar şi pe Genetrix.

Kyros flutură degetul arătător spre uşile duble, care se deschiseră. Nivelul lui de control, remarcă

ea, era impresionant, căci uşile se deschiseseră cât să-i lase să treacă pe amândoi în loc să se dea de perete ca în cazul Aeliei. Indiferent cum stăteau lucrurile, tot părea o utilizare frivolă a magiei.

— Ca să ştim pe viitor, zise ea trecând printre ele, pot să-mi deschid şi singură uşa.

— Scuze, zise Kyros. E doar un reflex.

O *lume de magie la îndemâna ta,* îşi spuse Sloane, şi *tu o foloseşti să deschizi o uşă.*

Afară, îşi potrivirăă imediat ritmul paşilor cu restul populaţiei de pe trotuar. Sloane remarcă pantofii oamenilor, care preferau vârfuri ascuţite şi tocuri tari ce scoteau nişte sunete ascuţite, cam ca pantofii de step, fâşia de material greu drapat din jurul gâtului şi umerilor, care le lăsa gâturile goale să li se vadă sifoanele de-acolo, mânecile largi care se opreau la mijlocul antebraţelor, dezvelind sifoanele pentru încheietura mâinii şi părul cu împletituri complicate care dădea la iveală sifoane de urechi cu pietre preţioase, cel mai bogat ornamentate, din câte observase ea. Vizavi se afla priveliştea reconfortantă a Centrului Daley, o clădire de un maroniu închis care, evident, trecuse cu bine prin despărţirea celor două universuri. Vizavi însă, unde acasă fusese o construcţie înaltă şi modernă cu ferestre bleu, se afla un grup de turle care-i aminti de biserica din Barcelona, La Sagrada Familia, construită din piatră densă şi bogat ornamentată.

Gândul îi pricinui o durere bruscă familiară. Cameron adusese cândva acasă o carte de arhitectură de la bibliotecă şi trebuie că uitase s-o returneze, pentru că o găsise în dormitorul lui după ce murise, cu colţurile paginilor pe care se aflau clădirile lui preferate îndoite. La Sagrada Familia fusese una dintre ele.

— Deci Resurecţionistul ăsta… spuse ea. Dacă-l văd şi presupun c-o să-l recunosc când o să-l văd, ce-ar trebui să fac?

— *Ce-ar trebui* să faci e să înveţi manevre defensive de bază cu sifonul tău. Există un scut uşor de învăţat care pare să-i ajute pe oameni să câştige

ceva timp când dau piept cu el. Nu-i permite să execute lucrarea lui preferată.

— Şi care anume este asta?

— Comprimă plămânii, zise Kyros cu aceeaşi sinceritate cu care-i spusese despre masacrul armatei. E greu să-i faci să se umfle la loc înainte să se sufoce omul şi nu poate s-o facă el însuşi de vreme ce nu poate scoate niciun sunet.

Sloane îşi reprimă un fior.

— OK, deci scutul.

— Poftim! Am să-ţi arăt.

Îi puse o mână pe cot şi o conduse pe o alee astupată cu cutii de carton şi saci de gunoi. Ar fi protestat dacă n-ar fi fost atât de nerăbdătoare să vadă scutul. Kyros întinse braţul de la umăr, cu palma spre Sloane, şi fluieră o notă atât de înaltă printre dinţi, c-o făcu să-şi ducă mâinile la urechi. Se întrebă cum de se putea să existe un asemenea sunet, când văzu ceva sclipind în gura lui Kyros. Un dinte fals? Un piercing? Nu-şi dădea seama.

Indiferent ce-o fi fost, când fluieră, aerul păru mai *dens,* la fel ca atunci când scăpa gaz de la un aragaz. Sloane îl văzu unduindu-se în faţa lui Kyros cu fiecare expiraţie.

Întinse mâna aproape inconştient, căci copilul din ea era mereu nerăbdător să descopere prin pipăit. Îl simţi vâscos, mătăsos, ca apa plată.

— N-are să-l oprească, spuse Kyros cu vocea înăbuşită de bariera dintre ei. Dar are să-l întârzie.

— Păcat că-mi dau cu stângu-n dreptul aşa de rău când vine vorba de sifoane, zise ea.

— Ar trebui să te străduieşti să nu-ţi mai „dai atât de rău cu stângu-n dreptul”, replică el nedându-se bătut. Ori să ai să te pui pe tine şi pe oricine din jurul tău în pericol, mai ales dacă insişti să părăseşti siguranţa Centrului Cordus neînsoţită.

— S-a marcat!

Avu senzaţia că Kyros n-o prea simpatiza.

Acesta făcu să dispară scutul cu o privire gravă şi-şi continuată drumul.

Trecură pe lângă nişte firme care păreau cunoscute: brutării, magazine de sandvişuri, pizzerii. Abia când trecu pe lângă o cafenea cu copertină albastră îşi dădu seama că se uita după un Starbucks şi nu găsea niciunul. Cafeneaua se numea „Jacks Magic Beans”[10] şi sigla ei era, bineînţeles, conturul alb al unui vrej de fasole care dispărea într-un nor.

La intersecţia dintre Randolph şi State îşi dădu seama că la verdele semaforului nu apărea omuleţul alb luminos cu care era ea obişnuită, ci mai degrabă o bucată de metal care dădea peste cap atunci când se schimbau culorile, afişând o serie de cercuri suprapuse. Imaginea de la roşu era un singur cerc. Se întrebă oare cum se vedeau noaptea.

Când se apropiară de Michigan Avenue, Sloane dădu capul pe spate şi căută clădirea neagră care se afla în curba de pe Lake Shore Drive, dar n-o putu găsi. În loc de ea se înălţa un turn lat de sticlă cu o gaură în mijloc, în centrul căreia plutea, lăsând loc în toate părţile, o sferă făcută din aceeaşi sticlă şi metal ca restul clădirii.

— Cum…

Avu o senzaţie ciudată, ca şi cum nu mai stătea în trupul ei.

— *Cum…*

— A, asta! Nu ştiu cum funcţionează, zise Kyros amuzat. Magie, evident, dar nu ştiu exact cum.

— Nu-i o iluzie?

— Nu. Vrei să intrăm?

Sloane clătină din cap. Nu, nu voia să stea într-o sferă uriaşă plutitoare de sticlă. Îşi duse o mână la tâmpla care o durea. De cealaltă parte a străzii zări ceva cunoscut, Centrul Cultural din Chicago, şi se îndreptă spre el, fără ca măcar să arunce o privire la semafor să se asigure că avea drum liber. Era prea mult, prea repede. Avea nevoie să stea jos, să răsufle.

Kyros o urmă grăbit peste stradă şi sus pe trepte. Centrul cultural era vechi, ceea ce, îşi dădea ea

seama, însemna că, probabil, le era comun celor două universuri, o clădire neoclasică cu un rând de arcade care se terminau cu un rând de coloane, ca straturile într-un tort. Interiorul era însă motivul pentru care centrul era unul dintre locurile ei preferate, cu cupolele de sticlă Tiffany care străluceau colorate şi frumoase în soare. Asta şi liniştea permanentă a spaţiului respectiv.

Înăuntru găsi o bancă din marmură răcoroasă şi se aşeză, lăsându-şi capul în palme. Kyros se aşeză lângă ea, nu prea aproape, din fericire, în caz contrar i-ar fi tras un pumn, şi rămase tăcut cât trase Sloane adânc aer în piept pe nas.

— E mult, zise ea după ce se mai calmă.

Kyros încuviinţă din cap.

— Sunt sigur că e.

— Te-ar deranja dacă aş urca acolo? întrebă ea arătând spre scările care duceau la cupola de sticlă Tiffany.

Nu vedea decât o dungă subţire cu sclipiri verzi de unde stătea, dar îi promitea ceva cunoscut şi – dacă-i dădea voie Kyros – singurătate.

— De una singură? Am nevoie doar de câteva minute.

Kyros miji un ochi spre ea.

— Îţi promit că nu mă duc în altă parte.

— În regulă. După câteva minute însă, am să urc să văd ce mai faci.

Sloane se ridică simţindu-se mai calmă. Urcă treptele, apoi se opri pe un palier să se uite în sus la citatul din Bacon, „Adevăratul folos al întregii cunoaşteri este acesta: ar trebui să dedicăm raţiunea care ne-a fost dată de Dumnezeu folosului şi avantajului omului”, scris pe mici plăci încorporate în mozaicul de pe fiecare perete, încadrat din fiecare parte de modele verzi, galbene şi albastre, spirale, romburi şi panglici drapate.

Când dădu colţul, văzu cupola de sticlă Tiffany luminând în soare. Pereţii care se încovoiau ca să ajungă la ea erau acoperiţi de mici plăci care alcătuiau forme organice, vrejuri care se răsuceau şi

se încolăceau laolaltă, de un verde aprins. Cupola în sine era mai simplă, împărţită în secţiuni dreptunghiulare care se micşorau spre mijloc. În fiecare dreptunghi, sticla era aşezată în semicercuri mici albastre cu verde, ca solzii de peşte, având în centru simbolurile fiecărui semn zodiacal. Deasupra spaţiului atârna un candelabru, de aceeaşi formă şi cu aceleaşi modele precum cupola.

Vizavi de ea, pe peretele din spate erau trei pânze. Cele două de pe laturi păreau inexpresive de la depărtare, ca lucrările lui Rothko, masive şi goale. Cea din centru vădea urme de lumină, ca şi cum se crăpa ceva dând la iveală ceva luminos în interior. Se apropie să vadă eticheta de pe perete din dreptul picturilor şi se pomeni fix sub candelabru.

După care o prinse ceva de gleznă, cu degete reci şi severe, şi-o smuci de picior spre tavan. Sloane icni când trupul i se întoarse cu susul în jos, gândindu-se la adolescenta care plutise înspre nori în filmuleţul pe care li-l arătaseră HenderCho, iar pereţii începură a se învârti în jurul ei – sau *ea* se învârtea, ghidată de mâna de pe gleznă, mână care nici nu părea să se afle acolo. Hainele i se desprinseră plutind de trup, dar nu căzură. Părul plutea şi el dezordonat în jurul ei, ca şi cum Sloane s-ar fi aflat într-o piscină plină cu apă în loc să atârne în aer, uitându-se la podea ca la tavan.

Tăcere! se trezi ea zicându-şi, acesta fiind lucrul care-i venea implicit în minte când o cuprindea panica, pentru că tăcerea o ajutase să scape de Întunecat împreună cu Albie, să scape cu viaţă de zeci de ori. Îşi încleştă fălcile şi se linişti, lăsându-se să se răsucească, atârnată ca o podoabă de Crăciun tocmai plasată pe o crenguţă. Se gândi că, dacă ar fi putut să-şi elibereze piciorul smucindu-l… Atunci însă ar fi putut să cadă cu capul înainte pe o podea dură care trebuie că se afla la mai bine de un metru şi optzeci de centimetri sub ea.

— Salut! zise un glas de dedesubt.

Tresări şi ridică privirea. Sau, mai degrabă, o coborî.

Se răsucea în continuare, dar faţa bărbatului era chiar sub ea, la aproape doi metri distanţă, ceea ce însemna că se afla la peste un metru şi optzeci de centimetri de podea, atunci, căci bărbatul părea să fie înalt, astfel încât era precum centrul unei morişti.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el încet, dar cu un glas ciudat de muzical pentru aşa o faţă serioasă.

Era palid, cu un nas care putea fi descris politicos drept „pronunţat" şi ochi închişi la culoare care nu se abătuseră de la ai ei de când se uitase prima dată la el. Concentrarea îi dădea o stare de nelinişte.

— Ce naiba e asta? întrebă ea.

Bărbatul zâmbi uşor.

— O farsă a irealiştilor, cred, îi răspunse el. Hai, ia-mă de mână şi am să te scot din capcană!

Ultimul lucru pe care şi-i dorea Sloane era să se ţină de mână cu un bărbat ciudat într-o dimensiune paralelă, dar văzu că nu avea de ales. Întinse mâna în sus – jos – şi se prinseră strâns. Bărbatul ridică mâna cealaltă, înconjurată de un sifon negru care arăta ca o mănuşă fără degete. La fel ca toate sifoanele, era din metal, dar fusese cândva verde. Vopseaua se cojea pe la margini şi pe fiecare placă erau urme de uzură şi zgârieturi. În jurul marginilor erau şuruburi şi balamale vizibile făcute din metal de alte culori, sugerând că fusese reparat nu numai o dată.

Bărbatul fredonă, ceva ca un huruit jos pe care ea crezu ca s-ar putea să-l simtă vibrându-i în degete. Simţi tensiunea din jurul gleznei cedând, ca şi cum ar fi plesnit o coardă. El rămase cu mâna întinsă şi continuă să fredoneze, deşi schimbă cumva înălţimea sunetului. Piciorul ei coborî uşor şi trupul i se îndreptă încetul cu încetul. Nu peste multă vreme se afla în faţa lui, cu mâna încă în a lui pentru o clipă înainte să-şi dea amândoi seama că nu mai era necesar.

Ajunsă pe podea, văzu că el e cu un cap mai înalt ca ea, ceea ce nu era puţin, dat fiind că ea însăşi era înaltă. Bărbatul era îmbrăcat în culori închise şi stinse, gri, bleumarin şi negru, cu fâşia aceea

ciudată de material pe umeri ca o glugă. O avea prinsă de umăr, nu cu podoabe de aur ca Aelia şi colegii ei, ci cu ceva ce semăna a şurub mare. Zâmbi slab la vederea acestuia. Aproape că-i păru o glumă, gândită ca să-i parodieze pe oamenii care-o invocaseră pe Genetrix.

— Mulţumesc! Ziceai că-i o farsă?

— Da, grupul artiştilor irealişti tot pune capcane prin oraş de vreo două luni. Curse, cum le zic ei. Le-am citit manifestul de curând, a tapetat cineva un tren cu el.

Fu cât pe ce să întrebe ce erau irealiştii, dar atunci îşi aminti că trebuia să se integreze cât mai mult posibil şi-şi înghiţi întrebarea.

— Şi ce zicea? spuse în schimb.

I se păruse că nu bătea la ochi să întrebe aşa ceva.

— Susţin că introducerea magiei ne-a desprins de practic şi, prin urmare, de realitatea însăşi. Pun sub semnul îndoielii existenţa a ceea ce se consideră fapt, când jumătate dintre lucrurile pe care le considerăm fapte sunt întoarse cu susul în jos. De unde şi inversarea gravitaţiei pe care tocmai ai trăit-o.

Aveau logică, îşi zise ea. Gravitaţia era o lege, iar magia o întorcea cu susul în jos. O destrăma. Ce altceva mai destrăma magia?

Timpul. Spaţiul. Întregi dimensiuni, poate.

— Ei bine, spuse ea, interesant sau nu, îi urăsc.

Bărbatul râse. I se încreţi toată faţa, iar gura i se deschise dând la iveală un şir de dinţi uşor strâmbi.

— Sunt o pacoste, dar una inofensivă de cele mai multe ori, spuse el, apoi îşi îndreptă ochii către mâinile ei. N-ai sifon? Îndrăzneaţă alegere!

— E la reparat, minţi ea cât de natural putu.

Stătea cel mai prost dintre toţi Aleşii la capitolul minţit, până şi Albie fusese mai convingător ca ea, dar exersase suficient cât să nu fie complet fără speranţă de mai bine.

— E o porcărie, adăugă pentru autenticitate.

— Parc-ar fi al meu, replică el, mişcând din degete. Ştiu pe cineva care face reparaţii ieftin.

Se aşternu tăcerea între ei. Sloane ştia c-ar trebui să oprească conversaţia în acel punct, să-i mulţumească iar şi să coboare la Kyros, numai că trecuse multă vreme de când vorbise cu cineva care nu ştia cine sau *ce* e ea. O viaţă de om, de fapt. Nu ardea de nerăbdare să renunţe la aşa ceva.

— Deci… Îţi plac tablourile? întrebă el arătând spre cele trei pânze.

Se apropie să citească placarda de pe perete: *„Tenebris", Charlotte Lake, 2001.*

— Am auzit-o pe artistă vorbind aseară, zise bărbatul. A declarat că lumea presupune că e o privelişte de pe USS *Tenebris* înainte de incident, dar de fapt e din perspectivă magică, privind prin văl spre luminile de pe *Tenebris.*

Nu ştiu ce să spună. Nu ştia ce era USS *Tenebris,* în afară de faptul că era o navă, evident, sau ce era incidentul cu pricina, deşi îi suna cunoscut.

— Nu ştiu cum să privesc arta, replică. Nu prea am avut loc în viaţă pentru ea.

— Ce ţi-a ocupat tot locul?

Cântări răspunsul o clipă, apoi vorbi cu o undă de surâs.

— Prăpădul.

Bărbatul râse un pic, dar ochii îi stăruiră pe ea, ca şi cum ştia ca nu glumeşte.

— Eu sunt Mox, spuse, întinzând mâna cu sifon ca să i-o strângă.

— Sloane, replica ea, cuprinzând cu degetele metalul, care era rece. Deci… Îţi place arta.

— Nu neapărat. Repar şi personalizez sifoane non-Abraxas, aşa că mă aflu aici ca să livrez un produs finalizat unui prieten.

— Ah! făcu ea, deci tu eşti tipul ăla care repară ieftin.

— Ce noroc pe mine!

— Păi poate o să te caut dacă reparatorul meu face o treabă de rahat.

Pentru prima oară după multă vreme, Sloane era în pielea ei. Nu era o Aleasă, nici câinele vagabond al lui Bert ori Sloane Andrews turbo-jigodia pe care

un reporteraş de la *Trilby* voia s-o ia la un futai din ură. În clipa în care recăpătase un pic din ea, fusese disperată să recapete şi restul.

— Ar fi mai bine să plec, zise.

Nu voia să urce Kyros şi să-i strice momentul.

— Ei bine, dacă vrei ceva activitate mai încolo, spuse el, uneori mai fac câte-o tură la un bar din Printer's Row. Tankard.[11]

— Tankard, ei? Să văd dacă pot să scap.

Zâmbi. Zâmbi şi el. Apoi ea o luă spre scară.

Pe primul palier nu se putu abţine să nu se uite în urmă. El stătea unde-l lăsase, privind concentrat la cupola de sticlă Tiffany, cu faţa şi mai palidă în lumina acesteia.

STRICT SECRET

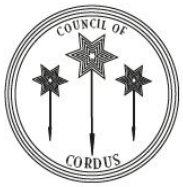

NOTĂ PENTRU: CONTROLOR

ÎN ATENŢIA: DIVIZIEI FINANCIARE
SUBIECT: Proiectul „Delphi”, Subproiectul 17

În baze autorităţii conferite prin nota din 9 martie 2004 de către directorul Agenţiei Centrale de Informaţii Departamentului de Supraveghere Magică în privinţa Proiectului „Delphi”, s-a aprobat Subproiectul 17, nume de cod „Pâlpâirea”, şi i s-au alocat 1.000.000 de dolari din fondurile Proiectului „Delphi” pentru a-i acoperi cheltuielile. „Pâlpâirea” se defineşte aici ca o mică forţă militară gândită să slujească şi să protejeze entitatea valoroasă cunoscută drept Mag până când scopul său, dictat de prezicerile [redacted] nume de cod Sibyl, se va îndeplini.

Fatima Rarrak,
Director de Securitate,
Departamentul de Supraveghere Magică

STRICT SECRET

21

— INCIDENTUL *TENEBRIS?* făcu Kyros încruntând-se şi ţinându-i uşa când ieşiră din centrul cultural. Nu ţi-a povestit nimeni despre Incidentul *Tenebris* până acum?

— Ar fi trebuit?

— Păi e evenimentul care a întemeiat lumea modernă. Deci… Să vedem! A avut loc în 1969. USS *Tenebris* era o navă care pornise să testeze reacţia unei rachete balistice la presiunea intensă din Challenger Deep.

Sloane aşteptă să apară semnalul care le permitea să traverseze.

— Ăă, cea mai adâncă parte din ocean, nu?

— Cea mai adâncă parte a Gropii Marianelor, care la rândul ei este cea mai adâncă parte din ocean. Voiau să demonstreze forţa navală după cel de-Al Doilea Război Mondial. Din cauza unei mici defecţiuni tehnice, submersibilul de mare adâncime de pe *Tenebris* a fost nevoit să coboare într-un punct foarte instabil din Challenger Deep. Suprafaţa stâncoasă pe care s-a aşezat a cedat, dând la iveală o parte şi mai adâncă, cunoscută ulterior drept Defileul Tenebris. Nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat mai apoi, dar racheta balistică pe care porniseră s-o testeze a fost trasă în defileu, iar oamenii de la bordul submersibilului de pe *Tenebris* au fost îngropaţi de vii în dărâmături. După care s-a răspândit magia în lume, uneori cu… rezultate catastrofale.

Trotuarele erau acum mai pline de lume şi mai *zgomotoase.* Din toate direcţiile veneau într-o varietate de înălţimi fluierături, fredonări şi vocale cântate. Majoritatea lucrărilor, din câte vedea Sloane, erau mici şi practice: o străfulgerare de lumină ca să se scheme un taxi, o mică flacără pentru aprins o ţigară, o bulă a unui scut ca să nu se verse cafeaua. Un grup de adolescenţi din faţă de la Jack’s Magic Beans se prinseseră de degetele mici

şi fredonau la unison, ca şi cum ar fi făcut o şedinţă de spiritism. Judecând după cum îşi dădură jos stratul exterior de haine după aceea, lucrarea fusese pentru căldură.

— Ce fel de rezultate catastrofale? întrebă Sloane, încă întinzând gâtul să se uite la adolescenţi.

Una dintre fete îşi folosi sifonul ca să scoată bule din vârful degetului înspre unul din băieţi. Acesta fluieră şi lovi una dintre bule ca şi cum ar fi vrut s-o spargă, dar, în schimb, bula deveni solidă şi sclipi ca sticla.

Kyros vorbea din nou.

— Cel mai vechi incident consemnat a fost apariţia leviatanului, dar s-ar putea să fie o falsă relatare. Toată lumea vede monştri tot timpul. După care a mai fost însă şi Perturbaţia Graves – gravitaţia a încetat să mai funcţioneze deasupra defileului şi o ambarcaţiune masivă de pescuit a ajuns să plutească alături de o cantitate mare de apă şi, după cum povestesc unii, o balenă.

— O *balenă?!*

— Evident. Furtuni electrice au cauzat pene de curent pe suprafeţe mari – toată Anglia, de fapt, iar una a lăsat tot statul Florida fără electricitate vreme de două săptămâni. Unele părţi din ocean au fiert toate vieţuitoarele marine de vii, ceea ce a fost cam neplăcut de curăţat după aia, deşi mi se spune c-am descoperit nişte delicatese interesante la acel moment. Apoi a mai fost şi molima care a ucis o optime din populaţia lumii.

Cămila se afla peste drum, iar din unghiul din care privea putea să vadă clădirea interioară, cu Sala Invocărilor, iţindu-se acolo unde pereţii exteriori se lăsau suficient de mult în jos ca s-o dea la iveală. Nu era nimic coerent în designul acesteia, arăta de parcă zeci de idei fuseseră aruncate într-un blender şi scurse din el când încă nu se mărunţiseră bine.

— Kyros, zise Sloane, a comentat cineva cu privire la felul în care vorbeşti despre catastrofă?

— Nu. De ce?

— Aşa.

Chiar în mijlocul holului stătea Cyrielle. În acea zi purta doar albastru: ruj albastru, o pană albastră în păr, pantaloni strâmţi albaştri şi o bluză albastră pe gât, cu mâneci largi care se îngustau la manşete. Avea un sifon făcut din lănţişoare delicate de aur care se întretăiau pe încheieturile de la baza degetelor şi înveleau încheietura mâinii ca o brăţară rigidă groasă. Nu părea încântată.

— Te-am căutat cu toţii, zise ea scurt.

— M-am dus să mă plimb, replică Sloane. Kyros a fost suficient de amabil cât să mi se alăture.

— Totuşi ar trebui să discuţi cu cineva înainte să…

— Nu ştiam că-mi trebuie permisiune ca să plec din clădire.

— Nu-i vorba de permisiune aici, zise Cyrielle. Dacă nu-ţi pasă de reacţia mea, a lui Nero sau a Aeliei, atunci poate-ai vrea să te gândeşti la prietenii tăi, care habar n-aveau ce ţi s-a întâmplat.

Sloane nu fu în stare să se gândească la nicio replică.

— Lipseşti de la încă o şedinţă de instruire. Vino!

Kyros dădu din cap spre Sloane, care se conformă fără nicio tragere de inimă. Se pare că trebuia să înveţe măcar să facă un scut.

— Ce mama naibii din tot sufletul meu pentru tine, zise Esther când intră Sloane în încăperea unde se pregăteau.

Sala Invocărilor, îi explicase Cyrielle lui Sloane pe drum, era închisă pentru reparaţii după „scamatoria” ei, termenul lui Cyrielle pentru ceea ce se întâmplase în ziua precedentă. În schimb, se aflau într-o încăpere goală la etajul al treilea al Cămilei, folosit, de regulă, ca spaţiu de întâlnire pentru cursanţi. Nu erau ferestre, iar mobila – câteva canapele uzate – era împinsă la perete, lăsând o fâşie clară de podea de lemn, uzată şi ea, pentru exerciţii.

Matt nici măcar nu întoarse capul spre ea când intră, doar continuă să fredoneze în osciloscop.

— Scuze, zise Sloane, simţindu-se întrucâtva neajutorată. Eu doar…

— Mă rog, zise Esther, ridicând mâna cu sifonul. Treci la treabă!

Sloane luă sifonul pe care i-l întindea Cyrielle, hotărâtă ca în şedinţa aceea să facă ceva util. Trase de fir cât putu de tare cu dinţii să-l strângă şi-şi îndoi şi desfăcu degetele.

Din nefericire, hotărârea şi intenţia nu păreau să fie acelaşi lucru, pentru că singura chestie pe care o reuşi în următoarele două ore fu să fredoneze repetat la 170 MHz. Între timp, Esther îşi dăduse seama cum să moduleze puterea respiraţiei magice, Matt avea suficientă precizie cât să umple un balon cu un şir de răsuflări magice şi Nero le dăduse aprobarea să treacă la altceva. Cyrielle, care lucrase doar cu Sloane, părea gata să arunce cu sifonul, sau cu Sloane însăşi, de perete când anunţă că şedinţa luase sfârşit.

După aceea, Sloane se duse în camera ei şi se trânti pe pat, cu capul plesnindu-i de durere. Era imposibil să „încetezi să te mai gândeşti atât de mult” cum o învăţase Cyrielle, când te gândeai cum să nu-ţi faci prietenii bucăţi cu magia în timp ce-ţi făceai şi griji că Resurecţionistul are să te sufoce dacă nu înveţi suficient de repede.

Se auzi o bătaie în uşă, după care apăru Esther rezemându-se de cadrul uşii, cu braţele încrucişate. Adoptase tuşul de pleoape gros pe care păreau să-l prefere oamenii de pe Genetrix. Se putea spune orice despre ea, dar nu că nu era adaptabilă.

— În regulă, îi zise. Eşti o târâtură egoistă şi se pare c-ai şi omorât oameni.

Sloane o pironi cu privirea. Nu era sigură ce să zică.

— Mi-am dat seama c-ar fi mai bine să dăm cărţile pe faţă, continuă Esther. Cât ai fost tu plecată la plimbărica de dimineaţă şi toată lumea se agita neştiind unde eşti, eu ţi-am acceptat decesul garantat şi am coborât în bibliotecă să caut nişte nume.

— Repede mi-ai mai acceptat decesul!

— Eram ofticată pe tine, replică Esther trăgând de o cuticulă. În orice caz, întâi am pus-o pe bibliotecară să *ne* caute numele, ca să mă asigur că nu există versiuni paralele ale noastre care se zbenguie pe aici – slavă Domnului că n-a găsit nimic, ori de nu, m-aş scrânti de tot!

Sloane fusese atât de ocupată să înţeleagă celelalte aspecte ale ocupatului unui univers paralel, că nu se gândise nici măcar un pic la o AlternaSloane. Sau la părinţii paraleli. *Paralelopărinţi,* îşi zise, o glumă pe care s-ar fi putut să i-o spună lui Albie, care avea o răbdare remarcabilă cu jocurile de cuvinte.

Albie însă era mort.

Se ridică în capul oaselor şi alungă ferm gândul.

— Cred că universurile au luat-o pe căi diferite în 1969. Ceea ce înseamnă că părinţii noştri ar fi în viaţă aici.

— Am încercat şi asta după aia, zise Esther. Ştiai că Internetul e, esenţialmente, un superb catalog de fişe? Susan – bibliotecara – mi l-a descris. În orice caz, ar fi nevoie de un efort uriaş ca să ne dăm seama dacă părinţii mei sau ai lui Matt sunt bine mersi, de vreme ce sunt în alte state.

— Şi mama mea?

Esther ridica din umeri.

— M-am gândit că-i treaba ta, fie că vrei să afli, fie că nu. L-am căutat însă pe Bert.

Sloane ezită între speranţă şi dispreţ. Citind scrisorile pe care le trimisese Bert superiorilor săi despre ea, i se acrise de el cum se acreşte laptele. Numai că el îi fusese un părinte mai bun decât cei din care se născuse, iar moartea lui, cu doar câteva luni înainte de înfrângerea Întunecatului, o răvăşise.

— Bert cel paralel locuieşte la Chicago. Hyde Park. Mi-aduc aminte că Bert al nostru spunea c-are o mătuşă aici. Se pare că stă în vechea ei casă, dacă evidenţele publice sunt corecte.

Sloane se ridică în picioare. Nu se deranjase să-şi scoată ghetele înainte să se prăbuşească pe pat.

— Şi deci o să ne ducem să-l vedem sau ce?

Esther veni lângă noptieră şi luă cartea pe care începuse Sloane s-o citească, *Manifestarea vrerilor imposibile.* Coperta era simplă, albă, cu un sifon de încheietura mâinii schiţat cu negru pe ea. O răsfoi, prea repede că să vadă vreo pagină.

— Matt crede că-i o idee tâmpită.

— Nu trebuie să vină şi el, replică Sloane ridicând din umeri. Tu nu vrei să ştii cum e?

— Da, dar… zise Esther, muşcându-şi buzele. Ştiu şi eu… N-are nimic de-a face cu Bert al nostru, cu excepţia faptului că are aceeaşi combinaţie de gene.

— Asta nu-i puţin lucru.

Esther puse cartea la loc.

— Ar trebui să ne fie clar că-i diferit faţă de cel pe care l-am cunoscut noi. Să nu avem aşteptări. Crezi că-i posibil măcar un pic, aşa?

— Sigur că da, răspunse Sloane, deşi nu era sigură deloc. Essy, dacă versiunile din universul paralel sunt similare, asta înseamnă că Resurecţionistul ar putea foarte bine să fie o versiune paralelă a Întunecatului. Ceea ce înseamnă că deja ştim mai multe despre el decât oricine altcineva. Aşa că ăsta e un precedent important. E mereu bine să ai mai multe informaţii.

— Cu cât înaintez prin vârstă, cu atât mai puţin o cred.

— Dar mergem, da?

— Da, mergem, oftă Esther.

STRICT SECRET

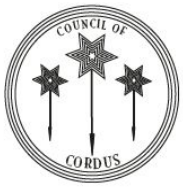

PROIECTUL „DELPHI”, SUBPROIECTUL 17

SUBIECT: Transcrierea şedinţei informative cu membrul Consiliului Cordus [redacted], nume de cod Berlin, martor al Incidentului Distructiv

OFIŢERUL L: Vă pot servi cu ceva, domnule? Mai doriţi nişte apă?

MERLIN: Nu, nu, mulţumesc, e suficient.

OFIŢERUL L: Vă puteţi spune numele spre consemnare?

(Tăcere)

OFIŢERUL L: Domnule? Numele dumneavoastră?

MERLIN: A, da. Numele meu este [redacted], dar, în cazul de faţă, sunt cunoscut drept Merlin.

OFIŢERUL L: Vă mulţumesc! Ne aflăm astăzi aici pentru un raport oficial despre ceea ce aţi văzut în seara de *2* iulie 2006. Astăzi este 3 iulie 2006, aşa că să se consemneze că amintirile sunt recente şi mai puţin probabil să fi fost manipulate. Vom folosi o lucrare de împărtăşire a amintirii, o tehnică la care Merlin este deosebit de priceput. Domnule, ce frecvenţă vă trebuie de la mine?

MERLIN: 65,4 MHz.

OFIŢERUL L: Înainte să începem, puteţi descrie tehnica pe care o veţi folosi?

MERLIN: Da. Lucrarea aceasta este una de magie mintală, ce implică o modificare minoră a stării de conştienţă în care împărtăşim temporar ceva ce se cheamă „ochiul minţii”. Voi furniza ochiului minţii împărtăşit amintirea… incidentului, iar dumneavoastră veţi relata, spre consemnare,

ceea ce vedeţi. Veţi forma legătura la 65,4 MHz cu fluierul de mână, iar eu o voi menţine la 63,2 MHz, câtă vreme descrieţi imaginile, folosind un implant dentar.

OFIŢERUL L: Vă mulţumesc! Să încep? (Ton jos.)

(I se alătură al doilea ton jos.)

OFIŢERUL L: Mă aflu în birou, privesc pe fereastră. E întuneric afară, dar recunosc vreo două clădiri după lumini. Primăria – o ştiu după stâlpi. Dac-ar trebui să-mi dau cu presupusul, aş zice că sunt în Cămil… ăă, în Centrul Cordus pentru Inovaţie Magică Avansată şi Învăţare, cu faţa spre sud. Dinaintea mea este un pahar de whiskey pe masă, pe o stivă de cărţi vechi. Sunt multe cărţi stivuite peste tot, de fapt.

Bate cineva la uşă. Mă întorc şi fluier, fluturând din degete. Se deschid uşile şi bărbatul dă buzna înăuntru. E îmbrăcat într-un trening militar, de genul celor în care dormim. Are răsuflarea întretăiată, prea întretăiată ca să poată vorbi. Îi face semn lui Merlin să-l urmeze, ceea ce Merlin şi face. Se duc la lift şi coboară la etajul patru. Toată lumea din Cămilă îi spune Etajul Ales, pentru că acolo stă Alesul şi se antrenează armata lui. Mai nimeni nu are voie la acel etaj, aşa că eu unul nu l-am văzut niciodată, iar tipul trebuie să-şi scaneze ecusonul înainte să se mişte liftul.

(Tonul jos continuă.)

Liftul se deschide într-un hol gol. Ceva însă pare să fie în neregulă. Ai senzaţia de aer închis, ca atunci când sunt prea mulţi oameni într-un loc, numai că nu-i nici ţipenie de om.

— Eu sunt de rond noaptea. M-am dus sus, am auzit ceva…

Soldatul şi-a recăpătat suficient răsuflarea ca să explice situaţia.

— Am văzut, n-am ştiut pe cine altcineva să chem…

— Ai făcut bine, zic. Merlin zice, adică. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut armata.

Ajung la capătul holului, unde-s două uşi pe care le deschizi împingându-te în nişte bare. Deasupra lor e o pancartă care zice: ZONĂ DE ANTRENAMENT. Îl lasă pe Merlin să le deschidă. Podeaua e elastică, precum cea dintr-o sală de gimnastică. Cauciucată, de asemenea, astfel că scârţâie sub pantofii lui. Numai că acolo e întuneric, funcţionează doar iluminatul de siguranţă, aşa că tot ce văd sunt nişte mici umflături pe podea. Arată poate… arată ca şi cum cineva ar fi lăsat nişte saltele afară, a uitat să le strângă. Merlin fluieră, flutură mâna cu sifon. Toate luminile se aprind în acelaşi timp. Sunt aşa de strălucitoare, că-şi face mâna pavăză la ochi pentru o clipă, iar eu…

(Tonul jos continuă.)

Îmi doresc să fi ţinut mâna pavăză la ei.

(Tonul jos continuă.)

Zac toţi pe jos în hainele de antrenament. Tricouri albe şi pantaloni lungi gri. Au căzut cu toţii în diferite poziţii, unii pe spete, alţii pe burtă, unii pe o parte, cu braţele sub ei, picioarele răsucite, de parcă alergau şi s-au împiedicat înainte să moară. Au ochii deschişi – nimeni nu-ţi spune asta, cum că uneori oamenii mor cu ochii deschişi. Cineva trebuie să-i închidă, numai că aici n-a făcut-o nimeni. Aşa că se holbează din toate părţile le mine, se holbează cu ochii goi. Li s-au relaxat gurile, s-au deschis şi curge salivă din ele. Dumnezeule! E…

Unul e în viaţă. Se ridică în picioare în centrul încăperii. Nu-i militar, e un bărbat în civil. Înalt. Realmente înalt. Genul de tip cu care nu te-ai lua la harţă. Dă cu ochii de noi, iar eu nu-i văd bine faţa, pentru că-i cade părul pe ea, după care bărbatul ridică mâna şi se produc un sunet şi o lumină – doare, Dumnezeule, aşa de tare, că nu pot să nu mă clatin şi să-mi protejez capul. Se termină într-o secundă, totuşi, şi clipesc din greu ca să-mi recapăt vederea, dar durează ceva până să-mi dispară petele.

Soldatul care m-a adus aici zace pe jos acum, iar eu mă întind după el, îl scutur de umăr. Nu se mişcă.

Nu se mişcă – e mort, iar bărbatul cel înalt a dispărut şi eu am rămas singur cu morţii.

(Tonul jos încetează.)

OFIŢERUL L: Cine era? Ştiţi?

MERLIN: Sibyl a zis că are să mai fie un altul. Un Întunecat care ar putea provoca sfârşitul lumii, la fel cum Alesul ar putea s-o salveze. Cred că, în cele din urmă, am făcut cunoştinţă cu el.

STRICT SECRET

22

O ORĂ MAI TÂRZIU, Esther şi cu Sloane se îndesară într-un taxi cu Kyros şi încă un soldat, o femeie plinuţă pe nume Edda. Sloane se uită prin picăturile de ploaie la Merchandise Mart, lat şi turtit, luminat de dedesubt. Aproape că, în momentele de dinainte de a-şi aminti cine e, se simţea ca acasă, în maşină cu Matt, pe drum spre un restaurant unde aveau să stea în spate, într-un separeu, ca să nu le vadă nimeni feţele. Aveau să ia o friptură, un pahar de vin. Să-şi povestească unul altuia lucruri pe care deja le trăiseră amândoi. Atunci când au fost la o fermă veche unde credeau că stă Întunecatul şi au găsi doar o bătrânică cu bigudiuri în păr şi puşca la şold. Atunci când i-au făcut o farsă lui Bert punându-i zahăr în solniţă în loc de sare, la care el se prefăcuse ca-i place gustul ca să nu le dea satisfacţie. Atunci…

— Matt are să se oftice, zise Esther.

— Am lăsat bilet, replică Sloane.

— Da, sigur o să fie mai bine.

— Dă şi tu vina pe mine! Deja mă urăşte.

— Da.

Esther oftă şi se lăsă pe spate.

— Ai avut tu grijă de asta, nu?

Taxiul era de mărimea unei ambarcaţiuni mici, semăna cu o cutie şi avea un ornament în forma unui disc pe capotă. Lui Sloane îi părea o farfurie zburătoare, dar Kyros pornise o discuţie cu şoferul despre concurenţii cu cei mai mari sorţi de izbândă la proba de aruncarea greutăţii din concursurile universitare de îndată ce se aşezase. Genetrix avusese parte de o reînviere a interesului pentru atletism în ultimii zece ani, ceea ce eclipsase jocul de baseball.

— Deci nu e decât o singură echipă de baseball aici? întrebă Sloane fără să-şi poată reveni din uimire. Cum se cheamă, Cubsox?

— Chicago Cornhuskers, răspunse Edda.

— Cornhuskers[12]?

Sloane nu-şi putea închipui oraşul fără rivalitatea din interiorul său, darămite să susţină o batoză pe post de mascotă.

— Sloane, ţie nici măcar nu-ţi place baseballul, comentă Esther.

— Dacă stai în Chicago, îţi place baseballul prin intermediar.

— Trebuie să facem un plan, spuse Esther nerăbdătoare. Nu putem să apărem aşa la uşa omului şi să-i spunem că suntem…

Coborî glasul, uitându-se în oglinda retrovizoare ca să se asigure că şoferul discuta în continuare despre aruncarea discului cu Kyros.

— Dintr-o dimensiune paralelă.

Străbătură Lake Shore Drive. Lacul Michigan era de culoarea oţelului şi neliniştit, izbindu-se cu putere de zidul care-l oprea să iasă în drum. Esther bătea darabana pe genunchi. Îşi făcuse unghiile pentru ceremonia funerară a lui Albie, dar acum oja începea să se cojească.

— Am putea să spunem că-i vorba de o chestie militară, zise Sloane, privind fugar la insigna Armatei Pâlpâirii de pe haina Eddei. Să zicem ca e strict secret sau ceva de genul ăsta?

Esther dădu ochii peste cap.

— Sigur, nu sună absurd deloc.

— Nu-l cunoaşteţi pe omul ăsta? interveni Edda. Oferiţi-i un motiv personal mai degrabă decât oficial.

— Îl cunoaştem şi nu prea, replică Sloane. Bănuiesc însă c-am putea încerca să folosim informaţia pe care o avem despre el de dinainte de punctul probabil de divergenţă dintre universuri. Deci, dinainte de 1969.

— S-a căsătorit la optsprezece ani, zise Esther. A avut un frate mai mare care s-a înecat la şaisprezece ani. Născut în Idaho…

Recapitulară tot ce-şi puteau aminti despre începutul vieţii lui Bert cât trecu taxiul pe lângă

Muzeul Ştiinţei şi Industriei, cu cupola lui verde şi coloanele impunătoare pe un teren imaculat, la fel ca pe Pământ. Dincolo de el se răsfirau clădiri de cărămidă roşie cu trotuare crăpate în faţa lor, clădiri municipale lungi şi joase cu ferestre din cărămizi de sticlă, copaci cu crengi goale răsucite printre firele de electricitate, toate privelişti familiare. Din când în când însă, treceau pe lângă ceva ce n-ar fi văzut nicicând acasă: un şir de protestatari în faţa unui magazin de sifoane care duceau pancarte pe care scria MAGIE PENTRU TOŢI şi ABRAXAS, DUŞMANUL SĂRACILOR şi chiar şi MAMA ŞI-A VÂNDUT UN RINICHI CA SĂ-ŞI IA UN SIFON ABRAXAS, un restaurant fast food cu drive through care părea să fie un Howard Johson's, de mult dispărut în lumea ei, un liceu care se numea „Şcoala de Teorie şi Practică Magică a lui Timuel Black".

O cotiră de pe 57th Street pe o străduţă lăturalnică înţesată de case şi taxiul trase în faţa uneia construite în stilul Craftsman, cu numărul 5730 vopsit pe uşă. Esther şi Sloane rămaseră cu privirea pironită pe ea cât plăti Kyros şoferul cu ceea ce păreau a fi două monede de douăzeci de dolari. Sloane remarcase că se auzea un zornăit dinspre oamenii care mergeau pe stradă, iar alţii purtau la brâu punguţe, dar nu făcuse legătura cu banii până atunci.

Coborâră din maşină, iar taxiul se îndepărtă de bordură. Sloane fixă cu privirea casa cea veche, gri cu margini albe şi tencuiala coşcovindu-se şi peluza verde stins, presărată cu chiciură.

— Ar fi mai bine să rămâneţi aici, le zise Esther lui Kyros şi Eddei.

Kyros se uită nesigur la ea.

— Dacă se întâmplă ceva rău, am să scot un ţipăt de-ţi îngheaţă sângele-n vine şi puteţi veni în fugă. Cum vi se pare? spuse Sloane.

— Nu-i decât un bătrân, zise şi Esther pe un ton liniştitor.

— Bine, fie, spuse Kyros.

Sloane simţi cum o străbate un fior şi se forţă s-o urmeze pe Esther pe cărarea din faţă. În jurul unuia din ghivecele de piatră se afla o mică colecţie de pitici de grădină, fiecare cu căciuliţă roşie.

— Deci tu eşti nepoata lui din partea surorii soţiei, zise Esther. Sunt nouăzeci la sută sigură c-o chema Shauna.

— Asta sau ceva polonez ce nu putem pronunţa niciuna dintre noi, replică Sloane şi ajunseră la uşă.

„Am o nepoată de vârsta ta," îi zisese odată Bert. „N-am mai văzut-o de ani de zile."

Şi-l amintea clar pe Bert coborând din Honda Accord a lui în faţa casei ei, îmbrăcat într-un costum care nu cădea bine pe el. Pantaloni largi gri, pantofi negri, cravată albastră. Părul scurt şi nu prea, nici blond, nici şaten, ochii de un castaniu nici închis, nici deschis. Avusese o înfăţişare aşa de obişnuită, că abia îl putea descrie după ce plecase. Singurul lucru distinctiv la el era că unul dintre ochi îi lăcrima şi că-l tamponase uşor cu o batistă împăturită la câteva minute.

Evan Kowalczyk de pe Genetrix ţinea o batistă pe ochi când deschise uşa.

— Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă el şi lui Sloane i se puse un nod în gât.

Nu putu să vorbească. Vocea lui era la fel, doar un pic monotonă.

— Ne cerem scuze că vă deranjăm, spuse Esther, înghiontind-o pe Sloane în coaste cu cotul.

— A, da! făcu Sloane dregându-şi glasul. Eu sunt… fiica surorii soţiei tale. Ăă, nepoata ta, Shauna.

— Shauna.

Se scărpină după o ureche cu o mână şi-şi vârî batista în buzunar cu cealaltă.

— A trecut ceva timp, nu? De când aveai, poate, unsprezece ani.

— Doisprezece, cred, replică Sloane, fiindcă îi veni de la sine. Eram în vizită prin oraş. Mă uitam la facultăţi. Pentru masterat. Esther mă ajută să mă hotărăsc şi mi-am amintit că locuieşti aici. Aşa că…

— Aşa că am trecut şi noi în vizită, zise Esther. Dacă nu sunteţi ocupat.

Evan rămase tăcut preţ de o clipă, apoi spuse:

— Am timp de o cafea, dacă vreţi.

— Perfect! zâmbi Esther.

— Da, zise Sloane. Cafea. Sună bine.

Esther îi aruncă o privire care-i spunea, la fel de limpede ca şi cum ar fi rostit cuvintele cu glas tare: „De ce te comporţi ca un robot?”

Bărbatul se îndepărtă de uşă, lăsându-le să intre. Holul era înghesuit, de-abia intrau toţi trei băgaţi unul într-altul. Urmară scârţâitul paşilor lui Bert, nu Evan, pe podeaua de lemn închis la culoare până în living. În cămin trosnea un foc, iar la un pick-up din apropiere rula un disc: zdrăngănitul chitarei şi vocea înaltă şi încordată a lui Neil Young din „Harvest Moon”.

Sloane îşi aminti cum se urcase în maşina Honda Accord a lui Bert, genul acela cu faruri care se ridicau din capotă când le porneai, ca el s-o poată duce la centrul de pregătire ca să-i cunoască pe ceilalţi Aleşi. Întrebase despre muzică şi el o îndrumase spre torpedo, unde o aşteptau trei CD-uri cu Neil Young, două cu Neil Diamond şi unul cu Phil Collins. „Ai putea fi un alb mai plictisitor de-atât?” îl întrebase.

Se uită la Esther, căreia îi picase faţa şi rămăsese cu ochii la discul care se învârtea.

— Nu ştiu sigur de unde-ai moştenit înălţimea, îi zise Evan, încruntându-se.

— Nici noi, replică Sloane.

Se sforţa să-şi aducă aminte de ceva, *orice,* despre cumnata lui Bert, presupusa ei mamă.

— Unii au zis c-ar fi o situaţie de tip copil din flori, dar…

— Dar ai moştenit ochii tatălui tău, completă Evan. Aduc cafeaua.

Sloane nu fusese mai recunoscătoare în viaţa ei pentru c-avea ochi albaştri. Îşi reprimă un chicotit isteric şi se întoarse către biblioteca de lângă şemineu. Pe raftul de sus erau înghesuite romane

vechi: *Moby Dick, Colţ Alb, Zgomotul şi furia, De veghe în lanul de secară.* Cam toată lista de lecturi pentru partea introductivă a cursului de Literatură americană. Lângă ele se afla *Pentru cei vii până la morţi* cu „Lee” pe cotor. Când o trase uşurel afară să vadă coperta, citi numele de Harper Lee.

Raftul imediat dedesubt era şi mai interesant. *Monştri şi nebunie în folclorul rus, Obiecte mitice din Grecia şi Roma Antică, Chivotul Legământului: adevăr sau ficţiune?*

— Învăţai să te faci arheolog? strigă Sloane înspre bucătărie, unde gemea filtrul de cafea.

— Nu! strigă şi Evan. E doar un hobby. Şi-a pierdut farmecul când a devenit magia realitate.

— De ce?

Sloane se întoarse cu faţa spre el când acesta intră în living. Încă mai ţinea mâna în dreptul volumului despre folclorul rus.

— N-a mai rămas mister în nimic, bănuiesc, zise Evan.

Ducea într-o mână cafetiera şi în cealaltă trei căni, cu degetele petrecute prin toarte. Le puse pe toate pe măsuţa de cafea pe o carte despre castele, a cărei supracopertă avea urme rotunde de la căni.

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Kowalczyk? întrebă Esther.

— Lucrez la poştă, zise acesta, aşezându-se. Nu mai ţii minte, Shauna? Îmi trimiteai scrisori pentru Moş Crăciun când erai mică.

Sloane zâmbi.

— Exact. Credeam că-i ştii adresa.

Evan zâmbi şi el.

— Ciudat lucru pentru un copil să înţeleagă că-ţi prinde bine să ai relaţii!

Sloane se duse la fotografiile de pe poliţa căminului. Bert al lor îşi pierduse soţia într-un incident misterios – nu spusese niciodată clar despre ce fusese vorba – care îl motivase ulterior să se alăture ACIS, în căutarea unor explicaţii.

— N-am mai văzut poza asta cu Anna, zise ea, luând în mână una dintre rame.

În fotografie, un Evan Kowalczyk tânăr stătea lângă o femeie durdulie, Anna Kowalczyk, care avea părul prins într-o eşarfă şi ţinea în poală o împletitură. Imaginea vieţii de familie.

— A, n-ai fi avut cum. Nu prea m-am descurcat să-i trimit maică-tii copii.

Buzele lui Evan se strânseră într-o linie.

— Sau să ţin legătura cu ea.

— E valabil în ambele sensuri, spuse Sloane, sperând să fie adevărat.

— Cum a murit? întreba Esther.

— Nu ştii? replică Evan ridicând dintr-o sprânceană. A fost ucisă de Resurecţionist.

Esther şi Sloane se uitară una la alta. Sloane se gândi la dărâmăturile locului Secătuirii, un mormânt de trupuri şi amintiri care nu mai puteau fi recuperate.

— Ce mai face maică-ta? o întrebă Evan. Ştiu că-n ziua aia i-a fost mereu greu.

— A, n-are nimic, zise Sloane ridicând din umeri. O înnebuneşte tata de cap, ca de obicei.

În mintea ei remarca păruse una care putea fi făcută în siguranţă, dar sună aiurea, ca un acord disonant. Evan înlemni cu cana de cafea în poală şi ochii la ea. Nu îndrăzni să-şi ferească privirea.

— Adică… dădu ea să spună.

— Pete e mort de zece ani.

Evan lăsă cafeaua pe masă cu mâna tremurându-i.

— Nu eşti Shauna, nu?

Stătea băţos acum. Sloane îşi simţi inima bătându-i în tot corpul, piept, degete, gât, obraji.

— Fir-ar! făcu Esther.

— Nu, zise Sloane. Nu sunt.

— Cine eşti?

Evan se ridică şi făcu un pas spre ea. Sloane se dădu înapoi spre uşă împleticindu-se. Esther se ridicase şi ea în picioare, ieşind încetişor din living.

— Cineva care ştie ce-ai fi putut să fii, spuse Sloane cu răceală în glas. Mai sunt o mulţime de mistere pe lume, Evan.

— Cine eşti? vru să ştie el iar. De unde mă cunoşti?

O usturară brusc ochii, ca şi cum s-ar fi putut să plângă. Violenţa răbufni în ea, atât de asemănătoare cu arsura magiei din piept, că-şi făcu griji să nu provoace altă vijelie ca aceea din Sala Invocărilor, care făcuse zob oculusul.

Ridică tonul:

— Resurecţionistul ţi-a ucis soţia şi tu stai aici şi duci corespondenţă, locuieşti în casa mătuşii tale moarte, ca şi cum n-ar fi nimic de răzbunat!

— De unde ştii a cui e casa? întrebă Evan, alb la faţă. Clipi să-şi împingă în jos o lacrimă răzleaţă pe obraz, uitând s-o mai tamponeze cu batista. Cum de ştii orice-ar fi despre mine?

— Are nişte abilităţi latente de clarvăzătoare, zise Esther, apucând-o pe Sloane de braţ. Mai e şi o jigodie, aşa că scuze..

— Ieşiţi afară! zise Evan.

— Cum poţi să fii aşa de… dădu să spună Sloane, dar Esther o trăgea spre uşa de la intrare.

Nu se mai împotrivi strânsorii acesteia, lăsându-se scoasă cu greu şi coborâtă pe trepte până pe trotuar. Auzi uşa trântindu-se şi yala alunecând la locul său. Esther le zise ceva lui Kyros şi Eddei, care încă îi mai aşteptau lângă bordură, dar nu putu distinge cuvintele.

Se aşeză pe beton şi încercă să respire. Esther era cu mâna pe spatele ei, sigură şi caldă. Soarele apunea, iar cu el venea vântul dur dinspre lac ca nişte pumnale pe pielea ei.

Rămaseră tăcuţi cu toţii mult timp, până când pe Sloane începură s-o usture urechile de frig şi Esther să tremure.

După o vreme, Sloane îi zise lui Esther:

— N-aş citi documentele alea obţinute în baza Legii accesului la informaţii de interes public dac-aş fi în locul tău. Nu-i un Bert pe care-ai vrea să-l cunoşti.

— Şi-atunci de ce le-ai citit?

Sloane ridică din umeri şi-şi dădu capul pe spate să se uite la cer. Dintre nori răsărea luna.

— E bine să ai mai multe informaţii, nu? zise ea, râzând. Fir-ar!

— Fir-ar, îi dădu dreptate Esther. Vrei să bem ceva undeva?

— Da, răspunse Sloane şi o lăsă pe Esther s-o ajute să se ridice în picioare şi să-şi treacă braţul pe sub al ei. Ştiu eu un loc.

Esther râse şi glasul ei vioi răsună cu ecou pe strada goală. Edda stătea la colţul străzii, cu mâna cu sifonul ridicată şi strălucind într-o lumină eterică. Chema un taxi.

— Suntem într-un univers alternativ! zise Esther. De unde ştii tu un loc?

Sloane reuşi să schiţeze un zâmbet.

23

MAŞINA OPRI în dreptul barului Tankard, care n-avea o firmă adevărată, ci o stacană veche de bere redată în neon roz strălucind în vitrină. Înăuntru, arăta a pub, cu lambriuri de lemn peste tot, lipicios, dar cald. Sloane ridică dintr-o sprânceană la Esther când intrară; bărbatul care stătea pe un taburet la uşă nu fu interesat de documentele lor de identitate. Sloane îşi trecu ambele mâini prin păr ca să şi-l dea la o parte din faţa şi-l căută din ochi pe Mox.

— Arată ca un platou de filmare, spuse Esther pufnind.

Avea dreptate. Firidele întunecate, pereţii de piatră, mesele pe care ardeau lumânări, era ca o scenă dintr-un film fantastic sau un loc dintr-un parc tematic. Numai că, în acest loc, efectele magice erau reale: o bucăţică de lămâie care plutea deasupra unui gin tonic, storcându-se de fiecare dată când femeia sorbea din băutură, un martini cu o măslină săltăreaţă care strălucea, un pahar de whiskey în flăcări care nu se stingea când bea un bărbat din el.

Esther găsi o masă în spate unde puteau să se înghesuie toţi pe banchetele joase de lemn şi Sloane se duse la bar. Barmaniţa nu era îmbrăcată ca oamenii din Cămilă, asta era sigur. Hainele ei erau strâmte şi rupte în toate părţile, nişte zdrenţe artistice.

Avea un piercing orizontal în nas sub forma unei bare de metal care se întindea când i se umflau nările.

— Bună! zise Sloane, când barmaniţa se apropie. Îl caut pe Mox.

— Mox, ei? replică femeia. Da’ tu cine eşti?

— Sloane. Mi-a zis că s-ar putea să-l găsesc aici.

— Să văd dacă este.

— Pot să şi…

Femeia însă plecase.

— Comand o băutură? Nu? Bine.

Sloane se întoarse la masă, unde Esther şi cu Kyros stăteau de vorbă.

— Deci ăştia mă urmăresc, ceea ce înseamnă că, ori de câte ori încarc un clip sau o poză, le apare în flux…

— Flux?

— Da, ca un soi de listă a tuturor oamenilor pe care-i urmăresc la un loc.

— Şi a urmări pe cineva înseamnă să vrei să vezi filmuleţe cu acea persoană vorbind.

— Da.

— De ce nu vorbeşti atunci cu oamenii din jurul tău?

— O întrebare excelentă, zise Sloane, lăsându-se să alunece pe un scaun.

— Pentru că e mai greu, replică Esther râzând. Trebuie să treci prin toate procedurile alea sociale complicate. În cazul mediilor de socializare online, poţi să fii acasă în lenjeria intimă şi tot să simţi că ai viaţă socială.

Esther era dată cu un ruj roz de Barbie şi purta sifonul standard cu care Sloane se chinuise mai devreme în după-amiaza aceea. Nu era suficient de decorativ pentru Esther, se bătea cap în cap cu spirala galbenă de material care-i înconjura faţa şi se pierdea într-o rochie cu model cu romburi care-i venea până la glezne.

— Nu sunt sigur *c-aş vrea* să se uite la filmuleţe cu mine oameni antisociali dezbrăcaţi, zise Kyros.

Sloane îi aruncă o privire fugară Eddei, care cerceta din ochi barul. Sifonul îi era rudimentar, precum cel pe care-l purta Esther la mână, dar al ei era pe ureche, făcând-o să pară şuie. O văzu pe Sloane uitându-se la el şi ridică dintr-o sprânceana.

— Ce e? Am ceva pe faţă?

— Nu, răspunse Sloane. Doar că nu ştiu sigur ce fac alea de urechi.

— Auz îmbunătăţit, zise Edda. Sunete îndepărtate, sunete prea slabe să le perceapă urechea umană. Unii le folosesc pentru a interpreta mai bine tonul cuiva, dar eu nu mă pricep la asta.

Sloane îl văzu atunci, cum se apleca să nu se lovească de cadrul jos al uşii de după tejgheaua barului, cu părul lui negru şi cârlionţat strâns la spate într-un nod; ochii lui îi găsiră pe ai ei imediat, ca atraşi din pricina magnetismului.

— Hei! zise ea când era suficient de aproape cât s-o audă. Ţi-am zis c-o să evadez.

Mox era atât de înalt, că atunci când se afundă într-o canapea de lângă taburetul ei, era aproape la acelaşi nivel cu ea.

— Bine-ai venit!

— Sunt Esther. Ei sunt Kyros şi Edda, zise Esther, întinzând mâna spre Mox. Am auzit că mi-ai ajutat prietena să scape de o belea.

— Cursă de irealişti, zise Mox.

— Irealişti! pufni Edda. Grup de studenţi veleitari la arte.

— Pot fi şi geniali, totuşi, replică Mox. Chiar şi cursa în sine e o lucrare avansată, care necesită probabil un grup de cel puţin cinci oameni cu nivel ridicat de disonanţă. Greu de susţinut.

— Simplul fapt că un lucru e dificil, spuse Edda, nu înseamnă că merită şi făcut.

— Dacă e să vorbim de asta, am să am nevoie de o băutură, zise Kyros. Sau şapte.

— Exact, spuse Mox şi se ridică în picioare. Ce doriţi?

— Eu vreau chestia aia cu măslina strălucitoare, zise Esther.

— Martini cu geniu, replică Mox. O alegere bună.

Kyros şi cu Edda comandară amândoi beri care le erau, evident, cunoscute. Mox se uită la Sloane.

— Eu… O să merg până la bar. Vreau să mă uit la ce aveţi.

— Sigur că da, făcu Esther şi Sloane îi aruncă o căutătura urâtă.

Se bucura să mai plece de la masă şi să mai scape de privirea fixă a lui Esther care o cântărea. Mox se strecură după tejghea, iar Sloane se rezemă de ea

din partea cealaltă, mijind evident ochii la sticlele aliniate în spatele lui.

Ridică din sprânceană când Mox luă o foaie de hârtie şi o trase spre el. Pe ea se aflau scrise ingredientele pentru martini cu geniu.

— Stau prost cu memoria, spuse. Am uitat cum să fac lucrarea cu măslina.

— Asta sună a eufemism, zise ea.

Bărbatul râse şi luă borcanul cu măsline. Sloane îl urmări cu interes cum scoase una cu o lingură şi o puse la fundul shakerului, pe care-l acoperi cu mâna cu sifon şi îi auzi fredonatul jos, mult mai coborât decât se aşteptase ea. Shakerul reacţionă cu un salt umed şi tremură, ţinut pe loc doar de mâna cu sifon. Mox fredonă iar, de data asta o notă mai înaltă, şi, când îşi trase degetele de pe capacul shakerului, numai un pic, măslina căpătase o strălucire albastră. Sări, aproape evadând, aşa că Mox puse iar mâna pe capac.

— Pun pariu că se sparg o mulţime de chestii când creaţi reţete noi, zise Sloane. Serviţi ceva care nu saltă, pluteşte sau arde încontinuu?

— Aş putea să-ţi fac un OF OF, *old-fashioned* de modă veche[13], spuse Mox.

— Sună bine.

— Tot fără sifon? întrebă el, arătând din cap spre mâinile ei goale.

Băgă nişte gheaţă în shaker şi-l acoperi cu atenţie până în ultima clipă pentru ca gheaţa să poată ţintui măslina la fund. Turnă nişte gin şi vermut deasupra, moment în care măslina deja se eliberase bâţâindu-se din închisoarea ei de gheaţă. Mox acoperi capacul şi o lăsă să se ocupe de agitat băutura.

— Probabil c-aş putea să am unul pe sânul drept chiar acum, zise Sloane. Cum reuşeşti să convingi chestia aia să se potolească suficient cât s-o bea cineva?

— Dacă ai fi suficient de bogată şi puternică încât să-ţi permiţi un sifon de piept, ţi-ai tăia găuri în haine ca să-l arăţi, replică el râzând. Scade în

intensitate, lucrarea asta adică. Nu are nevoie decât de timp.

Încercă să nu-i arunce o privire lipsită de expresie, dar nu fu complet sigură că şi reuşise.

— Poate că eu nu-s de-aia care face paradă cu sifoanele, zise.

— Nu e evaluare a caracterului, ci un instinct de supravieţuire. Ne arătăm ce avem mai bun ca să atragem parteneri sau să avertizăm prădătorii să se ţină la depărtare. Ca păunul. Te pretinzi mai bună decât milioane de ani de evoluţie?

— Eu sunt punctul culminant, replică Sloane solemnă. Felicitări că m-ai întâlnit!

— Mă simt atât de onorat!

Luă o strecurătoare şi turnă băutura într-un pahar de martini, apoi adaugă măslina, care dansă la fundul paharului, neameninţând să devină un proiectil periculos.

— Sifonul meu e tot la reparat, spuse ea. N-a trecut decât o zi.

— Ceea ce i-ar scoate din minţi pe mulţi, replică el.

Aruncă gheaţa şi clăti shakerul, apoi se apucă de *old-fashioned*-ul de modă veche cu un pisător şi un cub de zahăr într-un pahar fără picior, cu margini drepte.

— Cred că-i frumos să nu te bazezi pe magie pentru tot, zise ea.

— N-ai nimerit unde trebuie, atunci, zise el. S-ar putea să vrei să te duci într-un oraş-refugiu.

Sloane nu ştia ce înseamnă asta.

— Tu ai fost în vreunul?

— M-am născut într-unul. Arlington, Texas.

— N-ai accent?

— Am avut ceva probleme cu magia destul de timpuriu, răspunse el. M-am mutat aici în copilărie ca să învăţ cum să nu distrug lucruri cu ea.

Se opri cu paharul într-o mână şi doza de whiskey în cealaltă, pironind-o cu ochii lui întunecaţi. Sloane îl simţi că parcă aştepta ceva şi, cu cât amâna mai mult să-i dea acel lucru, cu atât

mai mare era greşeala ei. Îi lipsea însă tot vocabularul pentru locul în care se afla – cuvintele nerostite pentru ceea ce era un oraş-refugiu şi ce însemna că distrusese lucruri cu magia când era copil şi chiar şi ce sugera faptul că ea putea să stea o zi fără sifon.

— Părinţii tăi au locuit aici? întrebă ea, ştiind că era nepotrivit să întrebe aşa ceva, dar nevenindu-i altă idee.

— Nancy şi Phil să trăiască într-un centru magic? Ferească Dumnezeu!

Mox luă cu lingura o cireaşă şi o puse în pahar peste whiskey, gheaţă şi zahăr.

— Nu, nici n-au venit.

— Ah!

Căută, disperată, un alt subiect.

— Ei bine, eu sunt mai de la ţară, aşa. Douăzeci şi trei de elevi în promoţia de la liceu.

Fusese o promoţie de şcoală generală în altă dimensiune, dar el nu trebuia s-o ştie.

— Iar acum eşti aici în oraşul cel mare, zise el.

Încă mai avea privirea expectativă. Ştia că inteligent din partea ei ar fi fost să pună capăt conversaţiei, să se întoarcă la masa ei şi să nu-l mai vadă. Rămase însă pe scaunul de la bar.

— Şi cu ce te ocupi, mai precis?

— Ţi-am zis deja. Cu prăpădul.

Bărbatul nu râse. Strălucirea albastră a măslinei i se reflecta în ochi, care în barul slab luminat păreau aproape negri. Îi urmări reflexia albastră în irisuri de la măslina care se mişca în pahar. În cele din urmă, Mox zâmbi superior.

— Bănuiesc că da. Poftim băutura!

Luă *old-fashioned*-ul de modă veche de pe tejghea şi sorbi din el, apoi îl urmă înapoi la masă, unde Mox dădu băutura lui Esther şi cele două beri ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se întâmplase însă ceva, doar că Sloane nu ştia ce anume.

Edda şi cu Kyros cântau. Mergeau toţi patru de la bar spre cel mai apropiat hotel, de unde era mai uşor

să cheme un taxi. Era întuneric afară şi Esther remarcase că cel puţin jumătate din corpurile de iluminat stradale pe lângă care treceau erau din cele vechi, pe gaz. Lui Sloane i se păru că odată cu răspândirea magiei venise şi o atracţie profundă pentru trecut, dar nu ştia sigur ce anume avea de-a face una cu alta. Poate că era senzaţia de platou de filmare pe care ţi-o dădea Tankard, căci toate poveştile lor cu magie se desfăşurau în lumi fantastice din vechime sau în ere atât de îndepărtate în trecut, ca actele magice erau asociate cu vechi zei şi demoni, aşa că trebuiau să caute în urmă ca să-şi dea seama cum funcţiona magia.

Esther îşi petrecu braţul pe după al lui Sloane.

— Deci Mox ăla…

— Ştiu la ce te gândeşti. Şi eşti cam băgăreaţă.

— Nu voiam decât să spun că, dacă vrei o aventură cu masculul ăla tare de călugăriţă ca să-ţi revii, nu trebuie să te ascunzi de mine. Atâta tot.

— Bine de ştiut.

— De Matt m-aş ascunde, totuşi.

— Evident.

Esther îşi lăsă capul într-o parte şi ridică privirea la Sloane de parcă încerca să-şi amintească titlul unui cântec.

— Pari să te simţi mai bine aici, zise ea.

— Mai bine? făcu Sloane, râzând. Spune-i-o şi lui Evan Kowalczyk!

— N-am zis că eşti normală, ci doar… mai bine. Mai calmă.

— Păi, replică Sloane, ştiu cum s-o fac. Să mă lupt cu răul cel mare, să mă feresc de bătăuşii guvernamentali. Acelaşi scenariu, alt film.

Esther dădu aprobator din cap. Se înecă un pic când răspunse:

— Nu *vreau* s-o mai fac o dată.

Edda şi Kyros îşi terminaseră cântecul, unul pe care trebuiseră să-l înveţe în perioada de instrucţie în armată, după câte se părea. Stăteau sub copertina viu colorată a hotelului, discutând cu un bărbat în uniformă şi fluier în gură.

— Şi dacă mor aici? întrebă Esther cu voce guturală. Şi dacă moare mama acasă fără ca măcar să ştie…

Sloane nu suportă să audă şi restul. O cunoscuse pe mama ei când erau amândouă adolescente şi faţa lui Esther încă mai era rotundă ca o farfurie întinsă. Mama sa fusese caldă, dar cumva distantă, ca şi cum ar fi trăit în două lumi în acelaşi timp şi fiecare îi răpea atenţia de la cealaltă. Apoi, după nişte ani, după diagnostic, fusese jumătate din cât era, cu capul înfăşurat într-o eşarfă şi în continuare zâmbitoare.

Niciunul dintre părinţii lor nu era părinte de vis. Fiecare dintre ei îşi dăduse copilul. Dintre toţi însă, mama lui Esther era poate cea mai apropiată de copilul ei, agitându-se din cauza taliei din ce în ce mai subţiri a fiicei ei şi vârându-le pe gât biscuiţi şi ceai chiar şi când era acasă la altcineva.

Sloane o strânse tare de mână pe Esther, sperând ca presiunea s-o liniştească. Nu se pricepea la consolatul oamenilor, asta fusese treaba lui Albie.

— Mama ta ştie tot ce trebuie să ştie, zise. Faptul că fiica ei a salvat lumea. Şi c-o iubeşte.

Esther dădu din cap.

— OK, replică ea înghiţind în sec. Da.

Un taxi trase lângă marginea trotuarului. Se îngrămădiră cu toţii în el, făcând linişte pe drumul spre Cămilă. Sloane se uită pe geam, dar nu văzu nimic din locurile prin care trecură. Nu se putu gândi decât la cum tot ce se întâmpla în acel moment – inclusiv faptul ca fuseseră traşi într-un univers paralel – avea să fie După Albie. Ca o eră nouă. Sloane DA.

Unele lucruri îţi despică viaţa în două.

STRICT SECRET

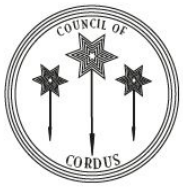

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: Directorul Proiectului „Delphi”
DE LA: Căpitanul Kyros Stasiak, Forţele de Protecţie ale Cordusului
SUBIECT: Elsberry, MO

Domnule director,

Vă înţeleg punctul de vedere despre incidentul distrugător din Elsberry, MO; la început îl împărtăşeam şi eu. Totuşi, după ce am intervievat zeci de persoane şi am observat eu însumi consecinţele, doresc să vă asigur că relatările nu au fost nici închipuiri, nici exagerări. Martorii au observat, într-adevăr, o siluetă care se potriveşte descrierii bărbatului pe care l-a văzut Merlin la locul masacrului primei Armate a Pâlpâirii; acesta era urmat de un grup de soldaţi care păreau să fie cadavre reanimate. Rămâne de văzut dacă a fost ceva supranatural în cazul presupuselor cadavre, dar descrierile concordă, sunt precise şi demne de încredere.

Lucrăm la repararea primăriei, care a fost rasă de pe faţa pământului, şi le-am oferit despăgubiri modeste familiilor celor morţi pentru a acoperi cheltuielile de înmormântare. Numai că am prefera mai degrabă să le oferim o explicaţie pentru modul în care le-au murit cei dragi şi cine i-a ucis. Au început să-l numească „Resurecţionistul”. Să sperăm că poate reţinut până să-i rămână aşa porecla.

Cu stimă,
Căpitanul Kyros Stasiak,
Forţele de Protecţie ale Cordusului

STRICT SECRET

STRICT SECRET

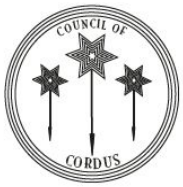

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: Directorul Proiectului „Delphi”
DE LA: Căpitanul Kyros Stasiak, Forţele de Protecţie ale Cordusului
SUBIECT: RE: Elsberry, MO

Domnule director,

Acum două zile ni s-a raportat că a avut loc o perturbare la Cimitirul Roe’s Hill din North Side din Chicago. Conform relatărilor, eu fost dislocate cantităţi mari de pământ într-o manieră aparent magică, expunând nenumărate morminte elementelor. Cazul a fost blocat la nivelul organelor locale (nemagice) de aplicare a legii vreme de câteva luni înainte ca acestea să-şi dea seama că fusese implicată magia şi să ni-l transfere nouă. Am trimis un ofiţer să investigheze incidentul. Ceea ce am descoperit este că zeci de morminte au fost săpate, sicriele deschise şi cadavrele din ele furate. Investigaţiile ulterioare au dat la iveală faptul că toate cadavrele mai sus menţionate aparţineau soldaţilor primei Armate a Pâlpâirii. Nu pot decât să fac o legătură între ultimul atac al Resurecţionistului la Peoria, Illinois, unde a fost văzut iar cu o mică armată de ceva descris drept cadavre reanimate (mai precis piele putrezită, oase dezgolite, unghii ca nişte gheare, unii care-şi ţineau propriile membre tăiate) şi acest incident. Sicriele au fost dezgropate la aproximativ aceeaşi oră la care s-a produs primul atac al Resurecţionistului. Îndrăznesc să afirm că, probabil, Resurecţionistul a pus în practică cine ştie ce lucrare magică bolnavă

pe care noi nu o înţelegem în prezent: a reuşit să scoale din morţi o armată.

Cred că veţi găsi şi dumneavoastră situaţia la fel de îngrijorătoare ca mine. Scuzaţi-mi limbajul, dar ce fel de nenorocit pervers masacrează o armată şi apoi o scoală din morţi ca să-i doboare fostul conducător?

Mi-aş dori să fi avut veşti mai bune.

Cu stimă,
Căpitanul Kyros Stasiak,
Forţele de Protecţie ale Cordusului

STRICT SECRET

24

PRIMA DATA ÎL VĂZUSE PE MATT la Fermă, cum numeau ei clădirea în care se pregătiseră să-l înfrângă pe Întunecat. Acesta se ţinea de lanţul leagănului de pe verandă, deşirat şi cu părul în şuviţe nepieptănate scurte. Îi spusese că are un nume ciudat şi o întrebase cum de se pricopsise cu el. Când îi zisese că ea şi fratele ei primiseră numele după personaje din filmul *Ferris Bueller's Day Off,* râsese şi zâmbetul lui fusese atât de larg, că-l plăcuse imediat.

Matt cel care stătea pe hol ţinându-se de cadrul uşii avea ceva ce-i aducea aminte de adolescentul pe care-l cunoscuse. Numai că el încetase să mai zâmbească cu mult timp în urmă. Cu mult timp înainte să iasă împreună.

Cu siguranţă nu zâmbea în acel moment.

— Frumos bilet! zise el ridicând bucăţica de hârtie pe care i-o vârâse Sloane pe sub uşă înainte să plece.

Matt,

Ne ducem să-l cunoaştem pe Bert cel Alternativ. Pur şi simplu trebuie să ştim. Luăm supraveghetori cu noi, aşa că nu-ţi face griji!

Slo şi Essy

O mototoli şi i-o aruncă la picioare. Hârtia se lovi de fluierele picioarelor ei şi se opri lângă perete.

— Păi, de data asta, ţi-am spus unde mă duc, îi zise Sloane cu răceală.

— Nu asta era problema. Ar trebui să fim o echipă, Sloane.

— Tu nu vrei o *echipă.* Vrei supunere.

Matt tresări ca şi cum l-ar fi pocnit şi se dădu înapoi. Sloane simţi o undă de regret. Era însă sătulă să se stăpânească de fiecare dată când voia să facă ceva, să zică ceva, să se ducă undeva. Nu doar aici pe Genetrix, ci oriunde. Matt era om de treabă,

dar dezaprobarea lui era paternalistă şi, în cel mai rău caz, opresivă.

— Uau, fără de-astea! zise Esther înainte să apuce să răspundă Matt.

Se băgă între ei întinzând o mână spre Sloane şi una spre Matt.

— Nu că m-ar fi târât Sloane după ea, Matt. Am fost de acord că ne-ar prinde bine şi ştiam că tu n-o să vrei să vii…

— Nu, tu ştiai că dacă-mi spui înainte să plecaţi, o să mă cert cu voi, replică el cu o căutătură furioasă. Nu puteţi să faceţi ceva pe la spatele meu doar pentru că ştiţi că nu-s de acord cu voi! V-am făcut eu aşa ceva vreuneia dintre voi?

— Ei bine, poate dac-ai fi vrut să *faci* ceva…

— Sloane, taci din gură! se răsti Esther. Nu mai fi dracului aşa copilăroasă!

Sloane se aprinse la faţă. Esther o ciupi de nas ca şi cum ar fi vrut să alunge încordarea. Tot uita cât de obosită arătase Esther când se trăsese afară din râu. Pe Sloane n-o aştepta nimic pe Pământ în afară de chestii cunoscute şi un apartament din care trebuia să se mute. Pe Esther însă o aştepta un părinte muribund. Fiecare clipa pe care o petrecea în acest loc era prea mult pentru ea.

— Un argument corect, îi zise Esther lui Matt. Aşa-i, Sloane?

— Nu-i nevoie să faci presiuni asupra ei ca să fie de acord cu tine, spuse Matt.

— Nu face, se sforţă Sloane să zică. E un argument corect. Scuze!

Esther oftă evident uşurată şi-şi aruncă unul din pantofi din picior suficient de departe cât să ajungă în dormitorul pe care-l revendicase. Celălalt i se alătură nu peste multă vreme, şi rămase fără tocuri, cu rujul roz dus pe oriunde în afară de conturul gurii şi fardul de ochi întins sub genele de jos. Essy cea celebră pe Insta! dispăruse.

— OK, făcu Matt. Cum a fost?

— Un nesuferit, replică Sloane.

— Ba nu, zise Esther. A fost un poştaş cu nevastă moartă. Niciun interes să lucreze pentru guvern ori magie.

— Deci *nu semăna* cu Bert, spuse Matt cu o expresie triumfătoare. I-am zis lui Esther mai devreme că doar pentru că cineva are aceleaşi gene ca omologul lui paralel…

— Ba semăna mult cu Bert.

Sloane îşi încrucişă braţele şi se rezemă de perete.

— Asculta Neil Young. Avea toate cele trei cărţi despre obiecte magice legendare. Vorbea ca Bert, lăcrima ca Bert, avea şi nenorociţii de pitici de grădină în curtea din faţă. *Era* Bert, dar răspândirea magiei l-a abătut de la drum.

— Cum de s-a putut să-l abată de la drum răspândirea magiei? Bert era fascinat de magie, zise Matt. I-ar fi plăcut la nebunie să se răspândească.

— Nu, Bert era fascinat de *mister,* replica Sloane. Îi plăcea să ştie lucruri pe care nu le mai ştia nimeni şi să afle că miturile erau reale, aşa că, odată ce magia a devenit o chestie cunoscută pe care o puteai controla cu tehnologie şi frecvenţe, şi-a pierdut interesul.

Îşi aţinti privirea spre pantofii ei plini de praf, pământ şi apă din bălţi.

— A fost suficient de similar că m-am pierdut un pic cu firea. A fost suficient de similar c-am crezut că-i posibil – poate şi probabil – ca Resurecţionistul să fie versiunea alternativă a Întunecatului.

— Întunecatul nostru se folosea de magia despre care Pământul nu credea că există, spuse Matt. Presupun că e logic că, într-o lume în care se ştie pe scară largă că magia există, ar cerceta mai amănunţit ceea ce e posibil, cum ar fi să readuci o armată la viaţă.

Sloane încuviinţă din cap.

— Adică, dacă un om normal ar şti cum să readucă pe cineva la viaţă, nu şi-ar strânge o armată naibii. I-ar readuce la viaţă pe cei dragi, rude, prieteni, zise Esther.

Sloane se gândi la Cameron la piscina de cartier, la cum o învăţase el să sară cu spatele în apă. Erau atâtea lucruri pe care nu i le spusese! Lucruri pe care ar fi putut să i le spună dacă s-ar fi prins cum să scoale oamenii din morţi.

Glasul lui Esther sună încordat când continuă, ca şi cum s-ar fi gândit la propriul ei tată, răpus de Întunecat, şi la mama ei, care n-avea s-o mai ducă mult:

— Numai că Întunecatul nu era… nu este normal.

— Vestea bună, mă rog, puţin mai bună decât aia oribilă, zise Sloane, e că îl cunoaştem un pic pe Întunecat. Aşa că nu dăm piept cu un duşman complet necunoscut. Cum ai spus şi tu, Matt, acum două zile, am mai făcut aşa ceva.

Îşi cerea astfel mai bine scuze decât o făcuse mai devreme cumva; recunoştea că el avusese dreptate să găsească speranţă în ideea că deja trecuseră prin aşa ceva. Îşi amintea, numai că nu simţea acest lucru ca pe o amintire, nu chiar. Îl simţea ca pe o transformare în ceva ce fusese deja. O Sloane redusă, cioplită, la elementele esenţiale. Fălci încleştate, cap limpede şi un singur scop: sfârşitul Întunecatului.

— Ştiu că urăşti sifoanele, Slo, dar trebuie să te străduieşti în continuare, zise Matt. Toţi trebuie. Să învăţăm să utilizăm magia e următorul pas pentru noi aici, pentru ca e cea mai bună armă pe care-o avem.

— Nicicând nu mi-am închipuit c-am să-mi doresc să mai fi avut Acul blocat în mână, zise Sloane. Încep s-o fac însă.

În săptămâna următoare, Sloane ajunse să dispreţuiască sifonul. Îi ura greutatea, răceala, senzaţia de coarde care-l strângeau pe încheieturile degetelor ei. Era inutil şi inert pe mână, indiferent de ce lucrare încerca. Cyrielle renunţase la respiraţia magică şi încercase s-o înveţe vreo şase lucrări mici, care avuseseră fiecare acelaşi rezultat: nimic. Resurecţionistul era doar un spectru, o legendă, dar

sifonul era un inamic pe care-l putea vedea şi atinge.

Ceilalţi se deprindeau cu ale lor fără mare dificultate. Matt dădea dovadă de iscusinţă la mutatul obiectelor fără să le atingă. Esther fusese neîndemânatică cu toate sifoanele pentru încheietura mâinii, dar Cyrielle avusese o idee genială şi-i adusese un sifon pentru gât, aşa că acum putea imita vocea oricui când dorea.

În fiecare dimineaţă, Sloane se gândea să zdrobească sifonul cu una din cărţile de lângă pat. Singurul lucru care-o oprea era frica de Resurecţionist şi gândul la Secătuire.

Se gândi şi să se întoarcă la Tankard să-l vadă iar pe Mox, dar se hotărî să nu. În schimb, găsi alte modalităţi de a-şi ocupa timpul. Îl luă pe Kyros la alergat pe malul lacului în ciuda aerului geros. Citi stiva de cărţi găsite în cameră. Reuşise chiar şi s-o târâie pe Esther la Institutul de Artă, unde exista acum o aripă întreagă dedicată lucrărilor magice de artă. Rătăcise ore în şir printr-o expoziţie de fotografii care se transformau în scene tridimensionale când te apropiai, ca să te facă să te simţi ca şi cum te-ai fi plimbat prin ele. Începea să-i înţeleagă pe irealişti: cum puteai să ai încredere în realitate, când realitatea era atât de uşor de manipulat?

Singura parte bună în toată frustrarea provocată de sifon era faptul că toată treaba era extrem de obositoare. Somnul greu o proteja de cele mai rele coşmaruri, deşi nimic n-o putea feri întru totul de ele. Cel mai des îl visa pe Albie, cum alerga după el pe străzile goale sau pe scări în jos. Într-un vis foarte real, acesta fugise printre maşinile de pe autostrada interstatală şi fusese zdrobit între două camioane care se îndreptau unul spre celălalt. Locul respectiv izbucnise în flăcări.

Când se trezea din asemenea vise, Sloane renunţa să se mai culce la loc şi încerca să se liniştească citind. Adunaseră toţi trei toate cărţile lăsate în camerele lor şi făcuseră o grămadă din ele pe hol,

creând o mică bibliotecă. Sloane păstrase *Manifestarea vrerilor imposibile: O nouă teorie a magiei,* dar mai luase şi o culegere de poezii din camera lui Matt şi un volum de istorie din cea a lui Esther.

Cartea de istorie acoperea perioada de după sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, înfiinţarea Cortinei de Fier şi un Război Rece pe care-l recunoştea şi nu-l recunoştea. Aşteptă să apară momentul tehnologiei sateliţilor, al Cursei Spaţiului, dar aceasta nu veni; în locul ei, apăru tehnologie de scufundat la şi mai mare adâncime, de auzit şi mai departe pe canalul SOFAR – acel nivel din ocean la care sunetul se propagă cu cea mai mare viteză –, de plasat hidrofoane mai adânc în ocean fără ca acestea să-şi piardă eficacitatea. Toate avuseseră ca rezultat, desigur, Incidentul *Tenebris,* un accident provocat de testarea unei rachete subacvatice, care răspândise magia în lume.

Sloane stătea în hol într-o dimineaţă, cu cartea în poală şi cana de cafea pe jumătate goală lângă ea, când auzi un clinchet uşor, sunetul liftului care sosea. Din el ieşi Nero, cu mâinile în buzunare şi unul din degetele mari acoperit de metalul cromat al sifonului său. Avea părul pieptănat pe spate, dând la iveală riduri pe care nu i le observase mai înainte. Se întrebă pentru prima oară câţi ani are.

— Da? zise ea când el se apropie.

— Am fost alertat c-ai hoinărit pe hol în fiecare seară săptămâna asta, îi zise Nero. În cele din urmă, am venit să văd dacă nu umbli în somn.

— Deci, indiferent ce alarmă magică ai pus, e pusă pe camera mea, zise Sloane. Te uiţi la mine cum dorm, maestrul urâcioşilor?

— Maestrul ce?

Nero se lăsă pe vine lângă ea, cu coatele pe genunchi.

— Nu, nu mă uit la tine cum dormi. Pur şi simplu sunt avertizat că cineva a ieşit din spaţiul de locuit.

— Am insomnie.

— Mereu?

— De când mi-a fost ucis fratele de un suveran al răului care distrugea lumea. De regulă iau medicamente, dar mi le-am lăsat acasă.

Nero îndreptă capul spre ea.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap că facem şi noi medicamente pe Genetrix?

Sloane scoase un hohot scurt de râs.

— Presupun că nu. Aveţi benzodiazepină?

— Cum ar fi Valium[14]?

— Bănuiesc c-ar merge.

— Am să cer un pic pentru tine. Ştiu ce frustrant e să nu poţi să dormi suficient de obicei.

Sloane nu-şi dăduse seama că avea să fie atât de simplu.

— Păi… Mulţumesc!

— Pentru puţin.

Nero împinse uşor cartea ei ca să vadă ce era pe copertă. O schiţă a balenei de care pomenise Kyros, plutind în derivă printre nori deasupra Challenger Deep.

— Istorie, zise Nero. Presupun că ţi-e mai uşor să adormi cu ea.

— Nu-ţi place istoria?

— Nu tocmai, nu, zise el ridicând din umeri. La scară mare – naşterea lumii, primele organisme vii, începuturile omenirii –, poate. Detaliile despre păruielile dintre ţări – „Ăsta-i teritoriul meu!” „Nu, i-al meu!” „Hai să ne omorâm între noi pentru el!” –, nu. Nu mă interesează.

— Fără micile păruieli, n-aţi avea magie, replică Sloane. N-ar fi existat o rachetă balistică trasă accidental în Groapa Marianelor.

— Şi magia de dragul magiei e un lucru aşa de bun?

— Nu, zise Sloane. Dar… Nu-ţi place magia? Doar lucrezi aici, la urma urmei.

— Uneori îmi place. Mi-a oferit o cunoaştere a universului dincolo de orice ar fi visat strămoşii mei. Cunoaşterea însă nu e niciodată suficientă să prevină catastrofa, din câte se pare.

— Nu-i răspunderea ta să previi toate lucrurile rele.

— Numai unele. Ştiu, replică el cu un zâmbet slab. Port însă greutatea lor.

Se întrebă dacă se gândea la sora lui, momită în ghearele Resurecţionistului. Oroarea morţii ei, cadavrul suspendat deasupra Cămilei, rigid şi rece. Uneori Sloane se gândea la Cameron astfel, la cum zăcea mort în sicriu, dat cu pudră de antreprenorul de pompe funebre astfel încât arăta ca şi cum ar fi fost de plastic, ca o păpuşă. Era mică atunci când el se alăturase luptei împotriva Întunecatului. Prea mică să-l poată opri, probabil, dar nici măcar nu încercase.

— Înţeleg, cred, zise ea.

— N-am vrut să-ţi întrerup lectura cu atitudinea mea morocănoasă, spuse Nero. Aud c-ai făcut eforturi considerabile cu sifonul.

— Care n-au dat roade.

Nero aprobă din cap.

— Există o carte care te poate ajuta să înţelegi mai multe despre teoria magică. Se intitulează *Manifestarea vrerilor…*

— *…imposibile.* Da, am citit-o pe-aia.

Poate că-şi închipuia, dar crezu că Nero se arătase un pic impresionat.

— Magia-i o chestiune de dorinţă, nu doar intenţie etc., etc. Nu prea m-a ajutat, nu poţi să te determini să *vrei* ceva.

Nero lasă iar capul într-o parte.

— Oare?

Nu mai luase în calcul asta. Îşi trăise jumătate din viaţă dorindu-şi un singur lucru, să salveze lumea, şi cealaltă jumătate dorindu-şi să fie lăsată în pace, ceea ce era aproape la fel cu a nu-ţi dori absolut nimic. Nu ştia cum e să-ţi doreşti ceva între cele două extreme. Nu era sigură că era în stare de aşa ceva.

— Ştiu şi eu… zise ea.

— Păi asta-i întrebarea centrală, spuse Nero. N-ai să fii niciodată în stare să execuţi magie dacă nu

găseşti o cale s-o vrei.

Se ridică în picioare cu un geamăt, în scârţâit de genunchi.

— Mă tem că-s un pic cam bătrân ca să mai stau pe podea. Am să discut cu un doctor despre medicamentul tău odată ce se trezeşte lumea.

— Mersi din nou!

Nero o porni pe coridor, fredonând.

25

SLOANE SE OPRI LA COLŢ şi ridică privirea, străduindu-se să vadă turla ca un tirbuşon a celei mai înalte clădiri din Chicago de pe Genetrix, Turnul Warner. Era construit cu două feţe, una netedă, alta ondulată. Fusese făcut, conform lui Cyrielle, „fără magie, dar influenţat totuşi de şcoala irealistă”.

Dacă ar fi crezut în suflete, ar fi sperat să existe al lui Cameron pe Genetrix, ar fi sperat ca el să fie un arhitect care construieşte case ce sfidează logica şi raţiunea. Numai că nu credea.

Uneori mai spera oricum.

Cyrielle mergea cu Matt în faţa grupului. Esther o învăţa pe Edda şi pe al treilea însoţitor al lor, Perun, cum să spună ceva în coreeană. Kyros o văzu pe Sloane zăbovind lângă Turnul Warner şi rămase în urmă ca s-o aştepte, cu mâinile în buzunarele hainei.

— Ai avut vreun pic de noroc azi? întrebă el.

— În ceea ce mă priveşte, sifonul meu e realmente un prespapier scump, răspunse Sloane, apoi aruncă o privire fugară peste umăr, sigură că auzise ceva bâzâind. Numai că strada de la spatele ei era goală.

Kyros zâmbi neînduplecat.

— Măcar ştii că *poţi* să faci ceva. Unii n-au deloc abilitatea asta.

— Şi ce fac? întrebă Sloane alergând un pic ca să-l prindă din urmă.

Străzile erau pline de maşini, unele la fel de demodate ca taxiul pe care-l luase cu Esther şi unele care arătau a bule pe roţi.

— Se mută în oraşe-refugiu?

— Ah, deci ştii de astea?

— Mox, pricepi tu, barmanul cu care m-am împrietenit, a zis că era dintr-un asemenea oraş.

Îl evitase pe Mox de când cu acea conversaţie, sesizând ca făcuse o greşeală critică, dar neînţelegând ce anume. Nu-i trecuse prin minte c-ar

fi putut să-l întrebe, pur şi simplu, pe Kyros ce greşise.

— A zis că a fost nevoit să înveţe să nu distrugă lucruri cu magia când era copil, aşa că s-a mutat aici.

Kyros ridică din sprâncene.

— Ah!

— Nu înţeleg, zise Sloane. Părea să se aştepte să reacţionez într-un anume fel şi eu… n-am făcut-o. De-aia nu m-am mai întors.

— O decizie înţeleaptă, probabil. Se întâmplă destul de rar să existe copii care nu-şi pot controla magia. Dacă ar fi ceva mai des întâlnit, s-ar putea să nu avem deloc nevoie de sifoane să canalizăm magia. Pe puţinii copii talentaţi i-au chemat când îl căutau pe Alesul de pe Genetrix. În caz că n-ai reacţionat la informaţia aceea, ăsta e un semn că nu eşti de prin partea locului.

— N-ar bănui adevărul totuşi, nu? întrebă ea.

Simţi o presiune ciudată de o parte şi de alta a capului, la fel ca atunci când plonja spre fundul unei piscine.

— Puţin probabil, răspunse Kyros. Pe aici oamenii ştiu că există şi alte dimensiuni, dar nu şi că sunt accesibile.

Sloane îşi apăsa degetele pe tâmple. Presiunea tot nu dispăruse.

— Ce e? întreba Kyros punându-i cu blândeţe o mână pe umăr.

— Nu ştiu. Pur şi simplu simt că-i ceva *în neregulă.*

Moment în care explodă ceva în urma lor.

Începutul Secătuirii veni brusc. O schimbare de presiune şi apoi, într-o clipită, o tornadă. Un zid de moloz opac de la stradă până la cer. Numai că nu era vânt, era altceva, bice de energie care târau tot ce le stătea în cale spre centrul pâlniei, iar pe măsură ce se îndreptau către acel punct – miezul forţei distrugătoare – oamenii se făceau bucăţi, disecaţi de vii de magie. Uneori chiar prea repede ca

să apuce trupul să-şi dea seama şi să moară, aşa că ultimele clipe ale unui om erau petrecute sub formă de porţiuni.

Prima oară când se apropiase de o Secătuire, Sloane se întorsese cu spatele şi o rupsese la fugă. Toţi, de fapt. Nu existau gânduri de vitejie când venea Secătuirea. Nu existau deloc gânduri, doar supravieţuire. Luase în calcul să fugă de ACIS, din ţară şi de Întunecat. Numai că profeţia o legase de el, iar când propria-i onoare o trădase, acest lucru o ţinuse angajată la ACIS. Dacă fugea de Întunecat, acesta avea s-o găsească, pentru că ea era Aleasă.

Ca atare, fiindcă scăparea nu era posibilă, Sloane învăţase să nu se întoarcă cu spatele şi s-o rupă la fugă.

Se aplecă şi trecu pe sub mâna întinsă a lui Kyros şi o prinse pe Esther de braţ chiar deasupra cotului. Braţul lui Esther se răsuci când aceasta o prinse pe Sloane în acelaşi loc, legându-le una de alta. Cyrielle ţipa, cu părul într-o parte, pelerina trasă în spate şi insigna de aur de mărimea unei mandarine venindu-i la gât.

— Retragerea! Trei grupuri! strigă Matt. Perun şi Cyrielle! Sloane, Esther şi Kyros! Eu şi cu Edda! Sloane, eşti acolo?

Întrebarea îi provocă durere în piept. Dădu din cap că da. Era o procedură familiară: să nu te duci niciodată în apropierea unei Secătuiri cu mai mulţi oameni decât numărul de arme pe care-l ai. Nu te grăbi la luptă, trăieşte ca să lupţi iar. Principii pe care şi le lucrase în muşchi, şi le întipărise în creier.

— Ochii deschişi! Ne întâlnim la Cămilă.

Matt aruncă o privire înnebunită peste umăr când grupul se împărţi în trei. Sloane nu se putea gândi la el, nu se putea gândi la nimic în afară de şuvoiul de beton, oţel, carne şi pământ din faţa lor.

Schimbă priza pe braţul lui Esther când trecu în faţă. Se aplecă mult, împotrivindu-se puterii care încerca s-o proiecteze înapoi. Învăţase cum te simţeai în timpul unei Secătuiri, cum te împingea înapoi înainte să te tragă spre ea, cum avea să scape

de presiunea din cap când se apropia prea tare, cum mirosea a ozon şi praf la început, apoi a pământ reavăn şi sânge. Se uită în urmă să vadă ce mai face Kyros, care stătea cu sifonul întins şi degetele răsfirate.

„Ochii deschişi!” Singurul lucru pe care-l ştiuseră despre Secătuire înainte să dea piept cu ea era că Întunecatul fusese zărit la fiecare, ceea ce însemna că trebuia să fie prezent ca să le controleze. Chiar dacă era o fiinţă cu o mare putere magică, totuşi era şi el om. Acolo unde dădea greş magia lor, se gândiseră ei, aveau să se descurce cuţitele şi gloanţele. Dacă-l căutau, poate că-l puteau găsi. Poate că-l puteau ucide.

Sloane dădu colţul şi o rupse la fugă pe o alee spre pâlnie. Sub ochii ei, Secătuirea inhala un val enorm de apă din Lacul Michigan şi-l împrăştie. O parte din apă scăpă din împingerea Secătuirii, fiind împroşcată în jur şi udând strada, zidurile de cărămidă ale clădirilor care se nu se făcuseră încă fărâme şi obrajii lui Sloane. Făcu un pas în plus şi se trezi trasă de picioare şi braţe de magnetismul Secătuirii; se dădu brusc înapoi, împingând-o pe Ester în spate.

— Stânga! strigă ea.

De-abia se auzea de răgetul magiei şi puterii, ţipetele celor prinşi de Secătuire, sunetele alarmelor de la maşini şi vaietul sirenelor. O smuci pe Esther într-o parte, înapoi spre stradă, iar Kyros se ţinu împleticit după ele. Tot nu vedea centrul Secătuirii, unde se afla probabil Resurecţionistul, ţinut pe loc de propria magie. El avea să fie ochiul furtunii şi, ca să-l găsească, ca să-l ucidă, avea să aibă nevoie să meargă undeva la loc deschis. Unul dintre drumurile mai late, unde putea să vadă mai departe, fără vreun obstacol în cale.

Clark, Wells, Franklin, Wacker, îşi zise. Ultimul indicator stradal pe care-l văzuse fusese smuls din suportul său, dar Turnul Warner fusese pe Franklin, deci era la doar o stradă spre nord de Wacker Drive. Era calea mai inteligentă de urmat fie că-l vedea pe

Resurecţionist, fie că nu, căci străzile mici erau aglomerate şi greu de parcurs.

Se aplecă mult în faţă şi o luă la fugă, cu Esther în urma ei. Aerul era încărcat de praf; îşi trase gulerul cămăşii peste gură şi nas ca să nu-l inspire. Trotuarele erau acum pline de oameni care fugeau de Secătuire, cu grimase de groază şi dâre de lacrimi pe feţele murdare de funingine. Mulţimea era prea compactă ca să poată trece prin ea, aşa că îşi conduse grupul în mijlocul străzii, unde se aflau maşinile abandonate. Se căţără pe două taxiuri care se zdrobiseră bot în bot şi făcu un pas în lateral pe spatele unui autobuz a cărui parte din faţă se ciocnise de o clădire de cărămidă. Scaunele din interior erau toate goale, iar pe podea zăceau abandonate poşete şi genţi diplomat.

— Slo! strigă Esther între reprize de tuse.

— Wacker! îi răspunse Sloane, aproape râzând[15] la auzul cuvântului, fără să vrea.

I se lipise cămaşa de spate, udă leoarcă de transpiraţie, şi simţi cum o ustură picioarele când se urcă pe altă maşină. Când păşi pe capotă, văzu că şoferul era încă la volan şi-i curgeau bule de sânge din gură. Rămase locului o clipă, uitându-se la el. Pieptul bărbatului nu se mişca.

Mai departe!

Sări de pe maşină şi se pomeni la intersecţia dintre Monroe şi Wacker. Wacker Drive, şoseaua cu două niveluri care deruta oraşul Chicago cu nivelul ei superior şi cel inferior. În acel loc era lată, cu zid despărţitor cu spaţiu verde în mijloc şi încadrată de clădiri înalte, titani de sticlă şi oţel. În spatele ei se află cornul spiralat al Turnului Warner şi cei doi colţi ai Turnului Sears, iar în faţă, Secătuirea. Aşa cum se uita ea, o femeie cu numai un pantof în picioare, care se îndepărta şontâcăind de intrarea unei clădiri, păşi prea aproape de atracţia inexorabilă a forţei Secătuirii. Un bici de energie o întoarse cu susul în jos şi o trase, ţipând, spre zidul cenuşiu al nimicirii.

De toţi oamenii, maşinile, copacii dezrădăcinaţi şi cărămizile masive de beton se îndepărta însă o siluetă.

Greutatea inevitabilului se aşeză pe umerii lui Sloane. Frigul îi urcă pe şiră. Prin norul de praf şi pământ văzu o faţă placată cu sifoane de metal pe la ale căror îmbinări se vedeau doar nişte dungi subţiri de piele palidă. Mâinile care atârnau grele de o parte şi de alta erau şi ele acoperite de plăci de metal, la fel ca şi partea de gât pe care o putea ea vedea deasupra gulerului înalt al veşmintelor lui. Părul îi era acoperit de o glugă, iar trupul, învăluit în grosul materialului.

Resurecţionistul.

— Retragerea! strigă Esther răguşită.

Sloane însă nu se putu mişca. Dacă ipoteza pe care le-o propusese lui Esther şi lui Matt după vizita la Evan Kowalczyk – cum că Resurecţionistul e versiunea paralelă a Întunecatului – era corectă, atunci acesta era omul pentru a cărui ucidere îşi dedicase viaţa. Acesta era omul care îi frânsese meticulos trupul lui Albie. Bărbatul care-i pusese sufletul lui Sloane la încercare.

„E o alegere simplă, draga mea.”

— Sloane!

Era desculţă, în casa Întunecatului. Îi luase ghetele.

Trebuia să găsească ceva greu sau ascuţit. Văzu o piatră cât pumnul ei de mare, o cutie turtită de suc, iar în ghiveciul de pe mijlocul şoselei un drug de metal vechi, din genul celor folosite pentru indicatoarele rutiere. Îl luă în mână. Se cojea şi îi lăsa rugină în palmă. Lung de vreo şaizeci de centimetri. Trebuia să se apropie mai mult. Trebuia să-i ardă una zdravănă în cap, doar ca să-l ameţească şi să poată fugi…

Nu putea să respire. Bărbatul venea spre ea, păşind încrezător. Cu mâna ridicată, ca în semn de salut. Capul pe-o parte ca al unei păsări.

Era desculţă, în casa Întunecatului, şi Albie ţipa.

— Sloane!

Sloane ţipă şi ţâşni înainte, ţinând drugul de metal cum îşi ţine jucătorul de baseball bâta. Îşi luă avânt, cu toată greutatea ei, şi aşteptă pocnetul, senzaţia de metal pe metal…

Numai că tot ce auzi fu o notă joasă, ca de tinichea, venind dinspre masca de pe faţa Resurecţionistului. Acesta flutură din degete, ca şi cum ar fi concediat-o, iar drugul explodă într-un nor care-i acoperi palmele cu praf argintiu. Apoi mâna i se ridică, strângându-se în pumn – şi-l aminti pe Kyros spunându-i care era metoda preferată de execuţie a Resurecţionistului, comprimatul plămânilor care nu se mai umflau la loc…

O lovi ceva greu dintr-o parte, proiectând-o cu capul înspre zidul despărţitor al şoselei. Văzu pământ între palme şi se folosi de impuls ca să se salte peste ghiveci spre strada de cealaltă parte a acestuia. Înainte să plonjeze pe o alee, se uită peste umăr. Kyros îi luase locul pe stradă, cu mâna cu sifonul întinsă şi aerul vălurind în faţa lui când scoase un fluierat ascuţit şi înalt. Resurecţionistul însă şuieră prin mască, forţând bariera să iasă din locul ei şi dând-o la o parte, şi-şi încleşta pumnul.

Kyros se sufocă şi căzu.

— Es… es! încercă Sloane să strige, dar se simţi de parcă avea nisip în gât. Esther era pe stradă, aplecată deasupra trupului lui Kyros.

Sloane se întoarse cu un ţipăt sugrumat, dar Resurecţionistul deja se îndepărtase de Kyros şi Esther şi venea spre *ea.*

Dacă învăţase ceva din ziua cât fusese prizonieră, acel ceva fusese că ea era singura momeală pe care n-ar fi pregetat el s-o muşte. Lucrurile păreau să stea la fel şi în cazul Resurecţionistului.

Se sforţă să pună un picior în spate, apoi pe celălalt. Păşi în urmă peste pantofi cu toc abandonaţi. O geantă diplomat se deschisese în cădere şi hârtiile din ea se vărsaseră pe stradă. Un hotdog acoperit de condimente pe jumătate mâncat, încă în ambalajul lui. Se dădu şi mai mult în spate,

asigurându-se că Resurecţionistul se îndrepta spre ea şi se îndepărta de Esther şi de Kyros…

Kyros care probabil era mort.

Mai făcu un pas în spate şi intră în ceva solid. Se întoarse şi văzu: un om. Numai că pielea verde i se cojise de pe bărbie, dând la iveală o bucata albă de os şi dinţii încleştaţi. Se uită la o limbă care se strecura printre ei lingând buzele palide şi vineţii.

Nu era om.

— Asta-i?

O voce ca un scrâşnet metalic.

— Da.

Răspunsul veni de la depărtare cu acelaşi sunet de tinichea ca nota pe care o scosese Resurecţionistul când prefăcuse oţelul în praf.

Mortăciunea se mişcă repede, apăsându-i o bucată de pânză albă pe nas şi pe gură lui Sloane, care se zbătu în strânsoarea neomenesc de puternică, dar numai pentru o clipă, după care îşi pierdu cunoştinţa.

— Chicago Post —

ALESUL: MAI E EL ÎN VIAŢĂ?

de Alexander Marshall

CHICAGO, 3 MARTIE: „Suntem condamnaţi?” scrie pe o pancartă rezemată de clădirea Primăriei. Un „Adevărător Ales” – membru al unei mişcări care solicită transparenţă din partea Departamentului de Supraveghere Magică din Chicago în chestiunea Alesului – s-a oprit la o ţigară. Adevărătorii Aleşi protestează în faţa Centrului Cordus de marţi. De ce? Pentru că ei cred că Alesul e mort.

Toată ţara a sărbătorit ziua în care Cordusul a anunţat că l-a găsit pe Alesul menit să salveze omenirea. Numai că, de când cu masacrul Armatei Pâlpâirii acum trei ani, Alesul a fost ţinut sub cheie. Probabil că nu-i surprinzător că oamenii încep să facă supoziţii.

„Şi dacă-i mort?” întreabă Eleanor Green, mamă cu doi copii din suburbia Deer Grove a oraşului Chicago. E întemeietoarea mişcării „Adevărul Ales”, deşi îmi aminteşte de câteva ori că nu e prima persoană care să vrea dovezi că Alesul e în viaţă. „Şi dacă a murit în masacru şi ei pur şi simplu nu vor să ne spună? L-a mai văzut cineva de atunci?”

Majoritatea Adevărătorilor Aleşi ţin pancarte cu ilustraţia Alesului făcută publică după ce a fost descoperit. Sau „chipurile descoperit”, cum ar zice Adevărătorii Aleşi.

„Ne-au zis că l-au găsit”, declară Althea Grange, care se descrie pe sine drept „o bunică din cartier” din Rockford. „Şi ne-au mai zis că-i prea mic să i se publice poza în ziar, iar noi ar trebui să avem încredere în ei? Nici nu cred că l-au găsit. Doar încearcă să evite o panică în masă.”

Adevărătorii Aleşi tocmai au început să scandeze. „Alesul, Ascunsul” este refrenul orei. Acum două ore cântau o parodie după piesa R.E.M „It’s the End of the World”[16] cu versurile „Dacă-i sfârşitul lumii, ar trebui s-o ştim. Ştim că minţiţi.”[17] Aseară au adus până şi un pastor să-i conducă în rugăciune către Dumnezeu ca să cruţe Genetrixul.

După zile întregi de protest în faţa biroului său, directoarea adjunctă a DSM, Aelia Haddox, a oferit un răspuns la îngrijorările Adevărătorilor Aleşi: „Nu e nicio conspiraţie. După masacru am sporit paza în jurul Alesului pentru siguranţa lui. Are abia optsprezece ani şi merită un pic de intimitate până e gata să iasă în faţă. Trebuie să se ducă acasă şi să găsească alte motive de îngrijorare.”

26

SLOANE ÎŞI LEGĂNA ŞOLDURILE pe muzică. Avea mâinile pline de făină. Albie scoase capacul borcanului cu ornamente multicolore pentru prăjituri şi-şi dădu capul pe spate ca să şi le toarne în gură.

— Ce scârbos! exclamă Sloane legănându-se în continuare.

Râdea însă. În faţa ei se afla un rând de fursecuri în formă de brăduţi de Crăciun. Le presărase cu zahăr verde.

— Decorează-ţi naibii fursecurile tale! zise Sloane. Creăm o nouă tradiţie aici.

Albie îşi umflase obrazul cu ornamente pentru prăjituri. Avea buzele vinete de la colorantul alimentar. Apoi i se scurse culoarea de pe faţă şi rămase cenuşiu şi palid. Un cadavru cu buze vinete.

Se trezi în valuri. La primul, remarcă faptul că i se scursese tot sângele în mâini şi buricele degetelor îi pulsau. La al doilea, îşi dădu seama că stătea cu burta lipită de ceva tare şi vag curbat: un umăr. La al treilea, îşi aminti de bucata de pânză de pe faţă. La al patrulea, deschise ochii.

Era nişte pânză şi în faţa ei. Tivul unei cămăşi. Ridică un pic capul ca să vadă podeaua care trecea pe sub ea. Marmură cu model cu pătrăţele de şah albe şi de culoarea cârtiţei. Oricine – orice – o fi cărat-o avea bocanci maro cu şireturi violet dezlegate.

Cu urechea pe spatele acestuia, îi auzea respiraţia grea şi cu zgomot. Mâna încleştată pe piciorul ei era la fel de neiertătoare ca o menghină. Se gândi la obrazul putrezit, la măselele scrâşnite şi la limba care se plimba prin spatele lor, pe care le văzuse înainte să-şi piardă cunoştinţa. Aelia le spusese cum îşi luase Resurecţionistul numele pe Genetrix. Armata lui era alcătuită din morţi vii.

Din instinct vru să se zvârcolească şi să dea din picioare. Să-l ia pe cel care-o ţinea prizonieră prin surprindere, să scape şi să fugă cât de departe putea. Nu se mişcă însă. Nu ştia destule despre cel care o ducea – simţea el oare durere? Cât de puternic era? – şi nici unde era. Fuga trebuia să aştepte.

În schimb, observă direcţia luminii (venea dinspre ferestrele din dreapta ei) şi înclinarea acesteia (ferestrele dădeau spre est şi era dimineaţă, imediat după răsărit). O durere vie în piept îi arătă că intra în panică. Se mai trezise prizonieră şi altădată. Atunci lucrurile merseseră prost.

Ascultă murmurul vocilor din jurul ei, fiecare firavă şi uscată, ca un icnet. Armata Resurecţionistului, înconjurând-o. Ecourile şi reflexia ferestrelor înalte pe podeaua care sclipea îi arăta că spaţiul era unul mare. În aer plutea miros de mucegai, praf şi o undă de ozon pe care i-o pusese pe haine, păr şi piele Secătuirea. Ştia din experienţă că avea să dispară după zile bune, indiferent cât de tare se freca.

Dacă mai trăia atâta.

Încă mai avea ghetele în picioare. Era ceva, o ancoră care s-o ţină în prezent în loc de amintiri. Purtase labe la „Plonjon”. Întunecatul îi luase încălţările. Aici însă mai avea ghetele.

— S-a trezit, zise cineva – sau ceva.

Vocea venise din dreapta ei.

— Bun, mormăi cel care-o luase prizonieră. Sunt obosit.

Îi dădu drumul picioarelor şi Sloane se prăbuşi la podea, izbindu-se cu trupul de dale. Era într-o sală lungă flancată de stâlpi laţi şi placată cu marmură albă. În mijlocul sălii atârnau corpuri de iluminat din sticlă albastră cu forme geometrice. Ferestrele înalte dintr-o parte a încăperii erau bătute în placaj, în afară de rândul de geamuri de sus. Vizavi de ei, pe celălalt perete, sclipea o dungă din lumina dimineţii pe mici plăci ceramice aurii.

O dureau coatele de la faptul că se lovise atât de tare de podea. Se rostogoli să se sprijine în mâini şi

în genunchi şi respiră pe nas cât se potoli durerea. Avusese dreptate în privinţa faptului că era înconjurată de armata Resurecţionistului. Soldaţii erau în toate direcţiile, fie grupuri-grupuri, fie cu spatele la perete, discutând. Erau îmbrăcaţi în uniforme: pantaloni largi de un bleumarin puternic, cămăşi cu guler înalt şi pelerine prinse la umăr cu nasturi auriţi. Dacă n-ar fi fost tenta nefirească de verde de pe pielea lor şi petele de putreziciune de pe faţă, mâini şi gât, ar fi putut crede ca nu erau decât soldaţi.

Se ridică în picioare. Bărbatul – dacă putea fi numit astfel – care o cărase era înalt, lat în spate, cu ochi albaştri lăptoşi şi nu avea decât o ureche. Femeia cu bărbia dezgolită până la os care-o lăsase fără cunoştinţă stătea în spatele lui, cu părul negru cu vârfuri despicate purtat în coadă împletită pe umăr. Sloane simţi gust de fiere în gură.

— Mişcă! îi porunci bărbatul.

Vru să facă ce i se spusese. Serios că da. Numai că picioarele îi tremurau, aşa că rămase pe loc, cu privirea aţintită la cei doi.

Femeia dădu ochii peste cap, o apucă de cot şi o târî înainte. Încălţările lui Sloane scârţâiau în timp ce mergea pe un hol cu plăcile din podea sparte şi zugrăveală coşcovită, urcând pe o scară de metal. Cu cât urca mai sus şi intra mai în interiorul clădirii, cu atât mai puţin probabil era să poată evada. Încercă să-şi alcătuiască o hartă în minte, *Vest, te îndrepţi spre vest,* dar nu putu decât să se concentreze pe ghete.

Ghetele însemnau prezent. Picioarele goale, trecut.

Femeia se opri în faţa unei uşi şi o descuie cu o cheie de pe un inel de la brâu. Înăuntru se afla un laborator care se dezintegra. Toţi pereţii erau zugrăviţi în azuriu, la fel ca şi faţa fiecărui sertar şi uşi de dulap, care se bălăngăneau de-abia ţinându-se de masa de laborator din centrul încăperii. Podeaua – de lemn sub linoleum – era umflată pe ici şi colo

şi acoperită cu bucăţele de ghips şi fulgi de tencuială albastră.

Nu era o celulă, nu cu adevărat. Ceea ce era bine. Însemna că nu era gândita s-o ţină închisă acolo. Însemna ca exista o cale de ieşire.

Femeia o împinse în laborator şi închise uşa în urma ei. Sloane o ascultă cum răsuci yala, apoi străbătu încăperea pe toate laturile ca să-şi dea seama de mărime. Încăperea era goală, cu excepţia laboratorului din mijloc şi a unui robinet pe peretele din fund. Se duse la el. Sub acesta era o ţeavă care trebuia să fi dus la vreo scurgere de chiuvetă, dar chiuveta dispăruse.

Deschise robinetul, care fâsâi o clipă înainte să împroaşte câteva picături portocalii în toate direcţiile, apoi să scuipe apă gălbuie care probabil că nu era bună de băut. Numai că ea era plină de mizerie şi praf de la Secătuire şi disperată să miroasă mai puţin a moarte. Se dezbrăcă de haină şi o întoarse pe dos ca să poată rupe unul dintre buzunare cu dinţii. Acesta avea să fie o cârpă bună pentru spălat.

Se frecă pe dosul palmelor cu cârpa făcută ghem până ajunseră aproape de culoarea potrivita, apoi clăti buzunarul şi-l folosi pe faţă. Se frecă până o furnicară obrajii, apoi trecu la gât şi ceafă. La urmă veni părul, care înnegri apa.

Închise robinetul şi-şi stoarse părul, apoi îl prinse într-un nod la spate ca să n-o încurce. Se înveli în haină, frecându-şi braţele ca să producă nişte căldură. Apa îi dăduse fiori de frig sau poate îi era pur şi simplu frică.

Se ghemui pe vine cu spatele la masa de laborator şi faţa spre uşă, respirând cât de adânc putea.

Se mai petrecuseră lucrurile aşa şi înainte. Trezitul într-un loc ciudat şi faptul că trebuise să aştepte până când cel care o luase prizonieră, Întunecatul, se hotărâse să facă ceva. Adormitul de epuizare. Nu ştia ce i se întâmplase înainte să fie dusă în încăpere, cât fusese fără cunoştinţă, şi nu ştia sigur cât stătuse el lângă patul ei privind-o

înainte să-i atingă faţa ca s-o trezească. Timpul pierdut – ideea că trupul ei n-avea propria lui memorie, că nu-l putea interoga să afle răspunsul – o chinuise mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Rămase pe vine, numărând fiecare răsuflare ca să fie sigură că trecea timpul, până când îi amorţiră picioarele. Tocmai se ridica să-şi pună iar sângele în mişcare când se răsuci o cheie în broască. Sloane se dădu înapoi repede până se lovi de placajul ce acoperea cadrul ferestrei. O durea în piept. Nu auzea nimic în afară de şoapta Întunecatului care-i rostea numele.

În cadrul uşii stătea Resurecţionistul, cu femeia din rândul morţilor vii în spatele umărului lui masiv. Nero spusese că Resurecţionistul purta cinci sifoane. Nu numărase bine. Era câte unul peste fiecare din ochii săi, unul peste nas şi gură, unul pe gât, câte un sifon la fiecare mână şi unul peste o ureche. Fiecare era simplu, confecţionat din metal închis la culoare care semăna la aspect cu aliajul de cositor.

Avea mersul uniform şi degajat, nu chiar şchiopătat, instabil şi ca de prădător. Flutură din degete împreună cu un fluierat ascuţit şi uşa se trânti în urma lui.

Erau singuri.

Lui Sloane i se întunecă vederea periferică. Simţi o furnicătură în piept, în mâini, aceeaşi senzaţie pe care o avusese când găsise Acul pe *Sahalinul* scufundat şi arma magică la Dom. Oricine şi orice-o fi fost Resurecţionistul, era inundat de magie.

— Ziva a observat.

Vocea îi era distorsionată de sifon şi suna ca de tinichea, cum remarcase pe stradă atunci când fluierase. Bărbatul vorbi ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei conversaţii.

— Toţi vrăjitorii ăia cu hainele lor rafinate alergând de colo până colo ca şobolanii. Se întâmpla ceva, clar.

Lăsă capul într-o parte.

— Am ochi acolo unde am nevoie de ei. Şi ce lucruri mi-au spus ochii despre tine! Fără sifon. Mereu în compania soldatului ăluia mătăhălos…

— Cel pe care *l-ai ucis,* adică?

Întrebarea îi ieşise înfierbântată şi aprigă. Trase aspru aer în piept.

— Fără cunoştinţe vizibile despre lumea noastră.

Continuă ca şi cum n-ar fi fost întrerupt.

— Răsufli prea repede?

— Du-te-n mă-ta! zise Sloane şi degetele i se strânseră în zugrăveală şi tencuială.

— Fără magie, nici când nu aveai altă opţiune. Să însemne asta că n-o poţi folosi? Mira-m-aş.

Lăsă capul pe cealaltă parte.

— Atunci de ce-ar invoca un soldat din altă dimensiune să mă ucidă dacă nu poate folosi magia?

Tencuiala îi irita pielea de sub unghii. El ştia. Ştia de unde era şi ce era menita să facă…

Dar cum?

Îţi aminti privirea din ochii lui Mox la bar, cum aşteptase el ceva ce ea nu-i dăduse. „Am ochi acolo unde am nevoie de ei.” Mox fusese ochii Resurecţionistului, salvând-o din cursă, ademenind-o la Tankard, apoi punând suficiente întrebări cât să-şi dea seama că Sloane se afla în lumea nepotrivită.

Se înjură. Fusese atât de proastă! Aelia şi cu Nero voiau să stea înăuntru, în siguranţă, dar ea fusese încrezătoare, înfumurată, un copil care se juca de-a eroul, iar acum avea să moară pentru asta.

— Ar fi fost simplu să-i pun capăt, dar atunci… *ceilalţi,* zise Resurecţionistul. Câţi sunt aici?

— Dacă te atingi de ei, zise Sloane ţâşnind de la perete, am să…

— Ai să mă loveşti cu o ţeavă care se preface în praf? zise el mieros. Nu eşti corectă. Tu şi cu prietenii tăi veniţi să mă ucideţi şi eu n-am voie să ripostez?

— Distrugi lumea asta. Şi lumea mea. Ce-i corect aici?

— Distrug lumea? *Eu?!*

Râse sumbru.

— Ar trebui să mă simt flatat, bănuiesc, că tu crezi că eu pot controla asemenea nimicire în timp ce mă bat în stradă.

Sloane se gândi la silueta lui întunecată pe fondul neclar şi turbulent al Secătuirii. Nu încetase nici măcar o clipă când îl doborâse pe Kyros şi o fugărise pe ea.

— Lumea asta, lumea ta, se distrug singure. La toate lumile e aşa.

Era evaziv şi n-avea stare, cu toată greutatea sifoanelor care-l ţineau pe loc.

— N-au nevoie de mine.

— Aşa te justifici tu?

— Ce primeşti ca plată? Bănuţi, parale? Putere pe care s-o iei cu tine? Ce?

— *Plată?!*

— A, deci eşti o adevărată eroină, atunci, zise el aproape amuzat. Scandalizată de simplul fapt că am pomenit de un schimb…

— N-am ales eu să vin aici! Dacă puteam să mă întorc acasă, plecam deja.

El nu păru s-o fi auzit. Întoarse capul cu o mişcare bruscă, ca şi cum asculta ceva în depărtare. Apoi se răsuci şi ieşi furtunos din încăpere. Uşa se trânti în urma sa.

Sloane rămase nemişcată pentru o vreme după plecarea lui. Frica i se potolise, transformându-se într-o flacără mică. Îl cunoştea pe Întunecat. Cunoştea senzaţia de neînfricare din apropierea lui, ghemul din stomac atunci când concentrarea lui o găsea. Nu?

Ajunge! îşi zise şi se întoarse către fereastra bătută în scânduri din spatele ei. Era cea mai bună şansă de evadare. Lemnul se rupea. Scândurile ardeau. Ferestrele se deschideau spre pervazuri exterioare, străzi şi aerul rece al nopţii.

Începu să tragă de sertare şi să deschidă dulapuri. Erau făcute din placaj de calitate inferioară şi cu timpul deveniseră casante. Bune de surcele, poate, dar nu-i erau de ajutor ei dacă nu voia să ardă tot

din încăpere. Scoase totuşi sertarele de pe şine şi le stivui pe masă. Erau valoroase.

Forţa brută fu primul lucru de încercat. Luă unul dintre sertarele mai mari şi izbi tare cu el scândurile de la fereastră.

Sertarul se făcu bucăţi, lăsând-o doar cu butonul şi jumătate din panoul frontal în mână, şi-l aruncă.

Între scândurile din fereastră erau spaţii suficient de late cât să-i încapă degetele. Se prinse de una dintre scânduri şi se opinti cu picioarele de perete ca să aibă o forţă a pârghiei, împinse cu picioarele în timp ce trăgea cu amândouă mâinile, chinuindu-se din răsputeri s-o rupă sau măcar s-o slăbească… Nimic. O dureau mâinile şi-şi înghiţi un ţipăt de frustrare.

N-avea să moară în acel loc. Nu într-o încăpere putrezită dintr-o dimensiune paralelă.

Ce-i trebuia, îşi zise, era o presiune mai mare decât putea furniza trupul ei. O putea obţine cu o forţă mai mare, de care nu putea face rost chiar în acel moment, sau o suprafaţă mai mică.

Rămase cu ochii la scânduri câteva secunde, lăudând pe orice stabilise legile universului şi-i permisese să şi le amintească. Se duse apoi lângă ţeava de scurgere care ieşea din perete. Piuliţa care ţinea racordul de la sifon era veche, uşor de slăbit cu mâna. Ţinu de ventil şi trase cu putere. Piesa – gură de scurgere, ventil şi sifon – se desprinse din racord şi placa din perete. Ţeava era solidă şi grea. O puse pe masă.

Se smuci ca să iasă din haină şi se descheie la cămaşă, ignorând răceala bruscă. Odată scoasă cămaşa, îşi puse haina la loc şi încheie nasturii până la gât. Răsuci cămaşa ca s-o transforme într-o funie şi-i băgă coada printr-un spaţiu dintre scânduri.

Era o munca enervantă, ca şi când încercai să bagi aţa în ac când îţi tremurau mâinile. Chiar şi cu degetele vârâte în spaţiile de la capetele scândurii, tot nu reuşi să apuce funia improvizată ca s-o poată trage prin cealaltă deschizătură. Încercă iar şi iar, de fiecare dată nereuşind să prindă materialul.

Începeau să i se adune broboane de sudoare pe ceafă. Cu cât stătea mai mult la ceea ce făcea, cu atât mai probabil era s-o întrerupă cineva.

În cele din urmă prinse funia de partea cealaltă a scândurii, după care trebui s-o facă iar. Trebuia să folosească două scânduri una împotriva alteia, ca gratiile unei celule de închisoare de modă veche. A doua oară fu mai uşor de manevrat funia: îi scoase capătul pe partea cealaltă a celei de-a doua scânduri şi legă cele două capete ale cămăşii într-un nod strâns. Luă apoi ţeava, o băgă prin centrul nodului şi începu s-o învârtă.

La început nu remarcă nicio schimbare. Cu cât întorcea mai mult ţeava, cu atât se strângea mai tare materialul cămăşii în jurul scândurilor şi nu peste multă vreme ţeava deveni greu de întors. Trebui să se urce pe pervaz şi să împingă ţeava în jos cu câtă forţă putea. Îi pulsa mâna. Scândurile însă începeau să scârţâie.

Mai învârti o dată şi începu să i se roadă pielea de pe palme. Scândurile gemură.

Mai învârti încă o dată şi scândurile se crăpară.

Râzând, Sloane umblă la nodul cămăşii ca să elibereze ţeava, după care o folosi să apese pe punctele slabe din scânduri, care acum erau mai uşor de îndoit dacă le făcuse să cedeze. Nu peste multă vreme, făcuse o despărţitură suficient de mare printre scânduri cât să încapă prin ea, deşi anevoie. Avea să fie nevoită să se târască afară.

Fu destul de simplu să-şi strecoare capul prin despărţitură, deşi lemnul frânt o zgârie pe scalp. Era încă ziuă afară, dar soarele cobora spre asfinţit. Clădirea avea etaje retrase, precum cele ale unui tort de nuntă, aşa că ea se afla deasupra unui nivel mai de jos, a cărui terasă era acoperită cu pietriş. Nu ştia sigur cum să se dea jos de pe *acel* acoperiş, dar măcar putea să se lase să cadă pe pietriş fără să-şi spargă capul.

Se împinse printre scânduri, muşcându-şi buzele să nu ţipe când îi intră lemnul în umeri de ambele părţi. Îşi supse tare burta, se smuci tot restul

drumului, după care se răsturnă pe acoperişul cu pietriş, cuprinsă de durere.

O ducea mintea suficient cât să nu se bucure. Se ridică în picioare, îşi scutură pietrişul de pe haine şi se duse şchiopătând spre marginea acoperişului căutând o scară de incendiu. Libertatea era atât de aproape, nu trebuia să decât coboare şapte niveluri, dar imposibil de obţinut dacă nu voia să-şi fractureze coloana. Se vedea complet Turnul Sears, un uriaş întunecat pe fond de nori, iar Turnul Warner nu era departe de el, îndreptând reflexii gri spre ea din partea sa vestică. Stătea cu faţa spre lac, iar clădirea pe acoperişul căreia se afla era pe ceea ce ar fi fost Congress Parkway acasă. Condusese prin dreptul acestei clădiri, dar nu ştia cum se cheamă.

Dădu ocol terasei nivelului inferior, dar nu găsi nicio scara. Dacă era să evadeze, atunci trebuia să se întoarcă şi să treacă prin clădire.

În celălalt capăt al terasei se afla ceea ce presupuse ea a fi acoperişul scărilor, care avea uşă, ce dădea, probabil, înspre o casă a scărilor deloc diferită de cea pe care descoperise în Cămilă. Dacă avea noroc, avea să poată coborî până la parter, de unde s-o ia disperată la fugă.

Se împinse în uşă s-o deschidă, aceasta fiind fie lăsată descuiată, fie cu încuietoarea stricată, şi intră într-o casă a scărilor care mirosea a putreziciune. Găsi pe pipăite balustrada şi se ţinu bine de ea când coborî. Trecuse multă vreme de când mâncase sau băuse nişte apă. Avea gura atât de uscată, că începea s-o simtă ca şi cum ar fi fost plină de puf. Continuă însă, ţinându-şi gândul la un pahar cu apă în faţă ca un morcov agăţat de un băţ.

Trecuse de cinci paliere când se aprinse o lumină. Sări la loc cu spatele la perete, lăsându-şi ochii să se obişnuiască. Auzi paşi. Oameni vorbind. Aproape şi mai aproape, ca şi cum urcau scările, oricine ar fi fost ei. Coborî cu băgare de seamă ultimele trepte spre uşă şi încercă să tragă de ea s-o deschidă fără

să facă prea mult zgomot, dar era prea grea, trebuia să tragă mai tare.

Numără în minte, apoi smuci de uşă. Balamalele scârţâiră şi intră în fugă pe holul de după aceasta, unde linoleumul se umfla ca în laboratorul care-i servise ei drept celulă.

De pe pereţi se desprindeau bucăţi mari de tencuială, făcându-se bucăţi pe podea, iar jumătate din plăcile de pe tavan lipseau sau se bălăbăneau instabile. Trecu de uşi care dădeau înspre birouri vechi cu mochetă castanie şi neoane. Pe peretele unui birou încă mai atârnau grafice, pe care se urmăreau cererile de concediu medical cu un marker albastru.

Se uită pe una dintre puţinele ferestre rămase ca să-şi dea seama încotro se îndrepta. Văzu Turnul Sears, acum mai aproape decât atunci când fusese pe acoperiş, ceea ce însemna că se îndrepta spre nord, mai aproape de locul prin care intrase. Mai aproape de armata Resurecţionistului.

Auzi ceva în spatele ei şi se piti într-unul dintre birouri. Acesta nu era chiar un birou sau, cel puţin, nu mai era. Pereţii despărţiturilor erau la locul lor, dar podeaua fusese curăţată de moloz. Într-un colţ era o saltea cu un cearşaf cu flori decolorate şi o faţă de pernă asortată. Lângă pernă erau stivuite câteva cărţi, dintre care recunoscu numai una: *Manifestarea vrerilor imposibile.*

Pe unul din birourile încastrate în apropiere de intrare se aflau grămezi ordonate de şuruburi, fire, plăci de metal. Într-o cutie sub birou erau sifoane cu defecţiuni mai mari sau mai mici – unuia îi lipseau plăcile care acopereau palma, altuia toate degetele. Într-un borcan din apropiere erau felurite şurubelniţe cu mânerele în sus, aşteptând să fie folosite.

În acest loc stătea cineva.

Nu ştia mare lucru despre zombi sau care-o fi fost termenul potrivit pentru soldaţii Resurecţionistului, de vreme ce păreau prea inteligenţi să fie zombi adevăraţi, dar se îndoia că aveau nevoie de somn.

Aşa că, dacă acesta era dormitorul cuiva, atunci era al Resurecţionistului. Ceea ce însemna că nu putuse alege un loc mai prost ca acesta să se ascundă.

Auzi iar voci. Se strecură în altă încăpere care fusese dar un spaţiu de şedinţe, judecând după masa lungă şi şubredă şi abundenţa de ferestre, care nu erau bătute complet în scânduri, oferindu-i nişte lumină ca să vadă. De fapt…

Era destul de sigură că putea să deschidă una.

Zgâlţâi fereastra de mâner, încercând-o să vadă cât joc avea în cadrul ei. Fereastra se mişcă înainte şi înapoi. Se uită peste umăr şi se opri să asculte vocile, care se auzeau mai tare.

— Coase-l la loc, dar…

— Fir-ar! şopti ea şi împinse fereastra în sus cât de tare putu.

Aceasta se izbi de partea superioară a cadrului şi Sloane scoase capul afară. Era la etajul întâi. Suficient de sus cât să-şi rupă un picior dacă sărea.

Se uită iar peste umăr. Nu vedea nimic, dar vocile încetaseră. Îşi ţinu răsuflarea aşteptând. Se auzi un scâncet, apoi apăsarea unui picior pe o podea veche. Scârţâit de linoleum.

— OK, îşi şopti ea. OK, OK, OK.

Îşi scoase picioarele pe fereastră şi se poziţionă pe pervaz.

Apoi, pregătindu-se pentru durere, sări.

Nu se uita la glezna dreaptă. Nu voia să ştie.

Ochii îi înotau în lacrimi. Îşi muşcă pumnul şi şchiopătă cât putu de repede, sprijinindu-se de peretele aleii. După câţiva metri avea să rămână fără perete şi avea să fie nevoită să se lase cu toată greutatea pe piciorul drept.

Se opri să se şteargă la ochi. Se simţea de parcă tot ar fi înjunghiat-o cineva în piciorul drept. Toate gândurile îi pulsau odată cu durerea. Se îndepărtă de colţ şi urlă.

Încă un pas, îşi zise, icnind, chiar dacă mai avea cel puţin o sută de paşi până la râu, unde era o balustradă de care s-ar fi putut prinde cu mâna. Privi

în urmă, printr-o ceaţă de lacrimi, să vadă dacă venea vreo maşină. Nu văzu nimic. Făcu iar un pas. Şi iar.

Parcurse tot drumul până la râu, unde văzu în cele din urmă faruri.

FRAGMENT DIN
În sfârşit: O culegere de eseuri despre Ales

Din eseul „Ca un vis”
de Laura Bryant

Acolo, uitându-mă cum mi se împrăştiau cumpărăturile pe stradă – ceapa rostogolindu-se în rigolă o sticlă de lapte spartă care se vărsa în crăpăturile trotuarului l-am văzut pentru prima oară.

Începuse vijelia distrugătoare a Resurecţionistului, atracţia, sfărâmatul, mestecatul materiei. Peste tot prin jur, oamenii ţipând, ţipând şi fugind.

Fugind ca să scape.

Mă clătinasem şi căzusem, sucindu-mi glezna. Făceam parte dintre membrii mai slabi ai turmei, acum vulnerabilă la atacul celui mai îngrozitor prădător al lumii noastre, pretinsul nostru distrugător, diavolul nostru împeliţat. Moartea îmi era asigurată…

Şi totuşi.

Ca un vis…

A ieşit la iveală Alesul. Cu părul de aur sclipindu-i în soare. Pecetea Armatei Pâlpâirii sub umărul lui, un omagiu adus camarazilor săi căzuţi, oamenilor lui masacraţi. Un simplu colier rigid în jurul gâtului, sifonul lui, sabia lui. Un fluier prins bine între dinţi, scutul lui. O nouă armată, reclădită pe cenuşa morţilor, în spatele său.

Apărătorul nostru.

Alesul Genetrixului.

Din eseul „Primul meu gând”
de Xeverra Ibáñez

Am văzut o fotografie a lui în ziar în ziua de după atacul asupra Cordusului. Luptase, înfăptuise prin cântec lucrări puternice, zgâlţâise ferestre, făcuse uşi să zornăie în cadrele lor, dar nu câştigase, nici nu pierduse. Era încă printre noi, aşa că ne bucuram, dar eram şi dezamăgiţi. Că nu salvase lumea cu un fluierat.

Ceea ce însemna că ne mai aştepta o perioadă de chin. Şi mai multe străzi despicate în mijloc, mame cu chipuri împietrite, copii mergând singuri, bărbaţi stând pe borduri cu privirea în gol. Şi mai multe clădiri făcute bucăţi de vântul supranatural, şi mai mult umblat prin dărâmături, draperii sfâşiate, ferestre făcute zob. Mai mult din toate astea; mai multă pierdere, mai mult din a avea mai puţin.

Am văzut o fotografie cu el lângă un indicator pe care scria „Stop”, cu părul de aur, lanţ de aur la gât, colier rigid de aur la gât, buzele strânse, obraji cu gropiţe, mâna prinsă în mâna primarului în semn de salut.

Primul meu gând a fost; *Credeam că-i mai înalt.*

27

SLOANE COBORÎ ŞCHIOPĂTÂND în stradă, fluturându-şi braţele. Taxiul se opri cu scrâşnet de roţi şi-i deschise portiera înainte să apuce şoferul să se decidă că nu merita deranjul.

Şoferul, un bărbat palid proaspăt ras, până în douăzeci şi cinci de ani, se răsuci pe scaunul său ca să se uite la ea. Sloane îşi ridică piciorul.

— Doamnă, zise el cu ochii mari, sunteţi…

— Trebuie să merg la Centrul Cordus.

— Trebuie să vă duc la spital, doamnă…

— Nu! zise Sloane, scrâşnind din dinţi.

Nu voia să se descurce de una singură la un spital din Genetrix.

— Dacă-mi mai zici „doamnă”, mă fac ghem şi ies de-a rostogolul din maşina asta.

Rămase cu ochii la amuletele agăţate de oglinda retrovizoare – un medalion cu un sfânt, jumătate de inimă, un fluier mic de plastic – aproape tot drumul. Radioul era pus pe un post creştin şi refrenul unuia dintre cântece – „Iisuse, mi-ai făcut o lucrare la inimă” – o făcu să se simtă foarte departe de casă.

Abia când trase maşina la bordura din faţa clădirii îşi aminti că n-avea niciun ban. Se ciondănea cu şoferul ridicând din ce în ce mai mult tonul când ieşi în fugă Cyrielle. Nu fusese nicicând mai fericită să vadă ruj portocaliu aprins.

— O, Doamne! făcu ea când Sloane scoase glezna umflată – foarte umflată – din maşină.

Cyrielle luă o monedă din săculeţul de la brâu şi i-o aruncă şoferului, apoi o cuprinse pe Sloane cu braţul şi o ajută să coboare din maşină.

Abia atunci îşi dădu Sloane seama că reuşise. Evadase.

Îşi permise să se relaxeze odată intrate în Cămilă. Cyrielle o aşeză pe o bancă de lângă intrarea principală şi Sloane urmări cu privirea diamante portocalii împrăştiate pe podea prin ochiurile de geam mici de deasupra ei. Aerul era cald şi oamenii

dădeau zor încoace şi încolo, călcând apăsat cu bocanci grei, bocănind în pantofi eleganţi, cu vârful ascuţit, sau scârţâind în pantofi sport cu tălpi albe ca de bezea. Avea piciorul drept gol – îşi scosese gheata în taxi când îşi dăduse seama că pielea acesteia o strângea de glezna masivă care se învineţea. Abia dacă mai simţea durerea.

Îi atrase ceva atenţia. Ridică privirea şi-l văzut pe Matt pe jumătate mergând şi pe jumătate alergând prin hol. Avea ochii roşii: plânsese. Când li se întâlniră privirile, el o luă la fugă aproape doborând o bătrână cu onduleuri mici şi cenuşii. Sloane se rezemă de perete ca să se ridice în picioare tocmai la timp să dea el peste ea.

O cuprinse cu braţele de mijloc şi o ridică pe vârfuri. Trupul lui solid lângă al ei îi dădea o senzaţie de bine. Ultima oară când se culcase cu el nu-l apreciase suficient. Nu pentru că Matt era tot numai muşchi fără grăsime bine lucraţi, ci pentru că era cald, familiar şi de treabă. În ultimii ani n-o mai făcuse să se înflăcăreze, dar arsese pentru el mocnit şi sigur. Îi lipsea acel foc, acea lumină de semnalizare care nu se stingea niciodată.

Mâinile ei se ridicaseră automat spre mijlocul spinării lui, ud de transpiraţie. Matt o puse jos cu blândeţe, dar nu-i dădu drumul.

— Hei! îi şopti ea la ureche, E în regulă. Sunt în regulă.

— A fost… Nu m-am putut gândi decât la un singur lucru…

Vocea îi era înăbuşită de cămaşa ei.

— Nu m-am putut gândi decât la un singur lucru: *Nu iar!*

„Nu iar!” La acelaşi lucru se gândise şi ea de când ajunseseră pe Genetrix: *Nu iar, nu alt Întunecat, nu altă răpire, nu altă evadare!* Numai că nu se gândise şi la cum ar putea să fie pentru Matt s-o vadă luată a doua oară, neştiind dacă are s-o mai vadă vreodată în viaţă, neştiind ce îndura ea.

Nu se gândise nici la ce se întâmplase cu el prima dată. Matt fusese, indubitabil, conducătorul grupului

lor, iar doi dintre oamenii pe care-i conducea fuseseră luaţi şi torturaţi de duşman. N-avea cum să nu se fi învinovăţit pentru asta. Probabil că se învinovăţea şi acum.

Se întoarse cu faţa la Matt şi vorbi în puţinul spaţiu dintre ei:

— N-a fost la fel.

Îşi trecu mâna prin părul lui scurt.

— Nu mi-a făcut nimeni rău. În regulă? Sunt bine, doar că… put cam rău, probabil.

Răspunsul lui Matt fu un hohot de râs gâlgâit şi oarecum isteric. Îşi slăbi strânsoarea şi ea îi oferi un surâs slab. Simţi primul licăr de speranţă de când îi dăduse inelul înapoi, speranţă că într-o zi, când durerea se va mai fi potolit, s-ar putea să fie prieteni din nou.

Esther aştepta la vreo doi metri mai încolo. Descoperise textilele de pe Genetrix şi le purta pe toate deodată: un şal de lână drapat suficient de jos pe umeri ca să i se vadă sifonul de gât, o bluză pepit, pantaloni cu dungi subţiri, şosete portocalii cu model în V. Când Matt şi cu Sloane se desprinseră unul de altul, veni şi ea şi-o îmbrăţişă pe Sloane un pic mai delicat decât el.

— Kyros? întrebă Sloane când Esther se retrase.

Numele îi ieşi de pe buze abia auzit. Nu suporta să-l rostească.

— În viaţa, dar nu şi conştient. Nu sunt siguri dacă o să se mai trezească. Am făcut o lucrare. Respiraţia. I-am repornit plămânii, zise Esther cu o sclipire bruscă în ochi care semăna a mândrie.

Durerea din pieptul lui Sloane se mai domoli un pic. Nu fusese în stare să se gândească la Kyros de când fusese luată, dar priveliştea cu el căzând de mâna Resurecţionistului n-o părăsise.

— Eşti rănită? întrebă Matt arătând spre glezna ei bulboasă.

— Am sărit pe geam ca să evadez, răspunse ea. Sunt destul de sigură că am nevoie de doctor. Sau poate un picior nou.

— S-a dus Cyrielle după unul. Doctor, nu picior, zise Matt.

Sloane nici măcar nu observase că Cyrielle plecase, dar nu mai era nimic portocaliu care stăruie la coada ochilor ei.

— A zis c-ar putea veni cineva la tine.

— Bun!

Esther la stânga lui Sloane şi Matt la dreapta o cuprinseră cu braţele de mijloc s-o susţină cât şontâcăi ea spre şirul de lifturi; abia dacă avu nevoie să pună picioarele în pământ. Esther cântă nota potrivită să cheme liftul.

Simţi uşurare în toată situaţia, pentru că, în ciuda a ceea ce ascunsese de ei şi în ciuda încercărilor prin care trecuseră, tot erau alături de ea.

Nu era totul pierdut.

În noaptea aceea, visă că mergea împiedicat cu picioarele goale pe un câmp, cu braţul în jurul taliei lui Albie care-i respira şuierat în ureche. Îi aluneca braţul de la sângele lui. Se opri, adaptând strânsoarea pe trupul lui. Albie ţipă înăbuşind ţipătul cu dinţii.

Era întuneric, dar ea ştiu că era dimineaţă după roua din iarbă, care-i uda gleznele.

Se trezi cu fălcile pulsându-i de cât scrâşnise din dinţi şi-şi înghiţi ultima pastilă de benzodiazepină.

Două zile mai încolo, Sloane se afla în biroul Aeliei, cu cârje la subraţ.

Doctorul îşi instalase echipamentul în camera ei cu puţină mobilă în noaptea precedentă şi se ghemuise la capătul patului, ţinându-i piciorul în poală. Avea un fluier complicat între dinţi, un osciloscop modificat care-i arăta frecvenţa sunetului pe care-l scotea până la a treia zecimală şi un sifon pe ochi care semăna a jumătate de vizor. Le folosise pe toate trei împreună, suflând în fluier ca să găsească înălţimea potrivită pe osciloscop şi gesticulând apoi ca să facă lucrarea care-i permitea

să vadă fractura din osul ei. În ceaţa lipsei ei de somn i se păruse un ritual sfânt.

Redusese fractura cu mâini puternice şi reci şi un pic de scuze, promiţând un ghips pentru a doua zi şi un sifon care-i putea accelera vindecarea oaselor.

Acum atât sifonul, cât şi ghipsul erau înfăşurate pe piciorul ei şi i se spusese să se folosească de cârje două săptămâni.

Fusese curăţată temeinic de funinginea şi mizeria Secătuirii, dar senzaţia persista ca un vis lucid.

Biroul Aeliei era, într-un cuvânt, curat. Podele de lemn, pereţi albi, o singură etajeră cu cărţi aranjate după culori. La fereastră erau nişte orhidee albe în ghiveci albe mari. Uşa se închise în urma lui Sloane cu o bufnitură zdravănă.

Trecuse de atelierul lui Nero în drum spre biroul Aeliei, şi avea şi el uşile la fel: groase, de lemn, cu balamale grele de metal şi clanţe rotunde, blocate prin magie. Aspectul lor intimidant o făcuse să se întrebe ce anume se ţinea în cele două spaţii de era nevoie de atâta securitate strictă.

Încă mai simţea un iz slab de sulf la fiecare câteva minute, chiar dacă părul îi mirosea a şamponul cu rozmarin pe care li-l adusese Cyrielle. Îi descoperi sursa în momentul în care Nero veni la ea să-i ia cârjele şi să le rezeme de perete ca Sloane să poată sta jos. Se aşeză şi el pe fotoliul de lângă al ei.

Aelia îşi împreună degetele pe biroul ei alb şi curat, iar plăcile delicate metalice ale sifonului ei de la încheietura mâinii scoaseră un sunet subţirel când se atinseră una de alta. Avea unghiile date cu ojă roz mat şi pilite în formă de jumătăţi de oval perfecte.

Sloane îşi scrisese declaraţia în ziua precedentă şi le-o transmisese Aeliei şi lui Nero prin Cyrielle. Cei doi o convocaseră însă în acel loc în dimineaţa aceea, motivând că trebuiau să-i pună câteva întrebări. Nu-şi putea închipui ce-ar mai putea să le spună despre ce se întâmplase. Deja se chinuise destul pentru ei.

— Deci, zise ea, pentru că nu vorbise nimeni timp de câteva clipe. Aveaţi nişte întrebări pentru mine?

— Cum te mai simţi, Sloane? întrebă cu Aelia cu un zâmbet care trebuie că era silit.

Sloane nu era omul la care zâmbea lumea, iar Aelia nu era omul care să zâmbească.

— Excelent. Întrebările?

Aelia îi aruncă o privire fugară lui Nero, care-şi drese glasul. Se aplecă spre Sloane, ţinându-şi picioarele încrucişate la glezne. Ciorapii lui aveau nişte mici baghete magice pe ei. Sloane îşi reprimă un zâmbet.

— Ne făceam griji pentru tine deoarece am detectat o anumită… compasiune în tonul declaraţiei tale, zise Nero.

— Compasiune pentru Resurecţionist adică, clarifică Aelia.

— Poftim? mârâi Sloane. A pus să fiu răpită; bineînţeles că nu simt compasiune pentru el.

— Numai că, în declaraţia ta, ai zis ceva despre el… cum că părea tulburat.

— E doar altfel decât mă aşteptasem eu, atâta tot.

— Cum anume altfel?

Nero lăsă capul pe o parte, amintindu-i lui Sloane de psihoterapeuta la care mersese după Plonjon, toată numai încruntătură şi cap lăsat pe-o parte.

— Nu e Întunecatul, zise Sloane. Am crezut că poate era o versiune paralelă a Întunecatului din universul nostru. Acum văd că nu e cazul. Atâta tot.

— Îngrijorarea noastră nu e lipsita de temei, zise Aelia. Resurecţionistul a mai înrâurit oameni să treacă de partea lui. Are un anume farmec.

— Farmec? făcu Sloane ridicând din sprâncene. Unde-aţi văzut în afurisita mea de declaraţie vreo menţiune c-ar fi fermecător?

— Păi nu aşa începe, replică Nero. Bănuim că se poate să utilizeze vreo lucrare de convingere…

— Cui i-a mai făcut asta? îl întrerupse Sloane.

Nero şi Aelia se uitară unul la altul.

— Nu contează cine era ea, răspunse Aelia.

— Evident conta pentru voi sau nu m-aţi avertiza despre ea, replică Sloane.

Nero îi arunca o privire fugară Aeliei.

— Aşa cum ziceam, noi doar voiam să discutăm cu tine să ne asigurăm că…

— Ei bine, şi eu voiam să discut cu voi, de fapt. Pentru că din vorbele lui, părea că Resurecţionistul a mai avut de-a face cu cineva în situaţia mea. Alt Ales, adică. Măcar l-a întâlnit Alesul Genetrixului? Ştiţi voi, înainte să moară?

— Nu i-am supravegheat activităţile Alesului pe cât de mult ar fi trebuit, probabil pentru c-am crezut că totul are să decurgă conform planului, aşa cum arăta profeţia, spuse Aelia. După cum îţi dai clar seama, n-o să mai facem aceeaşi greşeală.

— Remarc însă că voi tot nu vă-nghesuiţi să vă luptaţi cu el, zise Sloane.

— Nu-i greşit să-ţi cunoşti limitele, i-o întoarse Aelia, făcându-se rozalie în obraji.

— Oare?

Sloane ridică din umeri.

— Mie nu mi s-a permis luxul să mi le cunosc pe ale mele.

— Atunci eşti la fel de lipsită de înţelepciune ca predecesoarea ta! se răsti Aelia. Şi ea a crezut că Resurecţionistul era doar rănit, că era posibil un acord sau vreun soi de reconciliere. S-a înşelat şi a plătit cu cea mai mare pedeapsă pentru asta. Aşa ceva voiai să auzi?

Cuvintele se izbiră de Sloane unul câte unul. „S-a înşelat.”

Numai că atunci când Aelia, printre dărâmăturile de la locul Secătuirii, le spusese că Alesul Genetrixului era mort, vorbise despre el la masculin. „Era *viteaz şi talentat în magie”*. „E *mort.”* „A fost *învins”*

— Deci persoana pe care-a manipulat-o Resurecţionistul a fost Alesul vostru, zise Sloane încercând să pară degajată. Aţi fi putut pur şi simplu s-o spuneţi,

— Păi n-am vrut să te îngrijorăm fără să fie necesar, mai ales atât de repede după un eveniment traumatic.

Aelia îşi îndreptă bluza bine călcată.

Sloane se lăsă pe spate pe fotoliu. Tocmai o prinsese pe Aelia folosind două pronume pentru aceeaşi persoană, dar nu voia să-i atragă atenţia asupra acestui fapt, nu încă.

— Par eu îngrijorată? Sau par ofticată că-mi puneţi răbdarea la încercare când eu nu vreau decât să-l omor pe nemernicul ăsta şi să mă duc acasă?

Aelia îşi ţuguie buzele.

— Marfă! făcu Sloane. Acum, dacă-mi daţi şi mie cârjele, am să şontâcăi spre camera mea.

— E… zise Esther încruntându-se. Ciudat.

Sloane stătea pe jos în cadrul uşii cu faţa spre lift ca să poată vedea dacă vine cineva către ei. Ţinea piciorul drept întins pe scândurile late ale podelei din camera lui Esther şi cârjele îi erau sprijinite de inexplicabilul recipient pentru apă sfinţită de pe perete, în care Esther îşi punea bijuteriile.

— „Ciudat” nu e cuvântul pe care l-aş fi ales eu, zise Sloane. „Îngrijorător” sau „suspect”, poate.

— Nu cred că înţeleg ce-i atât de îngrijorător, vorbi Matt.

Se descheiase la manşete şi-şi sufleca mânecile. Îşi purta sifonul tot timpul acum, la fel şi Esther. În acea dimineaţă, Sloane îi surprinsese când îşi prefăceau cafeaua de la micul dejun în gheaţă.

— Oamenii fac greşeli de vorbire tot timpul. Probabil că nu înseamnă nimic.

— M-ai făcut vreodată „el” din întâmplare când vorbeai de mine? întrebă Sloane.

— Păi… Nu, replică Matt. Poate că persoana era trans şi Aelia a încurcat pronumele sau poate că n-o cunoştea la momentul acela ori…

Esther îl întrerupse:

— De ce n-ai întrebat-o pur şi simplu când s-a întâmplat?

— Mi-am dat seama că dacă spune o minciună, s-ar putea să mai spună şi alta, zise Sloane. Mi s-a părut mai sigur să mă abţin deocamdată.

— Eu tot cred… dădu să zică Matt.

Esther îi tăie macaroana iar.

— Nu fi tont! Aelia vorbea evident de doi oameni diferiţi. Nero şi Aelia ne mint, numai că nu ştim de ce. E la fel de probabil să fie un motiv bun sau unul prost.

— Nu-mi vine să cred că puteţi spune aşa ceva, oameni buni! zise Sloane pocnind podeaua cu palma. Oamenii ăştia ne-au răpit din altă dimensiune. Ne ţin ostatici până ne luptăm cu ăla rău al lor, iar vouă vă vine greu să credeţi că ne-ar minţi? De ce, pentru c-au zis „te rog” şi „mulţumesc”?

— Mereu faci dramă din ceva, replică Esther dându-şi ochii peste cap. Nu încerc decât să nu mă pierd cu firea, nu le fac campanie să câştige Premiul Nobel pentru Pace.

Matt se juca cu firul care-i ţinea sifonul strâns pe mână, răsucindu-l iar şi iar pe deget.

— Dacă Aelia chiar a minţit şi a făcut-o din vreun motiv perfid, ce-ar trebui să facem noi? Singura noastră cale spre casă trece pe la ea.

Nu se înşală, îşi zise Sloane. Indiferent de ce ascundea Aelia, indiferent de ce se întâmpla cu Genetrixul şi Pământul, nu aveau să facă orice trebuia ca să ajungă acasă? Gândul de a-şi petrece tot restul vieţii în acel loc, înconjurată de tafta şi clinchetul plăcilor sifoanelor, o făcea să se simtă sufocată. Nu era planeta ei. Viaţa ei.

Chiar dacă pe Pământ n-o aştepta decât suferinţă sufletească – mutatul din apartamentul pe care-l împărţea cu Matt, plânsul după Albie, descurcatul cu atenţia presei –, măcar viaţa aceea îi aparţinea. Nu putea însă să uite uşurarea stranie când o auzise pe Aelia făcând pasul greşit, când avusese un nume pentru ceea ce simţise de când se trăsese pe mal din Râul Chicago: era minţită. Sloane ura minciunile dacă nu le spunea ea.

— Am să obţin dovezi, zise. Am să mă duc la ea cu ele. Atunci n-are să mai poată să mă mintă.

— Pot să vorbesc cu Cyrielle, se oferi Matt. Aşa, neptrocolar, nu un interogatoriu.

Sloane recunoscu spusele lui ca pe ofertă de pace care erau şi-i răspunse cu un zâmbet slab.

— Nu-i nimic mai frumos ca o conversaţie neprotocolară la cină despre Aleşi morţi, spuse Esther.

— Cyrielle, ei? zise Sloane.

Voise să-l tachineze, dar vorbele îi ieşiseră din gură inexpresive, aproape acuzatoare.

— Ai mai vrea să-ntrebi ceva? zise el liniştit.

Sloane simţi umflătura aceea groaznică dinlăuntru! ei – din gât, din piept, din stomac – care însemna că s-ar putea să izbucnească în plâns. Duse mâinile la spate pe cadrul uşii şi se împinse să se ridice în picioare.

— Nu, răspunse ea odată ce stătea mai bine. Am să plec. Obosită.

Era, evident, o minciună. Matt însă, cu curtoazia lui infinită, o lăsă s-o spună.

FRAGMENT DIN
Tezaurul-mamut de poezie irealistă
Volumul al II-lea

Le Quoi
de Artificielle

Ce este?
Este
Este?
Ce este
este
Estece este
E
S
T
E
E
S
T
E!

ce

28

SĂPTĂMÂNILE CARE URMARĂ îi aduseră lui Sloane plictiseală şi frustrare. Doctorul îi spusese să nu exerseze cu sifoanele cel puţin două săptămâni, aşa că n-o deranja nimeni s-o pună la treabă. Nu avea voie să meargă fără cârje, iar cârjele o jenau la subraţ, aşa că-şi petrecu mai tot timpul într-un singur loc, citind *Manifestarea vrerilor imposibile.* Acel loc era o banchetă mică de pe holul unde se afla atelierul lui Nero.

Puţini oameni se apropiau de uşi. Şi mai puţini treceau de ele, iar cei care o făceau erau mereu însoţiţi de Nero însuşi. De parcă magia care asigura uşa reacţiona numai la el.

De aceea şi alesese biroul lui ca ţintă în loc de cel al Aeliei. Pretorul măcar le permitea lui Nero şi lui Cyrielle accesul în spaţiul ei. Nero nu permisese accesul nimănui, ceea ce însemna că apăra ceva important.

La început, Sloane încercă să se gândească la un pretext ca s-o lase Nero înăuntru. Numai că Nero însuşi devenise mai greu de prins în zilele de după discuţia lor din biroul Aeliei. O întrebase de ce-i place să citească pe bancheta respectivă în prima zi în care o văzuse acolo şi ea arătase spre fereastra de cealaltă parte a holului, prin care se vedea Turnul Sears. După aceea, el îşi schimbase drumul spre atelier ca să nu fie nevoit să treacă pe lângă ea.

Dură două săptămâni până să audă. Se ridicase în picioare când îl văzuse pe Nero apropiindu-se de uşile atelierului şi se îndreptase grăbită într-acolo, cât de grăbită putea, oricum, ca să discute cu el. Nero însă se prefăcuse că n-o vede şi se strecurase în atelier taman când era ea suficient de aproape cât să-i vorbească. Sloane se uitase la uşile duble grele închizându-se, după care urmase un sunet de broască înzăvorându-se.

Presupusese că Nero îşi asigurase biroul cu vreun soi de lucrare pe prag. Dar dacă magia fusese

aplicată numai încuietorii?

După aceea, Sloane se rugă de Cyrielle să-i dea nişte bani şi se duse la un magazin de metalo-casnice purtând o orteză nouă, la care nu era nevoită să utilizeze cârjele, să cumpere un ciocan şi o şurubelniţă.

— Nu-mi vine să cred c-am fost de acord cu aşa ceva! exclamă Esther.

— Nu te comporta ca şi cum te-am târât eu aici, zise Sloane arătând spre ea cu şurubelniţa, care avea mânerul de un albastru intens spre violet şi marca SIPHONA TECHNICA ştanţată cu auriu pe o parte.

Îşi băgă un deget pe sub cureaua ceasului lui Esther şi trase cadranul acestuia mai aproape ca să vadă cât e ceasul.

— În regulă, să-i dăm drumul! Îţi aminteşti povestea noastră dacă e Nero aici?

— Sifonul tău de picior emitea un sunet ascuţit şi avem nevoie să se uite la el, zise Esther. Ştii că n-are să creadă asta, nu? Am fi putut să se ducem la Cyrielle.

— N-are să fie aici, oricum. L-am urmărit intrând şi ieşind două săptămâni şi niciodată nu stă mai mult de ora cinci.

— Ah, ciudată mai eşti!

Sloane zâmbi cu toţi dinţii şi se împinse cu umărul în uşa casei scărilor ca s-o deschidă.

Merse împreună cu Esther pe holul lat, cu ferestre, care ducea la atelierul lui Nero. Trecură de bancheta pe care stătuse Sloane atâta timp citind şi de o sculptură monocromatică roz, care-i amintea de un rinichi. Uşile duble ale biroului lui Nero păreau mai degrabă de castel decât potrivite pentru Cămilă, cu piroanele lor uriaşe în balamale vechi şi ruginite. Ce noroc pe ea şi pe Esther!

— Să-mi spui dacă vine cineva! îi zise prietenei ei, lăsându-se stângaci pe vine în faţa balamalei cel mai de jos din cele trei câte avea uşa.

Băgă vârful şurubelniţei pe sub partea inferioară a pironului balamalei şi îl lovi cu ciocanul,

forţându-l să se ridice.

Odată ieşit parţial deasupra balamalei, îl trase afară zgâlţâindu-l. Unul rezolvat, mai erau două.

— Deci magia care protejează uşa nu previne asta? întrebă Esther. Pare o scăpare mare.

— Aşa ai crede, nu?

Sloane trecu la a doua balama.

— Tot ce face cu magia e să asigure broasca – lucrarea mişcă elementul de blocare la locul lui şi-l ţine acolo. Magia nu acţionează asupra uşii în sine, pentru că dacă ar fi aşa, de ce s-ar mai deranja Nero cu o broască mecanică? Ar fi nenecesară. Se bazează pe magie pentru toate pe aici.

— Şi tu cum te-ai gândit la asta?

— Am citit ziarul. Nu-ţi vine să *crezi* câte jafuri au loc în oraşul ăsta pentru că lumea se bazează pe securitatea magică şi uită că măsurile practice îi vin de hac uneori: a pierdut complet contactul cu modul în care funcţionează lucrurile simple.

Sloane termină cu a treia balama şi băgă capul plat al şurubelniţei între aceasta şi perete ca să scoată uşa din ţâţâni.

Încuietoarea magică rezistă, aşa că uşa se bălăngăni straniu prinsă într-un punct, ca un dinte slăbit agăţat de un ultim ligament firav.

— Succes, zise ea, întorcându-se într-o parte şi strecurându-se în birou.

— Dacă rămânem blocaţi pe Genetrix din vreun motiv oarecare, spuse Esther, ar trebui să iei în calcul o carieră de infractoare.

— Am să ţin cont. Grăbeşte-te, are să observe cineva uşa asta destul de repede!

Se răsuci să se uite la atelierul lui Nero pentru prima oară. Acesta era un loc mare cu o lumină palidă şi schimbătoare ce venea de la un tavan aranjat ca o seră unde nişte panouri albe translucide lăsau să intre lumina zilei. Pereţii erau acoperiţi cu frize de piatră decorative, dând încăperii un aspect de templu antic cu simboluri sfinte peste tot. Locul în sine era ticsit de cărţi şi echipamente, bucăţi de sifoane vechi şi uneltele necesare reparării lor,

volume în diverse limbi care zăceau deschise sau stivuite.

Esther scoase ceva din buzunar. Era un fluier, cam de mărimea unui deget. Sloane mai văzuse oameni pe stradă şi în holul Cămilei ţinând aşa ceva între dinţi şi suflând în ele când făceau nişte lucrări mai complexe.

Esther îşi vârî fluierul între buze şi scoase o notă lungă şi joasă. Nu se întâmplă nimic, aşa că încercă iar, închizând ochii şi încruntându-se cât îşi concentră intenţia. Sloane văzu o lumină slabă cu coada ochiului şi Esther făcu un salt înainte spre o stivă de cărţi din apropiere, după un jurnal subţire şi negru ascuns în ea. Dădu paginile până la cea care strălucea şi citi cu glas tare:

> *Alesul îşi descrie percepţia lui unică a magiei ca pe coarde subţiri de lumină, ca iţele într-un război, ce leagă oamenii unii de alţii, de obiecte şi de pământ. Ultima parte mă interesează pe mine cel mai mult şi anume faptul că magia care pătrunde în pământ trebuie să sape mai adânc decât stratul de sol, trebuie să fie legată de ceva din inima planetei noastre, ceva ce nu putem încă înţelege… probabil ceva rupt de racheta trasă în Defileul Tenebris, care ar explica răspândirea a ceea ce numim magie pe Genetrix.*

— Jurnalul lui Nero?!

Esther se opri din citit şi întrebă.

— Pare să aibă vreo câteva, zise Sloane, arătând spre o undă subţire de lumină în stiva de lângă Esther.

Se plimbă prin atelier uitându-se la cărţile pe care le lăsase Nero deschise după alte indicii cât de mici putea găsi. *Reparatul avansat al sifoanelor,* volumul al III-lea. *Şiră, piept, burtă: un studiu al sifoanelor mai puţin utilizate. Teoria coardelor pentru mintea magică.* Îşi trecu degetele pe pagini şontâcăind spre

capătul încăperii. Acolo găsi o mică firidă aproape ca un loc la fereastră, dar în loc de pernă, cum se aşteptase, era o masă.

Esther începu să citească iar.

> *Până acum am reuşit să văd alte universuri, dar nu am încercat să acţionez asupra lor. E mai important în această etapă să găsesc un univers viabil în care să lucrez. Sunt câţiva parametri: prezenţa a măcar un pic de magie, primul, lipsa barierelor lingvistice, al doilea, un punct de plecare în ultimii cincizeci de ani, pentru a spori capacitatea subiectului de a se adapta la Genetrix şi un campion sau aşa-numit Ales care e capabil să îndeplinească sarcina. Este incomprehensibil de dificil să găseşti o lume care să se potrivească…*

Glasul i se stinse treptat.

Masa stătea lângă o fereastră cu ochiuri mici în formă de romb. Prin ele, Sloane putea să vadă doar formele nedesluşite ale oraşului care se făceau negre şi albastre pe măsură ce cobora soarele la asfinţit. Pe pervaz erau câteva obiecte mici: un ceas de buzunar cu un lanţ stricat, o pereche mică de ochelari roz, un inel cu o piatră violet. Sub ochelari – care aveau formă de ochi de pisică – se afla un cocor de hârtie. Sloane strânse ciocul acestuia între degetul mare şi cel arătător şi-l ridică la lumină. Era pliat precis, ca făcut de Albie.

— Stai aşa, mai am ceva! zise Esther.

> *Am petrecut zile întregi triind nori de materie ce se contopeau şi care încă nu jormaseră Pământul, lumi topite prea toxice ca să susţină viaţa, lumi gazoase prinse înjurtuni permanente. Am văzut Pământuri despicate în două de asteroizi masivi, Pământuri cotropite de dinozauri*

înaripaţi, Pământuri saturate de oceane. Am văzut chiar şi Pământuri sterpe de la atacuri violente cu bombe atomice, Pământuri golite de viaţă umană de vreun soi de molimă – casele încă intacte, micul dejun din acea dimineaţă stricat pe masă.

Esther trecu la alt jurnal, de data aceasta roşu şi cât palma ei de mare.

Campionul meu e mort. A fost ucis de Resurecţionist azi-noapte, la un sfert de oră după miezul nopţii, pe plaja de lângă promenada lacului. Victimă a metodei preferate de ucidere a Resurecţionistului, antiteza respiraţiei magice, un soi de comprimare magică…

Cocorul de hârtie pe care-l ţinea în mână Sloane era făcut din hârtie dictando. Pe pliul de pe spinarea lui văzu o mâzgălitură roz, ca şi cum cineva ar fi încercat un pix. După ce-i aruncă o privire fugară lui Esther, care acum dădea frenetic paginile jurnalului căutând altă pagină strălucitoare, trase de capetele cocorului ca să-l desfacă.

Hârtia fusese folosită pentru încercat tot soiul de pixuri, descoperi ea. Acestea avuseseră pastă în culori vii, sclipitoare, fosforescente, lăptoase. Genul pe care-l folosise Albie, chiar şi după ce restul echipei îl necăjise pentru asta. Sloane nu văzuse nimic asemănător pe Genetrix. Oamenii din acest loc foloseau instrumente complicate, de modă veche – pene, stilouri, condeie de metal transformate în pixuri cu pastă.

— Essy, zise ea.

Răsună vocea lui Esther:

— „A doilea dintre campionii mei e mort.” O, Doamne, Sloane!

Se uitară una la alta.

— *Al doilea,* spuse Esther.

— N-ar trebui să fim noi ăla? întrebă Sloane, uitând de hârtia de caiet din mâna ei pentru o clipă. Primul a fost Alesul Genetrixului, după care ne-au adus pe noi aici… corect?

— Aşa se povesteşte, replică Esther cu o privire distantă.

— Mai departe! zise Sloane.

Căutarea mea va continua – trebuie să continue – până apare un candidat potrivit. Am să cutreier lumile nesfârşite toată viaţa dacă trebuie…

— Mâncătorul ăla de rahat! făcu Sloane.

— Câţi au fost?

Esther o fixă pe Sloane cu privirea.

— Zeci? Sute? Dacă n-au supravieţuit ei, cum naiba ar trebui să supravieţuim noi? De-abia l-am învins pe Întunecatul *nostru* şi asta într-o lume care nu cunoştea magia…

I se înecă glasul şi tăcu.

— Dacă minte în privinţa asta, ar putea să mintă într-o mulţime de alte privinţe, zise Sloane. Cât de greu e să ne trimită acasă, de pildă.

Traversă încăperea şi-i puse mâinile pe umeri lui Esther.

— Nu te pierde cu firea! Nu încă, cel puţin.

— Ce-i ăla?

Esther se uita la cocorul mototolit între mâna lui Sloane şi umărul ei.

— A fost un cocor de hârtie. Mi-a amintit de…

— Ah!

Lui Esther i se îmblânziră ochii de ceva ce semăna a milă şi Sloane se desprinse de ea.

— Am obţinut ceea ce ne-a adus aici, zise Sloane, acum să mergem, înainte ca Nero…

— Mă tem ca-i un pic cam târziu pentru asta, vorbi Nero.

Bătu cu un deget în încuietoarea care ţinea uşa închisă, iar uşa căzu la pământ cu zgomot puternic.

Din instinct, Sloane îndreptă cocorul de hârtie spre Nero. Toţi trei, Nero, Esther şi Sloane, rămaseră cu ochii la pagina pe care o ţinea ea ca pe o sabie, până o puse jos.

Pentru numai o clipă, cât păşi Nero apăsat pe uşa căzută, scrâşnind din dinţi şi cu părul blond căzut în ochi, Sloane văzu pe cineva de care să-i fie frică. După care acesta se şterse cu ambele mâini pe pulovărul gri, îşi dădu părul la o parte din ochi şi redeveni întruchiparea omului domol.

— Nu ştiu sigur ce-am făcut să vă provoc suspiciuni suficient de puternice cât să-mi spargeţi atelierul, spuse el pe un ton egal.

Sloane simţi brusc o dorinţă disperată de a găsi locul sensibil pe care tocmai îl descoperise la el şi să-l sondeze.

— Păi a fost toată chestia cu răpitul a trei oameni dintr-o dimensiune paralelă, zise ea. Cel mai recent a fost însă faptul că Aelia a vorbit de Ales când la feminin, când la masculin într-o singură discuţie.

— Ah!

Nero îşi trecu degetele pe clanţa uşii.

— I-am spus c-ai observat. N-a ascultat.

— Am venit aici după dovadă. Aşa că, dacă nu cumva jurnalele sunt prima ta încercare de a scrie un roman, nu prea grozav, oricum, apropo…

— Câţi au fost?

Întrebarea veni brusc şi strident. Esther făcu un salt spre el, părând gata să-l strângă de gât.

— Câţi Aleşi aţi smuls din dimensiunile lor ca să se lupte cu afurisitul vostru de Întunecat?

— Singurul motiv pentru care nu v-am spus a fost că n-am vrut să vă sperii, explica Nero. Pe niciunul dintre voi. Nu când nu cunoaşteţi magie, nu…

— Să înţeleg că astea sunt nişte cărţi de valoare, zise Sloane, luând unul din jurnale şi ţinându-l deschis de cotor, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l rupă în două.

— De fapt…

Sloane trase de cele două jumătăţi ale jurnalului, rupându-l la copertă.

— Nu-i nevoie să…

— Ştiu şi eu, cam simt nevoia. Dacă ne gândim că tu n-ai pomenit nimic despre cum suntem noi cam pe locul zece în rândul celor care trebuie să se arunce în mărunta ta luptă pe viaţă şi pe moarte?

— Voi, zise Nero, brusc potolit, sunteţi pe locul cinci.

— Cinci?! ţipă strident Esther.

— I-am invocat pe alţii pentru că nu *voiam* să invocăm utilizatori de magie lipsiţi de experienţă care de-abia se descurcau cu ea ca să lupte cu Resurecţionistul, zise Nero, ridicând tonul.

Încleştă mâna cu sifon într-un pumn şi pe plăcile de metal dansară scântei.

— Am exploatat universuri cu Aleşi de succes care erau şi pricepuţi la utilizarea magiei. Toţi au fost doborâţi de Resurecţionist. Toţi de dragul Pământului şi al Genetrixului. În cele din urmă n-am mai putut suporta pierderile. Am hotărât că o mizăpersonală în luptă s-ar putea să compenseze lipsa de experienţă magică. Aşa că v-am luat pe voi. Da. Zece ani de bătălii şi într-un final v-am luat pe voi.

Se uită urât la mână ca şi cum nu l-ar fi ascultat. Scânteile dispărură.

— Serios, chiar nu v-a trecut deloc prin cap că n-aveţi de nevoie de Ales?

— Vă purtaţi de parcă alţii n-au încercat să-l doboare, zise Nero. Pentru fiecare Ales pe care l-am avut, au murit cel puţin zece oameni obişnuiţi, bărbaţi şi femei, încercând să-l ucidă, iar asta nu include, apropo, miile de oameni care au murit în Secătuiri.

Lui Esther îi luceau obrajii de lacrimi.

— Nu v-am spus pentru că e alarmant şi… demoralizant, adăugă Nero, iarăşi potolit. Pentru că n-am vrut să vă simţiţi vreunul dintre voi învins înainte ca măcar să fi încercat o dată. Ştiam că tu, Sloane, mai ales, erai încă fragilă, incapabilă să-ţi

accesezi magia în siguranţă, după care ai fost luată de Resurecţionist şi…

— Eu, replică Sloane, nu sunt fragilă.

— Nu intenţionez să te insult. Dar ai suferit o traumă unică din cauza Întunecatului vostru şi…

— Tacă-ţi gura!

Nu Sloane îl întrerupsese de această dată, ci Esther, care îşi şterse obrajii şi trase de gâtul bluzei sale ca să atragă atenţia la sifonul ei.

— Sau îţi dau foc dracului!

Nero îşi arătă palmele.

— Haide! îi zise Esther lui Sloane. Trebuie să-i spunem lui Matt. Dacă nu cumva mai ai şi alte minciuni pe care vrei să le mărturiseşti?

Sloane se strădui cum putu ea de bine să păstreze o ţinută demnă cât şontâcăi spre uşă, după Esther. Când ajunse la prag, Nero vorbi iar.

— Nu uitaţi! zise el, cu suficientă răceală în glas cât să i se ridice părul pe ceafă. Toţi aveţi în continuare nevoie de mine ca să ajungeţi acasă. Şi trebuie să-l omorâţi pe Resurecţionist dacă vreţi să mai aveţi o casă la care să vă întoarceţi.

Sloane nu se întoarse, ci-şi continuă drumul, inegal, spre lift.

— M-am întors cu un cadou! anunţă Matt din cadrul uşii camerei lui Sloane.

Începuseră să-i spună „Camera albă” din motive evidente. A lui Matt era „Cabina”, iar a lui Esther „Biserica”.

Sloane stătea cu capul rezemat de tăblia patului. Esther, în pantaloni de trening, stătea pe jos cu două degete într-un borcan de unt de arahide. Începuseră să mănânce toţi unt de arahide – în sandvişuri, pe mere, întins pe biscuiţi săraţi – pentru că marca, Nutty Buddy, era aceeaşi pe Pământ şi pe Genetrix, la fel şi gustul. Una dintre puţinele potriviri perfecte pe care le găsiseră.

Matt ridică o sticlă de băutură închisă la culoare.

— Bourbon, zise el. Din partea lui Cyrielle.

Esther aplaudă.

— Îşi cerea scuze că nu ne-a spus c-am pus-o? întrebă Sloane din pat.

— N-a ştiut, răspunse Matt. Lucrează pentru Aelia de doar un an.

Sloane pufni.

— N-o dispreţui pe cea care ne-a făcut rost de bourbon, doar pentru că ţie ţi s-a confirmat că nu te poţi încrede în nimeni!

— Viziunea mea despre lume este cea corectă, replică Sloane, iar tu te aştepţi să nu jubilez?

Matt râse şi pentru o clipă fură ca înainte. Acesta deşurubă capacul sticlei de bourbon şi trase o duşcă. Cât înghiţea, îi trecu sticla lui Esther.

— Eu sunt de acord c-am pus-o, zise.

— Suntem pe locul cinci la rând în lupta cu Resurecţionistul, spuse Esther. Suntem singurii care nu ştiu realmente cum să folosească magia. Unul dintre noi deja a fost răpit.

Se ridică şi-i întinse sticla lui Sloane, care o luă şi sorbi din ea.

Bourbonul avea gust de vanilie şi arahide. Sloane tresări şi îi trecu sticla înapoi lui Matt.

— Am pus-o, termină Esther.

— Asta-i treaba, totuşi.

Matt se aşeză pe podea lângă ea, luă un gât din sticlă şi i-o trecu ei.

— Cred că e ceva adevăr în chestia aia cu istoria care se repetă.

Sloane ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă istoria vrea să se repete, din partea mea n-are decât, zise Matt. Am *câştigat* data trecută, mai ţineţi minte?

— Omul are dreptate, zise Esther arătând cu sticla spre el.

— Ştiu şi eu… replică Sloane. Nu cred c-ar trebui să ne luptăm deloc.

— Şi să-l lăsăm pe Resurecţionist să distrugă ambele noastre universuri? făcu Matt.

— Faptul că Nero a minţit în privinţa asta înseamnă că totul poate fi o minciună. Universurile

s-ar putea să nu fie legate. Resurecţionistul s-ar putea să nu ne fie duşman.

— Să nu ne fie duşman? întrebă Matt nevenindu-i să creadă. Te-a răpit. A ucis Dumnezeu ştie câţi oameni. El controla Secătuirea!

— Ştiu, răspunse Sloane, lăsându-şi fruntea pe mână. Ştiu asta, bine? E doar zic că…

— Am confirmat legătura dintre universuri, zise Esther dând-i sticla lui Sloane. Ai găsit articolul ăla.

— Un articol n-o dovedeşte clar, spuse aceasta. Iar acum ştim că Nero-i un mincinos.

— Şi ştim şi că Resurecţionistul e un criminal, replică Matt.

— Nu zic c-ar trebui să mergem la bere cu el sau ceva pe-acolo, doar că ar trebui să fim mai minuţioşi în a confirma ce zice Nero.

Îi întinse sticla.

— Da. OK.

Matt o luă şi bău.

Câteva ore mai târziu, bourbonul aproape se terminase şi Esther era trântită de-a latul la capul patului, dormind dusă. Sloane ţinea sticla în poală şi Matt era pe podea, rezemându-se de perete. Păstraseră tăcerea multă vreme, dar nu plecase niciunul. Sloane nu voia. Voia să stea în compania tăcută cât de mult putea.

— E naşpa, zise Matt din senin.

Îl aprobă din cap.

— Nu ştiu cum să nu fiu cu tine. Nu pot ieşi cu nicio persoană normală acasă. Nu pot să nu te mai văd deloc.

— *Ai putea.*

Matt clătină din cap.

— Nu. Tu şi cu mine, Esther şi Ines… suntem legaţi pe viaţă. Ca într-o căsnicie. La bine şi la rău. La boală şi la sănătate…

Sloane apucă strâns sticla de bourbon.

— Te-ai gândit vreodată c-ar trebui să rămânem pur şi simplu aici? întrebă Matt. Nu ştie nimeni aici că suntem Aleşi. Am putea ieşi la o întâlnire

adevărată. Să nu se holbeze nimeni. Să nu ne ceară nimeni autograf.

— N-ai putea obţine cea mai bună masă doar făcând cu ochiul.

— Da, zise el oftând. Şi probabil că m-ar judeca în funcţie de rasă. Mai câştigi, dar mai şi pierzi.

Sloane îşi înăbuşi un hohot de râs. Nu era amuzant, nimic din toată situaţia nu era, dar bourbonul îi făcuse voioşia să fiarbă ca acidul din apa acidulată şi totul părea nedesluşit pe margini. Îşi drese glasul, încercând să focalizeze.

— Ai să-ţi dai tu seama cum s-o faci, zise ea. Amândoi, de fapt. O să ne dăm seama cum să fim prieteni.

Matt se smiorcăi. Îi curse o lacrimă pe obraz şi o şterse.

— Ştiu.

— Nu sunt în regulă, zise ea. Ştiu că par să fiu. Sunt bine câtă vreme mă mişc, dar când suntem acasă, când mă opresc…

Scoase un sunet ca de explozie.

— Uite-aşa plesnesc!

— Ceea ce bănuiesc că n-ar trebui să fie reconfortant. Numai că este.

Sloane puse sticla pe noptieră şi închise ochii.

29

NU DURĂ MULT până să ceară Matt dovezi suplimentare ale legăturii dintre universuri sau să fie de acord Aelia să i le dea. Trebuie că auzise că Sloane şi Esther îi spărseseră biroul lui Nero şi probabil voia să-i îmbuneze, cel puţin asta era ipoteza lui Sloane. Ca atare, doar două zile mai târziu, Aelia, Cyrielle, Sloane, Matt şi cu Esther stăteau pe malul râului, uitându-se în apă.

La doi ani după căderea Întunecatului, cei cinci Aleşi prezidaseră peste coloratul Râului Chicago de Sfântul Patrick. Esther se îmbrăcase cu o rochie verde cu paiete şi-şi pusese o perucă verde asortată; arătase ca regina paradei. Stătuseră pe puntea unei ambarcaţiuni, în timp ce în urma lor se împrăştia pudra portocalie care-i dădea apei întunecate o culoare vie, în uralele unei mulţimi uriaşe.

— Există locuri în care graniţele universurilor noastre par mai permeabile, zicea Aelia. Am putut să stabilim unde se află câteva dintre acestea. Apa pare să fie o caracteristică comună pentru ele. Acesta este un astfel de loc.

Sloane se gândi la racheta balistică scăpată de pe USS *Tenebris* îndreptându-se spre cea mai adâncă parte a oceanului.

Şi la cum, atunci când se scufundase după Ac, labele o propulsaseră mai în adânc decât ar fi trebuit.

Şi la explozia care o aruncase în apă după ce murise Întunecatul şi strălucirea stranie a obrazului lui când se îndepărta de ea.

Apă, îşi zise ea. Sigur.

— Nu dispunem de puterea necesară ca să trecem prin bariera dintre universurile noastre acum, continuă Aelia. Nimic nu va putea trece prin ea. Fostul nostru Ales ne-a învăţat însă că magia poate fi… observată. Putem face o lucrare ca să-i permitem unuia dintre voi să perceapă legăturile magice care există. Însă unul dintre voi va trebui să

înoate până jos, unde bariera are grosimea minimă ca să stea mărturie la ceea ce am văzut noi din legăturile între universuri. Care dintre voi e cel mai puternic înotător?

Sloane simţi ochii tuturor aţintiţi asupra ei. Era, la urma urmei, prima care ieşise din acelaşi râu şi care primise certificatul de scufundare când se antrena să recupereze Acul. Şi cea care-şi petrecuse veri la piscina de cartier cu Cameron, când se provocau unul pe altul să-şi ţină respiraţia mai mult, şi mai mult, şi mai mult…

— Eu, zise ea.

Aelia îşi strânse gura pungă ca şi cum ar fi supt o bomboană tare, dar încuviinţă din cap. În acea zi purta trei modele alb-negru care nu se potriveau: pantaloni largi cu dungi strânşi pe gleznă, jacheta cu picouri şi un şir lung de năsturei, o pelerină pepit cu guler înalt. Îi aminti lui Sloane de cineva de la circ.

— Putem face o lucrare ca să respiri un pic sub apă, zise Aelia. Dacă nu te deranjează.

— Da, zise Sloane.

Se aplecă să-şi dezlege şiretul de la pantof. Celălalt picior era încă învelit în sifon.

— Sigur.

Cât execută Aelia o lucrare ca să-i fie cald lui Sloane în apă, Cyrielle scoase o batistă mare dintr-una din mâneci, scuturând-o ca un scamator la un număr de magie. I-o puse lui Sloane peste nas şi gură şi i-o legă la spate. Aelia îşi împreună apoi vârfurile degetelor şi scoase un tril din implantul ei dentar, o notă mai înaltă decât ar fi putut cânta de una singură. Sloane tresări de la sunet, dar batista i se umflă pe faţă ca un balon: sursa ei de aer.

Se dezbrăcă de stratul exterior de haine. Cu numai o cămaşă şi lenjeria intimă pe ea, se duse spre marginea râului. I se făcuse pielea de găină peste tot pe picioare. Pironi cu privirea apa slab luminată şi nu văzu nicio reflexie.

— Şi acum lucrarea care să te ajute să vezi legăturile, zise Aelia, prinzând-o cu mâna de umăr.

Sloane simţi răceala plăcilor sifonului prin materialul cămăşii. Cyrielle o prinse de celălalt umăr. Nota din implantul Aeliei fu atât de joasă, că abia dacă auzi vreun sunet, simţindu-i doar vibraţia în ceafă. Cyrielle i se alătură cu o notă mai înaltă, disonantă, după care amândouă îşi lăsară mâinile să cadă.

Sloane se întoarse şi văzu: lumină. Coarde de lumină înconjurându-i pe Cyrielle, Matt, Esther şi Aelia. Pornind de la picioarele lor şi intrând în pământ, prin crăpăturile trotuarului de beton. Prin clădirile din spatele lor treceau dungi piezişe de lumină, ca razele soarelui. Lumina strălucea prin ferestrele clădirilor multietajate şi se răsucea în jurul lor ca aţa pe titirez. Oraşul lumina de magie, umflat de ea.

— Du-te! zise Aelia şi din gură îi ieşi lumină ca o cascadă. Sau ai să rămâi fără aer.

Sloane îndoi genunchi şi plonjă.

De dedesubt, apa era întunecată ca a unui lac, dar lumina din lumea de deasupra o urmă. Dădu din picioare ca o broască-bou, dorindu-şi să fi avut labele. Putea respira, dar presiunea de pe urechi şi sinusuri era apăsătoare.

De la suprafaţa apei se întindea o funie de magie. N-o văzuse deasupra, dar acum era acolo, cât braţul ei de groasă. Înotă pe lângă ea, împingându-se în jos şi mai în jos de fiecare dată când dădea din picioare.

Nu se simţise atât de profund de singură în viaţa ei, nu doar izolată sau de capul ei, ci *singură* cu adevărat, singurul om în întunericul care se întindea la nesfârşit, având doar funia să-i ţină companie.

Chiar dacă n-ar fi putut vedea funia, tot ar fi ştiut că e ceva în neregulă cu locul respectiv. Îi simţi înţepătura în degete. Râul Chicago avea o adâncime maximă de numai şase metri sau cam aşa ceva, iar ea deja înotase mai jos de atât. Oriunde o fi fost, nu era pe fundul râului de pe Genetrix.

Atunci văzu: un licăr de lumină în faţă, la capătul funiei. O sclipire de aur. Îşi luă avânt mai tare din picioare şi înotă spre el, urmând funia la fel cum

aleargă un copil după curcubeu. Îşi simţea capul prins într-o menghină de magie, iar de-a lungul mâinilor şi picioarelor îi urcau şi coborau furnicături. Simţi cum o cuprinde apa râului, formând un tunel negru. Plantele care creşteau pe fundul apei o atinseră în treacăt pe genunchii goi.

Sclipirea era un fir argintiu; nu, doar ceva care arăta ca argintul. Acul.

Surprinsă de vederea lui, se opri din înotat şi se îndreptă de spate. Capul ei lovi ceva greu şi grăunţos: o bucată mare de beton. Se rezemă cu palma de ea şi se răsuci, lăsând-o dedesubtul ei. Imediat după beton era o bucată contorsionată de metal, care-şi dezvălui forma când se apropie: era enormă, mai lată decât anvergura braţelor ei şi dispărea în metalul care o înconjura.

Era vârful unui „P”.

Una din literele supradimensionate care fusese pe Turnul Trump înainte ca magia distrugătoare care pusese capăt vieţii Întunecatului să-l facă una cu pământul. Plonjase printre aceste dărâmături care căzuseră la fundul râului, căutând orice semn al trupului Întunecatului, iar acum erau deasupra ei, sub ea.

Coborî privirea, apoi o ridică la plantele care, imposibil, creşteau spre dărâmături. Printre tulpini erau ascunse deşeuri: cutii de suc, sticle, un capac de roată strâmb, un fragment de metal cu sigla Abraxas pe el. Acela era Genetrix.

Şi sub, şi deasupra ei, rămăşiţele turnului pe care-l distruseseră când îl uciseseră pe Întunecat.

Între ele, plutind, dar cumva inamovibil, se afla Acul.

Ca întotdeauna, Sloane fu atrasă de magnetismul lui, de furnicăturile reci care-i străbăteau trupul la simplul gând la el. Simţi c-ar putea înota până unde era şi să-l prindă între degete. Acul o voia, iar ea ştia asta. Şi ea îl voia. Când însă întinse mâna după el, îl rată, ca şi cum ar fi calculat greşit distanţa. Când încercă iar, se întâmplă acelaşi lucru şi degetele îi alunecară spre dreapta.

Ciudat.

Era cât pe ce să încerce a treia oară când mai văzu ceva. Ceva palid şi viu, ca un peşte fără luciul solzilor. Când acest ceva se întoarse, luă forma unui bărbat cu părul plutindu-i ridicat, înmuiat de apă, cu hainele închise la culoare, pantofi cu talpă de piele tare. I se puse o gheară de teroare în piept.

Întunecatul.

Era o amintire. O halucinaţie. Trebuie să fi fost. Rămânea fără aer, ceea ce-i juca feste minţii ei. Trebuia să se întoarcă.

În schimb, înotă înainte, dând din mâini şi din picioare cât de energic putu, ca o broască, cu braţele întinse. Văzu nodul de cicatrici de pe dosul palmei drepte, unde fusese Acul, şi-şi luă mai tare avânt din picioare, încercând să prindă pantoful. Văzu umbra dinaintea ei şi strălucirea magiei care o înconjura. Ţipă în apă, care avea gust de alge şi mucegai.

Umbra se micşora, iar dărâmăturile dispăruseră, ca şi Acul şi plantele din râu. Înotă mai cu putere, simţind că o ardeau picioarele şi braţele…

Şi ţâşni la suprafaţa apei; feţele lui Esther şi Matt erau chiar deasupra ei.

— Cred…

Tuşi, întinzându-se să apuce mâinile oferite. Îşi smulse pânza de pe faţă, scuipă nişte apă şi începu iar.

— Cred că Întunecatul, Întunecatul *nostru,* e încă în viaţă.

— Nu se poate! exclamă Esther clătinând din cap.

Erau încă pe mal. Aelia o uscase cu o lucrare pe Sloane, care acum îşi trăgea pantalonii pe ea, iar braţele şi picioarele îi tremurau de epuizare.

— N-am găsit niciodată un cadavru, zise.

— Ai plonjat în râu, spuse Esther. I-ai găsit nasturele, o parte din haină, erau atâtea dărâmături…

— Am vrut să fie mort, aşa că ne-am convins că şi este! replică Sloane.

— Şi atunci de ce nu s-a întors să ne termine? Nu c-am fi fost aşa de înspăimântători că trebuia să fugă în altă dimensiune ca să scape de noi!

Esther vorbea cu gesturi largi şi frenetice; aproape îl lovi pe Matt peste faţă înainte ca el să se îndepărteze de ea.

Nici el, nici Aelia nu vorbiseră încă, păreau mulţumiţi să stea şi să se uite cum se ceartă Sloane cu Esther.

— Ştiu şi eu, zise Sloane. Poate că terminase ce-o fi făcut pe Pământ. Poate c-a obosit să se joace cu noi şi a vrut să-şi găsească jucării noi. Eu nu-s un suprapersonaj negativ distrus, nu cunosc logica!

— Dar cunoşti logica halucinaţiilor ca de droguri de sub apă? făcu Esther. Îl vezi înotând şi dintr-odată eşti convinsă că-i în viaţă şi că noi ar trebui pur şi simplu să te credem?

— Când m-a înşelat pe mine instinctul în materie de Întunecat? întrebă Sloane. Am zis c-are să ne cadă în capcană şi a făcut-o. Am zis c-am să fiu momeală bună şi am fost. Am zis să-l lăsăm pe Albie să vină să lupte cu noi şi el s-a dovedit a fi motivul pentru care am învins. Şi am fost singura atât de convinsă că s-ar putea ca Întunecatul să nu fie mort, c-am făcut naibii scufundări în Râul Chicago – experienţă *extrem* de neplăcută –, şi acum, da, mă aştept să mă credeţi că instinctul meu nu se înşală de data asta. E oare atât de nebunesc?

Esther rămase cu privirea la Sloane şi ochii i se umplură de lacrimi. Sloane îşi zise că s-ar putea să şi-o amintească pe Esther mereu aşa, cu braţele atârnându-i pe lângă trup, cu ochii strălucind, luna luminând în spatele ei, indiferent de ce li se întâmpla după acest moment.

— Sloane, zise Matt, iar ea se încordă în aşteptare, deşi nu ştia sigur de ce. Instinctul tău nu ne-a *mai* condus niciodată alături cu drumul, continuă el. Numai că acum îţi spune tot felul de lucruri. Că încă eşti prizoniera Întunecatului în miez de noapte când eşti acasă în patul nostru. Că puteai să te încrezi în tipul ăla, Mox, care probabil te-a

vândut Resurecţionistului. Că trebuia să-l vizitezi pe Bert de pe Genetrix…

— Du-te-n mă-ta! zise Sloane încet. Să nu mai îndrăzneşti să foloseşti spaimele mele nocturne împotriva mea aşa! Eşti ofticat că mi-a zis instinctul să-ţi dau papucii, pentru că, desigur, trebuie să am ceva la cap dacă nu vreau să mă mărit cu afurisitul de sfânt Ales…

— Dumnezeule, Sloane, asta-i naibii problema cu tine, că nu ştii să te înfunţi fără să verşi sânge şi niciodată n-ai ştiut!

— Încetaţi, amândoi! spuse Esther, înecându-se cu un hohot de plâns. Nu mai suport. *Trebuie s-ajung acasă.* OK? Trebuie! Mama e pe moarte. Aşa că de ce nu încetaţi voi să vă mai ciondăniţi ca nişte copii şi-mi spuneţi care-i cea mai rapidă cale pentru asta?

Matt şi cu Sloane se uitară fix unul la altul. Lui i se mişcă falca de parcă muncea la o îmbucătură tare de carne. Sloane doar se simţea obosită. Se uită peste râu. Nu-şi mai amintea de ce era atât de convinsă că Întunecatul trăieşte, că trecuse înot prin bariera dintre universuri în loc să moară, numai că *era…* şi nimeni, nimic măcar Esther, n-o credea.

— Luptăm cu Resurecţionistul, zise Matt. Îl ucidem, ne trimit acasă. Asta-i cea mai bună soluţie.

— Sloane? întrebă Esther.

Sloane avu aceeaşi senzaţie de ceva în neregulă pe care o avusese şi în preajma Acului, ca şi cum toate măruntaiele ei erau în locul nepotrivit, ca şi cum lumea se transformase într-un coşmar şi ea nu-şi amintea să fi adormit.

— Bine, fie. Sigur. Hai s-o facem!

Nu era însă sigură c-o zisese pentru că aşa şi gândea sau doar voia să se oprească Esther din plâns.

PARTEA A TREIA

FRAGMENT DIN

Manifestarea vrerilor imposibile: O nouă teorie a magiei

de Arthur Solowell

Ce este atunci dorinţa? Putem începe prin a afirma ce nu este. O dorinţă nu este un capriciu. Nu e poftă zadarnică născocită într-o după-amiază însorită. O dorinţă este profunzimea vrerii, o sete profundă şi stăruitoare care nu poate fi refuzată. Din acest motiv este imposibil să forţezi pe cineva să execute un act de magie dacă nu o doreşte cu adevărat. Magia necesită dorinţă, iar o dorinţa nu poate fi ameninţată sau manipulată ca să existe.

Se poate să ne devină clar, pe măsură ce observăm magia dezvoltându-se şi schimbându-se în lumea noastră, că anumitor oameni nu li se poate încredinţa abundenţa de putere pe care o oferă magia. Nu pentru c-ar fi rău intenţionaţi, ci pentru că sunt deterioraţi fără putinţă de refacere. Se poate ca aceştia să avanseze prin lume ca şi cum dorinţele lor se conformează celor ale oamenilor sănătoşi şi funcţionali dintre noi, dar este posibil să nu fie aşa: când execută magie, adevărata lor personalitate va ieşi la iveală dinaintea lor şi a noastră, a tuturor.

Cu alte cuvinte, magia este o oglindă. Ne reflectă aşa cum suntem şi se poate să nu ne placă întotdeauna ceea ce vedem.

STRICT SECRET

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: Directorul Agenţiei Centrale pentru Informaţii

DE LA: Thomas Vong, pretor al Consiliului Cordus

SUBIECT: Profeţia din Proiectul „Delphi”

Aşa cum mi s-a solicitat, am inclus formularea exactă a profeţiei [redacted] nume de cod Sibyl, făcute pe data de 16 februarie 1999, verificată de Consiliul Cordus.

Va fi sfârşitul Genetrixului, distrugerea lumilor.

Stă ceva între Genetrix şi geamăna sa. Întunecatul va extirpa acel ceva, iar lumile se vor zdrobi una de alta, ceea ce va aduce sfârşitul a toate.

Întunecatul Genetrixului va fi ascuns, dar nu secret, cu o sete care nu va fi niciodată astâmpărată. Egalul său este speranţa Genetrixului, născut însemnat de magie şi stăpânit de o putere anterior necunoscută nouă.

De două ori se vor saluta Egalii altfel, iar soarta lumii e în mâinile lor.

STRICT SECRET

Din Jurnalul lui Nero Dalche, consilier al Cordusului:

În esenţă, pentru a trece în alt univers, trebuie să-ţi simplifici înţelegerea a ceea ce presupune acest lucru. Mişcarea dintr-o lume în alta este de prea mare anvergură astfel încât creierul uman, oricât de avansat ar fi el, s-o poată procesa, ca atare oamenii nu vor fi în stare să ajungă la nivelul corespunzător de dorinţă, aşa cum este ea definită de Solowell în „Manifestarea vrerilor imposibile". Totuşi, dacă o simplificăm astfel încât s-o poată înţelege oricine, este posibil să putem transporta oameni cu orice capacitate intelectuală peste universuri.

Comparaţia pe care am ales-o este una din domeniul ospitalităţii de bază. Universul unei persoane este casa sa. Bariera dintre cele două universuri prin care se poate trece este uşa de la intrare. Dacă un oaspete politicos doreşte să intre într-o casă, bate la uşa de la intrare şi persoana din casă îi deschide. La fel stau lucrurile şi cu universurile; trebuie să „baţi la uşă" cu magia şi cineva care locuieşte în universul respectiv trebuie „să deschidă uşa".

Ceea ce complică lucrurile, desigur, este faptul că timpul se comportă diferit peste universuri. Poţi crede că baţi la uşă la o oră rezonabilă, zece dimineaţa într-o miercuri, şi totuşi, în universul acela se poate să baţi la miezul nopţii sau douăzeci de ani mai târziu, când proprietarul casei e mort de mult.

30

UN VÂNT RECE se strecură pe sub gluga mantiei lui Sloane, făcând-o să tremure. Trecuseră ore bune de la apus, iar ea stătea la limita dintre Wacker Drive şi locul celei mai recente Secătuiri, ultimul ei punct de control înainte să ajungă pe poziţie.

Până şi Esther se răzgândise şi acceptase felul de a gândi al lui Matt. „Te-ai ţinut aşa de puternică de când am ajuns aici”, îi spusese Esther, încetişor, în noaptea incidentului. „Evident că adevăratele tale emoţii trebuie să iasă pe undeva, nu? Aşa îţi spune creierul tău că-ţi reprimi ceva.”

Mai c-o făcuse pe Sloane să creadă acest lucru. Indiferent de ce altceva mai văzuse sub apă, fusese într-un loc în care universurile se atingeau. Pământul şi Genetrixul erau legate; Nero nu minţise în această privinţă. Ceea ce însemna că tot trebuiau să ajute Genetrixul ca să ajute Pământul. Deja doborâseră un criminal în masă maniac. Aveau să folosească aceeaşi strategie ca s-o facă iar.

Asta însemna că treaba ei era să-l ademenească pe Resurecţionist la loc deschis. Avea să meargă pe Congress Parkway până trecea pe sub Poşta Mare Veche, unde el şi cu armata lui îşi aveau bârlogul. Avea să fie nevoită să se ducă singură, dar Armata Pâlpâirii avea s-o urmeze după ce stabilea contactul.

O mai făcuse. Se dusese singură pe Podul Irv Kupcinet ca să fie momeală pentru Întunecatul de pe Pământ. Cunoştea prea bine senzaţia de amorţeală care o cuprinsese. Dacă n-ar fi văzut vârfurile ghetelor înfigându-se în dărâmături, s-ar fi putut să nu ştie că se află în continuare pe sol. Continuă să meargă, la fel cum procedase şi data trecută.

Cunoştea drumul prin distrugerea de la locul Secătuirii. Oficialii oraşului îşi petrecuseră ultimele două lunii curăţându-l, dar era în continuare un amalgam de cărămizi sparte, scânduri crăpate şi

cadavre recuperate din subsoluri. Oameni din toate categoriile sociale cercetau rămăşiţele, căutând cadavrele celor dragi. Sloane îşi dori să le poată spune să nu se deranjeze. Cei dragi erau, probabil, bucăţi; aşa erau aproape întotdeauna victimele Secătuirii.

Mantia pe care-o purta era una de-a Aeliei, grea şi întunecată. Fulgi de zăpadă dintr-un front de aer rece al primăverii târzii pluteau prin lumina aruncată de iluminatul de siguranţă topindu-se de îndată ce ajungeau pe jos. Îi îngheţaseră degetele chiar dacă se ţinuse cu ele de faldurile mantiei. Insistase să-şi poarte hainele ei pe dedesubt – ţinuta neagră de la ceremonia funerară a lui Albie, cele pe care le purta când ieşise din apă pe Genetrix.

Ajunse la celălalt capăt al locului Secătuirii, cu ghetele acoperite de un strat de praf. Merse cale de un cvartal spre vest, apoi începu să traverseze acelaşi pod pe care şchiopătase cu glezna ruptă cu nişte săptămâni în urmă.

De atunci îl visase, nu pe Întunecat, d pe Resurecţionist. Visele nu erau coşmaruri însă, doar o reluare a scurtei lor conversaţii, iar şi iar, acelaşi lucru de fiecare dată. „Nu eşti corectă. Tu şi cu prietenii tăi veniţi să mă ucideţi şi eu n-am voie să ripostez?”

Primise sarcina să studieze morţile celorlalţi Aleşi invocaţi din alte lumi. În ciuda promisiunii lui Nero de a fi mai deschis, el şi cu Aelia încă erau foarte protectori cu puţina informaţie pe care o aveau, oferind-o în bucăţele mici. Era de parcă avea numai câteva piese ale unui puzzle şi niciuna nu se potrivea. Toate îi dădeau întrebări la care Nero şi cu Aelia refuzau să răspundă.

Lui Sloane nu-i plăcea situaţia. Mai mult chiar, îi trezea suspiciuni.

„Lumea asta, lumea ta, se distrug singure. La toate lumile e aşa. N-au nevoie de mine,” spusese Resurecţionistul. Nu păruse să-i semene Întunecatului. Nu o versiune paralelă a omului în sine.

Încă o piesă pe care n-o putea potrivi nicăieri.

Se opri în mijlocul podului şi privi peste apă. Nu ştia ce să creadă. Nu ştia dacă Resurecţionistul era întunecatul sub sifoane şi mantia teatrală a Resurecţionistului provoca Secătuirile sau câţi Aleşi muriseră făcând exact acelaşi lucru pe care urma să-l facă ea.

Aşa că trebuia să afle.

Îşi reluă drumul.

Pe aleea dintre poşta mare veche şi clădirea de lângă ea, vechea anexă a acesteia – căutase să afle ce era –, Sloane găsi fereastra prin care fugise de Resurecţionist. Nu părea să fie sus acum, la câteva săptămâni după întâmplare. Era însă prea sus ca să se poată urca la ea fără ajutor.

Îşi înfăşură faţa într-o eşarfă, lăsând doar ochii descoperiţi, şi-şi verifică gluga să se asigure că stătea bine la locul ei. Mantia ei arăta prea elegantă ca să aparţină cuiva din armata rufoasă a Resurecţionistului, dar nu avea ce face. O coti pe lângă clădire, căutând o intrare.

În apropiere de Harrison Street se afla o uşă de metal cu mâner împingător, în care se afla o încuietoare. *Bun,* îşi zise ea. *Nu e broască.* Se uită pe jos după ceva care putea fi folosit pe post de ciocan. Trebui să se întoarcă pe alee, dar în cele din urmă găsi o bucată mare de beton atât de lată, că abia putea s-o cuprindă în mână. Trebuia să se descurce cu ea.

Ţinând bucata de beton cu ambele mâini, o izbi de mânerul uşii, care tremură. Izbi iar mânerul, iar, iar şi iar. Din bucata de beton săriră fărâme şi scobi zgârieturi adânci pe uşa de metal. Continuă să lovească mânerul până se desprinse, atârnând de uşă prin mecanismele lui interioare.

Forţă uşa să se deschidă şi intră în ceea ce părea a fi o veche rampă de încărcare. Echipamente rablagite umpleau spaţiul, toate ruginite şi acoperite cu un strat gros de praf. Erau benzi transportoare, tobogane, paleţi putreziţi şi scări, pubele suficient

de mari cât să încapă un adult în ele care mergeau pe roţi stricate.

Încercă să imite mersul uniform, degajat şi târşâit pe care-l văzuse la bărbatul şi femeia nemorţi când o aduseseră în acel loc. Intrase prin spate, dar se putea ca armata Resurecţionistului să stea încă la pândă pe undeva prin apropiere. Găsi uşa interioară a rampei şi intră într-un hol degradat, cu podeaua vălurită. Prin mocheta castanie ieşiseră scânduri rupte de lemn, iar în calea ei erau îngrămădite bucăţi de perete şi tavan. Le ocoli ca în jocul pe care-l juca cu Cameron la ei în sufragerie, în care se prefăceau că podeaua era acoperită de lavă fierbinte; tot ce nu era mochetă castanie era lavă.

Încercă să alcătuiască din mers în minte o hartă a clădirii. Coti şi se strecură în casa scării de evacuare. Până aici, linişte. Urcă două paliere până la nivelul unde spărsese fereastra şi sărise. Încă mai avea glezna slăbită după acea zi, dar sifonul lucrase, grăbind vindecarea oaselor.

Nu peste multa vreme, ajunse la pragul biroului dărăpănat unde găsise salteaua şi piesele de sifon. Spaţiul de locuit al Resurecţionistului sau aşa părea. Încă o mai derutau aşternuturile cu flori de pe saltea. Păreau comic de nelalocul lor.

Îşi scoase mantia grea. N-avea decât s-o încurce şi nu mai avea nevoie să-şi ascundă identitatea. Îşi scoase cuţitul din teaca lui de la şold, se strecură în spaţiul respectiv şi se lasă pe vine lângă unul din birourile încastrate, dincolo de peretele despărţitor al spaţiului de lucru.

Apoi aşteptă să se întoarcă Resurecţionistul.

Matt şi cu Esther aveau să se supere dacă aflau că se abate de la planul lor. Poate ar fi urât-o chiar. Dar serios, îşi zise Sloane, trebuie să fi fost bănuitori când fusese de acord să fie iar momeală. Unde mai pui că nu abandona cu totul planul, doar îi schimba orarul de aplicare.

Aşteptă.

Bătăile inimii tot nu i se potoliseră când auzi paşi pe hol. Nu şi voci: era singur. Se deschise uşa şi îi

auzi răsuflarea grea, foşnetul materialului textil în jurul lui. Lăsă capul pe spate suficient cât să-i vadă gluga peste peretele jos care înconjura biroul, după care se ridică, ocoli peretele şi se năpusti…

Îi smulse gluga cu o mână şi-i duse cuţitul la gât cu cealaltă, ţinându-l de păr, care era negru şi lung pentru un bărbat, şi apăsă lama destul de tare cât să-şi dea el seama ce ascuţită era.

— Salut! zise ea.

Îi simţea căldura, viaţa din el. Ştiuse că era om, dar o parte din ea se întrebase dacă e la fel ca armata lui, mai mult praf decât om. Îi auzea răsuflarea rapidă prin sifon, hârâită.

— Nu mişca mâinile! îi porunci.

Ţinu cuţitul deasupra sifonului care-i acoperea gâtul, dar întinse mâna liberă să-i desfacă clema care-i ţinea sifonul în jurul încheieturii mâinii. Se simţi prea ciudat când pielea ei se frecă de pielea lui cât căută ea mecanismul de decuplare şi trase de el: sifonul căzu greu la podea. Îşi trecu cuţitul în cealaltă mână ca să scoată şi celălalt sifon.

Era conştientă de răsuflarea ei, rapidă şi zgomotoasă ca a lui. Totul suna înăbuşit. Aproape că-l omorâse pe Kyros în faţa ei cu un simplu fluier. Ce mai putea face înainte să-l poată opri ea? Şi când colo, stătea cu un cuţit în mână ca o idioată.

— Ar fi trebuit să ştiu c-o să te-ntorci, zise el cu glasul ca de tinichea, distorsionat de sifon. Eroină adevărată şi toate alea. Oamenii ca tine tind să se ducă în misiuni sinucigaşe nesăbuite.

Sloane râse distonant.

— Presupunerile tale despre caracterul meu sunt atât de departe de adevăr, că-s ilare. N-am venit să te omor. Dac-aş fi venit, ţi-aş fi luat gâtul deja. Pentru că n-am venit ca să mor.

Bărbatul îşi lăsă mâinile să atârne de o parte şi de alta. Erau mari şi palide, cu încheieturi ciudat de delicate ale degetelor.

— Ar fi fost mai inteligent să-mi iei gâtul imediat.

— Oricât de mult mi-aş fi dorit-o, ar fi anulat scopul cu care am venit aici. Am venit pentru o învoială. Adevăr contra adevăr.

— Adevăr, repetă el. Nici măcar nu mai ştiu sigur care-i ăla.

— Te rog, pentru Dumnezeu, să nu fii unul din eroii ăia negativi care bagă aberaţii existenţialiste, că dac-o faci, chiar o să trebuiască să te tai. Ce-ar fi să începem cu asta: cine naiba eşti?

— Nu ştii deja?

Când ea nu-i răspunse, el îşi duse încet mâinile la faţă. Sloane continuă să apese la fel de tare cu cuţitul. Bărbatul desfăcu legăturile sifonului care-i acoperea ochii şi-l trase de pe ei. Îi văzu reflexia în ferestrele de vizavi de ei, dar doar slab: numai paloarea şi silueta lui pe întuneric.

Nu se clinti cât se mişcă ea prin jurul lui şi ţinu mâinile sus, cu palmele deschise spre faţă. Avea cicatrici la încheieturi de la sifoane, genul de semne care-ţi rămân pe piele după ce porţi aşa ceva zi după zi vreme de ani buni. Gura şi nasul încă îi erau acoperite, dar ochii erau întunecaţi, focalizaţi şi cunoscuţi. Râse.

— Mox! Deci să înţeleg că n-ai dat din întâmplare peste mine la centrul cultural în ziua aia.

Bărbatul îşi desfăcu sifonul de gură, apoi se şterse de transpiraţie pe bărbie. Puse ambele sifoane pe biroul de lângă el. Arăta mai rău decât ultima oară când îl văzuse: alb la faţă, cu cearcăne întunecate sub ochi, transpirat. Tânăr.

— Ţi-am oferit adevărul tău, vorbi el cu glasul altfel decât şi-l amintea ea de la centrul cultural sau de la Tankard, mai alterat. Acum dă-mi-l şi mie pe al meu!

Sloane văzu ceva instabil în el ce nu văzuse când îl cunoştea doar de Mox. Un fel de agitaţie care-ar fi fost înfricoşătoare dacă n-ar fi cunoscut-o şi ea atât de bine. Bărbatul se temea, pentru el şi pentru amândoi, frica era mereu mânie şi cerere.

— Nu. Nu te-am întrebat cum te cheamă. Te-am întrebat *cine eşti.* Eşti Întunecatul? Deghizat?

— Întune… ce? făcu Mox, a cărui derută nu lămuri nimic.

Sloane încerca să respire calm, dar răsuflarea îi ieşea în mici răbufniri. Nu ştia. Nu ştia dacă stă în faţa Întunecatului sau a cuiva la fel de rău. Un criminal, un psihopat, un vrăjitor rău; habar n-avea ce e Mox.

— Am avut un duşman, zise ea. Am crezut că l-am ucis, dar a venit aici în schimb. Vreau să ştiu, trebuie să ştiu dacă tu eşti acela.

— Dacă-ţi spun că nu-s, n-ai să mă crezi. Nu-ţi mai dau nimic până nu-ţi respecţi partea ta de învoială.

Se mai încrezuse în instinct şi altădată. Când tocmai trecuse prin pubertate şi trupul îi luase o formă nouă, ştiuse când erau ochi aţintiţi pe ea, când amabilitatea unui bărbat era o ameninţare. Când Katy McKinney îi oferise un pahar roşu de ceva la o petrecere la care se dusese înainte să plece din oraş, ştiuse să nu-l bea pentru c-avea scuipat în el. Iar la finalul luptei cu Întunecatul, ştiuse să se folosească de interesul lui pentru ea împotriva lui.

Aş şti, îşi zise. *Aş şti dacă aş sta în faţa Întunecatului.* Aş *simţi-o.*

— Vin după tine. Nero şi prietenii mei. Eu trebuia să te ademenesc să ieşi pe Congress Parkway. Am venit în schimb aici.

Mox făcu ochii mari.

— Nero? E cu ei? Eşti sigură?

— Ăă, da?

Bărbatul înşfăcă sifonul pe care-l pusese pe masă şi şi-l apăsă pe faţă fără să mai stea să-l aranjeze, acoperindu-şi nasul şi gura. Se aplecă apoi să ia şi sifoanele de încheietura mâinii cărora Sloane le dăduse drumul pe podea.

— Hei, n-am terminat de vorbit!

Mox ridică ochii la ea de unde stătea pe vine, punându-şi la loc unul dintre sifoanele pentru încheietura mâinii. Fluieră şi dădu din mâna goală spre ea, iar cuţitul i se fărâmiţă în mâini ca un

bulgăre de zăpadă. Bucăţile se împrăştiară pe mocheta uzată.

— Fir-ar! se răsti Sloane. Pe bune?

— Putem continua discuţia, zise el, cu vocea iarăşi de tinichea. Nu pot însă să-l las pe Nero să se apropie de clădirea asta cât timp sunt eu în ea.

— Poftim?!

Gândul îi zbură la atelierul lui Nero, ticsit de cărţi, şi la părul lui blond şi moale. Trebuie că era foarte priceput la magie, altfel n-ar fi fost în stare să aranjeze invocarea lor din alt univers. Numai că nu părea nici pe departe la fel de ameninţător ca Resurecţionistul.

Mox se sculă în picioare şi-şi puse sifoanele de ochi, transformându-se la loc în creatura care fusese.

— Am să-ţi spun, zise el, întinzându-i o mână îmbrăcată în plăci de metal. Dar va trebui să vii cu mine.

Chiar dacă ştia că-i o nebunie să-l aleagă pe acest om, acest criminal mascat care se însoţea cu morţii, în locul lui Matt şi al lui Esther, până şi al lui Nero şi al Aeliei, ştia şi că faptul era deja decis şi fusese de când intrase cu forţa în clădire.

Îşi puse mâna în mâna lui. Dacă murea din această cauză, măcar era o moarte pe care-o alesese ea.

31

MOX O CONDUSE pe holul cu podeaua cu pardoseală cu pătrăţele de şah şi ferestrele înalte bătute în scânduri pe care le văzuse când îşi recăpătase cunoştinţa. Era plin de soldaţi acum, ca şi atunci. Trecură pe lângă un grup care stătea pe vine în jurul unor zaruri împrăştiate şi o pereche care-şi coseau unul altuia la loc degetele cu ac şi aţă.

Femeia cu gaură în bărbie veni în pas de marş spre ei. Părul ei aţos era acum prins în două cozi împletite, ca de fetiţă, ce contrastau cu pielea ei decolorată. O pironi pe Sloane cu privirea.

— Domnule, zise ea, ce…

— A venit să ne prevină, o întrerupse Mox. Trebuie să plecăm. Pune-i pe toţi să se ridice şi du-i la casa conspirativă!

Femeia se aplecă spre Sloane, cu dinţii clănţănindu-i când încleştă fălcile. Sloane îi urmări limba cum se plimba pe după ei înainte să vorbească cu acelaşi glas alterat şi silit pe care şi-l amintea.

— Eşti sigur că nu ne întinde o capcană?

— Nu cred c-are ea atâta prevedere, replică Mox.

— Du-te-n mă-ta! zise Sloane.

Peste umărul femeii îl zări pe bărbatul cu ochi lăptoşi care-o cărase pe umăr în clădire. Stătea împreună cu alţi câţiva şi ţinea nişte piese de sifon în poală. Îi trimise lui Sloane un sărut din vârful buzelor.

— N-am zis că *în general,* vorbi Mox cu un glas care semăna un pic cu cel al tânărului normal pe care-l cunoscuse ea la centrul cultural, în ciuda distorsiunii pe care o provoca sifonul de metal. Sloane, ea e Ziva, locotenentul meu. Ziva, Sloane.

— Am făcut cunoştinţă. Ea mi-a dat cu cloroform.

— Am crezut că eşti vreo mare utilizatoare de magie, spuse Ziva şi buza de sus i se strâmbă în

ceea ce ar fi putut fi un surâs batjocoritor dacă buzele ei n-ar fi fost întinse şi crăpate, ca pământul uscat. Dacă ştiam că eşti complet neajutorată, nu mă mai deranjam.

— Neajutorată? replică Sloane cu un hohot de râs. Şi atunci cum îţi explici c-am evadat de sub nasul vostru?

— Clădirea asta e pe cale să fie luată cu asalt de Armata Pâlpâirii, dar voi ţineţi-o tot aşa, certaţi-vă ca nişte copii! se răsti Mox.

Ziva se îndreptă de spate, apoi plecă de lângă Sloane şi Mox. Îşi vârî un fluier, ataşat de unul din degete, între buze şi suflă în el. Sloane îşi duse o mână la piept să-şi recapete echilibrul când toţi soldaţii de pe coridor se ridicară în picioare. Unora le lua mai mult decât altora: văzu o femeie mai scundă căzând brusc lângă perete şi apoi împingându-se în sus folosind ca pârghie ambele picioare. Când femeia se întoarse, observă că ţinea *un braţ,* unul care fusese cândva prins de umărul ei.

Ziva fluieră iar, ducându-şi mâna la gât, unde purta un sifon zgâriat. Vocea i se auzi de două ori mai tare, deşi la fel de alterată.

— Evacuare de urgenţă! Spre casa conspirativă, şi fiţi cu ochii în patru! Suntem urmăriţi.

Se uită peste umăr la Sloane cu o expresie cumva stranie. Ca un amestec de speranţă şi disperare.

— Tot nu poţi să foloseşti un sifon? întrebă Mox.

În jurul lor, soldaţii Resurecţionistului îşi luaseră genţile şi îndesau lucruri în ele, printre care şi braţul desprins al femeii, remarcă Sloane.

— Nu, recunoscu ea.

— Atunci n-ai ce face decât să stai pe lângă mine în faţă. Ai face bine să ţii pasul.

Armata alcătuia o ceată răzleaţă la spatele lor. Cineva smulse scândurile de pe o uşă lăsând să intre o rafală de aer proaspăt. Corpurile albastre de iluminat cu forme geometrice de deasupra capului lui Sloane se legănară înainte şi înapoi de vânt. Mox se îndreptă stângaci spre uşi, cu paşi inegali, dar apăsaţi, şi mantia fâlfâindu-i pe umeri. Simţi

soldaţii din spatele ei apropiindu-se şi alergă să-l prindă din urmă.

Îşi lăsase mantia îi urmă, aşa că aerul rece îi trecu drept prin cămaşă, făcând-o să tremure de frig. Îşi trase mânecile în jos peste mâini.

În urma ei, armata Resurecţionistului se revărsă în stradă ca un pahar cu apă răsturnat. Se împărţiră în grupuri mici şi tăcute, cu excepţia scârţâitului oaselor şi târşâitului picioarelor lor. Dispărură pe alei şi se strecurată printre clădiri, împuţinându-se la fiecare străduţă lăturalnică pe lângă care trecură, până ce nu mai rămaseră decât Mox, Sloane şi trei nemorţi rablagiţi.

Străzile erau mai goale în acel loc, la sud de centru, iar clădirile la distanţe mai mari una de alta. Trecură pe lângă un magazin din colţ de stradă luminat de neoane palide care expunea douăsprezece mărci de ţigări, printre care Rhabdos, Fairy Godmothers şi Fumus, şi litri de suc acidulat verde, portocaliu şi albastru cu sclipici. La tejghea, un bărbat bolnăvicios la faţă se uită mirat la ei când trecură. Chiar şi învăluiţi în mantii cu glugă, ca toţi ceilalţi, tot arătau ciudat: patru siluete cu glugă şi cu mâinile cu sifoane întinse şi o femeie oarecare care mergeau pe trotuar.

Trecură câteva maşini, virând brusc ca să-i evite, de parc-ar fi fost gropi în şosea, dar avură cale liberă până ajunseră la Roosevelt Road. La stânga se afla depoul de trenuri, unde se ondulau linii pe sol. Pe colţul din dreapta era parcată o maşină de poliţie. Chiar dacă avea farurile stinse, Sloane văzu două siluete pe locurile din faţă.

Mox ridică mâna şi se opriră cu toţii. Scoase un ciripit ca de vrabie. În urma lui, soldaţii nemorţi întinseră mâinile cu sifoane şi strânseră fluierele în dinţi. La unison, toţi cei patru utilizatori de magie scoaseră acelaşi sunet la fel de înalt şi uşor, ca un cor de cântec de pasări.

Maşina de poliţie se ridică de pe pavaj şi se întoarse cu susul în jos. Sloane văzu poliţiştii din ea agitându-se, iar unul dintre ei împinse mâna pe

sticlă, arătând placa de palmă de neconfundat a unui sifon din dotarea standard. Mox fluieră iar. Maşina se îndreptă şi se aşeză pe stradă ca şi cum nici nu s-ar fi clintit din loc.

Un cor de sunete disonante o înconjură pe Sloane, care-şi acoperi urechile cu mâinile. Cauciucurile maşinii se învârtiră spre spate, aruncând-o peste şine, prin barieră, în Râul Chicago.

Sloane rămase cu ochii pironiţi la Mox. Acesta îşi reluă drumul, iar ceilalţi îl urmară.

Merseră în linişte peste apă, apoi se întoarseră continuând de-a lungul ei. Trecură de rigole pline de hârtie şi cutii de suc turtite la jumătate. Sloane dădu un cotor stricat de măr la o parte din drum cu piciorul. Era amorţită de teroare şi se temea că i-ar găsi Armata Pâlpâirii la fel de tare ca de omul care tocmai înecase doi poliţişti.

În faţa lor, văzu siluete întunecate. Se auzi un strigăt. Urmă o străfulgerare de foc, iar în lumina portocalie văzu pecetea Armatei Pâlpâirii pe haina unuia dintre oameni.

— Ziva! strigă Mox atât de tare, că sunetul ieşi hârâit de la masca lui şi o luă la fugă.

Zidul de foc ridicat de Armata Pâlpâirii dansă spre formele încovoiate pe care Sloane le recunoscu drept Ziva, locotenentul şi patru alţi soldaţi nemorţi. Ziva şi unul dintre soldaţi fluierară şi se formă gheaţă la picioarele lor, adunându-se până formă o barieră de ţurţuri până la genunchi care reflecta lumina fracturată a lunii.

Mox ajunse la el şi-i trânti pe soldaţi cu un huruit jos. Soldaţii căzură în genunchi pe stradă. Îi strigă Zivei instrucţiuni pe care Sloane nu le putu auzi.

Un arc de energie, aproape ca o bulă de aer, alunecă spre el. Îl împinse în spate, spre râu şi în sus, la aproape doi metri de pământ pe puţin. Căzu tare pe spate, dar, de îndată ce atinse pavajul, ridică brusc braţul şi scoase un hohot percutant.

Din marginile drumului se desprinseră bucăţi de pavaj şi zburară către soldaţi. Aceştia înălţată repede

bariere sclipitoare de energie, iar pietrele le izbiră, fără să le străpungă însă.

Mox se întoarse la Ziva şi strigă:

— Du-te!

Ziva şovăi şi Mox fluieră, trimiţând spre ea un şuierat atât de puternic, că-i zbură gluga de pe cap. O luă la fugă, urmată de cei patru soldaţi nemorţi aflaţi în subordinea ei. Mox îşi îndreptă iar atenţia către soldaţii Armatei Pâlpâirii, care coborâseră barierele după atacul cu pietre şi ridicau apă din râu împreună. La gestul femeii care-i conducea, apa formă o sferă masivă cât o maşină de mare. Nici nu se formase bine, că-l şi învălui complet pe Mox.

Se deformă şi roti aproape imediat ce-l lovi, după care Mox se găsi în centrul unui ciclon, cu părul lipit de faţa mascată şi hainele ude leoarcă fâlfâindu-i pe umeri. Ciclonul muşcă din pavaj când se repezi spre soldaţi, azvârlind în egală măsură pietre şi apă asupra lor.

Când unul dintre soldaţi bătu în retragere din faţa măcelului, Sloane îl recunoscu ca fiind Edda. Li se întâlniră privirile chiar când Mox ridica iar mâna.

— Nu! strigă Sloane.

Mox ezită, ceea ce-l costă. Edda fluieră, ascuţit şi curat, iar prin aer ţâşni spre el ceva argintiu – un fragment mare de metal care-l înjunghie într-o parte. Se îndoi în jurul lui. Ţipă prin sifon şi în clipa următoare scoase o notă lungă acută. În mână îi explodă o lumină strălucitoare ca ziua.

Sloane îşi duse brusc mâna la ochi să-i protejeze, dar lumina nu era o străfulgerare de moment; simţi o căldură continuă pe antebraţ, ceea ce însemna că lumina încă ardea. Soldaţii Pâlpâirii strigau unii la alţii. O mână o cuprinse de cot.

— Ţine braţul sus! îi zise Mox. Să mergem!

O conduse departe de soldaţii Pâlpâirii, lătră un ordin către nemorţii care se ţineau după ei şi o luară la fugă.

— Cordus Daily —

AVIZIERUL: LOCUL DE ÎNTÂLNIRE AL TINERETULUI MAGIC

de Sarah Romanoff

CHICAGO, 3 NOIEMBRIE: „Dacă am o idee pentru o lucrare pe care n-o pot face singură”, zice Elissa (17 ani) când capsează o hârtie de avizierul din Palmer Square Park, „pun o cerere pentru o adunare. Poţi specifica şi vârste, aşa că mereu aleg 18 ani sau mai puţin. Nu vrem să ne strice distracţia nişte moşi ciudaţi.”

Cererea din prezent pentru adunare a Elissei? Levitaţie la oră fixă. Solicită cinci oameni, fiecare cu un obiect pe care ar dori să-l facă să leviteze, care să se întâlnească peste două zile în Palmer Square Park cu obiectele în mână, împreună vor pregăti o lucrare la oră fixă pentru dimineaţa următoare, moment în care toate obiectele lor vor levita deodată.

„Lucrările la oră fixă necesită cel puţin încă o persoană, una să facă lucrarea şi cealaltă să pună ceasul”, spune Elissa. „Deci sunt cel mai des întâlnit lucru pe care-l vedeţi aici. Şi luminatul. Oamenii sunt profund interesaţi să facă diverse chestii să lumineze zilele astea.”

Pentru cei mai mulţi dintre noi, adunările – termenul pentru un grup de utilizatori de magie care se reunesc pentru o singură lucrare – au făcut parte din educaţia noastră magică. În trecut însă, adunările erau aranjate de personalul de la şcoală şi trebuiau să fie supravegheate de un profesor. Acum elevii iau învăţarea în propriile mâini, întâlnindu-se liber şi cu alţi tineri de la alte şcoli, chiar şi din alte oraşe.

„M-am dus cu maşina până la Indianapolis odată pentru o adunare”, zice Josh (16 ani), din Buffalo Grove, Illinois. „I-am spus mamei că mă duc la un

concert. Şi chiar m-am dus! Numai că m-am dus şi la lucrarea de grup. Am făcut un nor de ploaie – unii au făcut iluzia unui nor, alţii apa, unul loviturile de fulger şi unul tunetul."

Unii părinţi sunt, firește, îngrijoraţi. „Şi dacă fac ceva periculos?" întreabă Ellen Higgins, fondatoare a Părinţilor Tinerilor Ţinuţi sub Control (PTTsC), un grup de acţiune comunitară care caută lucrările de grup nesupravegheate şi le întrerupe. „Nu pot să meargă aiurea şi să facă magie fără să ştie cineva. Ar putea să-şi facă rău, serios! Drept care noi nu permitem să se întâmple aşa ceva."

Când o întreb pe Elissa despre PTTsC, dă ochii peste cap. „Trebuie să folosim un cod în mesajele noastre acum", explică ea. „N-am să vă spun care este. Următoarea mea adunare însă are să fie supravegheată, aşa că PTTsC n-o poate strica."

32

PÂNĂ SĂ I SE LIMPEZEASCĂ PRIVIREA lui Sloane, erau deja în casa conspirativă, o clădire de cărămidă roşie cocoţată pe malul râului. Spaţiul arăta ca şi cum fusese cândva elegant, dar acum era în stare proastă. Tavanul era placat cu lemn şi avea, într-o boltă pătrată, lucarne care lăsau să intre strălucirea lunii. La fel ca la Poşta Mare Veche, ferestrele de jos erau bătute în scânduri, dar, judecând după poziţia clădirii pe râu, era sigură că priveliştea ar fi fost o întindere de contururi de clădiri în zare.

În casă stăteau înghesuite grupurile de soldaţi ai Resurecţionistului care ajunseseră înaintea lor. Ziva se plimba printre ele, distingându-se după codiţele care-i săltau înainte şi înapoi pe umeri. Când intră, Mox îi dădu drumul braţului lui Sloane şi se aplecă pe partea străpunsă de bucata de metal ca să se uite mai bine.

— Să nu tragi de ea s-o scoţi! zise Sloane. Nu până nu cureţi rana şi o legi.

Mox se uită la ea – sau aşa păru –, îndreptând ochii mecanizaţi de sifon către ea pentru o clipă.

— Atunci va trebui să aştepte. Rămâi aici!

Străbătu cu paşi uniformi şi degajaţi podeaua prăfuită de lemn până la Ziva. Sloane se rezemă de unul din stâlpii de lemn de la capătul încăperii şi se uită cum trecea el prin mulţimea de soldaţi, bătându-i pe umăr sau plecând urechea la ei. Femeia care-şi dusese braţul într-o geantă îl scoase când ajunse aproape de ea şi i-l arătă. Sloane fu surprinsă să-l vadă îngenunchind lângă femeie şi scoţând ceva din buzunar: un pacheţel de piele cam cât palma lui de mare, care, deschis, dădu la iveală un ac şi un soi de aţă groasă.

Sloane se uită îngreţoşată şi fascinată cum începu el să coasă braţul la loc. Femeia îl ţinu în tot acest timp, uitându-se cum plesnea pielea în jurul vârfului acului şi cum trăgea firul de ea uşor, după care o

întindea bine. Când termină, Mox legă firul şi gesticulă deasupra copcilor. Sloane presupuse că era vreun fel de lucrare, dar nu-şi putea da seama ce anume făcea ea. Femeia nemoartă îl atinse pe Mox într-o parte pe cap cu drag şi zâmbi.

Presupusese că armata de nemorţi a Resurecţionistului era subjugată de el, era o adunătură fără minte de sclavi zombi. Acum însă îi părea limpede că-l cunoşteau. Probabil îl *cunoscuseră* de dinainte să moară.

Dură ceva până să se întoarcă Mox la ea, cu bucata de metal încă înfiptă într-o parte şi hainele ude de la încercarea soldaţilor Pâlpâirii să-l înece.

— Avem mâncare şi apă puse bine în altă parte, zise el.

Sloane îl urmă afară din încăpere. Ştia c-ar trebui să-i fie frică să rămână singură cu el, să se afle în acel loc. Era prea târziu acum să se mai întoarcă. Îşi trădase prietenii. Edda o văzuse cu Resurecţionistul.

Intrară într-o încăpere mai mică nu departe de ceilalţi, aflată încă în stare proastă: un perete până la jumătatea înălţimii camerei care o despărţea de o baie, pânze de păianjen pe grinzile dezgolite ale tavanului. Era însă măturată şi aprovizionată cu mâncare la conservă şi bidoane de apă aranjate frumos. În colţ era şi o grămadă de pături, precum şi o măsuţă cu două scaune şubrede.

Mox se duse la masă şi începu să-şi scoată sifoanele. Întâi cele de la încheietura mâinii, apoi cele de gură, ochi şi ureche. Sub ele, pielea lui era lucioasă de transpiraţie şi palidă.

— Nu-s asistenta ta, zise Sloane.

— Nici nu te-am rugat să fii, replică Mox.

Sloane totuşi luă unul din bidoanele de apă şi-l aşeză pe masă în faţa lui, apoi căută printre provizii o trusă de prim ajutor.

Când o găsi, îi dădu drumul lângă bidonul de apă, pe care îl deschise şi bău cu lăcomie din el. Mox se aşeză pe unul dintre scaune, lăsându-se pe el suficient de tare cât să-l facă să scârţâie, şi se întinse după cutiuţă cu degete tremurânde.

— E zimţat metalul? întrebă Sloane, arătând din cap spre bucata înfiptă chiar deasupra şoldului lui.

— Nu, muchia pare dreaptă.

— A atins osul?

Mox scoase o foarfecă din trusă şi tăie cămaşa de la tiv la fragment, cu sângele curgându-i pe pielea palidă sub locul unde fusese străpuns, apoi trase materialul de pe rană, care arăta urât, căci îi ieşise vârful lamei sau ce-o fi fost ele pe partea cealaltă. Avusese însă noroc, deoarece părea să-i fi intrat în partea cărnoasă a şoldului, ratând osul şi organele.

— Se pare că s-ar putea să-l poţi trage afară.

Mox răspunse cu un mormăit.

— Bănuiesc că te-aş putea ajuta. La schimb cu nişte răspunsuri.

— Nu ştiu sigur de unde să încep.

— Ce-ai zice să începi zicându-mi de ce m-ai urmărit la centrul cultural?

Ezita să se apropie, dar se forţă s-o facă, după care căută prin trusă un antiseptic. Avea să fie nevoită să sterilizeze rana cu metalul încă în ea cât putea de bine, apoi să-l tragă afară şi să apese ca să oprească sângerarea. O mai făcuse: Ines fusese străpunsă de rămăşiţe cândva la o Secătuire, numai că acum îi păreau altfel în linişte, fără vreo bătălie vuind în jurul ei.

Ziva a observat că se petrecea ceva la Cămilă. Cum alergau toţi de colo până colo. Aşa c-am ştiut c-au mai convocat unul. Apare o… explozie de energie când o fac.

I se strâmbă un pic faţa.

— Dacă eşti atent, o simţi de la kilometri depărtare în toate direcţiile. Ca o… bulă de magie care se sparge. Iar eu o aşteptasem.

— Ai zis c-ai ştiut că mai invocaseră încă unul. Ce fel de unul, mai precis?

Turnă apă din bidon pe rană ca să cureţe o parte din sânge, apoi dădu punctul de intrare şi cel de ieşire cu antiseptic, ceea ce trebuia să fie de ajuns.

Mox desfăcea un pătrat de tifon.

— Aduc aici războinici din alte locuri ca să se lupte cu mine. Tu, tu şi cu prietenii tăi, sunteţi al patrulea.

Îi întinse tifonul, iar ea îl strânse în jurul metalului ca să-l poată apuca bine şi curat.

— Al patrulea. Nero a zis că am fost al cincilea rând de Aleşi aduşi aici.

— Aleşi? făcu el încruntându-se.

— Acum am să trag. Dacă nu cumva ai prefera s-o faci pe cale magică?

Mox pufni.

— Probabil m-aş tăia în două dac-aş încerca.

— Mi se pare corect. Pregăteşte-te!

Bărbatul se prinse de marginea mesei şi Sloane apucă partea plată a fragmentului între degetul mare şi cel arătător de la ambele mâini. Inspiră adânc şi trase cât de tare putu. Mox ţipă, băgându-şi pumnul în gură să înăbuşe sunetul. Fragmentul se mişcă, dar numai un pic. Numaidecât, Sloane trase din nou şi de această dată metalul ieşi. Îl dădu la o parte. Mox tremura, dar încerca să deschidă încă un pachet de tifon. Îl plesni peste mâini să şi le dea la o parte şi o făcu ea, după care apăsă tifonul pe ambele părţi ale rănii.

— Da, zise, reluând conversaţia de unde rămăseseră. Pe cine credeai că invocă? Mercenari oarecare? Toţi au fost Aleşi, oameni care au învins vreun personaj malefic în propriile lumi.

Mox privea fără să vadă, probabil de la durere, când clipi la ea.

— N-am ştiut. Mai întâi am încercat să vorbesc cu ei, numai că ei nu voiau să înceteze. Aşa că i-am ucis în schimb, zise el cu o figură inexpresivă.

Sloane simţi un ghimpe de frică în piept. O secundă mai târziu, Mox clipi şi i se schimbă expresia, aproape ca şi cum ar fi ieşit din nou la suprafaţa minţii lui.

— Mi-ai fi putut face rău la centrul cultural. Apoi la Tankard. Totuşi n-ai făcut-o.

— Nu ştiam câţi sunteţi sau cu ce m-aş confrunta. Mereu am vrut să ştiu de ce mă voiau mort

războinicii ăştia din alte lumi. Voiam să ştiu ce le iese lor.

— Nu-i evident de ce te voiau mort?

Înghiţi cu putere în sec. Poate că nu era înţelept să insiste în acea problemă, dar trebuia.

— Secătuirea. Voiau să oprească Secătuirea.

— Aşa cum am spus, replică el ridicând ochii la ea. Presupun c-ar trebui să mă simt flatat că tu crezi c-aş putea cauza asemenea ravagii de unul singur. Numai că nu pot.

— Deci Secătuirile nu sunt de la tine.

Mox clătină din cap.

— Cine le controlează atunci?

— Nu ştie nimeni. Ipoteza mea e că sunt un fenomen natural. Un produs secundar, ai putea zice. Sau legătura dintre universurile noastre.

— Nu, nu sunt. Poftim, ţine asta!

Sloane aşteptă până puse el mâna pe tifon în locul mâinii ei, după care umblă prin conţinutul trusei de prim ajutor, căutând un pansament. Tot ce găsi fu un pachet din plastic tare.

— Întunecatul – personajul malefic din lumea mea, cel pe care l-am învins – provoca tot timpul Secătuiri. Au încetat după ce a dispărut el.

Mâna lui Mox o potoli pe-a ei. Îl luă pachetul şi-l smuci să se deschidă. Din el căzu un sifon lung şi plat, precum cel pe care i-l prinsese doctorul ei de glezna ruptă. Arăta ca o brăţară cu zale largi şi plate de metal. Simplu, nelustruit, dar tot elegant Mox îl ţinu peste şold, îndepărtă tifonul folosit să oprească sângerarea şi puse sifonul peste rana de la intrare şi cea de la ieşire.

— Face să înceteze sângerarea, împiedică infecţiile şi grăbeşte vindecarea, zise el, aproape ca şi cum ar recitat ceva ce citise într-un manual sau reclamă.

Sloane se încruntă la dunga de piele palidă care încă se vedea deasupra beteliei pantalonilor lui.

— Nu poţi afirma că Întunecatul nu ne-a provocat Secătuirile. A fost prezent la fiecare dintre ele şi

acestea au încetat când a dispărut el. Ce altceva ar fi putut fi?

Mox se încruntă şi el la ea.

— Nu ştiu tot ce se poate face cu magia. Mai ales dintr-un univers în altul. Dintr-o dimensiune într-alta. Ştiu însă ce nu pot să fac. Şi mai ştiu că n-am întâlnit pe nimeni aici care să fie la fel de puternic ca mine. Poate că Întunecatul tău era.

Ridică din umeri.

— Puţin probabil.

Sloane pufni.

— Nu stai prost cu încredea în tine, este?

— Nu, replică el, dar nu păru să se laude, ci doar trist. Nu când vine vorba de putere brută. Nu stau prost. Numai că există lucruri mai importante, ştii şi tu. Aşa ai evadat.

Zâmbi un pic afectat.

— Foarte inteligent, apropo.

— Mersi! zise ea rezervată.

Mox se ridică în picioare sprijinindu-se de masă şi se duse la un dulăpior din colţul camerei. În el era o mică stivă de haine – toate în culori închise, bineînţeles –, pentru că, la urma urmei, se presupune că vrăjitorii malefici care conduc armate de nemorţi n-ar putea umbla în portocaliu aprins. Scoase o cămaşă din stivă şi se duse şontâcăind în baia de dincolo de jumătatea de zid să se schimbe.

— E rândul meu, zise el. Pentru o întrebare.

Sloane se aşeză pe celălalt scaun şi începu să adune bucăţelele de tifon şi ambalaje împrăştiate cât făcuse ea pe asistenta, exact ceea ce-i spusese lui că n-are să fie. Nu era un precedent bun, o ştia, dar faptul era consumat.

— Ai zis, când ai fost prinsă, ca n-ai ales să vii aici, vorbi el.

Sloane nu-i vedea decât ceafa şi unul dintre umeri peste peretele care se năruia, dar scurta expunere a pielii goale o tulbură.

— Adică atunci când m-ai răpit şi m-ai ţinut prizonieră împotriva voinţei mele? întrebă Sloane lăsându-şi capul pe o parte. Da, înainte să fiu trasă

pe Genetrix, eram la o ceremonie funerară, după care m-am trezit că eram cât pe ce să mă înec în Râul Chicago.

— Şi nu ţi s-a oferit opţiunea să te întorci.

— Nu.

Sloane aproape că oftă uşurată când se întoarse Mox în cameră cu o cămaşă pe el şi părul prins într-un nod jos pe ceafă.

— Ne-au zis că soarta lumii noastre şi cea a Genetrixului se întrepătrund. Că va trebui să ne luptăm cu Resurecţionistul – adică cu tine – dacă vrem să le salvăm pe amândouă.

Mox stărui cu privirea asupra ei pentru o clipă. Începură să-i tremure umerii. Timp de o singură terifiantă clipă, crezu că hohotea de plâns, după care văzu că hohotea de râs, ţinându-se cu mâna de rana dintr-o parte.

— Dumnezeule! făcu Mox aproape zăpăcit. La asta mă şi refeream. Ce-i mai important decât puterea brută? Minciuni elegante, alea sunt.

— Deci… zise Sloane mijind ochii. Soarta Pământului şi cea a Genetrixului nu se întrepătrund?

Mox dădu din mână la ea.

— Nu chestia aia. Chestia cu mine. Luptatul cu mine. Ucisul meu. De parcă aţi putea. De parcă ar folosi la ceva.

— Unu la mână, dacă mă hotărâm să te înjunghii în jugulară mai devreme în loc să discut cu tine, eram complet capabilă să te ucid, zise Sloane. Magia e grozavă şi toate alea, dar la urma urmei nu eşti decât un sac de carne.

Mox desfăcu braţele arătându-şi mâinile, mari chiar şi fără sifoanele care să le facă să pară voluminoase, în semn de recunoaştere.

— Doi la mână, care-i rostul tuturor chestiilor ăstora? De ce te vor mort aşa de tare c-ar lua oameni din alte dimensiuni, dar nu te înfruntă ei înşişi?

— Nu *ei, el,* răspunse Mox, acum agitat.

Se îndepărtă de ea.

— Nero.

— Nero, repetă Sloane. Nu că m-aş îndoi de tine, dar pare cam… neamenințător. Eşti sigur că…

— Sunt *sigur?*

Se răsuci pe călcâie şi conservele stivuite de-a lungul peretelui se ridicară toate deodată. Se izbiră de tavan, apoi zburară în toate direcţiile. Sloane se feri când una veni ca o ghiulea spre capul său şi se izbi de perete, apoi începu să curgă suc galben din ea.

Amândoi aveau răsuflarea întretăiată, Sloane de frică, iar Mox, presupuse ea după privirea lui înnebunită, de mânie.

— Nu-i nevoie să faci un acces de furie din cauza asta, îi zise. Mai tot timpul l-am văzut pe Nero ca lacheu al Aeliei. Nu chiar genul de creier malefic. Mai ales când îl compari cu un tip care tocmai a atacat o conservă nevinovată de fasole verde.

Luă conserva de pe jos şi o trânti pe masă cu partea înfundată spre el.

— Puterea brută, spuse Mox, nu e totul.

— Clar, replică ea, strângând pumnii ca să-şi ascundă tremuratul.

— El nu face… pur şi simplu chestii, zise Mox, care începu să măsoare din nou camera cu pasul. Îi pune pe alţii s-o facă pentru el. Se pricepe la aşa ceva. E cine ai nevoie să fie când ai nevoie. Până când, dintr-odată, nu mai e. Te-a adus aici, tot aduce oameni aici, iar şi iar, să mă omoare. Iar dacă aceştia dau greş, păi, bine, problema le distrage atenţia tuturor de la ce face el. Oricum ar fi, câştigă.

Sloane aruncă o plasă în amintirile ei despre Nero, încercând să prindă măcar un exemplu a ceea ce descria Mox. Numai că singura dată când îl văzuse deviind de la omul afabil care se afişa, fusese după ce ea şi cu Esther îi spărseseră atelierul. Avusese atâta răceală în glas! Asta nu era însă de ajuns.

— Ce face, întrebă ea încet, de vrea să-i distragă pe toţi de la lucrul respectiv?

Mox încetini pasul.

— Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că o lucrare. Ceva care să-l facă mai puternic decât mine. Decât oricine altcineva. Să-l umple de magie.

Cuvintele îi amintiră de Întunecat şi cum îl crezuse ea nimic mai mult de cât o gură devoratoare. Că oricât de abil era, adevărata oroare a lui era simplă: nimic, nici magie, nici durere, nici putere, nu avea să fie suficient. Mânca doar ca să mănânce. N-avea ce argument să ofere ca să-l convingă pe unul ca el să nu-i mai facă rău lui Albie, să-i lase pe amândoi să plece, să facă orice altceva decât voia el.

Se uită fix la ghetele ei.

Picioarele goale însemnau trecut. Ghetele însemnau prezent.

Încrucişă braţele.

— Ai vreo dovadă?

Mox încetă să mai măsoare camera cu pasul şi se întoarse cu faţa la ea.

— Sigur că înţelegi de ce nu pot să te *cred,* aşa, pur şi simplu. Trebuie să mai fie ceva în afară de cuvântul tău pe care să mă pot baza.

— Încă nu te-am omorât.

— Multă lume încă nu m-a omorât, replică ea. Asta nu înseamnă că spui adevărul despre Nero.

— Păi, zise el, există Sibyl.

— Sibyl?

— Profetesa. Cea care a făcut profeţia cu pieirea Genetrixului.

Se aşează iar vizavi de ea. Era atât de diferit acum faţă de cel care era când îl cunoştea numai de Mox. Atunci fusese fermecător şi echilibrat, fără niciun semn de haosul de dedesubt. Se întrebă cum reuşise, chiar şi pentru câteva minute o dată. Acum nu părea în stare de aşa ceva.

— Ştie cine sunt, zise el. Ştie cine e Nero. Îţi poate spune cum are să vina sfârşitul.

— Unde e?

— Într-un oraş-refugiu. Unde n-o poate atinge niciun fel de magie. Urăşte senzaţia pe care i-o dă

asta. Urăşte şi senzaţia pe care i-o dau *eu.* Are s-o suporte însă pentru o oră sau două, dac-o rog.

Se scărpină la ceafă, lăsând dâre roşii cu unghiile pe pielea palidă.

— St. Louis. Lumea voastră are un St. Louis?

Sloane dădu din cap că da.

— Te pot duce. Mâine.

— OK. Dar fără ravagii pe drum, bine? Fără să ucizi pe nimeni. Trebuie să nu facem gălăgie.

— N-am să-mi cer scuze că mi-am apărat viaţa, zise el şi ochii lui întunecaţi îi găsiră pe ai ei cu acea concentrare care o făcea pe Sloane să se simtă de parcă era sub o lampă de sudură.

— Nici n-am să ţi-o cer.

Îi aruncă o privire aparte, ca şi cum n-ar mai fi auzit aşa ceva.

FRAGMENT DIN
Tezaurul-mamut de poezie irealistă, volumul al IV-lea

Un mesaj către oraşele-refugiu după instalarea amortizoarelor de magie
de Fake and Bake

ORAŞE-REFUGIU
VA fixăm cu privirea noastră insistentă şi critică
Privirea noastră insistentă, o privire insistentă
un baston
un volan
VĂ FIXĂM CU PRIVIREA NOASTRĂ INSISTENTĂ ŞI CRITICĂ
n-aţi auzit, serios
că e ilegal să înghiţi magia unei persoane
şi să râgâi mediocritate?
voi şi amortizorul vostru de sifoane, căluşul vostru cu bilă, suzeta voastră, banda voastră adezivă peste buzele cetăţenilor voştri ostatici
VĂ FIXĂM[18].
nu vă putem fixa
ne fixăm pe noi
castele plutitoare
licurici de hârtie
flăcări îngheţate
noi facem imposibilul posibil
şi plin de posibilităţi
NE AMORTIZAŢI???
nu, vă amortizăm noi pe voi

33

SLOANE SE TREZI TRESĂRIND în dimineaţa următoare şi-şi vârî mâna sub pernă căutând foarfeca pe care o pusese acolo înainte să adoarmă. Ştia că n-avea să-i fie de folos împotriva vrăjitorilor ridicol de puternici sau a cadavrelor umblătoare, după cum îi explicase şi Mox când o văzuse luându-o, dar nu suporta să stea fără unelte.

Ziva stătea pe vine lângă patul ei. Îşi mută ochii bulbucaţi la foarfecă şi scoase un pufăit care s-ar putea să fi fost un hohot de râs.

— O fată banală într-o lume magică, şuieră ea. Ce-ai de gând să faci cu ea, să-mi tai unghiile?

— N-a fost prea grozav pentru voi să-mi subestimaţi ingeniozitatea data trecută. Mai ţii minte?

Ziva se lăsa iar pe călcâie cu încă un pufăit.

— Consulul mi-a spus să-ţi dau astea, zise ea, şi-i aruncă o stivă de haine.

Păreau să fie ale lui Mox, ceea ce însemna că măcar pantalonii aveau să fie suficient de lungi.

— Şi să-ţi mai spun că e săpun în baia lui, în caz că vrei să încerci să-ţi faci duş cu un bidon de apă. Trenul vostru pleacă în două ore.

— Consulul? făcu Sloane.

— Da' ce, credeai că-i spunem Resurecţionistul?

— Credeam că poate-i spuneţi pe nume.

Ziva scoase un sunet batjocoritor, nu pe nas, ci trecându-şi limba pe dinţi. Ca să se ridice, trebui să-şi mişte un picior cu ambele mâini, după care să scuture celălalt genunchi, ca să se îndrepte şi el. Sloane se întrebă dacă membrii armatei Resurecţionistului erau nevoiţi să-şi ungă încheieturile, ca Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz.*

Intră în camera şi baia lui Mox, cu hainele sub braţ. În seara precedentă dusese nişte pături departe de locul unde stătea armata, într-un colţ de lângă casa scării, ca să poată ieşi repede dacă era necesar.

Durase ceva până să adoarmă, nu numai din cauza ambianţei şi a bâzâitului a tot ce-i spusese Mox în creier, dar şi din cauza vinovăţiei că-i abandonase pe Matt şi pe Esther în mijlocul unei misiuni, fără nicio explicaţie. Îi dezamăgise în atâtea feluri de când veniseră pe Genetrix, că nu i-ar fi condamnat dacă nu voiau să mai vorbească cu ea după asta.

Ispita adevărului fusese însă prea puternică. Dacă o convinsese ceva din cititul documentelor primite în baza liberului acces la informaţii publice, acel ceva era că se dusese în prea multe misiuni fără să ştie tot ce era de ştiut. Nu făcuse o alegere informată în viaţa ei. Bert profitase de înflăcărarea minţii ei tinere, iar Nero şi cu Aelia intenţionaseră să facă la fel.

Aşa ceva n-avea să se mai întâmple însă.

Mox nu era la el în cameră când intră, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Se dezbrăcă de tot în baie, cu un bidon de apă lângă ea, şi se curăţă cât de bine putu, tremurând de la frig tot timpul. Pantalonii lui îi erau imposibil de lungi, aşa că şi-i puse pe ai ei. Se îmbrăcă cu cămaşa lui şi-i suflecă mânecile care i se strânseră la coate. Încă îşi mai împletea părul când intră el, cu mâna în sifonul verde învechit pe care-l purtase când se cunoscuseră.

Se uitară unul la altul preţ de o clipa, Sloane încă având degetele încurcate prin păr, după care se întoarse la loc la oglindă.

— Bănuiesc că nu trebuie să-ţi faci griji c-ai să fii recunoscut, zise.

— Nu. Doar câţiva ştiu cum arăt la faţă. Inclusiv *el.*

Aşa s-ar fi putut să vorbească şi ea despre Întunecat. În acest mod vorbise de el cu Albie, ca şi cum omul ar fi fost mereu în încăpere cu ei, nefiind nevoie să i se rostească numele.

— În profeţia pieirii Genetrixului, spuse Sloane, se înfruntă un om cu altul? Un Ales, un… distrugător?

— Iar Genetrixul e pe post de câmp de luptă, replică Mox distant. Doi bărbaţi ciocnindu-se.

Sloane dădu din cap.

— Şi tu crezi că Nero e unul dintre ei. Întunecatul vostru.

— Aşa îl numeaţi pe al vostru?

Se gândi la el cu faţa lui ca de ceară strâmbându-se amuzată când îi spusese să aleagă. Să aleagă între ea şi Albie, între o oroare şi alta.

Înghiţi puternic în sec.

— Da.

— Atunci da. Asta cred.

Sloane termină de împletit coada şi o legă cu elasticul pe care-l ţinuse pe mână. Era atât de strâns, că-i trăgea de piele la fiecare mişcare a capului.

— Poftim!

Mox se duse la măsuţa unde ea înfulecase o cutie de supă în seara precedentă. Luă celălalt sifon de încheietura mâinii al lui. Nu era mai fin decât cel pe care-l purta, dar era mai flexibil, alcătuit din mici plăci negre ca nişte solzi de peşte. Scoase un sunet ca un tril şi toate plăcile se întăriră, ca şi cum le-ar fi alimentat cu electricitate. I-l întinse.

— Ştiu că nu-l poţi folosi, dar, într-un oraş ca ăsta, ai să atragi atenţia dacă nu ai unul.

Sloane oftă şi-şi băgă mâna stângă în mănuşa goală pe care o alcătuiau plăcile, imediat ce intrară şi degetele la locul lor, plăcile se prăbuşiră pe mâna ei, îmbrăcând-o ca nişte zale. Mox îi întoarse mâna cu faţa în sus ca să lege brăţara de la încheietură. Pentru un bărbat cu mâini aşa de mari, degetele lui aveau o oarecare eleganţă.

— Ei bine, zise ea. Hai să mergem să pălăvrăgim cu o profetesă atunci!

Se îndreptară spre gară mai întâi pe jos, mergând de-a lungul râului. Mox avea un aer degajat care o deruta; îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei şi umbla cu capul pe spate ca să absoarbă lumina. Sloane, pe de altă parte, se simţea hipervigilentă.

Tresărea la fiecare pas sau strigăt îndepărtat pe care-l auzea.

Departe de Buclă, clădirile semănau şi mai mult cu cele pe care le recunoştea. Erau construite din cărămida roşie pe care o prefera Chicago, dispuse în şiruri cu două sau trei apartamente cu fâşii de iarbă şi copaci desfrunziţi între ele. Din când în când treceau pe lângă ceva care i se părea ca de pe altă lume: o casă ca o sferă, care se rotea încet între două construcţii ca nişte ace, o sculptură care arăta ca şi cum se prăbuşea înăuntrul său dintr-o parte şi se reconstruia din altul, o faţadă de magazin care îmbina vrejurile Art Nouveau cu o parte făcută din beţe sub acoperişul unei mansarde, un talmeş-balmeş care-o făcu să se cutremure.

Când ajunseră pe 31st Street, Mox chemă un taxi cu o străfulgerare de lumină din palma lui şi un zgomot strident din fluierul de după dinte. Sloane mai văzuse şi alţi oameni purtându-şi astfel fluierele, care le sclipeau când zâmbeau şi ţăcăneau când mâncau. Era mai comod decât să-ţi bagi fluierul în gură ori de câte ori voiai să faci ceva, presupuse ea.

Păstrară tăcerea în taxi, ascultând amândoi radioul din bord.

— Acţiunile Siphona Technica au atins o valoare record în această săptămână, după minimul de anul trecut, când relatări despre proasta administrare…

Şoferul schimbă postul pe unul cu muzică instrumentală care suna ca înregistrările de la mare adâncime cu balene.

— Deci tu nu lucrezi pe bune la Tankard, să înţeleg?

— Ba da, zise el voios. În weekenduri şi din când în când câte o tură în mijlocul săptămânii.

— Şi cum se împacă asta cu…

Făcu o pauza.

— Cu cealaltă slujbă a ta?

— Cealaltă slujbă a mea e doar uneori solicitantă. Şi nici nu-i prea bine plătită.

Taximetristul umblă iar la potenţiometru şi reveniră ştirile.

— Au apărut relatări despre o încăierare între Resurecţionist şi Armata Pâlpâirii în Bridgeport aseară. S-a soldat cu o singură victimă, un poliţist pe nume Paul Tegen. În urma lui au rămas o soţie şi un fiu de doi ani.

Şoferul schimbă iar postul. Mox nu părea îngrijorat, ca şi cum menţionarea Resurecţionistului nu avea niciun efect asupra lui.

Traversară râul şi străbătură Canal Street, trecând pe lângă o clădire roz aprins cu o umflătură într-o parte. Se dovedi a fi un magazin alimentar numit „Hey Presto!" a cărui siglă era un căruţ zburător de cumpărături.

Taxiul opri în faţa gării Union Station, o clădire lată şi cafenie cu coloane dorice în faţa. Sloane îşi aminti de Sala Mare din ea, cu luminatorul ca o grilă ce se umfla spre cer ca o jumătate de butoi. Mai fusese acolo o singură dată, în copilărie, când luase trenul din zona centrală a Illinoisului spre oraş cu Cameron şi mama ei.

Intră în urma lui Mox. Îi era greu să ţină pasul cu el, experienţă nouă pentru cineva atât de înalt ca Sloane, dar paşii lui erau mari şi hotărâţi. Odată intraţi, păru pierdut în haos, trăgându-se în lături când se strigau oamenii unii pe alţii sau se apropiau prea mult de el. Sloane se gândi la conserva de fasole verde izbindu-se de perete în seara precedentă. Îl târî la coada pentru cumpărat bilete.

— Ai bani la tine, da? Dă-i încoace şi rămâi aici. Vorbesc eu.

Când se întoarse de la ghişeul de bilete, Mox stătea neajutorat în mijlocul încăperii cu ochii pironiţi la ea. Îi întinse un bilet şi se îndreptară împreună spre peronul potrivit, sub îndrumarea ei. Mox părea uşor de derutat de indicatoare şi distras de tot ce era în jurul lor. Fu nevoită să-l târâie nu numai o dată înainte ca să ajungă la o bancă unde puteau aştepta în răcoarea primăverii, când nu mai era nimeni afară. Ea purta mantia pe care o purtase

el în ziua precedentă, cu tivul uşor ars de focul magic, iar el era îmbrăcat cu o haină care nu diferea prea mult de cele pe care le-ar fi purtat ea acasă.

— Da' ştiu că nu călătoreşti mult, îi zise ea odată ce se aşezară.

Cuvintele ei îşi găsiră o formă în aer, ca fumul.

— Mă ocup cu magia, zise el, rozându-şi unghia de la degetul mare. Niciodată nu m-am priceput la altele.

— Cum ar fi… existenţa de bază?

Spre surprinderea ei, dădu din cap că da.

— Îi spărgeam toate vasele mamei. Ţineam unul şi atunci… nu ştiu. Mă distrăgea ceva… şi „poc!" La fel şi becurile. Chiar şi furculiţe şi linguri uneori.

— Ce mi-ai spus despre părinţii tăi şi Arlington era adevărat?

Mox confirmă din cap.

— M-au urcat într-un avion spre Chicago când aveam… nouă ani? Zece? I-am mai văzut doar de vreo câteva ori de atunci.

Îşi smulse degetul mare din gură.

— Ei cred că-s mort acum. E mai bine aşa.

— Nu par prea grozavi.

— Poate că nu erau.

Îi sângera degetul mare la cuticulă. Muşcase prea tare.

— Sau poate pur şi simplu… nu erau pregătiţi să aibă un copil care dădea pe dinafară de magie. Încă mai e…

Se foi.

— Prea mult. E prea mult. Mă face neaşezat. Nestabil.

Sloane îi puse o mână pe braţ. Era singurul lucru care-i venise în minte.

— Nici eu nu prea mă descurc cu magia aşa de bine, zise ea, şi ridică mâna pe care purta sifonul, lăsând lumina strălucitoare a zilei să se reflecte pe solzii lui.

— Nu că n-aş fi făcut nimic cu ea. Doar că e imprevizibilă. Şi…

Ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu-mi place.

— Nu-ţi place? făcu el, încruntându-se la ea. Dar…

Venea trenul cu scârţâit de frâne când intră în gară. Era butucănos şi avea un aspect ciudat, cu faruri ieşite în afară care clipiră până se opri. Mox şi cu Sloane se ridicară şi merseră pe peron până la ultimele vagoane, ca să poată evita aglomeraţia de la primele.

Sloane urcă pe treptele înguste într-o nebunie de culori. Mocheta trenului avea un model galben, albastru şi roz ţipător, tot numai triunghiuri, cercuri şi cârlionţi. Nu era însă un tren de pasageri standard: avea compartimente, fiecare cu două banchete faţă în faţă. Intră într-unul dintre ele aplecându-se uşor şi se aşeză la fereastră. Mox închise uşa compartimentului în urma lor, fluieră şi apoi trase de ea s-o încerce. Nu se clinti. Zâmbi.

— Şi ţie care nu-ţi plăcea magia, îi zise el.

— Dacă magia n-ar face decât să-mi înlesnească impulsurile ţâfnoase, mi-ar plăcea la nebunie. Din păcate are şi tendinţa de a-i sfâşia pe oameni în bucăţi, aşa că…

Mox lăsă capul în jos, dându-i dreptate. Se aşeză vizavi de ea şi-şi întinse un braţ lung pe spătar.

Câţiva oameni încercară uşa compartimentului, dar nimeni nu reuşi să intre, aşa că atunci când trenul plecă din Union Station, Mox şi cu Sloane erau încă singuri. El se uita pe geam, iar ea se pomeni uitându-se la el. Faţa lui era un complex de contraste: nas sever şi frunte puternică deasupra unei guri vulnerabile, urechi care-i ieşeau ca la copii prin părul încâlcit, care avea câteva fire cărunte pe care nu i le observase până atunci, în ciuda tinereţii evidente.

— Parc-ai încerca să mă faci bucăţi, zise el, fără să-şi ia privirea de la geam.

— Eşti greu de descifrat.

Mox ridică din sprâncene.

— Şi tu la fel.

— Nu, nu sunt. Doar n-ai fost tu în lumea mea.

— Ceva îmi spune că nu mi-ar merge bine acolo.

— Şi aici îţi merge?

Râse.

— Nu, bănuiesc că nu.

Trenul ţâşni afară din oraş, urmând râul spre sud-vest şi lăsând în urmă Lacul Michigan. Acelaşi drum pe care-o apucase cândva Sloane ca să se ducă la casa ei din copilărie. Mama sa îi spusese să ia lucrurile din garaj că avea nevoie de spaţiu. Nu spusese şi pentru ce anume. Aşa că Sloane îşi împachetase lucrurile ei şi pe ale lui Cameron şi îngrămădise toate cutiile într-o furgonetă a firmei de mutări U-Haul la volanul căreia urma să se întoarcă acasă. Cunoştea întinderile mari şi goale care îi aşteptau, câmpurile de porumb pleoştite de răcoarea toamnei, silozurile singuratice la orizont. Nu credea că zona rurală din Vestul Mijlociu de pe Genetrix ar diferi cu ceva de cea a ei.

— Soldaţii tăi au să fie în regulă cât lipseşti?

— Nu-i prima oară când îi părăsesc. Lucrarea care-i ţine în viaţă mai durează câteva zile fără să fiu eu acolo s-o susţin, aşa că n-or să se facă bucăţi.

Se opri.

— Bine, unii dintre ei s-ar putea să se facă la propriu bucăţi, dar asta se repară uşor.

Sloane se dădu înapoi.

— Ai fost foarte… *tandru* cu femeia aia al cărei braţ l-ai cusut la loc.

— A, Tera?

Ridică din umeri.

— Păi cusutul braţului cuiva e o treabă delicată.

— Pur şi simplu nu mi-am dat seama că aveai relaţii personale cu ei.

— Ah!

Mox fusese calm, lăsat pe spate pe banchetă, cu picioarele încrucişate la glezne. Acum însă stătea aplecat în faţă şi-şi bătea buricele degetelor unele de altele.

— Sunt prietenii mei.

Trebuia să fie atentă. Nu ştia sigur ce i-ar putea face magia lui Mox să lovească cu putere şi se aflau

într-un tren în mişcare.

— De înainte? întrebă ea.

— De dinainte să moară, da.

— Cum i-ai readus la viaţă?

Nu era sigură dacă vrea să audă cu adevărat răspunsul, ştiind că i-ar fi fost greu să nu încerce şi ea cu Albie, Cameron sau Bert. Greu să nu-i transforme într-o barieră între ea şi lume.

— Am vrut-o, replică el, mai profund decât am vrut vreodată ceva.

— Şi a fost de ajuns?

— Asta e partea pe care o pot explica.

Mâinile i se strânseră în pumni. Sloane se întinse şi-i acoperi cu mâinile sale. El tresări la atingerea ei şi se uită la ea făcând ochii întunecaţi mari.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, zise ea lăsându-se pe spate.

Mâinile lui însă se relaxau şi trupul i se destindea. Era, îşi zise ea, o mie de lucruri deodată. Un limbaj pe care nu-l cunoştea.

— Ai zis că erai la o ceremonie funerară când ai fost adusă aici. A cui?

Trecuse multă vreme de când se gândise la Albie. I se strecura în minte, desigur, când nu era vigilentă. În momentele de dinainte să adoarmă, când lăsa garda jos ori când se trezea gândindu-se la ce i-ar putea spune şi-şi dădea seama că n-are să-i mai spună niciodată nimic. Nu încercase să se gândească la el însă.

— Albie, zise ea, rostind lin numele. A fost cel mai bun prieten al meu.

Mox încuviinţă din cap ca şi cum ar fi ştiut, şi probabil că şi ştia ceva în această privinţă.

— L-a ucis Întunecatul vostru?

— Nu. Ei bine, indirect, poate. S-a… sinucis.

N-o mai spusese cu glas tare, nu aşa, în orice caz. Atât de simplu, de sec.

— L-am doborât pe Întunecat acum zece ani, dar Albie n-a depăşit niciodată momentul. Presupun că nici noi.

Se sforţa să râdă.

— Cum treci peste aşa ceva? Porcăriile pe care le-am văzut. Porcăriile pe care *le-am făcut.*

Nodul de cicatrici de pe dosul palmei ei îi amintea permanent acele momente.

— Într-un fel e mai uşor, acum, că ne aflăm aici. Facem iar acelaşi lucru. Ştiu cum s-o fac, cum să fiu *aşa.* Numai că nu prea m-am prins niciodată cum să fiu un om obişnuit.

Mox schiţă un zâmbet.

— Cunosc sentimentul.

Redeveniră tăcuţi, fără încordare însă. Amândoi se mulţumiră să se uite pe geam, la cum se răreau clădirile.

34

CU ZECE MINUTE ÎNAINTE să intre în gara din St. Louis, Sloane simţi cum se potoleşte ceva în ea. De parcă ar fi cântat muzica tare şi cineva tăiase alimentarea. Mox o privi cu înţeles.

— Oraş-refugiu. Nu se mulţumesc doar să scoată magia în afara legii între graniţele oraşului, ci mai trebuie s-o şi amortizeze. Ar închide-o cu totul dacă ar fi legal.

— Pot să facă aşa ceva?

— Un sifon e doar o maşină care amplifică energia magică. Poate face şi opusul.

Îi zâmbi îndârjit.

— Tocmai de aceea era atât de înspăimântător pentru părinţii mei faptul că magia mea era necontrolabilă, cu toate că locuiam într-un oraş-refugiu.

Nu exagerase când se lăudase cu puterea lui brută, îşi zise Sloane. Îşi simţi tot trupul greu.

Ieşiră din tren şi merseră printr-un tunel de beton care ducea la Sala Mare. Clădirea care o adăpostea arăta a castel, cu pereţii ei de piatră, turnurile şi acoperişurile ţuguiate, dar sala în sine arăta precum Union Station din Chicago, cu boltă semicilindrică şi spaţioasă. Nu era niciun luminator, doar plăci verzi şi noduri decorative pe arcade, cu siluete feminine care ţineau lumini ici şi colo, oferind strălucirea lor cerurilor. În jurul lor erau amenajate separeuri şi scaune roşii, ca să stea lumea cât aştepta.

Un ofiţer de la pază de lângă cadrul uşii le făcu semn s-o ia la stânga, spre o zonă cu dulăpioare metalice despărţită de restul spaţiului cu un cordon de catifea. Mox o luă înainte spre unul dintre dulăpioare şi-şi desfăcu sifonul de la mână şi de pe degete. Sloane îi urmă exemplul. El puse cu afecţiune sifonul în dulăpior, ea şi-l aşeză pe al ei lângă acesta.

Se puseră la o coadă care aştepta să iasă din zona delimitată cu cordon. În faţă erau doi oameni de la pază care ţineau în mână ceva ce aducea a palete de metal, pe care le treceau peste trupurile pasagerilor şi peste bagajele lor, indiferent care erau acestea, după care le făceau semn cu mâna să treacă. Sloane ridică dintr-o sprânceană la Mox.

— Detectoare de sifoane, zise el. Nu poţi să laşi pe cineva să introducă pe furiş magie, nu?

— Bănuiesc că nu.

Coada mergea repede şi Sloane trecu de palete fără probleme. Însă în clipa în care femeia cu coc strâns ţinu detectorul în dreptul lui Mox, acesta ridică mâinile şi se dădu înapoi.

— Sunt o Excepţie, spuse el.

Femeia oftă.

— Cartea de identitate, vă rog!

Mox deja scosese din buzunarul de la spate o carte albă care semăna cu un permis standard de conducere. Ofiţerul de la pază o ţinu la lumină preţ de câteva secunde, apoi i-o înapoie.

— Bun, zise femeia. Sunteţi în regulă.

Mox trecu tacticos prin punctul de verificare venind lângă Sloane şi o luă înainte spre ieşire. Sloane aşteptă să-i explice, dar nu părea c-are s-o facă, aşa că, odată intraţi în coada pentru taxi, îl împunse tare în braţ.

— Excepţie? întrebă ea.

Bărbatul oftă şi-şi apropie capul de al ei, aproape ca şi cum ar fi urmat s-o sărute. Sloane se trase înapoi, dar Mox doar arătă spre ochiul său. Ţinu pleoapa inferioară în jos ca să vadă ea mai bine.

Cu obrajii calzi, Sloane se aplecă. Ochii lui erau căprui închis cu o tentă de verde aproape de iris. La unul dintre ochi nu era nimic de remarcat, dar la celălalt, irisul părea spart, ca şi cum pupila se revărsa în el. Ochiul se mişcă foarte puţin şi pupila diformă sclipi, iridescentă ca un solz de peşte.

— Ce… făcu ea.

— Nu ştiu, răspunse el. Dă însă peste cap maşinile astea.

Mox se îndreptă de spate şi ieşi din coada pentru taxi la următoarea maşină liberă, lăsând-o în urmă pe Sloane, bizar, cu sufletul la gură.

Casa lui Sibyl făcea parte dintr-un duplex cu gard de plasă şi un set de clopote de vânt kitschoase atârnate lângă uşa de la intrare. Pe aleea de acces auto se afla o Toyota, cu bara din spate ruginită. Mox urcă treptele verandei, deschise uşa de plasă antiinsecte, care avea câteva găuri, şi bătu.

Când se gândea la un profet, Sloane îşi imagina un bărbat în robă vestind pieirea apropiată sau poate o ghicitoare, într-o încăpere din fund plină de fum, care amesteca nişte cărţi de tarot. Sibyl nu era nici una, nici alta. Era scundă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un cardigan verde cu o steluţă prinsă aproape de guler. Deschisese uşa larg de panică, sau de furie, era greu de zis, şi-şi băgase degetul fix în faţa lui Mox.

— Ce-ai adus cu tine? vru ea să ştie.

Se uită peste umărul lui la Sloane, care stătea la baza scării.

— Am să-ţi explic, zise Mox, dar nu aici, afară, evident.

— Dacă tu crezi că invit *aia* în casa mea, spuse femeia smucind din cap spre Sloane, ai face bine să te răzgândeşti.

Îşi băgă picioarele într-o pereche de papuci de lângă uşă şi ieşi.

— Mergem în garaj.

— Sib, zise Mox.

— *Nu-mi spune-aşa!*

Cercetă înnebunită cu privirea, de parcă ar fi fost cât pe ce să sară un vecin din tufiş.

— Doamne, Dumnezeule, băiete! Ai uitat unde eşti?

Se năpusti pe scări în jos, ocolind-o de la distanţa pe Sloane, şi-i conduse peste peluza îngrijită spre garaj, care mirosea a mucegai şi benzină, şi era ticsit cu mobilă veche, cutii care se lăsau şi covoare rulate strâns. Chiar dacă arăta ca o adunătură de

gunoaie, avea totuşi o ordine, remarcă Sloane. Sibyl trecu prin labirintul de obiecte, aprinzând lămpi, făcând loc pe scaune şi scoţându-şi pânze de păianjen din păr.

— Staţi jos! zise ea, arătând spre scaune. Amândoi sunteţi uriaşi, o bătrânică aşa ca mine se intimidează.

— Nu eşti o bătrânică, zise Mox cu duioşie evidentă, dar se aşeză însă pe unul dintre scaune.

Sloane rămase unde era.

— Aş prefera să nu, spuse. E destul de evident că nu mă vreţi aici.

— Nu vorbeşte serios, explică Mox.

— Oare? întrebă Sibyl ridicând dintr-o sprânceană. Magia care radiază dinspre voi are să mă sufoce, chiar şi amortizată. Deci ce e ea? E ca tine?

— Nuş'. Depinde ce anume crezi tu că sunt.

— *Ales,* evident. Amândoi trăsniţi a aşa ceva, replică Sibyl, şi Sloane se simţi de parcă i-ar fi trântit cineva o piatră drept în centru.

— Ales?!

Sloane se uită la Mox.

— Eşti…

Lui îi apărură pete roşii pe obraji şi-i coborâră pe gât.

— Ei, ei, făcu Sibyl. Până şi chestiile întunecate de pe lumea asta intră la capitolul „Ales". Nu-i o insignă de merit. Dacă e să fie ceva, atunci e ca o săgeata care clipeşte şi pe care scrie: „Ucideţi-mă!"

Deschise frigiderul din colţ, scoase o sticlă de apă din el şi încercă stângace să desfacă dopul, cu mâinile tremurând.

— În acest caz, totuşi, Mox aici de faţă este menit să ne fie salvator, înfăşurat în suficiente sifoane cât să prindă un cvartal întreg în gheaţă, şi înconjurat de cadavre. Nu-i de bun augur pentru Genetrix.

Mox. Ales. Sloane se simţi ca un computer prăjit de la o supratensiune tranzitorie.

— Încrederea ta în mine mă binedispune mereu, zise Mox înţepător. Sloane a fost şi ea Aleasă, Sibyl.

Numai că într-un univers alternativ.

Sibyl o cercetă pe Sloane din priviri, apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Interesant. Stai jos, fetiţă!

Ceea ce Sloane şi făcu de data aceasta, găsind un scaun de grădină lângă Mox şi cocoţându-se pe marginea lui. Se afla între o statuetă de grădină spălată de ploaie, care reprezenta un heruvim, şi o cutie de carton pe care era mâzgălit „Camera lui Charlie” cu markerul permanent.

— În lumea ta, ai purtat o bătălie, zise Sibyl, lăsându-se pe o buturugă groasă.

Puse jos sticla de apa şi rămase cu mâinile în jurul genunchilor. Părea tare micuţă aşa, cum i se vedeau ei oasele şirei spinării prin cardigan.

— Încă mai e cu tine.

Sibyl coborâse ochii la mâna dreaptă cu cicatrici a lui Sloane, care se împotrivi impulsului de-a o acoperi.

— Aceea n-a fost bătălia *ta.* Nu cu adevărat.

Lui Sloane îi veni din instinct s-o contrazică. Fusese bătălia ei, sigur că fusese. Întunecatul îi luase fratele. Faptul că avea să se lupte cu el era o inevitabilitate care nici nu merita discutată. Era însă prea mult adevăr în spusele lui Sibyl ca să nege. Fusese o bătălie care meritase purtată, ceea ce nu însemna că fusese *a lui Sloane.* Zece ani bâţâise din genunchi, aşteptând să aibă logică ceva, să se întâmple ceva nou. Până în acel moment însă, gândul că s-ar putea s-o aştepte o nouă luptă şi că ar putea fi *a ei* aşa cum nu fuseseră celelalte fusese prea terifiant.

— De ce anume aţi venit să mă vedeţi? întrebă Sibyl.

— Am fost adusă pe Genetrix împotriva voinţei mele de Aelia şi Nero şi cine-o mai fi… Ne-au spus că Resurecţionistul ne distruge lumea împreună cu Genetrixul şi că nu ne vor lăsa să plecăm acasă până nu-l vom fi ucis pentru ei. Mox însă…

Se încruntă.

— Eu doar vreau să ştiu ce anume e real.

— Ce anume e real, oftă Sibyl, şi se ridică în picioare. Dacă este să vorbim despre ce anume e real, atunci o să avem nevoie de whiskey.

Primul lucru pe care-l făcu Sibyl fu să pună un disc: *Parsley, Sage, Rosemary and Thyme,* de Simon & Garfunkel. Ciupitul coardelor chitarei suna straniu în sufrageria slab luminată, cu mobilă atât de veche, că materialul scaunelor era ros până la urzeală. Canapeaua joasă roz scârţâi când se aşeză Mox pe ea, arătând ca un adult cocoţat pe un scăunel pentru copii. Aerul vibrase în jurul lui când intrase în cameră, iar Sibyl îi spusese tăios să se controleze. Fără efect, Mox doar se uitase urât.

Sibyl se duse în bucătărie să toarne whiskey şi, cât o aşteptară să se întoarcă, Sloane îi cercetă biblioteca. În aceasta nu erau cărţi, ci doar o vastă colecţie de *National Geographic* şi reviste de tricotat. Erau şi figurine de porţelan, balerine şi pisici care se întindeau, şi baloane cu aer cald, de parcă Sibyl ar fi văzut într-o enciclopedie un articol despre ce se potriveşte în casa bunicii şi-l copiase exact, până la milieurile de pe măsuţa de cafea de mahon.

Când începu a doua piesă de pe album, Sloane pufni.

— Ţie chiar îţi place să fii înconjurată de clişee, nu? îi zise lui Sibyl, când aceasta se întoarse cu trei pahare de whiskey.

Sibyl zâmbi.

— Cântecul vorbeşte despre tiparele care se repetă, spuse ea. Credeam că o să vă placă sentimentul.

Sloane sorbi din whiskey, care era ca şi cum ar fi înghiţit o gură de fum. Îi lăcrimară ochii când încercă să-şi înăbuşe tusea. Sibyl, pe de altă parte, dădu pe gât jumătate din pahar odată, apoi se aşeză pe scaunul cu spătar rabatabil de lângă pick-up ca să se uite cum se învârte discul.

— Acesta e un dar pe care nu l-am ales şi nu l-am vrut, zise ea după o vreme. Aveam doi ai când s-a produs Incidentul *Tenebris* şi paisprezece când am

început să intru în transe. Erau înfricoşătoare, eu una nu mi le amintesc, dar mi s-a spus că vorbeam în dodii, de parc-aş fi fost posedată. Lumea m-a evitat odată ce vorbăria mea fără şir a început să se adeverească. Nimeni nu vrea să-şi cunoască viitorul, nu cu adevărat.

Sorbi din whiskey şi Sloane se cocoţă pe braţul canapelei, pe unde materialul roz era rupt şi ieşea umplutura.

— Era un dar neobişnuit chiar şi printre cei versaţi într-ale magiei, dar şi mai neobişnuită era scara largă a prezicerilor mele. Erau în legătură cu evenimente mondiale. Rezultatele bătăliilor, dezastre naturale, adoptarea unor legi. În cele din urmă… sfârşitul a tot. Am o înregistrare cu asta, de fapt.

Se sculă în picioare şi puse paharul pe masa de lângă pick-up. Ridică acul de pe disc, apoi deschise un dulap din apropiere şi căută într-un coş mare cu casete. Sloane nu era suficient de aproape cât să le poată citi etichetele, dar erau făcute manual şi se dezlipeau la margini.

Sibyl găsi caseta potrivită şi o duse la un casetofon mic dintr-un colţ al camerei, pe un raft de lângă *National Geographic.* Se auzi un vaiet înalt cât se derula caseta. Sloane mai bău din whiskey şi încercă să nu se uite la Mox.

Sibyl apăsa pe butonul de redare şi rămase în picioare în faţa casetofonului ca şi cum ar fi stat în faţa unui altar. Înregistrarea pârâi şi pocni la început, apoi se potoli şi se auzi o voce.

„Va fi”, zicea vocea, joasă şi stranie, „sfârşitul Genetrixului, distrugerea lumilor. Stă ceva între Genetrix şi geamăna sa. Întunecatul va extirpa acel ceva, iar lumile se vor zdrobi una de alta, ceea ce va aduce sfârşitul a toate.”

Sloane luă brusc poziţia de drepţi. Se gândi la firul de lumină pe care-l văzuse legând Genetrixul şi Pământul, pe fundul Râului Chicago.

Lumea şi geamăna sa. Acul.

Cârâitul jos continuă.

„Întunecatul Genetrixului va fi ascuns, dar nu secret, cu o sete care nu va fi niciodată astâmpărată.”

Sibyl, în picioare în faţa casetofonului, rostea cuvintele odată cu înregistrarea.

„Egalul său este speranţa Genetrixului, născut însemnat de magie şi stăpânit de o putere anterior necunoscută nouă.”

Sloane o văzu pe Sibyl bătând cu degetele în picior, ca şi cum profeţia ar fi fost un cântec, iar ea dansa pe el. Poate că şi era, poate că firele de lumină pe care le văzuse produceau muzică, precum coardele unei viori sau ale unei chitare, iar muzica îi venea lui Sibyl în profeţii.

„De două ori se vor saluta Egalii altfel, iar soarta lumii e în mâinile lor.”

Mox stătea cu privirea pironită la mâini, împreunate atât de strâns între genunchi, ca i se albiseră încheieturile degetelor.

Sibyl cea de pe înregistrare repetă ultima parte, dar atât de încet, că Sloane abia dac-o auzi, după care caseta se opri.

— Ochiul tău, zise ea. Eşti însemnat de magie.

Sibyl se afla încă la spatele ei, dar se pomeni vorbindu-i doar lui Mox.

Acesta dădu aprobator din cap. Părea nestabil, ca şi cum s-ar fi putut face bucăţi zgâlţâindu-se în orice clipă.

— Nero mi-a fost profesor vreme de un deceniu, spuse el, cu buza de jos tremurându-i uşor. M-a trădat.

Se uita drept în ochii lui Sloane şi defectul din iris devenise imperceptibil acum că nu mai trecea lumina prin el.

— A ucis armata menită Alesului, prima Armată a Pâlpâirii. A dat vina pe mine. A răstălmăcit profeţia împotriva mea.

Vorbele îi ieşiră trudit din gât, provocându-i lui Sloane un fior rece pe şira spinării. Se gândi la degetele lungi ale Resurecţionistului care treceau aţa ţeapănă prin braţul desprins al soldatului şi cum

o trăgea strâns, la disperarea cu care îi strigase Zivei numele în stradă lângă casa conspirativă. Dacă soldaţii sculaţi din morţi fuseseră armata menită Alesului, atunci desigur că-i cunoscuse înainte să moară, avusese încredere că-i vor sta alături împotriva unui rău pe care nu-l înţelegea.

Nero. Omul cu setea de neastâmpărat.

Aveau să se întâlnească pe câmpul de luptă al Genetrixului, iar soarta lumii – *lumilor* – era în mâinile lor.

FRAGMENT DIN
Magia cruzimii
de Erica Perez

În cartea sa, *Manifestarea vrerilor imposibile: O nouă teorie a magiei,* Arthur Solowell face îndrăzneaţă afirmaţie că „dorinţa nu poate fi ameninţată sau manipulată ca să existe.” Cu toate că sunt de acord că simplele ameninţări nu produc rezultate magice sigure, e naiv să dai de înţeles despre coerciţie că nu are niciodată ca efect influenţarea magiei. Probabil, domnul Solowell a avut norocul să crească într-o comunitate de adulţi morali, care nu şi-au exercitat niciodată influenţa împotriva copiilor, dar eu, nu. Am văzut cum părinţii cruzi i-au modelat pe cel asemeni mie şi, ca atare, dorinţele lor.

Sub toate formele. Uneori, o educaţie religioasă strictă a transformat o minte deschisă într-una închisă care nu putea executa decât lucrări de bază, practice. Alteori, neglijarea a creat o lipsă de respect totală faţă de limite, împingând pe cineva să-i implice pe alţii în lucrări imorale. Presiunea de a reuşi la cel mai înalt nivel a îndepărtat prieteni de creativitate şi imaginaţie în magia lor. Abuzul emoţional a deformat lucrările unei persoane în ceva mai brutal şi cu mai puţină dibăcie. Unul dintre cei mai talentaţi prieteni ai mei şi-a pierdut cu totul abilitatea de a face lucrări şi acum trăieşte la St. Louis, un oraş-refugiu.

O dorinţă nu este un capriciu, aşa cum, competent, afirmă domnul Solowell. O dorinţă nu este însă inamovibilă, de neschimbat. Variabila de care trebuie ţinut seama este puterea. Cine are putere asupra persoanei în chestiune? Are cineva prea multă putere? Sunt cei la putere soţi abuzivi, membri de familie sau prieteni? Este o persoană mai susceptibilă la manipulare, din dorinţa de a plăcea sau pur şi simplu ca să evite durerea? A fost izolată de semenii săi sau de lumea exterioară? Trebuie să

învăţăm să recunoaştem semnele. Nu ne putem preface că această problemă nu există. Viitorul copiilor noştri depinde de ea.

35

NU MAI ERA MARE LUCRU DE SPUS după aceea, aşa că Sibyl îi invită pe Sloane şi pe Mox să rămână la cină, probabil ca să umple liniştea. Sloane acceptă pentru că nu ştia ce altceva să facă. Aşa ajunseră toţi prinşi în casa mică, orbitând unul în jurul altuia în tăcere. Sibyl era ocupată la aragaz, unde îndesa felii de lămâie în interiorul unui pui crud, iar Sloane îngenunche pe covorul bej de lângă casetofon, uitându-se prin reviste. În ele erau fotografii din ţări de care nu auzise niciodată, ale căror nume, forme şi soartă fuseseră modificate de scindarea universurilor. Văzu sifoane grosolane pe mâinile unor săteni din România rurală şi Siberia îndepărtată, o ciudăţenie totuşi, scria în articol, dar nu neîntâlnită în rândul generaţiei mai tinere.

— Mox a zis că el nu crede că Secătuirile sunt controlate de cineva, spuse ea, ridicând ochii de la o poză a unui tractor de la o fermă mică din Argentina.

Între bucătărie şi sufragerie se afla o insulă. Sibyl stătea în spatele ei, tocând ceva. Ceapă, judecând după miros.

Mox dispăruse cu câteva minute mai devreme, ispitit de Sibyl cu oferta de a face un duş şi a-şi schimba hainele. Soţul ei lăsase o mulţime când murise şi mai erau încă în comoda din dormitor. Sloane auzea din hol apa curgând.

— E important să nu confunzi cauzarea cu corelaţia, zise Sibyl, verificând cu atenţie râşniţa de piper pe care o ţinea în ambele mâini.

Chiar dacă era văduvă, tot mai purta verigheta.

— Totuşi, ştim ca se produce o Secătuire ori de câte ori apare vreunul dintre voi să-l omoare, aşa că par să aibă legătură.

— Stai aşa… serios?

Sloane lăsă revista şi se ridică în picioare.

— Deci crezi că se poate să fie cauzate de… prezenţa cuiva din afară?

— Tot ce ştiu e că n-ar trebui să fiţi aici, răspunse Sibyl. Poate că Secătuirile sunt reacţia alergică a lumii la voi.

Se uită urât la Sloane când o văzu ridicând dintr-o sprânceană.

— Păi, ştiu şi eu, fetiţă… Nu-s om de ştiinţă.

Sloane se rezemă de insulă.

— Cu *ce* te-ai ocupat? Bănuiesc că scuipatul profeţiilor nu-i prea profitabil, este?

— Nu-i deloc profitabil într-un oraş-refugiu. Magia însă mă macină ca şmirghelul, aşa că nu prea am de ales, nu?

Ridică din umeri.

— Am fost profesoară. Acum sunt pensionară, evident.

— Te macină ca şmirghelul, repetă Sloane. Asta-i… ciudat.

— Pe tine cum te face să te simţi? întrebă Sibyl.

— Ca şi cum mi-aş baga capul într-o menghină. Îmi amorţeşte mâinile uneori. Nu mă prea înnebunesc după ea, de fapt.

— Hm.

Sibyl îşi puse mănuşile de bucătărie şi ridică o oală grea cu puiul în ea. Sloane se duse să-i deschidă uşa cuptorului şi puiul fu băgat înăuntru.

— Lui îi place la nebunie, zise Sibyl, arătând din cap spre baia de pe hol unde Mox făcea duş. Pentru el arată ca nişte… raze de lumină sau cam aşa ceva. Lucrează cu magia cum ar cânta la coardele unei chitare. *Ciup!* şi s-a dus gravitaţia. *Ciup!* şi ţi-a luat foc casa. Încântător!

Raze de lumină. Semăna cu lucrarea pe care i-o făcuse Aelia înainte să se scufunde în râu. Poate că o învăţase de la Nero, care o învăţase de la Mox.

— Ai făcut cunoştinţă cu Nero?

— Da.

Sibyl o privi cu ochi înverşunaţi.

— Poartă măşti peste măşti, omul ăla. Nici măcar nu poţi să arunci o privire la ce-i dedesubt.

Setă cronometrul de bucătărie, care era în formă de ou. Pictată pe el era propoziţia: „Un mic dejun

oucelent!”[19]

— Fetiţă, zise ea, aplecându-se spre Sloane, tu ai cea mai hotărâtă magie din toate. Te-a înşfăcat soarta zdravăn şi nu-ţi dă drumul. Aşa că vreau să ţii minte ceva.

Închise degetele strâns în jurul braţului lui Sloane, strânsoare puternică pentru o femeie de statura ei.

— Linia dintre un Ales şi opusul său e subţire ca un fir de păr, aşa că nu te face prea comodă de o singură parte a ei!

Mirosul de ceapă era acum suficient de înţepător cât s-o usture ochii pe Sloane. Îşi smuci braţul să şi-l elibereze.

— Nu vreau decât să mă duc acasă.

— Asta, spuse Sibyl cu ochii licărind, e cea mai gogonată minciună pe care-am auzit-o vreodată. Tu vrei *totul.* Eşti un hău fără fund. Mă ia oboseala numai când mă gândesc la tine.

— Ştii, nici tu nu eşti aşa drăguţă, i-o trânti Sloane.

Mox strigă din dormitor; vocea joasă i se auzea uşor prin casă.

— Sloane, poţi să-mi dai o mână de ajutor?

Îşi aminti de lama înfiptă deasupra şoldului lui în seara precedentă şi plecă din bucătărie. Holul era zugrăvit în acelaşi roz lăptos precum canapeaua din sufragerie şi era acoperit cu fotografii: ale lui Sibyl, ale soţului şi copiilor ei, presupuse ea, după cum erau dispuşi oamenii, băţoşi şi ceremonioşi. Era greu de crezut că această femeie, cu casa şi familia ei agresiv de normale, putuse să fi rostit atâtea profeţii, inclusiv cea despre sfârşitul lumii. Nu era de mirare că magia era atât de respingătoare pentru ea. Era opusul vieţii pe care şi-o clădise, cu toată rigiditatea ei.

Mox stătea în dormitor într-o pereche de blugi uzaţi şi un tricou gri, ceea ce o surprinse, căci nu mai văzuse niciunul dintre cele două tipuri de articole vestimentare de când ajunsese pe Genetrix.

Era rezemat de comoda lui Sibyl, strângând muchia cu mâinile şi cu capul plecat. Părul lui era drept când era ud şi mai lung, aproape atingându-i umerii. Era în picioarele goale.

Era, îşi zise ea, foarte solid. Slab în zona abdomenului, probabil din cauza vieţii grele din ultimii zece ani, când trăise cu conserve de supă, dar braţele lui lungi erau suficient de vânjoase cât să umple mânecile tricourilor, iar umerii, laţi, ca şi cum ar fi fost construit pentru muşchi mai dezvoltaţi decât îi avea. Poate într-un alt univers.

Îşi mai pierdea şi controlul: presiunea aerului din jurul lui era atât de diferită de cea a aerului de pe hol, că lui Sloane îi pocniră urechile când se apropie de el.

— Scuze, zise el cu o voce încordată şi ruşinată fără să se uite la ea. Însă tu m-ai calmat… în tren.

— Ah!

Încercă să se gândească la ce făcuse în tren. Îi atinsese mâinile. Perspectiva atingerii lui chiar în acel moment era mult mai descurajatoare. În tren, fusese din instinct, dar în acest loc… trebuia să o vrea cu adevărat.

Aerul o apăsa pe faţă ca atunci când era copil şi urca cu bicicleta pe Oak Street ca să poată coborî iar. Ca şi cum l-ar fi putut cuprinde în pumn.

Laşo! îşi zise, şi-i puse o mână pe umăr lui Mox chiar la îmbinarea cu gâtul. Părul lui ud o gâdilă la încheieturile degetelor. Se aplecă spre el.

— Ce e?

El nu-i răspunse. Respira anormal de repede, remarcă ea, judecând după cum i se mişca cutia toracică pe sub tricou. Îi puse mâna pe ceafă şi strânse uşor. Pielea lui era caldă. Trecuse multă vreme de când atinsese pe cineva, care nu era Matt, aşa, vulnerabil şi obraznic.

— Vorbitul despre el, toate amintirile, zise Mox cu un glas care părea să trădeze scrâşnetul din dinţi, chiar dacă mai era ascuns după o perdea de păr. E…

— Mult? Păi, hai să… stăm jos o clipă.

Îl împinse uşor în jos, iar când Mox se lăsă în genunchi, se lăsă şi ea. Stătea cu spatele la comodă, cu un buton de la un sertar intrându-i în spinare. El stătea îngenuncheat, cu braţele tremurând, refuzând în continuare să se uite la ea.

— Eu şi prietenul meu, cel care a murit, spuse Sloane, simţind acea teroare veche şi familiară crescând în ea. Am fost luaţi prizonieri de Întunecatul Pământului. Numai pentru o zi.

Înfipse pantofii în covor. Sibyl ridicase dintr-o sprânceană când intrase în casă fără să şi-i scoată, dar nu zisese nimic.

— Întunecatul mi-a dat însă de ales.

Avu o senzaţie ca de cuţite care-i străpungeau gâtul când înghiţea.

— Mi-a spus că unul dintre noi, eu sau Albie, o să suferim, iar eu voi decide care anume.

„Tu sau el?" Nu închise ochii. Dac-ar fi făcut-o, ar fi văzut figura placidă a Întunecatului cât aştepta rezemat de cadrul uşii un răspuns de la ea.

— N-am vrut. Numai că el mi-a zis că dacă n-o fac, o s-o păţim amândoi, şi de ce să pătimim amândoi?

Mox se îndreptase de spate suficient cât să se uite la ea prin perdeaua de păr care i se ondula pe măsură ce se usca.

— Aşa că, într-un final, spuse Sloane, forţându-şi cuvintele pe care nu le rostise cu glas tare niciodată, l-am ales pe el. M-am cruţat pe mine.

Oroarea era atât de aproape de suprafaţă acum! Dac-ar fi vrut, ar fi putut s-o elibereze, să tremure de ea şi să ţipe ca să-i dea viaţă. Se temea să se uite la Mox, să vadă repulsia pe care era sigură c-o simte. Ucisese şi el, dar doar ca să se salveze, nu făcuse aşa, nu aruncase un prieten drag în foc ca să nu ardă el. Nimeni nu ştia că Sloane făcuse aşa ceva.

Se forţă însă să se uite la el oricum, pentru c-o merita, merita să afle cât era de dezgustătoare, cum îl trădase pe Albie şi-l distrusese, punându-l pe un drum care avea să-l ducă la moarte…

Mox însă doar o privea.

Presiunea din aer se diminuase; Sloane nu se mai simţea de parcă trebuia să se gândească la fiecare răsuflare.

— Ştiu, zise ea, înecându-se un pic, despre furia care pune stăpânire pe tine cât te gândeşti la cineva. Despre furia care te schimbă.

Mox îşi dădu părul după urechi cu ambele mâini. Faţa lui arăta mai slabă şi mai palidă aşa. Era obosit, ceea ce nu era de mirare, doar trăise ani de zile de azi pe mâine, în clădiri abandonate şi depozite, cu o armată care se făcea bucăţi de fiecare dată când se mişca, ba chiar uneori şi când nu se mişca, iar povara a ceea ce li se întâmplase soldaţilor atârna pe umerii lui. Era la fel de obosit ca ea.

— Există un experiment de gândire, filosofie morală, numit „dilema tramvaiului”, zise Mox. Ai auzit de el?

Sloane clătină din cap că nu.

— În principiu, spune că e un tramvai pe şine şi, dacă merge doar într-o direcţie, are să ucidă cinci oameni, dar, dacă tu schimbi macazul, are să ucidă doar unul. Iar tu trebuie să spui dacă ai schimba macazul, dacă ai suporta să fii direct răspunzător de o moarte, chiar şi când cruţi nişte vieţi, se încruntă el. Am urât-o întotdeauna, am *urât-o,* şi-i spuneam profesorului că eu aş lua omul care mă obligă să fac alegerea şi l-aş arunca pe şine, pentru că el e cel care merită cu adevărat aşa ceva. Nu e chiar scopul exerciţiului, continuă el, schiţând un zâmbet care-i încreţi obrazul.

Îi acoperi mâna sprijinită pe rotula sa cu mâna lui, ceea ce o făcu să se simtă mică, dar în sens pozitiv, aşa cum nu mai apucase să se simtă vreodată, dat fiind că el era atât de înalt.

— Însă pe omul care-ţi cere să faci o asemenea alegere, între tine şi un prieten, între durere şi vină, dă-l în mă-sa!

Strânse mâna pe mâna ei. Pentru o clipă rămaseră ochi în ochi, iar ea simţi că oroarea se îndepărtase, că se aşezase iar undeva mai adânc înlăuntrul ei.

Îi mâncară puiul lui Sibyl în tăcere, toţi transparent uşuraţi când Sloane luă ultima îmbucătură. Ea şi cu Mox îşi văzură de treabă în bucătărie, mutând cartofi cu lingura în cutii pentru frigider, frecând farfurii şi oale. Sibyl îi lăsase să treacă în locul ei şi se dusese pe treptele din spate să fumeze o ţigară, „răsfăţul meu de după-amiază" cum spusese, nu că Mox sau Sloane ar fi zis ceva.

Apoi pornise motorul Toyotei vechi şi-i dusese la gară, purtând ochelari groşi cu rame de baga.

Când trecură pe lângă şiruri de clădiri de cărămidă scunde şi terenuri goale ce aduceau cu nişte petice pe drumul dintre casa lui Sibyl şi gară, Sloane se minună cât de sterp arăta totul fără arhitectura influenţată de magie care definea oraşul Chicago. Se obişnuise cu ea, chiar şi în scurtul timp cât fusese pe Genetrix. Cele mai interesante clădiri din St. Louis erau biserici, care păreau să fi devenit mai simple în absenţa arhitecţilor irealişti sau apusişti: clădiri plate, albe, cu colţuri ascuţite care-i aminteau de construcţiile minimaliste de pe Pământ, dar cu ferestre din cărămizi de sticlă în formă de cruci.

Sibyl se uită bine de tot la Mox când trase maşina la bordură lângă gară şi zise:

— Ţine ochii deschişi!

El se aplecă şi o sărută pe obraz, chiar dacă ea arăta la fel de severă şi iritabilă ca atunci când ajunseseră.

— Mersi!

Sloane coborî din maşină fără să-şi ia rămas-bun. Era distrasă de o senzaţie de vibraţie pe piele, ca de pisică torcând. Probabil se aflau aproape de limitele puterii sifonului care anula magia. Când Mox închise portiera şi Toyota plecă, se întoarse către el şi întrebă:

— Cum ai cunoscut-o, totuşi? Eu n-am apucat să fac cunoştinţă cu profetul de pe Pământ.

— Mi-am băgat nasul mai peste tot la Cămilă, spuse el, dând capul pe spate să se uite la cer.

Era înnorat şi soarele era acoperit de o ceaţă palidă.

— N-au putut să mă ţină departe de vreo încăpere prea multă vreme. E ceva aiurea, simţi şi tu? o întrebă el, mişcând din degete. Toate bune şi frumoase pentru mine. A revenit magia.

— De ce ar fi oprit cineva amortizarea?

— Nu mă pot gândi decât la un singur motiv. Deoarece ştiu că eu pot folosi magia cu amortizor sau fără şi vor s-o poată folosi şi ei.

— Păi atunci, hai să ne luăm sifoanele înainte să ne găsească.

Mox o luă înainte spre şirul de dulăpioare unde-şi lăsaseră sifoanele. Când introduse combinaţia şi deschise uşa, răsuflă uşurat. Sifoanele erau la locul lor, unul lângă altul. Şi-l puse pe cel verde pe mână şi strânse şi desfăcu degetele, apoi îl scoase pe cel pentru dinte din punguţa lui şi şi-l băgă pe un canin. Sloane îşi puse şi ea în silă sifonul, urându-i răceala şi greutatea pe mână, precum şi felul în care-o strângea de încheietură.

Mox o privi câteva clipe cum umbla stângace la încheietoare, apoi îi luă mâna într-ale lui. Vârî un deget pe sub brăţară să testeze cât era de strânsă, după care împinse încheietoarea la locul ei cu o mişcare bruscă din încheietură. Sloane simţi căldură la locul în care fusese degetul lui pe pielea ei şi ştiu ce înseamnă şi unde s-ar putea să ducă dacă i-ar permite, dar i se păru încă o trădare.

Închise uşa dulăpiorului şi se întoarse spre Sala Mare. La Chicago, majoritatea oamenilor purtau haine care săreau în ochi şi care, aflase ea, erau o marcă a elitei magice. În St. Louis, oraş-refugiu, nu existau materialele gândite să arate sifoanele de gât sau de încheietura mâinii, coafuri complicate cu cleme de păr aurii care accentuau sifoanele de urechi şi nici imitaţii moderne ale costumului de vrăjitor. De fapt, moda părea să fi mers în altă direcţie, ca reacţie: o femeie cu un guler atât de înalt, că-i cuprindea falca, şi cu năsturei înşiraţi de la gât până la buric trecu grăbită pe lângă ei, un

bărbat cu o cămaşă de un roz şi portocaliu uluitor de aprins avea material în jurul încheieturilor şi braţelor, iar în rest o plasă care-i dădea la iveală pielea, neatinsă de tehnologia magică, o fetiţă îmbufnată care purta o cămaşă ce aducea cu rasa de călugăr. Fetiţa se uită la încheietura lui Sloane, apoi se încruntă la ea. Sloane făcu la fel.

Surprinse apoi cu coada ochiului o mişcare: a cuiva care se repezea după un stâlp. Întinse mâna în spate şi-l plesni pe Mox un pic cam tare peste burtă.

— Au! făcu el. Ce…

Sloane ridică mâna cu sifonul şi arătă spre un soldat al Pâlpâirii, care se apropia dinspre marchiza umbrită care încadra încăperea.

Mox se crispă şi se întoarse în cealaltă parte, astfel încât acum stăteau aproape spate în spate.

— Sloane!

Recunoscu vocea, era a Eddei, care fusese cu ea şi cu ceilalţi la Secătuire. Edda ocoli mobilierul cu imitaţie de catifea roşie din stânga lui Sloane cu mâna ridicată şi cu strălucire neagră. În palmă îi dansă o scânteie, sifonul ei fiind gata să-şi lanseze lucrarea.

— Sal’tare! îi zise, cu ochii când la Edda, când la celălalt soldat, o femeie scundă şi agilă cu păr negru şi creţ. Aceasta purta un sifon peste un ochi, o semimască cromată netedă, fixată pe orbită şi pomete.

— Îmi cam strici dispoziţia vacanţei mele la St. Louis, Edda.

— Sloane, a folosit un soi de lucrare pe tine, îi zise Edda calmă. Un soi de manipulare mentală.

Toţi civilii din jurul ei deja se pitiseră pe după mese şi scaune, se băgaseră unii într-alţii la colţuri sau fugiseră pe uşi afară. Fetiţa cu rasă de călugăr se lăsase pe vine lângă Edda, tremurând.

— Nici pomeneală, făcu Sloane. Altă ipoteză!

— N-am alte ipoteze.

— Uite una: ai fost minţită.

Nu făcea decât să tragă de timp, cercetând din ochi încăperea ca să găsească ieşiri de urgenţă. La

dreapta ei se afla un zid compact de dulăpioare, dar dincolo de el îşi aminti strălucirea roşie a indicatorului. Dacă-l putea convinge pe Mox să mătură dulăpioarele din drum, puteau s-o croiască la fugă.

— Nu-i posibil, replică Edda, clătinând din cap.

Sloane se lăsă un pic pe spate ca să simtă apăsarea umărului lui Mox pe al ei.

— Ce vreau eu să spun că e mereu posibil să fii minţită.

Îl îmboldea pe Mox cu cotul, cel dinspre dulăpioare. Uşurel, bătu cu încheieturile degetelor în uşa dulăpiorului.

— Doamnă locotenent, e…

Soldatul din faţa lui Sloane dădu să spună ceva, dar Mox izbi şirul de dulăpioare cu mâna şi scoase un sunet aproape prea ascuţit ca ea să-l înregistreze. Urmă un scârţâit asurzitor când dulăpioarele se turtiră ca o minge de aluminiu, iar Sloane începu să se caţăre pe ele imediat ce putu să pună piciorul undeva. Îl apucă pe Mox de tricou ca să nu se piardă de el. Dulăpioarele se prăbuşiră când se sălta ea pe ele, făcând-o să se dezechilibreze. Se împiedică şi căzu în genunchi pe pardoseală.

Soldatul mascat cânta o notă mai curată şi limpede, iar Edda i se alătură în armonie. Combinaţia de voci îi puse lui Sloane o greutate pe umeri, apăsând-o, şi nu avu încotro decât să cadă în faţă pe coate. Ţipă în dinţi şi încercă să se târască, dar greutatea creştea, zdrobind-o, lăsând-o fără aer în plămâni…

Palma lui Mox se turti pe jos, iar fluierul din gura lui scoase un sunet gutural, profund, ca răgetul unui leu. Podeaua se clătină mai întâi sub el, apoi se văluri, tremurând sub trupul lui Sloane, după care scutură cu zăngănit rămăşiţele dulăpioarelor şi se zdruncină violent, aruncând-o în sus şi izbind-o iar de pardoseală. Mox se întinse după ea şi îi prinse braţul cu braţul lui liber, schimbând înălţimea notei, crescând-o uşor, iar şi iar…

Se auzi o trosnitură ascuţită şi Mox ţipă, întrerupt din concentrare de un drug de metal izbit pe spatele lui. Drugul părea să fi răsărit din palma Eddei. Se prăbuşi pe pardoseală. Soldatul mascat era doar la câţiva paşi mari de Sloane, iar Sloane ştia că, dacă punea mâna pe ea, erau pierduţi amândoi, prizonieri ai lui Nero.

Aşa că făcu singurul lucru la care se putu gândi: ridică mâna şi fluieră la ceea ce spera să fie exact frecvenţa de 170 MHz, ca să execute respiraţia magică. Se concentră pe ceea ce-i spusese Sibyl înainte să plece, cum că vrea *totul,* că e un hău fără fund, o creatură care jinduie şi duhneşte a magie. Fu străbătută de un foc, care-i ardea în fiecare membru. Continuă să fluiere. Aerul trecu în rafale pe lângă ea, vuind, iar dedesubtul acelui sunet asurzitor se sfâşie materialul textil, se sparse în bucăţele mici sticla şi se ţipă.

O privi pe Edda cum se răstoarnă, cu călcâiele peste cap. Soldatul mascat fu proiectat într-un stâlp din spatele său. Şirul de dulăpioare, acum o grămadă de metal contorsionat, scârţâia pe suporturile care-l ţintuiau de podea, gata să se desprindă.

Mox îşi încolăci braţul solid ca o bârnă în jurul taliei ei. O târî spre ieşirea de urgenţă şi se împinse cu umărul în uşă s-o deschidă. Abia când văzu lumina portocalie a asfinţitului, Sloane îşi permise să înceteze să mai fluiere; i se iritase deja gâtul, deşi sunetul fusese scurt. Se rezemă de el, sigură c-o să se prăbuşească, dar nu încă, nu încă.

Mox ieşi în fugă printre maşini, făcând-o pe una să vireze şi pe alta să scoată un scrâşnet când şoferul puse brusc frână. Îi dădu drumul lui Sloane şi trase cu putere de portieră s-o deschidă.

— Ieşi! zise el printre dinţii încleştaţi, ridicând mâna cu sifonul.

Şoferul era un adolescent cu un grup de coşuri pe bărbie. Se holbă la Mox fără să clipească. Sloane deja se urca pe locul din dreapta, afundându-se recunoscătoare în scaun.

— Acum! răcni Mox, şi-i dansă foc pe vârfurile degetelor, se răsuci pe după mijlocul lui şi i se târî spre cot.

Băiatul se zbătu să-şi desfacă centura de siguranţă, înşfăcă rucsacul şi fugi de lângă maşină. Mox intră şi puse piciorul pe acceleraţie. Maşina făcu un salt înainte, iar el trase de volan, aproape băgându-i în trotuar.

— Ştii să conduci? întrebă Sloane.

— Nu, răspunse el concis.

— Acceleraţia în dreapta, frâna în stânga. Încetineşte! Încă nu ştiu c-am luat maşina asta. Nu faci decât s-o scoţi în evidenţă şi mai tare.

Se simţea năucă. Trase o palmă peste bordul maşinii ca să se trezească.

— Fir-ar! Ieşi la o autostradă cât de repede poţi, apoi găseşte un loc să opreşti. Undeva nasol, un motel sau…

Clipi; totul se strâmba prin faţa ei, de parcă aerul se transformase în melasă.

— Am să leşin acum.

— Sloane! fu ultimul lucru pe care-l auzi înainte să se prăbuşească pe spate pe scaun.

36

SE TREZI DE LA O FRÂNĂ BRUSCĂ. Maşina, care mirosea puternic a deodorantul adolescentului peste fum de ţigară, făcea un salt spre un loc de parcare aproape de marginea unui drum îngust. Pe un petic de iarbă încâlcită se afla o pancartă pe care scria MOTEL, iar „L”-ul îşi pierdea luciul cu fiecare secundă ce trecea. Exact genul de loc pe care l-ar fi ales dac-ar fi fost trează.

— Bună treabă! zise ea, cu încordare în glas. Îl urmări pe Mox jucându-se cu schimbătorul de viteze pentru o clipă, după care întinse mâna şi puse maşina în modul de parcare în locul lui.

— Autostrada mai că nu ne-a ucis pe amândoi, zise Mox. N-ai voie să mai leşini.

— Scuze, ţi-a picat prost?

Mox zâmbea deschizând portiera. Ieşi băţos, căci probabil îl durea locul unde-l pocnise Edda cu drugul de metal. Sloane îl urmă. Se simţea obosită, dar nu mai era şi ameţită.

Mox îi întinse o mână de monede şi ea se duse la biroul central să ia o cameră pentru ei doi, în timp ce el căuta un automat de mâncare şi băutură. Nu avea să fie sigur să stea mult cu maşina parcată la vedere, dar puteau să se odihnească vreo câteva ore înainte să plece. Sloane aşteptă afară până apăru Mox cu două sticle de apă şi o grămăjoară de snackuri ţinute în tricou lângă burtă şi se îndreptară împreună pe lângă şirul de camere spre cea din capăt.

Camera era întunecoasă, din cauza faptului că avea puţine ferestre şi avea lambriuri pe pereţi, tavan şi podea, ceea o făcu să se simtă ca în interiorul propriului sicriu. Patul era lat, cu o adâncitură la mijloc. Făcu o grimasă, se duse la pat şi smulse cuvertura cu flori de pe el. O îndesă într-un colţ. Mox ridică dintr-o sprânceană. Sub ea se aflau cearşafuri albe care arătau suficient de apretate.

— Ce-i? întrebă ea. Nu spală niciodată cuvertura, e dezgustătoare. Să nu umbli în picioarele goale. A, şi telefonul, să nu pui mâna pe el!

Mox râse.

— Locuiesc într-un depozit şi dorm pe o stivă de pături vechi, mai ţii minte?

— Corect, replică ea. Că tot vorbeam, de ce nu… pleci pur şi simplu din Chicago? Din ţară de tot?

Mox lăsă mâncarea să cadă grămadă pe măsuţa din colţ şi trase draperiile. Cu un fluierat se aprinseră toate luminile din cameră.

— Înainte să învăţ cum să ridic armata, zise el, deschizând una din sticlele de apă şi sorbind lung din ea, am încercat să plec. M-a urmărit. Iar toţi cei cu care vorbisem… care mă ajutaseră…

Scoase un sunet de ştrangulare şi se opri.

— Ah!

Sloane traversă camera să-i pună cu blândeţe o mână între omoplaţi.

— Spatele e-n regula?

— Nu ştiu.

Ştia că înţelept ar fi fost să se retragă. Să refuze să facă pe asistenta, aşa cum refuzase, fără succes, la început. N-o lăsa însă inima. Îşi cobori mâinile la tivul tricoului lui şi-l trase în sus fără să-l boţească, dând la iveala o zonă de piele palidă, nodurile şirei spinării lui, liniile slabe ale musculaturii. *Foarte solid,* îşi zise ea iar.

— Ar trebui să-ţi zic, începu el, după care văzu şi ea plăcile de metal contrastând cu pielea lui deschisă la culoare şi urcându-i pe spate.

Aveau o culoare caldă, ceva între cupru şi aur. Era un sifon.

Sloane simţea că-i ard obrajii şi se bucură că nu-i poate vedea şi el. Încercă să se concentreze. Nero îi spusese ceva despre sifoanele de spinare. Cum că oamenii nu le foloseau. Nu-şi amintea şi de ce, dar nu voia să-l roage pe Mox să-i explice…

— El l-a pus acolo. Nero, zise Mox cu glas scăzut. Înseamnă ca, atunci când sunt în apropierea

lui, îmi controlează magia, şi numai el îl poate scoate.

Deja i se decolora pielea unde-l pocnise drugul de metal al Eddei de-a latul umerilor. Nu-i trecuse însă prin piele. Sloane îşi puse mâna pe partea de sus a sifonului, unde plăcile imitau forma şi curba vertebrelor lui. Erau plate, aproape la nivelul restului spatelui, ca să nu fie vizibile pe sub haine. Metalul era încălzit de pielea lui şi acum şi-a ei.

— Eram mic. Puţin mai mare decât un copil, continuă Mox. Nu poate fi amplasat fără consimţământ. El însă mi-a spus c-o să m-ajute, ca nişte roţi ajutătoare pentru magia mea, s-o facă mai puţin copleşitoare până eram gata pentru ea…

— Am să-l omor, zis ea calmă şi făcu un pas înapoi, lăsându-i tricoul să cadă.

Mox se uită peste umăr la ea. Ei îi era tot trupul fierbinte şi ardea, ca şi cum o rodea acidul în piept. Pentru Mox, acesta era momentul în care urma să vină magia să facă una cu pământul camera mică de motel, chiar dacă el nu voia. Sloane însă nu se mai simţise astfel de multă vreme, subsumase mereu furia în altă emoţie pentru că furia în sine era prea mult de suportat. Inspiră pe nas.

— Îl urăsc, zise ea.

Mox şovăi, doar pentru o clipă, înainte să-i atingă obrazul. Sloane găsi ceva stabil în liniile reci ale degetelor lui, în liniştea pură a ochilor lui.

— Ştiu, spuse el. Ştiu.

Rămaseră aşa pentru ceea ce li se păru vreme îndelungată, el cu mâinile pe ea şi feţele apropiate. Mai întâi, Sloane îşi zise că are să stea colo până se potoleşte furia. După care nu se putu desprinde. Răsuflarea lui mirosea a ciocolată, probabil mâncase un pic pe drumul de întoarcere de la automat. Avea obrazul ţepos de la barba crescută peste zi. Îşi ridică mâinile până la încheieturile mâinilor lui, nemişcându-l, ci doar ţinându-l locului.

— Sărută-mă! îi zise ea cu glas scăzut. Acum!

El se supuse şi mâinile blânde îi deveniră severe, îngropate în părul ei. Sloane îl împinse cu spatele la

perete şi se înghesui în el; şoldurile, abdomenele şi piepturile simţeau căldura celuilalt. Avea senzaţia de arsură şi furnicătură de magie, dar fără ravagii, doar căldura şi *intenţia.* Magia era prezentă şi ea, ceea ce nu era deloc de mirare; Mox se scălda în ea, era plin de ea. Îi dansă electricitatea pe degete, iar ea o simţi strălucitoare prin pleoape. Se opri să se uite cum jucau luminiţele pe încheieturile degetelor lui şi râse.

— Îmi pare rău, zise el cu un zâmbet uşor.

Părea satisfăcut de sine.

— Nu, nu-ţi pare, nesuferitule, replică ea, şi-l sărută din nou.

Se gândi doar fugar la Matt, când îşi dădu seama că nu mai ştia coreografia, nu mai ştia cum merge treaba când săruţi pe cineva mult mai mare ca tine, cineva care nu era atât de atent la tine, care tocmai te văzuse trimiţând printr-o gară o vijelie uscată care dărâma oameni în toată firea şi ştia că erai în stare să omori, pentru că şi el era. Mox o cuprinse cu braţul pe la spate şi o ridică de jos. Sloane râse când el o lăsă să cadă pe saltea şi rămase în picioare ca să-şi scoată tricoul şi pantofii fără nicio undă de ruşine.

Se simţi de parcă aerul o apăsa din toate părţile şi nu ştia sigur dacă era magie sau aşa te simţeai când erai cu cineva şi nu te mai prefăceai.

Îl trase spre ea; el nu era timid când venea vorba s-o atingă, nu era chiar atât de delicat când îi trase pantalonii jos peste glezne şi-i aruncă deoparte, nu era înclinat să-şi ceara scuze cât îi trasă cu degetele o nouă linie în sus pe corp, nu era deconcertat când ea râse şi-l trase de păr oferindu-i o sugestie. Şi Doamne, părul lui, încurcat pe degetele ei, dinţii lui care-i muşcau în joacă degetele când îi scoase sifonul de pe mână, ochii lui, fixaţi pe ai ei cu concentrare neabătută când descopereau cum să se mişte împreună.

Sloane voia totul şi îl avea: foc, vijelie şi râs, furie, căldură şi înţelegere.

Avu suficientă prezenţă de spirit cât să remarce când toate obiectele din cameră – blocnotesul, sticla de apă, pungile de covrigei, telecomanda unsuroasă, televizorul vechi de când lumea, săpunul prăfuit învelit în hârtie de culoarea levănţicii – săltară brusc în aer şi se trântiră la loc. Nici măcar nu ştia sigur dac-o făcuse el sau ea.

Când se trezi, afară era întuneric şi Mox dormea pe burtă cu mâinile sub cap. Avea părul ciufulit, dar o bucla i se lăsa pe frunte, făcând-o să zâmbească.

Sifonul de şiră îi atrase atenţia şi se aplecă peste umerii lui ca să vadă mai bine. Structura acestuia era în esenţă la fel ca a oricărui alt sifon, cu o placă mai zdravănă în capul spinării lui Mox, care, presupuse ea, adăpostea partea mecanică a obiectului, şi linia de plăci care îi coborau pe spinare până la mijloc. Era sigură că aveau şi ele funcţia lor – un contact mai mare cu pielea s-ar fi putut să fie o sursă de alimentare – cu energie termică, poate? Sau poate îi conferea dispozitivului o stabilitate sporită?

Nu-şi dădea seama cum stătea la locul lui. Nu era înşurubat pe vertebrele lui Mox, dar era atât de stabil, încât ar fi putut foarte bine să fie. Dacă magia îl ţinea pe loc, atunci magia trebuia să-l poată îndepărta, dar, aşa cum spuseseră şi Mox şi Nero, doar magia celui care-l pusese în locul respectiv putea să-l îndepărteze. Ceea ce însemna că fiecare om avea o semnătură sau amprentă magică unică, fiecare era conectat diferit cu magia, indiferent de abilitate sau capacitate.

Nu-şi putu însă scoate din minte ideea că nu era decât o maşină. Las-o fără alimentare, întrerupe-i energia care-i e necesară să funcţioneze şi, teoretic, ar trebui s-o poţi dezactiva. Era posibil ca nimeni de pe Genetrix să nu fi determinat cum, pentru că se concentrau atât demult pe magie, că uitaseră cum să fie practici, ca Nero cu uşa de la atelierul lui asigurată cu magie.

— Te holbezi, îi zise Mox.

Deschisese ochii, deşi nu se mişcase. O privi prin vălul de păr care-i atârna pe frunte.

— Mă gândeam şi eu… La cum să-ţi scot chestia aia de pe tine.

— Aşa deci, întrebarea centrală a vieţii mele. Asta sau cum să omori pe cineva care te poate controla.

Îşi trecu un picior pe spatele lui şi se trase foarte aproape de el, astfel încât feţele le erau una lângă alta.

— Mă gândeam şi eu… E o maşină. Poţi schimba scopul unei maşini modificând felul în care funcţionează.

— La ce te referi? întrebă el, atingându-şi fruntea de a ei.

— Mă refer la faptul că chiar acum canalizează magia. Poţi să-l transformi într-un sifon de oraş-refugiu? Poţi să-l faci să canalizeze… antimagie?

— Atunci n-aş mai fi în stare să fac nimic.

— Da, ştiu, dar nu mă gândesc de fapt la sifonul de spinare, zise ea, aranjându-i bucla de pe frunte. Mă gândesc la sifonul gigantic din podeaua Sălii Invocărilor. Dacă l-am putea face să dezactiveze toată magia, l-am putea ucide pe Nero cu mâinile goale.

Mox clipi la ea de câteva ori, apoi îşi strivi buzele pe ale ei, împingând-o la loc în saltea. Ea îi râse în gură, iar el coborî cu sărutările pe gât.

— Tu… Genială!

— Adică tu-mi spui că… ah! – era bun la ce făcea – nu ţi-a trecut *efectiv* prin cap niciodată să… bine, nu contează.

Mox se rostogoli peste ea. Era greu, dar ei îi plăcea îmbrăţişarea completă a greutăţii şi felul în care vârful picioarelor lui o apăsa pe tălpi.

— Mă pricep la sifoane. Îl repar pe al meu, pe al Zivei. Pe ale tuturor. Se mai strică, să ştii, şi nu mai poţi să faci nimic.

Sloane îi dădu părul după urechi şi zâmbi.

— Atunci hai să stricăm unul cu bună ştiinţă!

Era noapte când porniră spre oraş, unul din momentele preferate ale lui Sloane pentru condus prin preria din Illinois. Nu era decât autostrada şi scânteierea luminilor de la orizont: pistele aeroporturilor regionale, ferme în localităţi atât de mici, astfel încât nu apăreau pe hărţi, strălucirea unei arcade McDonald's lângă o benzinărie. Unele localităţi integraseră magia în viaţa de zi cu zi, îi spusese Mox, dar majoritatea locuitorilor din zonele din jurul oraşelor-refugii nu se grăbeau s-o adopte, cu excepţia tinerei generaţii.

— Multora nu pare să le treacă prin cap ideea c-ai putea să provoci sfârşitul lumii cu ea, comentă el, bătând cu degetele în geam.

Sloane zâmbi.

— Multora le lipseşte ambiţia.

Mox râse şi dădu mai încet muzica. Descoperiseră în torpedo un CD pe care ea îl recunoscuse: *Pet Sounds* al Beach Boys. Mox citise titlurile unora dintre albumele mai recente, dar niciunul nu-i sunase cunoscut. Cu siguranţă nu trupa Unfathomable Cosmic Blackness, care produsese primul album compus în întregime din magie. Cântai notele aşa cum erau ele scrise într-unul din cântece, îi zise Mox, şi puteai să faci să danseze pe bord luminiţe multicolore.

— Cred ca m-am prins care-i problema cu sifonul la tine, spuse el.

Tot arunca respiraţii magice spre ea din când în când, în încercarea de-a o face să râdă. Ea îl ameninţase nu numai o dată că-i ia fluierul de dinte, nu c-ar fi contat prea mult.

— Ah?

— Da. Probabil că ţi-au vorbit despre intenţie, corect?

Sloane dădu ochii peste cap ca răspuns.

— Corect. Ei bine, intenţia este importantă, dar esenţa actului magic este…

— Dorinţa.

Zâmbi superior.

— Am citit cartea aia.

Mox ridică dintr-o sprânceană.

— Ai citit *Manifestarea vrerilor imposibile?* Au aşa ceva în dimensiunea ta?

— Nu, era în camera mea când am ajuns aici şi mi-am rupt glezna sărind de la fereastra dormitorului tău. Aşa că am avut o mulţime de timp liber.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Îmi pare rău c-am încercat să te ucid. Adică ştiu că tu mi-ai prefăcut arma într-o pudră foarte fină, dar totuşi…

— Ţi-am admirat efortul, de fapt. Nu toată lumea ar fi aşa de tupeistă.

— Mă rog. Dorinţă, zici?

— Corect. Te-ai gândit vreodată că poate, atunci când încercai să creezi o respiraţie magică, tu nu voiai să creezi o respiraţie magică? Că singurul lucru pe care-l voiai cu adevărat era un uragan interior distrugător care spărgea toate geamurile?

Sloane deschise gura să obiecteze: sigur că voise să facă ceea ce trebuia să facă cu respiraţia magică. Îşi petrecuse atâtea zile de frustrare din cauza sifonului, că voia să-l facă praf cu ciocanul. Nu se întrebase ea oare de ce-i păsa ei despre pufăituri şi chematul lifturilor fără să le atingă butoanele şi trântitul uşilor de perete când toate acele lucruri erau suficient de simple ca să poată fi făcute fără magie? Nu spărsese ea lucarna de la Sala Invocărilor explorând forţa aceea din interior care îi spunea să ia mai mult şi mai mult, cât mai putea?

— Se poate să ai dreptate, îi zise.

— Nu poţi forţa pe cineva să vrea ceva, spuse el. Să ştii ce vrei, nu vag, ci *precis* ce anume vrei, e o parte importantă a magiei. Nu alegi pur şi simplu actul şi după aia forţezi dorinţa. Ştii dorinţa, nuanţa exactă a ei, şi apoi alegi actul în consecinţă.

— Deci de-aia ai învăţat tu mişcarea aia cu comprimatul plămânilor? întrebă ea cu nonşalanţă atentă.

Se referea, bineînţeles, la lucrarea pe care o făcea el când ucidea oameni. Cea care aproape că-l

ucisese pe Kyros.

— Da, răspunse el uşor încordat. Metoda aceea, comprimatul plămânilor, mi s-a potrivit bine.

Clătină din cap, nu ca şi cum ar fi negat ceva, ci ca şi cum ar fi încercat să alunge amintirea din minte.

— E groaznică, ştiu. Eu…

Sloane se întinse peste consola centrală şi-i puse mâna pe picior. El începuse deja să bâţâie din genunchi, dar se potoli la atingerea ei.

— Ştiu şi eu ce mi se potriveşte, zise ea încet.

Şi-i povesti despre Plonjon.

Ajunseră în oraş când luna era sus pe cer. Mox împinse maşina în râu la fel cum făcuse cu maşina de poliţie cu câteva zile în urmă. Intrară în casa conspirativă când parbrizul se mai vedea încă la suprafaţă.

— Austin Chronicle —

NOUA LEGE A SIFOANELOR PENTRU ŞIRA SPINĂRII A FOST ADOPTATĂ ÎN TEXAS

de Kiersten Reichs

AUSTIN, 2 FEBRUARIE: Guvernatorul statului Texas, Colin Hauser (R[20]), a anunţat, miercuri, legislaţia care va legaliza sifoanele pentru şira spinării în scopul utilizării limitate pentru tratamente medicale.

Guvernul federal a scos în afara legii sifoanele de şiră acum trei ani, prin Legea Utilizării Etice a Sifoanelor (LUES). Adoptarea legii nu a fost dificilă sau discutabilă la vremea aceea, dar odată cu creşterea numărului oraşelor-refugiu, chestiunea a revenit în discuţie.

„Nu vrem să fie folosite neoficial sifoanele de şiră, nu de oricine. Nimeni nu contestă acest lucru”, a declarat Hauser, miercuri, într-un interviu pentru *Washington Magical Monitor*. „Sunt însă cazuri extreme în care s-ar putea să fie utile şi vrem să permitem această eventualitate, mai ales în oraşe-refugiu ca Arlington.”

„Cazurile extreme” la care se referă Hauser presupun „putere magică distructivă şi necontrolabilă” care nu reacţionează la antrenament intensiv sau alte tratamente, inclusiv mutarea într-un oraş-refugiu unde funcţionează un sifon de amortizare a magiei.

Unii membri ai comunităţii s-au declarat uşuraţi. „Fiul meu a fost la şcoală cu un băiat care nu-şi putea controla magia în ciuda tuturor strădaniilor profesorilor să-l strunească”, a declarat Mary Millay din Dallas, Texas, mamă a doi copii mici. „Mi-era frică în fiecare zi în care se ducea fiul meu la şcoală c-am să primesc un telefon c-a fost incendiat sau că dispăruse plutind din cauza unei lucrări de inversare

a gravitaţiei sau altceva. Şcolile devin astfel mai sigure pentru toată lumea.”

Nu toată lumea priveşte însă cu ochi buni noua lege. „Legislaţia acesta ţinteşte în mod disproporţionat vârstnicii, bolnavii mintal şi copiii,” afirmă Darcy Atwood, de la Societatea pentru Libertatea Magiei. Le va da putere bigoţilor care urăsc magia sub toate formele să reprime darurile magice ale celor vulnerabili, ceea ce, desigur, este ilegal. Nu reprimăm complet abilităţile magice nici măcar în oraşele-refugiu, pentru că guvernul nostru a decis că aşa ceva intră în categoria «pedeapsă neobişnuită şi crudă», aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, cum e chestia asta în regulă?”

37

CASA CONSPIRATIVĂ ERA ÎN HAOS. Şiruri de soldaţi resurecţionişti zăceau cap la cap pe podeaua de lemn, iar în spaţiul dintre ei se aflau mâini, braţe, labe de picioare şi picioare dezmembrate. Un soldat era încovoiat deasupra unei grinzi de lemn rupte care-i ieşea prin burtă şi din care se scurgea ceva întunecat. În capătul celălalt al încăperii, Ziva era cocoţată pe o masă şi ţinea între două degete stângace un ac mare, încercând să-i coasă unui bărbat piciorul la loc deasupra genunchiului. Cât se uita Sloane la ea, dădu drumul acului şi înjură.

Mox înjură şi el, repezindu-se pe culoarul cu membre să i se alăture Zivei. Sloane se forţă să-şi ia ochii de la un os alb zimţat care ieşea din genunchiul unui nemort şi fugi după el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mox, iar ea înţelese că nu-şi dăduse seama cât de controlat fusese el pe drumul spre Chicago până nu fu din nou Resurecţionistul, tot numai haos şi furie.

Ziva aruncă o privire fugară peste umărul lui la Sloane.

— *Ea.*

Ziva abandonă soldatul cu un picior şi se trase în picioare cu un geamăt.

— Ea s-a întâmplat. Au venit oamenii ei s-o caute. A venit *el* s-o caute.

— A fost Nero aici? întrebă Sloane.

— Nu el era problema noastră principală, dar da, a fost. A venit în fugă taman la final ca o insectă după ce slujitorii lui ne făcuseră bucăţi, replică Ziva. A lăsat ceva pentru tine.

Se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi coada împletită legănându-i-se înainte şi înapoi. Sloane remarcă o rană pe unul din umerii ei şi o pată întunecată de ce lichid corporal o fi avut, când locotenentul se aplecă să ridice o legăturică din colţ. O aduse şi i-o trânti la picioare.

Sloane simţi un gust acru şi picant, ca de acid din băutura acidulată. Se lăsă pe vine în faţa legăturicii. Toată fiinţa ei urla la ea să n-o deschidă, dar degetele ei deja căutau marginea pânzei împăturite şi o dădeau la o parte.

Nero îi adusese o pereche de ghete. Negre şi cu un strat de noroi uscat şi iarbă pe ele. Una dintre ghete avea şireturi negre, cealaltă, roşii, cu capetele deşirate unde le rosese un câine. Erau ghetele ei de acum câţiva ani.

Le luase Întunecatul.

Îi simţi greutatea lui Albie lângă ea, arsura din umăr de la căratul lui. Pielea lui era alunecoasă de sânge şi mirosea a transpiraţie.

Îi simţi scâncetele lângă ureche, dar singurul lucru pe care-l putu auzi fu bătaia inimii ei, chiar şi după ce trecură prin iarba udă de rouă ieşind la drum.

O înţepă ceva la picioare şi, când se uită să vadă pe ce călcase, văzu o bucăţică de sticlă intrată în călcâi.

„Trebuie să plec”, zise Albie, de parcă vorbea de sub apă. Abia îi distingea vorbele.

Încălţările însemnau prezentul. Picioarele goale trecutul. Acum însă, prezentul şi trecutul se îmbinau. Întunecatul trăia.

Întunecatul era Nero.

— Sloane!

Ceva cald pe obraz.

— Inspiră! Ţine! expiră!

Recunoscu tiparul şi îl urmă instinctiv. Trase aer în piept, îl ţinu acolo şi-l dădu afara. Dr. Thomas o pregătise în şedinţele lor ca să nu dea în hiperventilaţie. Să numere inspiraţiile, să numere de câte ori ţine aerul, să numere de câte ori îl dădea afară. Grupuri de câte cinci.

Nu era cu Albie. Albie era mort. Capul ei o ştia şi n-o ştia. „Mă simt de parc-aş avea un picior în trecut tot timpul”, îi spusese ea odată lui Matt, la care el o prinsese de botul pantofului şi-l zgâlţâise uşor. „În trecut erai în picioarele goale”, îi zisese el.

„Iar, în prezent, uite! Eşti încălţată. Aşa că ştii că ambele picioare ţi-s aici.”

Pe obrazul ei era palma aspră a lui Mox, şi vocea lui, şoptită şi clară, îi spunea cum să respire. Se aşeză însă, lăsându-se să cadă, şi-şi întinse picioarele în faţă ca să poată pironi cu privirea pielea întoarsă mată a ghetelor ei noi, cele pe care le purtase la ceremonia funerară a lui Albie. Le pătase sarea vârfurile cu o linie neregulată.

Picioarele goale însemnau trecut. Încălţările însemnau prezent.

Mox îşi retrase mâna când văzu că nu se mai panica, dar rămase pe vine în faţa ei, cu părul rebel şi încurcat tras într-un nod la spate, aşa că-i ieşeau în evidenţă urechile ca unui băieţel.

— Să înţeleg că-s ghetele tale?

Sloane confirmă din cap.

— Le-a luat Întunecatul, zise ea, cu glasul gâtuit.

Se simţea gâtuită.

— Niciodată n-am înţeles de ce mi le-a luat.

— Întunecatul *vostru?* întrebă el, deşi nu era decât un singur răspuns la întrebarea respectivă, un singur întunecat de care să vorbească.

Dădu iar din cap.

— Şi erau la Nero, zise Mox.

— Dar cum… *cum* ar putea el să fie Nero? spuse Sloane. Arată atât de diferit…

— Există moduri de a produce acest efect prin magie, zise Ziva.

— Deci, atunci… Întunecatul a supravieţuit cumva. E Nero.

„Aş şti”, îşi zisese ea. „Aş şti dacă aş sta în faţa Întunecatului. Aş simţi-o.” Numai că stătuse în faţa lui Nero de vreo şase ori. Când ieşise din râu. Căutase răspunsuri la bibliotecă. Mânuise cu stângăcie sifonul. Stătuse în atelierul acestuia înconjurată de vocea lui.

— O, Doamne! exclamă ea, şi-şi lasă capul în palme, legănându-se înainte şi înapoi.

Piesa de origami. Cocorul din hârtie de caiet cu mâzgăliturі colorate pe care-l găsise în biroul lui

Nero. Nu doar că semănase cu al lui Albie, fusese al lui. Nu ştia dacă Întunecatul îl păstrase ca pe-un soi de trofeu bolnav ori ca pe-un soi de fundaţie pentru magie.

Nu ştia nimic.

Stătuse lângă patul ei când se trezise. Se blocase la vederea lui, înlemnind undeva între a sta culcată şi a se ridica în capul oaselor.

„Bună, Sloane!”

În ciuda formei de adresare prietenoase, vocea lui fusese rece şi aproape robotică.

„Ai reuşit să dormi vreun pic?”

Fuseseră neglijenţi ea şi cu Albie, când se furişaseră spre enclava susţinătorilor Întunecatului, doar ei doi, ieşind de pe un drum de ţară în noapte. Fuseseră în Iowa, iar aerul avusese un miros dulce, ca iarba galbenă care se coace la soare. Lui Sloane, locul i se păruse cunoscut: pietriş pe marginea drumului, plante de prerie care-i zgâriau pe glezne, un cer mare presărat cu stele. Poate că acesta fusese motivul pentru care lăsase un pic garda jos. Sau poate că nu avusese cum să prevină cele întâmplate. Numai că ei o prinseseră pe ea, îl prinseseră pe Albie, îi înghesuiseră şi-i adormiseră. Când se trezise, avusese o durere de cap aşa de urâtă, că de-abia îşi putuse deschide ochii.

Întrebarea Întunecatului păruse ridicolă. N-avusese parte de somn, ci de pierdere a cunoştinţei.

N-avusese nevoie de un răspuns. „Sper, pentru că ai o decizie importantă de luat astăzi.” Se forţase să se ridice în picioare şi înregistrase în minte ieşirile. În spatele ei, o fereastră. Suficient de simplă cât s-o spargă cu o lampă sau un picior de pat. În spatele Întunecatului o uşă, una simplă de lemn, cu încuietoare cu buton. Un ac de păr…

„N-ai vrea să pleci fără prietenul tău, nu?” zisese Întunecatul. Putea să citească gândurile sau doar pe ea? Indiferent care, tot terifiant i se părea.

Faţa lui însă o terifiase cel mai tare. Era ca faţa unei figuri de ceară, în sensul că semăna cu cineva

pe care-l văzuse trecând pe stradă sau o imagine care ţinea locul unei fotografii într-o ramă, dar nu avea o identitate proprie. Pielea îi era netedă, prea netedă, părul de un castaniu greu de definit, care aproape ar fi putut fi blond. O faţă construită, se pare, să poată fi uitată uşor, dar de către cineva care nu ştia ce înseamnă să arăţi a om.

„Aş vrea să aflu unde-i ascuns depozitul vostru secret de obiecte magice", zisese Întunecatul. „În schimb, am să-ţi ofer un dar profund. Am să te arăt ţie cum eşti, Sloane. Să te vezi pe tine, o comoară rară."

Trebuia să recunoască, făcuse exact ceea ce promisese.

— Şi-a păstrat identitatea ascunsă multă vreme, cârâi Ziva. De ce vrea acum să ştii cine e?

Sloane se holba la ghete, cu şireturile lor roşii încă înnodate la capăt ca să nu se deşire mai tare. Se simţea împietrită chiar şi după ce Mox o dusese în cămară şi o obligase să bea nişte apă. Ghetele erau aranjate frumos lângă uşă, ca şi cum depozitul ar fi fost casa bunicii ei.

— Nu… Nu ştiu, zise ea monoton.

— S-a schimbat ceva acum, vorbi Mox.

Trăsese celălalt scaun ca să se aşeze în faţa ei, astfel încât ea stătea cu genunchiul drept între picioarele lui.

— Ai plecat.

Sloane se pomeni uitându-se fix la el, la cum făcea el scaunul să pară de copil, cu genunchii lui mai sus decât şoldurile şi mâinile lui mari atârnând blegi între ele. „Mascul tare de călugăriţă," îl numise Esther.

— Îi are pe prietenii mei, zise ea. Ştie c-am să mă întorc să încerc să-i salvez dacă aflu că-i periculos.

— Nu, replică Mox clătinând din cap. Nu poţi să faci aşa ceva.

— De ce i-ar păsa lui unde eşti? întrebă Ziva. Nu poţi face magie. Nu ştii nimic ce nu ştie şi el. Ce-i aşa de deosebit la tine?

Erau nişte chestiuni atât de evidente, că Sloane nu putea nici măcar să se simtă jignită. Clătină din cap. Nu ştia. Nu ştiuse niciodată de ce Întunecatul dăduse dovadă de un interes aparte pentru ea, ştiuse doar cum să-l manipuleze.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor. Totul era un pic neclar după panică; se simţea instabilă ca o barcă în derivă. Se uită însă la sifon, acolo unde se închidea peste mâna ei, şi căută o cale clară spre ieşire.

Mox o prinse cu mâinile de braţe. Îi vorbi chiar deasupra urechii.

— Când un maniac aproape că te cheamă la el, nu te supui aşa, pur şi simplu.

— Prietenii mei, zise Sloane. Pri…

— Ştiu, spuse el cu un glas aproape tăios.

O strânse tare de braţe, cu o mână rece de la metalul care o cuprindea şi cealaltă caldă şi bătătorită.

— O să mergem, dar nu fără un plan.

Ziva veni cu paşi apăsaţi la ei şi se postă în faţa lui Sloane ca să nu poată ieşi din casa conspirativă nici dacă voia. Îşi încrucişă braţele pe piept şi Sloane îşi dădu seama că avea o bucată de armură înşurubată drept pe antebraţ, o mănuşă ancorată de os.

— Nu vă las pe niciunul să vă duceţi ca nişte neghiobi la un om pe care, din câte se pare, niciunul dintre voi n-a reuşit să-l ucidă în repetate rânduri, zise Ziva. Aşa că vino-ţi în fire, Aleaso!

— Ziva! spuse Mox, certând-o.

Sloane însă doar dădu din cap. În atitudinea Zivei era ceva întăritor, ca o palmă peste faţă care te aducea la loc. Îşi trecu mâinile prin păr şi dădu iar din cap.

— OK, zise, eliberându-se din strânsoarea lui Mox. Hai să facem un plan atunci!

38

NU MAI FUSESE NICIODATĂ NEVOITĂ să plănuiască o operaţiune fără prietenii ei. Mintea îi era un labirint de străzi şi puncte de intrare şi ieşire. Talentul ei era observaţia, nu strategia. Nu ca Matt, care avea instincte bune la oameni şi ştia exact cum pot fi presaţi, sau ca Esther, care putea să se gândească cu cinci mutări în avans mai mult decât adversarii ei, oricare erau aceştia. La un loc, nu fuseseră ei mari utilizatori de magie, dar fuseseră ca degetele unei mâini care se strângea în pumn.

Acum, ea era nu era decât un deget. *Mijlociul, probabil,* îşi zise.

Mox şi cu Sloane stăteau pe masa din sala de bal a casei conspirative pe care Ziva o folosise ca să-l coasă pe soldat când se întorseseră. Mox terminase el treaba, cosând iscusit, ca şi cum ar fi cârpit o şosetă. Îl întrebase pe soldat despre norocul la zaruri, un joc pe care se pare că-l juca cu ceilalţi din plutonul lui şi la care pierdea adeseori. Pariau pe resturi, îi explicase soldatul lui Sloane când o văzuse derutată. Bucăţele frumoase de sticlă, capace vechi de sticle, şuruburi şi piuliţe pe care le găsiseră în rigole. Îi dăduse o bucată de sticlă albastră rotunjită pe care o şlefuise până o făcuse ovală.

— Ştii să coşi? o întrebă Mox, iar ea se uită la încăperea plină de trupuri care gemeau şi-şi schimbau locul şi oftă.

— Da, răspunse, şi aşa se pomeni cu un ac de cusut în mână, înghiţind cu putere în sec ca să nu vomite când înţepă pielea moartă a unei femei, chiar deasupra cotului, ca să coasă o tăietură.

Mox îi dăduse o pereche de mănuşi ca să nu se murdărească pe mâini, dar lichidul întunecat care părea să slujească drept sânge armatei de nemorţi i se întinsese peste tot pe degetele înmănuşate şi-i cursese pe dosul palmei. Puţea a mucegai şi umezeală.

Încercă să nu se gândească la ultimul ac pe care-l ţinuse în mână, cel pe care-l folosise ca să facă o gaură cât casa în Dom.

Măcar tighelitul soldaţilor-zombi o distrăgea. Gândurile i se tot întorceau la ghete. Fulgi de noroi de pe Pământ căzând pe o podea din Genetrix. Nero voia ca ea să ştie ce e el. Însemna oare asta că avea să-i ţină în viaţă până ajungea el acolo sau că deja îi ucisese? Îi sări pe obraz nişte vâscozitate gri de la o cusătură mai entuziastă şi o şterse cu dosul încheieturii, încercând să nu facă o grimasă. Întunecatul pe care-l cunoştea nu făcea lucrurile la întâmplare, orice făcuse fusese bine gândit.

Ziva şi Mox vorbeau liber în faţa soldaţilor, Mox explicându-i descoperirea lui Sloane despre inversarea efectelor sifonului forte din Sala Invocărilor. Nu se purta de parcă soldaţii nu erau de faţă; din când în când, unul dintre aceştia intervenea în discuţie şi Mox vorbea bucuros cu el.

— Ştiţi cum să faceţi asta unui sifon obişnuit? întrebă o femeie care se sprijinea în coate ca să se uite cum i se cosea piciorul. Pentru că dacă n-o puteţi face unuia obişnuit, probabil că n-o să i-o puteţi face nici unuia masiv.

— Bine punctat! zise Ziva. Nu putem da buzna acolo şi să ne aşteptăm să ne dăm noi seama cum să procedăm pe parcurs.

— Ce propui? întrebă Mox, vorbind pe lângă acul dintre dinţi. Îl ţinea acolo cât verifica suturile. Sloane trecuse la altă rană cu miros înţepător. Mănuşile ei murdăriră cu lichid mâneca de la cămaşa nemortului.

— Hei! făcu acesta. Abia am curăţat-o.

— Păi, zise Sloane uitându-se urât, e prima oară când cos carne putrezită la loc, aşa că va trebui să mă ierţi că-s un pic cam neîndemânatica.

— Nu-i putrezită, replică el. Putrezeşte.

Zivei îi fluierară dinţii când râse.

— Nu te supăra, Pete! E un pic cam încordată acum, zise Ziva.

Sloane strânse din dinţi şi legă ultima cusătură. Nu se deranjă să o menţină curată. „Pete”, ce nume ridicol pentru un zombi!

— Tre’ să stau mai lejer, zise Pete, şi-şi trase braţul din locaşul lui ca să-l poată mişca un pic.

Sloane îşi reprimă un hohot de râs.

— Nu te doare?

— Ei, nu chiar. Mai mult o amintire a durerii, dacă ştii ce vreau să spun. Aşa sunt toate pentru noi, ecouri.

Sloane îi aruncă o privire fugară lui Mox, care se prefăcea că n-auzise.

— Ziva! zise el. Ce propui?

Sloane trase o bucată de aţă tare prin urechea acului. Cum de nu ştiuse cine e Nero din prima clipă când dăduse cu ochii de el? Bretonul modest, zâmbetul pasiv, atitudinea supusă faţă de Aelia, toate construite ca să se poată mişca nestingherit chiar sub nasul ei. În ce scop însă? Tăie aţa. Îi tremurau din nou mâinile.

— Ce propun este ca eu şi inamica/iubita ta de colo…

— Poftim?

— Sunt moartă, nu-s şi proastă. Voi doi sunteţi…

Ziva dădu din mână în direcţia lui Mox şi a lui Sloane.

— Aşa că propun ca eu şi cu ea să mergem într-o mică misiune de recunoaştere ca să obţinem detaliile despre măruntaiele sifonului forte.

— Tu şi cu Sloane. Fără mine?

— Păi, spuse Ziva cu glas mai blând, spinarea ta…

— Corect, replică Mox, uitându-se urât la mâinile lui care trăseseră prea tare de ac făcându-l pe soldatul din faţa lui să sară. Scuze, Fred.

Fred. Pe bune? îşi zise Sloane.

— Ştii care-i raza de acţiune a lui Nero? întrebă ea.

Trebuia să se concentreze. Dac-ar fi fost Esther de faţă, ar fi pocnit din degetele ei manichiurate în

dreptul feţei lui Sloane. „Simte mai târziu, gândeşte acum!” obişnuia ea să zică, iar Sloane executa.

— Cât de aproape trebuie să fii ca să-ţi poată controla magia?

— N-am testat prea mult, replică Mox oftând. Vreo câteva străzi, cam aşa, maxim.

— Păi atunci tot ne poţi ajuta să ajungem acolo, spuse Sloane. Sunt sigură că sunt în alertă. S-ar putea să avem nevoie de tine. Încă sunt imprevizibilă cu sifonul, şi dacă-i cade capul cadavrului blond?

— Imprevizibilă? Cred că cuvântul pe care-l cauţi e *inutilă.* Eşti inutilă cu sifonul, zise Ziva. Ceea ce duce la o altă întrebare: cum o să intrăm în Cămilă? Nu c-am putea intra pur simplu neanunţate.

— Am putea pune nişte bandă adezivă peste gaura din faţa ta, spuse Sloane.

— Ia vezi, sac de carne, că-ţi fac şi ţie una la fel! i-o trânti Ziva.

Mox tuşi ca şi cum ar fi ascuns un hohot de râs. Clătină din cap.

— Ar fi mai bine dacă am putea intra de dedesubt, dar…

— Staţi aşa! zise Sloane.

Când Întunecatul îşi îngustase aria atacurilor sale la Vestul Mijlociu, înfulecase cât de multe informaţii putuse despre fiecare oraş mare din zonă, mai ales Chicago, ceea ce însemna că-i ştia toate ciudăţeniile, pasajele secrete şi uşile din spate…

— Aveţi pasajul pietonal subteran aici?

— Ce să avem?!

— Există tunele subterane pentru pietoni în Buclă, iar unul dintre ele dă în Centrul Thompson… scuze, în universul ăsta e Cămila. Au început să construiască pasajul înainte să se despartă universurile noastre, sunt destul de sigură de asta. Am putea apărea drept în mijlocul clădirii.

— Universurile noastre s-au despărţit? făcu Mox.

— Adică se pare că mergeau unul lângă altul, de unde şi termenul de paralel. După care voi aţi obţinut magia şi noi nu.

Sloane ridică din umeri.

— Am crezut că scindarea a fost provocată de Incidentul *Tenebris,* dar acum cred că s-a datorat faptului că cel de-Al Doilea Război Mondial de pe Genetrix s-a dus în principal pe apă şi nu în aer, aşa că s-au concentrat pe urmărirea sub apă, ceea ce *a precipitat* Incidentul *Tenebris* şi… ce e?

Se uitau amândoi ciudat la ea.

— Unde naiba ai găsit-o pe tocilara asta? îl întrebă Ziva pe Mox.

Sloane înfulecă două cutii de supă la cină, prima călduţă, pentru că băgase lingura în ea în clipa în care o deschisese, şi a doua încălzită deasupra sifonului lui Mox care fluiera o flacără controlată. Amândoi erau tăcuţi. Mox părea aproape posac aşa cum învârtea lingura într-o conservă de porumb.

Se întrebă oare cum ar fi fost dacă n-ar mai fi trebuit să se lupte pentru viaţa lui. Îşi petrecuse foarte mult timp închis alături de rămăşiţele prietenilor săi, separat de lume. Oare avea să ştie cum să se întoarcă la o viaţă obişnuită?

Nici ea nu se descurcase prea bine la acest capitol. Îşi avea prietenii în jurul ei, dar tot mai sărea de pe un acoperiş pe altul ca să evite jurnaliştii cu întrebări, trecea cu grimase prin evenimente publice, îi minţea pe cei dragi, îşi petrecea nopţile cu coşmaruri care se repetau şi atacuri de panică. Iar acum Albie, care-i servise drept ancoră, nu mai era. Fusese în stare să întârzie suferinţa pentru că nici măcar nu era în aceeaşi dimensiune ca rămăşiţele lui. N-avea însă s-o poată întârzia la nesfârşit.

— Ce e? îl întrebă pe Mox, după ce acesta îşi învârtise lingura a douăzecea oară.

El ridică privirea spre ea.

— O prostie, zise, deşi sună ca un avertisment.

— Aşa, şi?

Mox zâmbi superior şi puse conserva de porumb pe masă. Sloane stătea turceşte pe podeaua cămării pe o cuvertură împăturită, a cărei lână îi provoca mâncărimi de glezne.

— Suntem mai aproape de a-l doborî decât am fost vreodată, iar eu ar trebui să fiu nerăbdător. Numai că, văzând armata aşa, eu…

Clatină din cap.

— N-am să mai am niciun pretext să-i ţin pe lângă mine după ce el n-o să mai fie.

— Nu, zise Sloane, bănuiesc că nu.

— Şi dacă ei nu mai sunt, spuse el, băgându-şi încheietura unui deget într-o orbită ca şi cum ar fi vrut să-şi calmeze o durere de cap, atunci o să rămân iar singur.

Avea să plece şi ea dacă reuşeau, îşi zise Sloane, ceva ce niciunul dintre ei nu spunea, pentru că se cunoşteau de doar câteva zile şi era ridicol să se ataşeze unul de altul după atât de puţin timp. Totuşi, ea se ataşase. Trecuse multă vreme de când nu-i mai vorbise cineva ca şi când ar fi fost Sloane Andrews cea de optsprezece ani.

Totuşi, nu pierderea iminentă a *ei* îl chinuia pe el. Văzuse cum se uita la oamenii aceia din care curgeau vâscozităţi şi care aveau ochii ca mărgelele de sticlă când veneau la reparat. Auzise tandreţea din glasul lui când le vorbea. Observase că-i ştia pe fiecare după nume, primea cu bucurie fiecare comentariu.

— Nu erau doar oameni pe care trebuia să-i conduci, nu? întrebă ea. Eraţi apropiaţi.

— Nu de toţi, evident. De unii însă, da. Mai ales de Ziva. Tu şi cu mine suntem meniţi luptei ăsteia. Ea însă, nu. A fost alegerea ei. A vrut să apere lumea. Nu-mi pot închipui cum e să-ţi asumi voluntar o asemenea povară.

Surâse.

— Par să-i atrag pe cei cronic morocănoşi.

Sloane simţi că-l poate vedea pe omul care fusese cândva Mox, când acesta se jucă agitat cu manşeta, trase de cuticule, se scărpină pe antebraţ. Mereu în mişcare, mereu altundeva, privind lumina magiei cum juca prin cameră, poate, sau căutându-i sursa înlăuntrul lui, locul de unde pornise, nuanţele precise ale dorinţelor lui. Atrăgea oameni cu o

anumită severitate, pentru că avea nevoie de aşa ceva, de cineva care să-i tragă o pălmuţă şi să-i spună să se concentreze.

— E cea mai bună prietenă a mea, oftă Mox. Trebuie că crezi că sunt dus cu capul să ţin pe lângă mine nişte cadavre ca să am companie.

Să cunoşti magia presupunea să te cunoşti pe tine, îşi zise ea. Dacă puteai să fii sincer cu tine, puteai să prezici mai bine ce poate să facă magia ta. Cum însă ar trebui cineva să se cunoască astfel? Aproape treizeci de ani în trupul ei şi tot habar n-avea unde era sau cum funcţiona. Mai degrabă devenea un mister şi mai mare, nu mai mic.

— Ce vreau eu să spun e că tocmai am avut un atac de panică din cauza unor ghete, aşa că nu cred c-o să câştig vreun premiu pentru realizări în domeniul sănătăţii mentale prea curând. Dac-aş şti cum să-i aduc înapoi pe Albie sau pe fratele meu, fie şi numai pentru o clipă, fie şi numai o palidă versiune a lor…

Ridică din umeri.

— Aş face-o, cred.

— Ai face-o? zâmbi el.

— Nu numai tu ai fost singur prea multă vreme.

— Da.

Mox lăsă capul pe o parte.

— Acum te simţi mai bine, Sloane?

Îi plăcea felul în care îi pronunţa el numele, cu accent pe *Slou,* ca şi cum ar fi gustat fiecare vocală înainte s-o lase să-i iasă de pe buze.

— Nu chiar. Încerc să-mi dau seama cum a fost posibil să stau taman lângă Întunecat şi să nu-mi dau seama.

Crezuse că l-ar fi recunoscut în orice univers. Că se putea încrede în inima ei să-i spună ce ştiu inimile. Numai că inima ei nu fusese niciodată atât de înţeleaptă, nu-i aşa? Existau anumite lucruri pe care, pur şi simplu, nu părea să le ştie.

— Unele piese se potrivesc acum. Sibyl a zis că ea crede că Secătuirile sunt o reacţie alergică a lumii la prezenţa cuiva care nu trebuia să se afle acolo.

Noi credeam că le provoacă el, pentru că se afla oriunde se petreceau. Poate că se petreceau tocmai pentru că el era acolo, el era în neregulă în universul respectiv, iar Secătuirile erau o cale prin care Pământul încerca să se îndrepte.

— După care a venit aici şi au început iar, zise Mox.

— Da? Când a avut loc prima?

— După ce-am devenit eu fugar. Toată lumea spunea că plănuiesc ceva important, că sunt periculos, şi după aia…

Mox făcu o pauză, încruntându-se.

— După aia a invocat primul şalanger. Primul Ales din alta lume, bănuiesc.

— Ceea ce, spuse Sloane, a provocat o Secătuire.

Se lăsă pe spate cu un zâmbet de satisfacţie.

— Prima care a venit era copilă.

Mox se rătăcise iar, cu degetele urmărindu-i-se pe rotulă şi părul căzându-i pe faţă.

— Mai degrabă iscusită decât puternică, aş zice. S-a obişnuit cu magia de pe Genetrix atât de repede, că-i era ca o a doua natură şi era inteligentă în utilizarea ei, ştia cum să treacă o lucrare în alta la fel de uşor precum intonatul unui cântec. Priceperea ei s-a opus brutalităţii mele şi…

Ridică din umeri.

— Mă simt prins în capcană de toată chestia asta… Parc-aş fi împotmolit în noroi.

— Aş vrea să am un răspuns pentru tine, zise Sloane cu blândeţe. Numai că toate lucrurile la care eram bună eu erau de dinainte. Eram bună la adormit repede, la trezit şi mai repede şi la alergat spre Secătuiri în loc de fugit departe de ele, la făcut glume sumbre după, care-i făceau pe alţii să se simtă stânjeniţi. Dacă eşti bun la aşa ceva, cum ai putea să te descurci cu mersul la muncă, cu o căsătorie sau cu naşterea unui copil? Sunt vieţi opuse, clătină ea din cap. Nimeni nu m-a pregătit vreodată pentru ceea ce a urmat. Pur şi simplu au presupus că n-am să aflu niciodată.

Când se uită iar la Mox, fu surprinsă să constate că acesta zâmbea un pic.

— Ţi-ai creat o falsă dilemă. Nu-i de parcă n-ai avea de ales decât între a-l vâna pe Întunecat şi a rămâne însărcinată, fără nimic între cele două. Sunt multe vieţi de trăit. Posibilităţi nelimitate de cercetat şi dat la o parte.

Ea nu privise lucrurile aşa. Îl întrebase de ce nu fugise, de ce nu părăsise statul, ţara. Iar duşmanul lui era încă acolo, vânându-l. Însă al ei… ei bine, acum ştia că era încă în viaţă, dar mai înainte n-o ştiuse. Ar fi putut pleca din Chicago, să-l părăsească pe Matt, toată viaţa ei. Să meargă prin Europa cu rucsacul în spinare ca o absolventă de facultate cu dor de ducă. Să mănânce, să se roage şi să iubească prin India, ca să se descopere. Să cumpere nişte pământ în Idaho şi să-şi construiască propria căsuţă din buşteni. Numai că ea nu încercase nimic. Singura ei dorinţă fusese să fie lăsată în pace.

Nu era de mirare că nu putea face nimic serios cu magia: în adâncul sufletului ei nici măcar nu ştia ce voia.

— Ai dreptate, îi zise ea. Mai întâi de toate, trebuie să scăpăm cu viaţă din chestia asta.

— Adevărat, ca să reuşim, însă, o să avem nevoie de nişte somn.

— Noi? Da’ cine-a zis că noi o să dormim undeva?

Lui îi dansară un pic ochii.

— Nimeni. Dar, ştii tu, s-ar putea să murim mâine.

— Bună replică!

Faţa i se destinse într-un zâmbet. Nu se putea abţine.

— Să înţeleg că eşti de acord.

STRICT SECRET

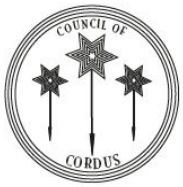

NOTĂ SPRE CONSEMNARE

CĂTRE: Aelia Haddox, pretorul Consiliului Cordus

DE LA: Nero Dalche, chestor al Consiliului Cordus

RE: Planul de acţiune pentru Dimensiunea C

Doamnă pretor,

În baza ultimei noastre discuţii, an confirmat faptul că Dimensiunea C-1572, al treilea univers paralel pe care l-am descoperit şi care coincide într-o parte însemnată cu al nostru, este un candidat potrivit pentru prima invocare de Ales. Alesul respectiv a fost identificat drept Serghei Petrov, care a întrecut în deşteptăciune o forţă întunecată cunoscută drept Norul Negru acum cinci ani, în unitatea de măsură a timpului din universul respectiv.

Urmând aşa-numitele reguli ale ospitalităţii care guvernează călătoria între universuri, am localizat un punct de vulnerabilitate în Dimensiunea C. Am definit anterior punctul de vulnerabilitate ca fiind un individ susceptibil la influenţe magiei asupra sa, ceea ce înseamnă că, atunci când batem la uşă, are să ne deschidă. De obicei, un copil slujeşte bine acestui scop, deoarece copiii sunt mai puţin înclinaţi decât adulţii să pună sub semnul întrebării ciudăţenii. Totuşi, în această dimensiune, punctul de vulnerabilitate este o adolescentă cu o minte potrivit de deschisă şi o credinţă copilărească în imposibil.

Odată ce voi putea călători în Dimensiunea C, voi localiza un obiect important pentru Serghei Petrov, adică unul pe care l-a personalizat în mare măsură. Voi duce acest obiect pe Genetrix şi-l vom folosi pentru a-l invoca în mod precis pe Petrov, deoarece este plin de energia lui magică.

Vă amintesc că, fără un obiect important care să ghideze lucrarea, este puţin probabil ca ţinta să răspundă invocărilor şi să se mute în alt univers: obiectul va lucra asupra minţii sale de aşa o manieră, încât, atunci când ne rostim invitaţia, ţinta o va auzi sub forma glasului cuiva drag care nu mai este, dat fiind că e mai probabil să aibă încredere în ea. Dacă acceptă invitaţia, chiar şi pentru o clipă, va începe procesul de intrare. Între timp, noi vom încerca să stabilizăm fluctuaţiile de timp inerente călătoriei interuniversale, astfel încât Petrov să nu ajungă pe Genetrix cândva în trecutul sau viitorul îndepărtat.

Voi avea nevoie de o adunare magică de circa zece utilizatori experimentaţi de magie, un grup care trebuie alcătuit din membri ai Consiliului Cordus pentru discreţie maximă. Scopul acestei note este de a vă pune la curent cu planul meu de acţiune şi de a solicita aprobarea pentru adunarea necesară invocării.

Spuneţi-mi dacă aveţi întrebări sau îngrijorări.

Cu stimă,
Nero Dalche

STRICT SECRET

39

SLOANE VISĂ SECĂTUIREA. Matt, care păşise prea aproape, prins în ea ca tras cu un fir invizibil. Trupul lui făcându-se bucăţi, braţele ieşite din locurile lor, inima plesnind ca un balon. Esther, ţipând, cu dâre de cenuşă şi stropi de sânge pe obraji. Sloane înţepenită locului, cu picioarele goale şi, o clipă mai târziu, prinsă în beton. Era şi el acolo, îl simţi în spatele ei, la fel cum simţea uneori când se holbează cineva la ea.

Se uită peste umăr şi Întunecatul era acolo, era Nero, schimbându-se la faţă între ce-şi amintea ea şi ce văzuse pe Genetrix, ca paginile unei cărţi în adierea vântului.

Se trezi cu mâna strânsă pumn pe pătura pe care dormeau ea cu Mox şi trupul tremurând. Braţul lui Mox i se strânse pe talie. Adormise cu el aşa, lăsat greu pe coastele ei şi cu degetele mişcându-se spasmodic pe măsură ce se cufunda în somn. Se întoarse să se uite la el. Era treaz, cu ochii întunecaţi atenţi.

— În regulă? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Doar un vis. Tu?

Îşi dădu seama târziu că nu se trezise din cauza visului, ci din cauza unui zgomot puternic de ceva trântit. O cutie de carton zburase prin încăpere şi se izbise de un perete, aruncând în toate direcţiile săpunuri ambalate individual.

— La fel şi eu, răspunse el şi se ridică.

Ei bine, îşi zise Sloane, măcar atâta aveau şi ei comun.

Soarele tocmai răsărise, iar ea era deja atât de încordată, c-o durea capul. Făcu tot ce trebuia să facă: se spălă pe dinţi (cu periuţa împrumutată de la Mox), îşi dădu cu apă pe faţă, se îmbrăcă, luă micul dejun, îşi puse sifonul şi se uită iar pe harta pe care o desenase în seara precedentă. Cunoştea drumul şi mai cunoştea şi sentimentul care-o încerca, anume că s-ar putea duce la pieire.

Se întâlniră cu Ziva la intrarea casei conspirative. Ziva era învăluită într-un material întunecat şi avea gura acoperită de un sifon care-i ascundea gaura din bărbie. Când o văzu pe Sloane, băgă mâna în buzunar şi scoase foarfeca pe care o ţinuse ea sub pernă în prima noapte alături de armată.

Ceva plesni în Sloane, care izbucni în râs. Chicoti, de fapt, până când se scurse o parte din tensiune.

Lui Mox i se încreţiră colţurile ochilor ca şi cum zâmbea, dar era greu să-ţi dai seama: avea un sifon peste partea inferioară a feţei, deşi unul mai lucios decât îl văzuse ea purtând în calitate de Resurecţionist. Era o placă de metal fără îmbinări gravată cu pene, ca un stol descendent de păsări. Nu-i distorsiona vocea, cum o făcea celălalt, lucru care o bucura pe Sloane. Glasul lui natural era cald şi bine timbrat, iar ea nu şi-l dorea pe Resurecţionist în urechi în misiunea curentă.

— Am cercetat rapid zona, zise Ziva. Nici urmă de Armata Pâlpâirii pe undeva. Cred că de vreme ce a intenţionat să te ademenească cu ghetele, Sloane, ne-a lăsat cale liberă până la Cămilă.

— Asta-i o mică binecuvântare, zise Mox. N-am crezut niciodată c-o să mă bucur s-aud că ne aşteaptă Nero.

— Aşteaptă ceva ce n-o să capete, replică Sloane. N-am să mă duc singură şi n-am să mă duc la el. Te-ai lămurit ce diversiune ai să utilizezi, Mox?

Mox dădu din cap.

— Diversiunea e uşoară. Una suficient de mare cât să scoată mai toate gărzile din Cămilă însă…

Îi scăpărară ochii.

— Asta o să fie mai complicat.

Merseră cale de un cvartal până la staţia de autobuz de pe Thirty-Fifth Street. Acolo aştepta o bătrână, cu capul înfăşurat într-un şal înflorat, cu un coş de broşuri la picioare. Sloane era suficient de aproape cât să vadă titlul: „Dumnezeu: Primul utilizator de magie al Genetrixului; cum poate fi magia închinăciune”.

Opri şi autobuzul în staţie câteva minute mai târziu. Sloane o lăsă pe bătrână să se urce înaintea ei, apoi plăti toate cele trei bilete pentru ei deodată, ca să nu se uite şoferul prea atent la Ziva. Aşa cum îl învăţase, Mox nu se îmbrăcase ca Resurecţionistul, ci după moda pe care o văzuse ea pe unii din genetrixienii mai tineri: blugi rupţi, geci grele de piele şi culori stinse. Nimeni care să trezească vreo amintire a pericolului cu glugă şi sifoane al oraşului.

Îi conduse în fundul autobuzului şi se ghemui la fereastră cu Mox lângă ea. Ziva se aşeză pe al treilea loc, trăgându-şi gluga pe ochi şi lăsându-se pe spate ca şi cum ar fi dormit. Nuanţa pielii ei era tot nepământească dacă te uitai atent, dar trebuiau să spere că n-are s-o facă nimeni.

Autobuzul porni smucit pe 35th Street spre Comiskey Park sau cum s-o fi numit locul unde juca White Sox pe Pământ. Acolo, chiar după stadion, aveau să se urce în trenul de pe Linia Roşie care ducea spre Buclă, de unde aveau acces la tunelurile subterane ale pasajului pietonal. Dacă Chicago de pe Genetrix *avea* un pasaj pietonal subteran. Sloane se baza pe amintirile ei despre istoria oraşului ca să-i ghideze.

35th Street era la lată şi plată, cu clădiri scunde de fiecare parte, majoritatea construite din cărămida roşie preferată de Chicago. Semăna atât de mult cu ceea ce era pe Pământ, că Sloane se simţea, pentru scurte intervale de timp, ca şi cum era acasă. După care vedea câte o pancartă spălăcită în vitrina unui magazin care făcea reclamă la reparaţii ieftine pentru sifoane sau osciloscoape la reducere ori remarca vreo librărie care se lăuda că vinde toate cele zece volume din *Lucrări practice de bază pentru utilizatorul mediu de sifon* şi-şi amintea unde se află şi că misiunea ei nu e încheiată. Nu fusese niciodată. Încă mai trebuia să-l ucidă pe Întunecat.

În depărtare în faţă, vedea o construcţie înaltă care trebuie să fi fost stadionul. Fusese acolo de două ori în ultimii zece ani, o dată incognito, cu o

şapcă White Sox care-i umbrise faţa, şi a doua oară pentru un meci între Cubs şi White Sox, când stătuse în loja proprietarului celei de-a doua echipe împreună cu Matt. Îşi petrecuse mai tot meciul cu telefoanele altora vârâte în faţă, încercând să zâmbească la selfie-uri.

Când se apropie autobuzul de stadion, însă, Sloane se încruntă. Vechiul Comiskey Park fusese demolat pe Pământ la începutul anilor nouăzeci. Fusese înlocuit de un stadion mai mare, cu ziduri exterioare de culoarea cârtiţei şi un nivel superior impunător. Pe Genetrix însă, construcţia era încă lată şi albă, cu cuvintele COMISKEY PARK scrise cu albastru în partea de sus. Era originalul, era sigură de asta.

— Nu-mi vine să cred că mai e în picioare, îi zise încet lui Mox.

— Aveau de gând să-l reconstruiască, dar nişte arhitecţi irealişti s-au oferit să folosească nişte tehnici de-ale lor să-l susţină şi să-l extindă… înapoi sau invers sau pe-acolo, spuse el. Aşa ca l-au păstrat.

Sloane zâmbi. Avea să fie nevoită să-şi revizuiască opinia despre irealişti.

— Chiar dacă nimeni nu mai e interesat de baseball pe aici?

— A, nici nu mai e baseball, replică Mox. E un stadion de atletism.

— Asta-i bună! Obsesia asta pentru Grecia şi Roma antică a mers prea departe.

Trecură pe lângă stadion. Dincolo de el se afla autostrada interstatală şi intrarea în staţia Liniei Roşii de la pasajul suprateran de pe 35th Street. Coborâră pe uşa din spate a autobuzului, ieşind chiar la copertina trenului. Se duse la unul din automate să ia bilete pentru toţi trei, lăsând-o pe Ziva aplecată la bordură cu faţa spre drum şi pe Mox uitându-se la autostrada interstatală.

În spatele automatului era un avizier genetrixian, un panou de plută cu fluturaşi prinşi de ea. Majoritatea erau cereri de parteneri pentru lucrări

complexe; orice grup mai mare de trei persoane era numit adunare. Acesta era, evident, modul de transmitere al informaţiilor fără internet. Cyrielle păruse derutată de faptul că oamenii ar vrea să stea jos şi să se holbeze la un filmuleţ decât să facă ceva singuri. „De ce să stai pe internet când poţi să dai foc la lucruri cu mintea?” zisese Matt, ridicând din umeri.

Spera ca el să fie bine.

Lovită de alt val de nervozitate, Sloane le făcu semn Zivei şi lui Mox şi le dădu biletele. Împreună se îndreptară spre turnichete şi apoi către peronul Liniei Roşii. Acolo erau mai mulţi oameni decât fuseseră în autobuz, mai mulţi oameni care să-i remarce pe Ziva şi pe Mox, dar şi mai mulţi care să-i ignore, să-i îngroape într-o mulţime de oameni care se duceau la serviciu.

Un grup de femei spre capătul peronului erau îmbrăcate în nişte robe largi şi străvezii în toate culorile curcubeului, care sclipeau când se mişcau. Una dintre ele avea părul prins cu o eşarfă la fel de colorată. Erau ca nişte caricaturi ale unor ghicitoare în cărţi de tarot, cu brăţările lor zăngănind şi ochii mari cât aruncau o privire în viitor. După ce-o cunoscuse pe Sibyl – Sibyl cea paranoică şi neiubitoare de magie – Sloane credea că femeile respective arată ridicol. Cine voia să vadă viitorul?

Mai erau însă şi alte trimiteri la utilizatorii de magie din trecut în rândurile celor de pe peron. Un adolescent cu joben de scamator şi mănuşi albe – restul hainelor erau mai obişnuite – stătea lângă o fată cu coroană de flori, ca o nimfă. O femeie de lângă ei purta o amuletă mare şi complicată; însoţitoarea ei avea un guler înalt care-i încadra faţa, semănând a personaj din *Albă-ca-Zăpada.*

— Totul trebuie să fie ironic acum, zise Ziva, cu glasul schimbat de la sifon. Nu mă vezi pe mine înfăşurându-mi tot trupul în bandaje sau ceva de genul ăsta.

— Ai fi foarte convingătoare pe post de Frankenstein, zise Sloane. Doar să-ţi bagi şuruburi

adevărate în craniu.

Ziva miji ochii la ea.

— Am văzut pe cineva cu pălărie ţuguiată alaltăieri, zise Mox, clătinând din cap, care dădea în rune pe trotuar. Un tip s-a împiedicat de una şi mai că a căzut pe burtă.

Lumina trenului îi atrase atenţia lui Sloane. Se apropia de staţia lor. Îi conduse departe de femeile în robe străvezii, spre unul din vagoanele din mijloc.

Trenul nu avea culoarea argintie lucioasă cu care era obişnuită Sloane: era mai vechi, vopsit maro jos şi portocaliu sus. Era plat în părţi şi pătrăţos la margini ca o cutie de pantofi. Înăuntru, avea scaune de pluş aşezate în direcţia de deplasare, dar în spate era un mic spaţiu cu scaune întoarse spre interior, separat de restul vagonului de o barieră. Sloane împinse cu coatele un bărbat cu bretele roşii ca să ajungă prima acolo. Bariera avea să-i prindă bine pentru ascunsul lui Mox şi al Zivei.

Ziva se aşeză pe unul din scaune, iar Mox vizavi de ea. Sloane rămase în picioare ca să blocheze culoarul dintre ei şi se uită pe geam când trenul plecă de la peron.

Trenul opri la Cermak/Chinatown şi urcă în el o femeie în uniformă verde-mentă de spital, cu geanta la subraţ, împreună cu un bărbat cu tenişi învechiţi. În faţă, şinele se curbau spre lac, după care coborau brusc, iar trenul intră în viteză într-un tunel. Peste tot prin vagon, Sloane auzi fluierături joase şi rapide cât făceau oamenii mici lucrări de aprins lumini de citit sau ridicat bariere în jurul lor, ca să blocheze sunetele, se pare. Parc-ar fi ascultat porumbeii cuibărind.

La staţia Jackson, Sloane îi aruncă lui Mox o privire plină de înţeles. Următoarea staţie era oprirea lor. Trenul scârţâi încetinind şi apoi oprindu-se, iar Mox şi cu Ziva coborâră în urma ei din vagon, trecând de asistenta verde-mentă şi de Tenişi, care încerca o lucrare pocnind din degete şi

fluierând. Indiferent ce lucrare era, nu părea să-i iasă bine.

Urcară treptele până la nivelul străzii şi intrară în ritmul circulaţiei pietonale: apariţia culorii verzi, atinsul de umeri şi coate în treacăt. Ziva rămase cu capul în jos, ţinându-l pe Mox cu două degete de spatele mânecii ca să nu se piardă de el. Sloane nu-i scăpa din priviri cu coada ochiului. Părul îi atârna liber pe obraji.

Făcu o pauză scurtă în dreptul bisericii St. Peter, o clădire joasă de piatră vârâtă între doi giganţi de sticlă. Pe faţadă era sculptat un crucifix masiv, în spatele căruia se aflau ferestre gotice, iar sub el uşi de lemn. Aspectul familiar al acesteia o calmă. Desigur, pe Pământ nu văzuse niciodată un om jonglând mingi de apă plutitoare, cu sifoane la ambele încheieturi ale mâinii, dar se mulţumea cu ce se găsea.

Mai era o stradă până la Centrul Daley, clădirea maro pe care o recunoscuse de prima dată când se aventurase în oraş, cu Kyros alături. Pe Pământ, intrarea în pasajul pietonal subteran se afla în curtea din faţa ei, aşa că dacă era să fie undeva pe Genetrix, acolo trebuia să fie. Recunoscu grilajul decorativ, vopsit în bleu, de la depărtare. Marca treptele care coborau în subteran. Era totodată şi locul în care aveau să-l lase pe Mox, la o stradă distanţă de Cămilă.

Se opri lângă grilaj, simţind o presiune ciudată în piept când ridică privirea la el.

Mox ridică mâna şi desfăcu încheietorile care-i ţineau sifonul pe faţă. Îşi trecu apoi mâna pe deasupra buzei superioare ca să se şteargă de transpiraţia care se adunase acolo, după care se aplecă s-o sărute.

Chiar şi cu respiraţia lui stătută şi pielea umedă din cauză că fusese acoperită de sifon, cu agitaţia de trupuri din jurul ei şi agitaţia care o destabilizase, se pomeni înclinându-se spre el pe vârfuri şi îngropându-şi mâna goală în părul lui.

— Să nu faci prostii! îi zise ea încet când se desprinse de el. Scăpăm cu toţii cu viaţă din chestia asta.

El îi zâmbi şi-şi prinse iar sifonul pe faţă. Sloane se întoarse către Ziva şi făcu semn din cap spre intrarea în pasajul pietonal subteran. Ziva o prinse de mânecă chiar deasupra cotului şi se ţinu bine cât le conduse Sloane pe scări în jos.

40

PASAJUL PIETONAL SUBTERAN mirosea exact ca unul din peroanele liniei suspendate de tren: a igrasie, ca un garaj vechi, şi avea un iz de urină stătută. Drumul pe care-l urmau era placat cu dale gri, crăpate în unele locuri şi sparte de-a dreptul în altele. Din loc în loc însă, erau ferestre cu vitralii încadrate de dale, cu lumini în spatele lor, ca şi cum ar fi fost afară. Unele erau din sticlă de plumb cu forme geometrice, altele vârtejuri de culoare împărţite în mici fragmente ori cicloane de cercuri întreţesute monocrome sau cu pătrăţele de plumb şi foiţă de aur.

Pasajul pietonal subteran era derutant şi numai simţul înnăscut de orientare al lui Sloane le făcu să nu se rătăcească. O convinsese pe Ziva cu o privire dură s-o ia de braţ cât mergeau, iar mâna putrezită a acesteia era afundată în mâneca ei. Îi simţea braţul fragil, ca o cracă uscată. Se forţă să nu se grăbească când trecură de scara care urca spre Primărie. Nu trebuiau decât să meargă pe sub Randolph Street şi aveau să ajungă sub Cămilă.

Nu era sigură cum aveau ele să-şi dea seama că se află la locul potrivit, dată fiind lipsa de indicatoare clare, ceea ce se dovedi a nu fi o problemă. În faţă, între două coloane maiestuoase, deasupra cărora scria cu violet intens, CENTRUL CORDUS PENTRU INOVAŢIE MAGICĂ AVANSATĂ ŞI ÎNVĂŢARE, era un văl care sclipea. Sloane îi aruncă o privire Zivei.

— Ei bine, zise aceasta, acum gata!

Sloane păşi prin văl şi un vânt puternic îi suflă părul şi-i lipi hainele de corp. Sifonul de pe mâna ei se lumină ca o lanternă, iar pe dosul palmei drepte unde fusese Acul îi dansă o lumină albă. Vizavi de ea stătea un soldat cu pecetea Armatei Pâlpâirii pe piept.

Vântul suflase şi gluga Zivei, dându-i la iveală pielea cu tentă cenuşie şi ochii bulbucaţi. Imediat ce

se opri vântul, Ziva îşi acoperi grăbită capul, lăsând să se vadă degetele de pe care se cojea pielea şi unghiile ca nişte gheare când îi căzură mânecile de pe ele. Soldatul aruncă o privire în direcţia lor, întoarse capul, apoi se uită iar în direcţia lor. Sloane o conduse pe Ziva departe cât de repede putu fără să alerge. Nu se uită să vadă dacă le urma soldatul.

— Fir-ar ei de jigodii de la Cămilă! bodogăni ea. Ce pretext pervers ca să te holbezi la ţâţele unei femei e lucrarea aia?

— Îţi arată tot felul de chestii, sunt sigură, răspunse Ziva. Să sperăm că tipul ăla crede că sufăr de-o problemă a naibii de nasoală cu pielea.

Se îndepărtaseră de pavilion acum şi mergeau pe un hol de piatră gri care corespundea cu zona din jurul Sălii Invocărilor, cel care mereu arătase întunecat ca de furtună, ca şi cum ploua afară. Sloane simţi ceva furnicând-o pe ceafă, de parcă Acul îi zgâria pielea din spaţiul dintre lumi.

Îndrăzni în cele din urmă să privească peste umăr când ajunseră la scări. Nu-l văzu pe soldat în urma lor, dar asta nu însemna că n-o remarcase pe Ziva sau că nu se dusese după întăriri. Urcară scările spre holul Cămilei. Sloane se întoarse cu spatele la şirul de lifturi şi o luă spre holul cu vitralii care separa zona din jurul Sălii Invocărilor de restul Cămilei. Pe trupul ei dansă o lumină verde cât timp îl străbătură, evantaiele delicate strălucind de la lumina zilei.

Imediat după hol, Sloane o trase pe Ziva într-o firidă cu o băncuţă de piatră. Trebuiau să aştepte diversiunea lui Mox, care le promisese ca va fi suficient de zgomotoasă ca s-o audă chiar şi din interiorul clădirii.

Aşteptară cât de tăcute putură, cu fiecare răsuflare a Zivei care-i scârţâia în plămâni şi tremura când îi ieşea pe gură.

— Te simţi cum erai tu? întreabă Sloane.

Ziva miji un ochi la ea. Celălalt părea să-şi fi pierdut cu totul pleoapa.

— Nu te gândeşti cumva să-ţi readuci la viaţă nişte prieteni, nu?

— Nu. Ei bine, e cam greu să nu iei în calcul posibilitatea odată ce ştii că există.

— Acum c-ai luat-o în calcul, poţi să-ţi alungi ideea din cap.

— Deci nu te bucuri să te fi întors. La viaţă, adică.

Ziva o studie. Remarcabil, îşi zise Sloane, cineva atât de rigid şi neuman să poată arăta atât de precaut!

— Am o sete de dreptate, pe care faptul că m-am întors mă ajută să mi-o potolesc. Nu-mi amintesc mare lucru despre timpul dintre cele două. Însă nu am impresia că mă liniştisem, aşa cum ai putea bănui în cazul unui spirit ucis.

— Dar…?

— Dar… oftă Ziva. Dar cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mai clar simt că timpul meu s-a încheiat şi fiecare clipă în care exist e o încălcare a… ceva.

Ridică exagerat din umeri.

— Unde mai pui că… Uită-te la mine! Sunt o oroare.

Se bătu peste bărbia unde sifonul acoperea gaura care lăsa să i se vadă rădăcinile dinţilor. Era prima oară când Sloane se gândea că poate acelaşi dezgust pe care-l simţise ea când dăduse la început cu ochii de Ziva îl simţea şi aceasta când se uita în oglindă. Nimeni nu voia să se trezească mort viu.

— Cu Mox ai discutat despre asta?

Ziva clătină din cap.

— Are nevoie de mine. Nu pot să plec cât încă mai are nevoie.

Sloane încuviinţă din cap, dar nu putu să nu se gândească la faptul că oamenii nu încetau brusc să aibă nevoie de prietenii lor.

Un sunet puternic şi profund o făcu pe Sloane să tresară scâncind. De pe pereţi se scutură praful, căzând în jurul lor ca fulgii de zăpadă. Sloane auzi, prin pereţi, strigăte şi paşi îndepărtaţi.

Ziva roti un ochi la Sloane. Era timpul.

Merseră pe drumul pe care şi-l amintea, cel pe care-l memorase urmând-o pe Cyrielle la Sala Invocărilor prima oară, când făcuse zob lucarna cu sifonul şi apoi leşinase. Le conduse pe după stâlpi şi pe sub arcade, prin lumina gri a unei furtuni care se apropia, apoi ajunseră la uşile grele ale Sălii Invocărilor, cu placa de aur pe care era scris numele încăperii şi anul în care fusese construită: 1985.

Lângă uşi era un paznic. Ziva fluieră ascuţit prin sifon şi-l proiectă în perete. Acesta dădu cu capul de perete şi căzu grămadă lângă el. Se aplecă asupra lui, îi băgă degetele printre buze şi-i luă fluierul de pe dinte.

— Tu ia sifonul! îi zise lui Sloane.

Sloane se simţi buimăcită. Se lăsă pe vine lângă paznic, care era în viaţă, dar, evident, ameţit, şi-i desprinse sifonul de la încheietura mâinii, plină de recunoştinţă că mecanismul era atât de simplu. Îl trase uşor de pe degetele lui şi-l aruncă în Sala Invocărilor, unde aştepta Ziva. O urmă înăuntru, după care Ziva închise uşile în urma lor.

— Pot să pun o lucrare temporară care să baricadeze uşile, zise aceasta. Are să se deterioreze în câteva minute însă. Dacă ne trebuie mai mult, va trebui s-o pun iar, aşa că să nu mă laşi să uit!

Sloane încuviinţă din cap. Se duse la sifonul din podea, acoperit de o placă de aur de aproape doi metri în diametru. Furnicătura pe care o simţise în ceafă sub Cămilă era acum o presiune clară pe ambele părţi ale capului, ca şi cum încerca cineva să-i zdrobească craniul. Nu mai încăpea îndoială, o chema Acul. Întrebarea era dacă voia să-i răspundă.

Ziva îngenunchea lângă sifonul forte. Încercase să ridice cu un fluierat placa mare de metal, care însă nu se clintise. Acum îşi vârâse degetele pe dedesubt şi se împingea în ea.

— E rezistentă la magie, zise. Cred că trebuie s-o mutăm cu mâna.

Sloane îngenunche lângă ea şi se propti de buza capacului. Chiar şi împingând amândouă, abia dacă se mişcă, iar muchia îi intră în carnea palmelor.

Se gândi la cum mărşăluise ea în Dom, cum aruncase Acul poarta de la intrare prin acoperiş şi o făcuse să plutească acolo.

— Fir-ar! făcu Ziva.

Izbi capacul puternic cu mâna.

— Fir-ar!

— Tu locuiai în clădirea asta, nu? întrebă Sloane, simţindu-se ciudat de detaşată.

Acul era o altă bătaie de inimă în pieptul ei, o prezenţă la umăr. Îl simţea chiar şi acum, la un univers depărtare de ea, iar la el apela mereu când era disperată.

— Ce contează? întrebă Ziva lăsându-se pe călcâie.

— S-ar putea să am o soluţie, numai că trebuie să ajung la râu fără să ies pe unde-am venit. Unde duce uşa aia?

Arătă spre celălalt capăt al încăperii, unde se afla o uşă ruginită, care părea suficient de mică să se târască un copil prin ea, dată fiind mărimea sălii.

Râul era la doar o stradă distanţă la nord de Cămilă. Dacă alerga, putea ajunge acolo şi înapoi în zece minute.

— E o intrare din dos. Nu se ştie ce e dincolo de ea, dar ai putea să găseşti drumul spre o ieşire în caz de urgenţă.

— Poţi să ţii uşile alea? întrebă Sloane arătând spre intrare. Numai câteva minute.

Ziva miji un ochi la ea şi apoi dădu afirmativ din cap.

Sloane o zbughi spre uşiţa ruginită. Dincolo de ea se afla un coridor gol, precum cel pe care merseseră spre sală, dar mai neîngrijit, cu praf şi moloz la colţuri, piatra gri plesnită sau lipsind cu totul pe alocuri. Părea un coridor de serviciu, cu ţevile de pe tavan dezgolite.

O luă la dreapta, pentru ca aşa-i venise, şi căută strălucirea unui indicator de ieşire în caz de urgenţă. Două femei se desprinseră una de alta când trecu pe lângă ele, deranjându-le în clipa furată. Se scuză gâfâind, cu răsuflarea deja întretăiată.

La capătul următorului hol se afla un indicator care o îndrepta spre o casă a scărilor. Ţâşni pe uşă, apoi se uită la baza scărilor după o altă uşă. Era una, dar nu ştia unde duce. Casa scărilor mirosea a gunoi şi deasupra ei răsunau nişte paşi.

Se hotărî să rişte. Uşa dădea într-o alee, unde aştepta un şir de tomberoane, umplute până la refuz cu saci negri de gunoi şi cutii de carton turtite. O conduse spre o stradă pe care n-o recunoscu, dar vedea totuşi spaţiul liber dintre clădiri care era râul şi o croi la fugă spre el, aproape ciocnindu-se de un taxi pe trecerea de pietoni. Şoferul o claxonă şi strigă ceva pe geam, dar Sloane deja alerga mai departe.

Odată trecută pe Wacker şi aproape de malul râului, încetini şi escaladă bariera care nu-i lăsa pe pietoni să se răstoarne în apa aflată cu un nivel mai jos. Nu era timp să caute scările care duceau spre promenadă. Lui Sloane îi ardea trupul acum, furnica, simţea durerea nevoii de a se reuni cu ceea ce urâse cândva atât de mult, încât se mutilase ca să şi-l scoată.

Aruncă un picior peste balustradă şi apoi pe celălalt, ajungând cu spatele la barieră… şi apoi sări.

Apa rece o făcu să icnească, aşa că ieşi la suprafaţă tuşind, cu hainele grele şi părul peste tot pe faţă. Imediat ce reuşi să tragă adânc aer în piept, se scufundă dând din picioare ca o broască.

De data aceasta, nu mai exista nicio lumină magică s-o îndrume la membrana dintre lumi, mai subţire aici la Chicago decât în alte părţi: credea că locul are ceva aparte, da, simţea felul în care o atrăsese oraşul încă din copilărie, frumos, straniu şi lucind în soare. Întunericul care o înconjura era absolut şi lipsit de direcţie. Urma numai atracţia gravitaţională, ca şi cum s-ar fi ţinut de un fir de aţă prin urechea lui.

Dădu din picioare, mai întâi măsurat şi cu putere, apoi frenetic, apucându-se cu mâinile de apă ca să coboare mai repede. O ardeau plămânii, dar nu era o

senzaţie diferită de arsura din piept, din cap. Îi trecu prin minte că acea senzaţie de a fi sub apă, focul dinlăuntrul ei, presiunea de pe cap, furnicăturile din fiecare membru, erau ceea ce asociase mereu cu magia şi poate tocmai de aceea o şi făcuse. Poate toată viaţa ei nu fusese o mişcare înainte, ci o mişcare în jurul acestui moment, precum ceva ce se învârtea deasupra unei scurgeri.

Avea nevoie de aer. Sloane îşi aminti de sifonul de pe mână şi începu să fredoneze, alegând o notă care suna în mare cam cum îşi amintea ea că procedase Aelia când prinsese aerul de după batistă prima oară când se scufundase, apoi o crescu. Nu încăpea îndoială cu privire la dorinţele ei: voia să respire. Îşi închipui o bulă în jurul capului, ca într-o caricatură a unui astronaut, iar apa din faţa ei se mişcă precum un curent oceanic. Greutatea ei se trase apoi de pe faţa şi nasul său, iar când expiră iar îi auzi şuierul ca şi cum ar fi fost pe pământ.

Prima mea respiraţie magică, îşi zise ea, şi râse un pic.

Deasupra ei se aflau dărâmăturile turnului care alcătuia fundul râului în Chicago cel de pe Pământ, cu „P”-ul prins între bucăţi de beton şi oţel, iar sub ea, încurcătura de plante care creşteau de pe fundul râului în Chicago cel de pe Genetrix. Se afla în spaţiul dintre cele două lumi.

Lăsase cele două bucăţi de Ac să cadă în râu chiar înainte de ceremonia funerară a lui Albie. Ştiuse atunci că are să poată întotdeauna să găsească Acul dacă avea nevoie de el, că acesta îi vorbea chiar dacă îi ignora vocea. Întinse mâna cu sifon şi fredonă, negândindu-se la înălţimea notei, la frecvenţa ei, la linia care ar apărea pe osciloscop. Se gândi numai la cum o ajutase Acul când avusese nevoie să intre cu forţa în Dom şi să distrugă prototipul magic, chiar şi când avusese nevoie să-l distrugă pe Întunecat.

Avea nevoie de el din nou.

Plutea în canalul dintre Pământ şi Genetrix fără s-o tragă gravitaţia în nicio direcţie. Mai aproape de

imponderabilitate nu se simţise niciodată. Se gândi la vocea lui Albie care-i şoptise în ureche, atrăgând-o spre Genetrix, şi şopti şi ea în punga de aer pe care şi-o crease în jurul capului: „Haide! Haide!”

Sclipi ceva în faţa ei, în ciuda absenţei luminii. Două fragmente subţiri prinseră contur în faţa ei: aveau aspect metalic, deşi nu erau dintr-un metal pe care să-l fi cunoscut ACIS. Fiecare părticică din ea cântă de uşurare. Se întinse după ele.

Când le atinse în treacăt, bucăţile de Ac o curentară şi-i făcură trupul să înţepenească. Pentru o clipă se temu că o înţepaseră iar şi se îngropaseră la loc în mâna ei, dar atunci le văzu scânteindu-i în palmă.

Le făcuse semn şi ele veniseră. Expresia „manifestarea vrerilor imposibile” nu avusese niciodată mai multă logica în ceea ce o privea. Era magie.

Prinse o jumătate de ac între degetele mâinii stângi şi pe cealaltă între cele ale mâinii drepte şi le ţinu aşa cât dădu din picioare luându-şi avânt şi înotând spre suprafaţa.

Punga de aer din jurul feţei ei se prăbuşi fără vreun avertisment când se îndepărta înot de spaţiul dintre lumi şi dădu mai tare din picioare. O dureau picioarele când văzu în cele din urmă lumina oraşului deasupra ei, mai întâi o scânteie, un chibrit aprins în întuneric, apoi o strălucire. După care aer şi malul râului. Sloane se trase pe el şi se prăbuşi pe beton, gâfâind.

— Slo! o întâmpină vocea lui Esther.

Ridică spre ea capul. Esther stătea lângă Matt, şi amândoi erau cu mâinile în sus, sifoanele pregătite, ţintind spre Ziva, care era în faţa lor.

Sloane tuşi.

Erau în viaţă. Erau în siguranţă.

Matt rămase cu sifonul aţintit spre Ziva, iar Esther se întoarse să-l îndrepte pe al ei spre Sloane.

— Vă pot explica, evident, zise Sloane odată ce putu să respire iar.

— Ai face bine să începi naibii! replică Esther.

FRAGMENT DIN
POVEŞTILE MULTIVERSULUI

de Rufus Egerton
Chicagoan, 11 august 1994

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi lumina soarelui nefiltrată printr-o atmosferă incendiată îl orbeşte instantaneu.

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi se preface într-o grămăjoară de cenuşă deoarece căldura universului paralel (cel puţin trei mii de grade) cauzează combustia spontană a trupului său.

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi se îneacă în oceanul care acoperă o planetă.

Trupul lui e devorat de creaturi marine oportuniste.

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi se trezeşte pe o planetă devastată de un război nuclear. Bea apă contaminată şi moare.

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi e ucis de nişte căutători de resturi post-apocaliptici canibali pentru carnea sa.

Pleacă omul din universul lui în căutarea aventurii şi nu mai găseşte drumul spre casă.

41

— NERO E ÎNTUNECATUL, ZISE SLOANE.

I se părea un punct suficient de bun din care să înceapă.

Esther şi Matt nu reacţionară la început. Sloane rămăsese între ei şi Ziva cu braţele întinse în lateral. Malul râului era gol, soarele abia la apus. Încă mai era timp să ajungă la Sala Invocărilor şi să obţină informaţii despre mecanismul intern al sifonului pentru Mox, încă mai era timp să fugă fără să-i găsească Nero. Nu trebuia decât să-şi convingă prietenii.

— Edda, care are umărul dislocat, apropo, a zis că te afli sub un soi de… farmec, spuse Matt.

Sloane se simţi cuprinsă de vinovăţie la vederea lui, deşi nu voia. Nu avea niciun motiv să se simtă astfel, nu-l trădase, nu făcuse nimic ce nu ar fi făcut din nou dacă s-ar fi putut întoarce, şi totuşi o simţea. Ochii lui aveau o severitate în ei pe care n-ar fi avut-o cu câteva luni în urmă.

Ceea ce Sloane recunoştea acum ca inevitabil. Matt şi cu Sloane trăiseră într-un moment în care-şi ţinuseră respiraţia. Expiraţia urmase mereu să se producă.

— Şi cine i-a spus asta Eddei? întrebă ea. Nero, evident. Care, aşa cum am spus, *este Întunecatul.*

Esther se lăsa pe-o parte ca s-o vadă mai bine pe Ziva. Avea părul prins în coadă de cal în vârful capului.

— E un zombi? Subjugat de tine sau cam pe-acolo?

Ziva îşi drese glasul, scoţând un sunet ca de maşină de şlefuit piatra.

— E nepoliticos să vorbeşti de cineva ca şi cum n-ar fi de faţă, sac de carne!

— Sfinte Sisoe! exclamă Esther cu ochii mari.

Lucea, la propriu, deoarece era îmbrăcată într-o jachetă cu guler amplu cu fir argintiu prin materialul

negru, sifon cromat lustruit la gât şi o dungă argintie pe fiecare pleoapă.

— De unde ştim noi că nu te afli sub influenţa a ceva? întrebă Matt.

Bucăţile de Ac îi făcură mâinile strânse în pumni de-o parte şi de alta să pulseze de energie. Încă se mai simţea de parcă era sub apă şi totul era aproape, chiar lângă ea.

Nu ştiu ce să zică. Dacă ei credeau că Resurecţionistul o pervertise, atunci aveau să creadă că tot ce spune e din această cauză. Nero se asigurase că n-au s-o creadă. Trebuia însă să încerce.

— Aseară, Nero mi-a trimis un mesaj, zise Sloane. Ghetele mele. De…

Se uită rugătoare la Matt.

— Ştii de când. Întunecatul e singurul om de pe două planete care ar fi putut să le aibă. Nu ştiu cum le-a adus aici şi de ce, nu ştiu nici cum a supravieţuit şi a sărit în alt univers când noi chipurile îl uciseserăm, dar aşa par să se fi întâmplat lucrurile.

Îndoiala din ochii lui Matt o făcu să se uite urât.

— Tu eşti cel care zice că, dacă vrei să cunoşti pe cineva, să te uiţi la ce face, continuă ea. Nero a contribuit la răpirea noastră şi apoi a minţit în această privinţă. Numai că Mox – Resurecţionistul, adică – nu mi-a făcut rău, nici măcar când a crezut c-am să-l omor, şi m-a dus să fac cunoştinţă cu profetesa…

— Stai aşa! zise Esther. Masculul ăla tare de călugăriţă e Resurecţionistul?

— Tare ce? întrebă Matt.

Esther dădu din mână făcându-i semn s-o lase baltă.

— Te urmărea sau ce?

— Nu chiar. Nero tot invocă Aleşi din alte universuri ca să se lupte cu el. A crezut că şi noi eram la fel.

— *Sunteţi,* preciză Ziva.

— Stai aşa! zise Matt. Ai spus c-ai făcut cunoştinţă c-o profetesă?

Sloane dădu afirmativ din cap.

— Cea care a făcut profeţia cu pieirea Genetrixului.

— Chiar dacă ştiu din experienţă că povestea e una palpitantă, interveni Ziva, nu putem să stăm pur şi simplu aici să aşteptăm Armata Pâlpâirii. Aş propune ca prietenii tăi să vină cu noi la loc mai sigur.

— Undeva unde-i plin de nemorţi, adică, replică Esther. Stai să-mi predau creierul de-acum, să te scutesc de efort.

— Mă doare undeva de ce anume-i plin, câtă vreme nu e un pluton de soldaţi ai Pâlpâirii cu sifoanele pregătite! spuse Ziva.

— Are dreptate, trebuie să mergem, zise Sloane. Ne putem duce la loc neutru.

Se uită la Ziva peste umăr.

— Un loc public. Cu multe ieşiri.

— Nu putem pleca până nu ştim ce naiba se petrece! sări Esther.

Sloane n-o mai remarcase, dar Esther arăta iar obosită, în ciuda pudrei şi sclipiciului. Şi-o aminti spunându-i când se uitau la dărâmăturile Genetrixului cum se teme c-o să-i moară mama fără ea. Şi cum crede că Nero e cea mai rapidă cale de întoarcere acasă.

Numai ca tot mersese cu ea la atelierul lui ca să dovedească Sloane că-i minte.

— Puteţi, dacă vă hotărâţi să aveţi încredere în mine, zise Sloane. Ştiu că n-o merit, dar n-aş face niciodată nimic care să vă pună în pericol. Sper că măcar atâta ştiţi.

Matt deja lăsa mâna jos.

— Da, vorbi el încet. OK.

— De fapt, spuse Ziva, nu putem pleca până nu aruncăm o privire în interiorul sifonului forte din Sala Invocărilor.

— De ce? întrebă Esther.

— Sloane, zise Matt. Ăla e…

Aproape uitase că are în fiecare mână câte-o bucată de Ac. Când ridicase poarta din afara Domului, simţise acţiunea ca pe respiraţie sau clipit. Acul însă fusese ca acidul pe mâinile ei, ceva viu, care vibra şi avea propria lui motivaţie. Încă le mai putea simţi, deşi înăbuşite pe Genetrix, dar clare; Acul voia să se îngroape iar în mâna ei. Îl apăsă şi ea, răsturnând una din bucăţi care i se rostogoli spre buricele degetelor.

— Acul era pe Pământ, zise Matt. Cum de-ai făcut rost de el aici?

— Din spaţiul dintre universuri.

Sloane coborî privirea încruntată spre aşchia ascuţită din mâna ei.

Era cât pe ce să continue, când observă cum i se încordează maxilarul lui Matt şi cum Esther îşi duce mâna la gât, la sifonul pe care-l purta. Se întoarse şi văzu doi bărbaţi coborând pe scările terasate ale Genetrix River Theater, chiar dincolo de părculeţul în care stăteau ei patru.

Unul dintre bărbaţi era Nero, a cărui mască de om domol dispăruse într-un final, înlocuit de omul rece şi concentrat pe care-l văzuse Sloane când plecase din atelier. Avea părul zburlit şi pelerina îi flutura pe un umăr, dând la iveală căptuşeala bleumarin intens. Insigna de la Cămilă îi era strâmbă, iar braţul drept întins, apăsându-l tare cu mâna pe gât pe celălalt bărbat

Celălalt bărbat era, desigur, Mox.

Mox nu mai purta sifonul peste gură şi nas, iar ochii lui îşi pierduseră concentrarea obişnuită. Îi apăruseră broboane de sudoare la rădăcina părului şi se vedea încordarea în tendoanele gâtului şi umerii ridicaţi. Nero luă mâna de pe gâtul lui şi fluieră; prin aer trecu un val care-l împinse pe Mox poticnit spre Ziva.

— Domnule Consul? îi zise ea.

— Fugiţi! răspunse Mox uitându-se de la Ziva la Sloane.

O zisese lipsit de speranţă.

— Nu fuge nimeni, spuse Nero.

Acum că Sloane căuta o asemănare între Nero şi Întunecatul pe care-l cunoscuse, o văzu. Nu la faţa în sine, care probabil fusese modificată pe Pământ, dat fiind că părea atât de nefirească, ci în aerul şi ţinuta sa, cu umerii traşi spre spate şi pieptul scos în faţă, cu mişcările agere şi eficiente. Vocea îi era la fel, ca de piatră, şi fiecare cuvânt mecanic.

Nero fluieră prin implantul de pe dinte şi trupul lui Mox deveni nefiresc de ţeapăn, iar capul şi umerii i se traseră în spate. Lui Sloane îi aminti de felul în care sifonul cu multe plăci se întărise când şi-l pusese, apoi se relaxase odată ajuns în poziţia corespunzătoare. De parcă Mox însuşi ar fi fost utilizat pe post de sifon prin cel prins de şira spinării.

În jurul lor se vedea sclipirea barierelor magice, care ţineau intruşii la distanţă şi pe ei nu-i lăsau să fugă, nu că Sloane s-ar fi gândit la aşa ceva. Nu-l putea lăsa pe Mox să fie marioneta magică a lui Nero.

Bucăţile de Ac bâzâiră în mâinile ei, reacţionând la Nero sau la Mox ori poate la amândoi. Se simţi aşa cum se simţise cândva, în copilărie, când îi alunecase vârful degetului în fasungul unui bec de Crăciun pe când atârna şiragul în pom, energia care-i străbătuse tot trupul fiind neplăcută, dar inofensivă,

— Ce se petrece, Nero? întrebă Matt, făcând un pas înainte.

Vorbise pe un ton forţat calm, o prefăcătorie pe care Nero sigur n-avea s-o creadă.

Nero se uită la Matt ca şi cum l-ar fi recunoscut vag, de parcă l-ar fi văzut pe undeva, dar nu ştia de unde să-l ia. Sloane profită de tăcerea lui.

— Mox.

Glasul îi sunase rugător, deşi nu aşa intenţionase.

Mox era aplecat uşor, ţinându-se de o parte.

— Ai păţit ceva?

— Nu, doar mă simt stânjenit.

— Mox?

Nero se uită aproape afectuos la el.

— A, pricep! Micah Oliver Kent Shepherd. M-O-K-S. Ţi se potriveşte mai bine decât Ales.

Sloane se gândi o clipă la numele de Micah, la care era mai potrivit să se renunţe, un nume de băiat şi nu pentru bărbatul însemnat de magie care stătea vizavi de ea, transpirat şi încovoiat, neobişnuit să i se secătuiască puterea.

— Ales? îl întrebă Matt cu ochii mari pe Mox.

— Primul! replică acesta, răspicat. Voi, care dintre voi o fi, aţi fi al cincilea.

— I-ai omorât pe ceilalţi? De ce?

Matt nu pusese întrebarea acuzator, ci doar derutat.

— Nu ştiam ce sunt şi nu voiam să mor.

Matt îl privi pe Mox cu compătimire şi o undă de condescendenţă. Sloane simţi impulsul cunoscut, aproape reconfortant de a-l pocni.

Nero dădu din mână fredonând. Avea glasul strident, nu profund ca al lui Mox. Era tenor natural. Nota însă fu stabilă. Mox tresări din nou, iar Matt ţipă când sifonul i se boţi în mână şi plăcile de metal i se zdrobiră în carne. Sângele îi curse pe degete, apoi picură pe beton. Şi sifonul lui Esther se strânse în jurul gâtului ei, sufocând-o şi făcând-o să se apuce cu degetele de lănţişorul de la ceafă care-l fixa. Reuşi să-l rupă, iar sifonul căzu zăngănind pe jos, undeva unde nu putea ajunge la el.

Ultimul fu sifonul Zivei, care se smulse de pe faţa ei, luând cu el şi o bucată mare de carne putrezită. Gaura din falcă îi era şi mai mare acum, dezvelind şi mai mulţi dinţi.

— Sloane, zise Nero, vrei te rog să îmbini la loc bucăţile de Ac? întrebase cu un glas aproape obosit. Lumina intensă a soarelui îi strălucea prin părul subţire, dându-i un aspect de fir de aur.

— Nu, replică ea automat.

Se gândi să arunce unul dintre fragmente în râu. Nu era însă sigură că are să-i poată da drumul. Energia încă bâzâia în amândouă bucăţile şi, chiar dacă nu putea spune de ce, se simţi sigură că, dacă

deschidea pumnii şi încerca să lase bucăţile de Ac să-i cadă din palme, acestea ar fi rămas pe loc ca magnetizate.

— Eşti inutil de sfidătoare, îi zise Nero, dând la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. N-am să te mai rog frumos data următoare.

— Nu am multe reguli în viaţa mea, replică ea, dar una dintre ele este „Când un psihopat criminal îţi spune să faci ceva, n-o face!”

— Bine, fie, zise Nero, şi fluieră uşor şi înalt ca un cântec de cinteză.

Mox se îndreptă iar de spate şi Sloane îi văzu încordarea de pe faţă, din tot trupul.

Ambele bucăţi de Ac începură să se zvârcolească în mâinile ei, înţepând-o cu capetele ascuţite când se luptau să-i scape din strânsoare. Se strădui să le ţină, dar când unul dintre ele se înfipse adânc în buricul degetului ei, ţipă şi scutură mâna. Brusc, cele două bucăţi plutiră în aer în dreptul feţei ei.

Le simţi însă arzând, bâzâind şi usturând. Le simţi acidul în vene. Voiau să fie ale ei, nu ale lui, iar tot ce trebuia să facă ea era să le vrea.

Daţi-i drumul, atunci! îşi zise, întorcând palmele în sus ca şi cum le-ar fi făcut semn să vină.

Urmă o durere ascuţită şi oribilă în mâini când cele două bucăţi se îngropară în ea, câte o jumătate în fiecare mână, în degetele arătătoare, despărţindu-i unghia de piele. Bucăţile îşi croiră drum în jos prin mâinile ei şi le văzu mişcându-se, ca viermii care şerpuiau pe sub pământul moale. Cu groază, privi cum pielea de pe dosul palmei cu cicatrici se ridică să facă loc obiectului străin, dar familiar.

Ea rupsese Acul, cu toate puterile ei. Ştia însă c-are să se repare fără efort. Era nerăbdător să se repare, la fel cum fusese nerăbdător să se îngroape în carnea ei.

Bucata de ac din mâna stângă încă se mişca, săpând o dâră de chin pe braţ şi pe îndoitura cotului. În locul respectiv îi înflori o vânătaie când Acul străpunse un vas de sânge. Îşi muşcă buza cât îşi croi acesta drum spre umăr, tăie pieptul şi coborî în

braţ, lăsând încă o vânătaie, geamăna celeilalte. Bucăţile de Ac se unirăcu o strălucire extraordinară şi o senzaţie de arsură cum nu mai simţise niciodată. Ţipă, simţindu-şi fiecare centimetru de piele transformat în carne vie.

Mox căscă gura de mirare şi obrajii i se înroşiră de la efortul inutil de a se împotrivi. Lui Sloane îi picură sânge de la înţepăturile fragmentelor de Ac. Îl lăsă să curgă, înghiţind fiere.

— Acum, zise Nero, cu frustrare în glas, voi fi nevoit să te tai ca să ţi-l scot.

Porni spre ea, iar Sloane ridică mâna să-l oprească. Nu trebui să scoată niciun sunet ca să funcţioneze Acul. Acesta exprima cea mai pură dorinţă a ei, iar în acel moment ea tânjea după o clipă de gândire. Între ea şi Nero se formă o barieră, care văluri când acesta o atinse. Nero începu să acţioneze asupra barierei cu propria magie, înainte să o concentreze şi pe cea a lui Mox. Putea simţi diferenţa între cele două: una ageră şi inteligentă, cealaltă brută şi fierbinte.

Oricâtă repulsie ar fi simţit faţă de corpul străin cuibărit iar în dosul palmei ei, Sloane se şi minună de el un pic, la gândul că un lucru atât de mic poate să fie atât de puternic şi să-i depăşească atât de mult capacitatea de înţelegere. Era ca şi cum soarele – chiar şi la mare depărtare, filtrat de atmosferă – avea razele suficient de puternice ca să încălzească Pământul. Toate lucrurile care se numărau printre cele mai puternice pe care le cunoştea erau şi distrugătoare, dacă nu erau atenuate cumva.

Îl fixă cu privirea pe Nero – pe Întunecat – prin barieră.

— Despre asta era vorba? întrebă ea. Despre Ac?

Îşi aminti că, atunci când o întrebase despre depozitul lor secret de arme, chiar înainte s-o oblige să aleagă între ea şi Albie, Întunecatul se holbase la mâna ei, la cicatricile din acel loc, cu ceva ce semăna a fascinaţie. Crezuse că e fascinat de *ea,* dar, aşa cum îi arătase atât de clar Ziva, nu avea

nimic deosebit, nimic puternic, doar că Acul era arma ei şi a nimănui altcuiva.

— Ce vrei? întrebă ea încet şi cu curiozitate în glas.

Ochii lui Nero se concentrară pe ai ei şi auzi un fredonat sau fluierat, dar nu era atentă. Era în altă parte.

42

Nero se prinse de balustrada de metal cu apa curgându-i de pe încheieturile degetelor. Pe mal îl aştepta Aelia, pe vine, cu fusta roşie strânsă în jurul genunchilor. Ridică perechea de ghete cu cealaltă mână în faţa ei, iar ea i-o luă, deşi le ţinu departe de trup ca şi cum ar fi dezgustat-o.

— Astea, serios? făcu ea. Ăsta era obiectul în care şi-a pus sufletul?

— Nu e sentimentală şi n-a ţinut un jurnal, ca ultimul Ales.

Se săltă din apă ţinându-se de balustradă, apoi o escaladă, cu membrele grele de la înotatul între universuri.

— Aveam nevoie de un lucru pe care-l modificase şi păstrase aproape de ea ca s-o pot invoca.

Hainele îi erau pline de apă. Aelia lăsă ghetele jos şi făcu o lucrare ca să-l usuce, dând din degete spre mantia lui.

— Poţi să-ţi scoţi masca aia acum, zise ea, trăgându-se înapoi dezgustată. Arăţi ca o lumânare care se topeşte.

Nero se descheie la nasturele de sus al cămăşii şi desfăcu încheietoarea care-i ţinea sifonul pe piept. Lucrarea nu-i schimbase faţa, doar proiectase o altă înfăţişare pentru oricine se uita la el, chiar şi pe Pământ. Aelia îi spusese înainte că proiecţia nu arăta tocmai normal, ceea ce era probabil mai de dorit, având în vedere scopurile lui. Oamenii de pe Pământ erau vulnerabili chiar şi la cele mai transparente lucrări, dat fiind faptul că negau existenţa magiei.

Se amuzase citind ultimele ipoteze: Întunecatul era un experiment guvernamental care mersese prost, un invadator extraterestru care viza dominaţia mondială, un miliardar nebun devenit suprapersonaj negativ. Oamenii de pe Pământ, stabilise el, citeau prea multe benzi desenate.

Luă ghetele fetei şi o porni împreună cu Aelia spre terasele cu copaci de-a lungul promenadei. Era înainte de răsărit, iar oraşul era cât de gol posibil. Auzi câteva maşini trecând în goană pe Wacker Drive, femeia străzii de la colţul lui Lasalle cântând în surdină şi bocănitul pantofilor Aeliei. O mai certase pentru îmbrăcămintea ei ostentativă şi încălţămintea nepotrivită. Era important să rămână discreţi în aceste misiuni târziu în noapte sau s-ar fi putut să-i observe cineva.

— Îşi pune magie în ghete? întrebă Aelia. Mă tem că nu înţeleg.

— Ceea ce nu mă surprinde, replică el.

Începură să urce terasele, aplecându-se pe sub florile roz de măr sălbatic şi de arbore al lui Iuda.

— Este un fel de magie, dacă ne gândim la magie ca la energia voinţei. Şi-a exercitat voinţa peste tot la aceste ghete, modificându-le şi reparându-le, încălţându-le şi descălţându-le, la fel cum băiatul şi-a exercitat voinţa asupra cocorului de hârtie.

Piesa de origami supravieţuise călătoriei dintre Pământ şi Genetrix într-o pungă de plastic pentru sandvişuri, iar acum era cocoţată pe un pervaz din atelierul său.

— Ataşamentul emoţional de obiect nu face decât să întărească energia asociată lui, ceea ce îmi va da puterea de a-i invoca aici pe amândoi.

— Şi nu ştii care dintre ei are Acul.

— Cred că fata, dar prefer să fiu meticulos.

— Când te întorci acolo?

Ajunseseră la nivelul străzii. Nero se opri şi zâmbi la Aelia.

— Să nu-mi spui că de-abia aştepţi să scapi iar de mine?

Aelia tresări un pic şi i se strâmbară colţurile gurii în jos.

— Nu vreau decât să mă pregătesc pentru mutare, dacă e iminentă.

— Ne aflăm încă la câteva luni distanţă de distrugerea acestor universuri, te asigur, zise Nero.

Ţi-am asigurat locul în unul nou, nu ai de ce să te temi câtă vreme continui să mă ajuţi.

Aelia afişă un zâmbet strâns şi traversă prima stradă spre Cămilă. Când trecu de femeia care cânta la colţ, Nero lăsă să cadă un bănuţ în paharul din faţa ei. Nu era nicio ruşine să-i oferi cuiva ajutor pentru moment, chiar dacă universul ei era condamnat la distrugere.

Zâmbetul Aeliei dispăru ultimul, persistând la fel ca zâmbetul pisicii de Cheshire când ieşi la suprafaţă o nouă amintire.

— Nu mă asculţi, zise el.

Stăteau la el în atelier, iar în jurul lor pluteau sfere luminoase. Nero era aplecat asupra unui caiet, aşternând pe el câteva gânduri răzleţe înainte să le uite. Căzuse curentul la Cămilă, aşa că sferele erau singura lumină şi aruncau o strălucire stranie pe faţa noului pretor.

— Ciocnirea e inevitabilă, zise el încet, ca şi cum i-ar fi vorbit cuiva care chiar era prost. Nu crezuse că aşa e şi Aelia, dar aceasta dăduse dovadă de o remarcabilă lipsă de înţelegere în conversaţia lor de până atunci. Eu ţin cele două lumi despărţite – cu o parte considerabilă a magiei mele, aş putea spune –, dar, odată ce mor, vor continua pe calea pe care au apucat-o de când le-a legat Incidentul Tenebris: *spre distrugere.*

O strălucire de fulger se ivi ameninţătoare la ferestre. Veni şi tunetul la puţină vreme după aceea, ca o bătaie de tobe.

— Incidentul Tenebris? *întrebă ea.*

Una din sfere pluti până în dreptul urechii ei, acolo unde avea un sifon placat cu aur care se termina cu un capăt ascuţit, oglindire a modei ridicole de pe Genetrix care le cerea femeilor să se îmbrace ca nişte prinţese elfe.

Avea rochia lungă şi largă, cu mâneci bufante.

— Nu mi-ai spus niciodată că asta a creat legătura.

— Ce altceva ar fi putut-o realiza? întrebă el, uitându-se urât la ea. Miezul magic al acestei planete s-a făcut ţăndări, proiectând fragmente de magie genetrixiană în alt univers şi, din cauza instabilităţii timpului pe parcursul călătoriilor de la un univers la altul, înapoi în timp. Aceste cioburi au devenit obiecte magice legendare pe Pământ, dar există atâtea legende false, că mi-a fost greu să le discern pe cele adevărate. De aceea trebuie să continui să circul între universuri. Mă gândesc să fac ceva mai teatral ca să extrag adevărul mai repede. M-am săturat să tot amân inevitabilul.

— Şi nu poţi face nimic, nici măcar cu toată puterea ta, ca să tai această legătură şi să salvezi ambele lumi?

— Şi dac-aş vrea, ceea ce nu e cazul, sunt nemuritor, nu atotputernic, zise el. În curând, dacă mi-o vor permite împrejurările, n-am să mai fiu nici asta.

— N-am să te înţeleg în veci.

Aelia se îndreptă către ferestrele care zăngăneau în rame de la vânt. Fură împroşcate de ploaie, care ascundea vederii oraşul de dincolo de ele.

— Mulţi ar face moarte de om să trăiască veşnic, şi-ar sacrifica iubirea, copiii, fiecare bănuţ, pe când tu îţi petreci tot timpul căutându-l pe cel care să-ţi pună capăt zilelor.

— Cei cu sete de nemurire n-o înţeleg deloc.

Se duse la căruţul de băuturi de lângă uşă şi turnă whiskey într-un pahar curat.

— În primii două sute de ani e îmbătătoare, da.

Paharul din cristal şlefuit prinse lumina uneia din sfere şi o împrăştie pe podea.

— După care totul devine din ce în ce mai lipsit de însemnătate. O viaţă, o naţiune, un univers întreg, triumfurile lor, ciondănelile lor, jalnicul mod în care se agaţă de putere, toate sunt la fel, indiferent unde m-aş duce, indiferent ce aş face.

Sorbi din whiskey, iar aroma acestuia îl arse pe gât.

— Sunt obosit,

Aelia îi aruncă o privire fugară. Nu se mai temea de el, cum se temuse când îi spusese cine era şi o invitase să-l ucidă. El ştiuse că ea era persoana potrivită căreia să i se destăinuie, pentru că încercase cu adevărat să-l omoare: încercase vreo şase lucrări care-l lăsaseră fără suflare, îi opriseră inima şi chiar avusese o tentativă de a-i tăia capul. El îi permisese, deşi nu era nimic mai mult decât ce încercase şi el. Îşi mai legase şi greutăţi de picioare şi sărise în ocean, îşi administrase veninul celui mai veninos şarpe de pe Pământ, şarpele vajnic, şi, într-un univers, se aruncase într-un vulcan activ. Toate încercările, ale lui şi ale Aeliei, eşuaseră, magia sa protejându-l şi apărându-l.

Totuşi, uneori ea trăda frică. Ca în momentul de faţă, când stătea cu sprâncenele adunate şi o expresie chinuită pe faţă.

— Şi băiatul ăsta, crezi că c-o să fie în stare s-o facă? întrebă ea.

— Am fost în zeci de universuri cu zeci de Aleşi, războinici şi magicieni renumiţi, zise el. Niciunul n-avea puterea brută a acestui băiat. Se poate să nu aibă priceperea sau concentrarea necesare, dar nu-mi trebuie. E doar un instrument contondent.

Aelia aprobă din cap.

— Numai că dorinţa lui trebuie cultivată, zise ea, distantă. Iar dorinţa nu poate fi forţată.

Nero goli paharul.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău.

Numai strălucirea unei sfere mai rămase.

Uşa atelierului trepida când o trânti de perete cu sifonul şi apoi în urma lui. Tremura. Înjură şi-şi scutură mâinile. Ai crede că sute de ani de viaţă ar eradica asemenea slăbiciune, dar aceasta încă persista.

Umplu aerul cu fluierături, una ca să încuie uşa, cealaltă ca să ridice o barieră fonică în jurul atelierului, una ca să-şi pună caietul pe masa din faţa lui şi ultima pentru a-şi pregăti condeiul să

scrie după dictare. Se lăsă să cadă într-un fotoliu de lângă o stivă de cărţi şi se şterse cu batista pe frunte de sudoare. Simţi gust de sare de pe buza superioară.

Condeiul stătea drept, tremurând în aşteptarea vocii lui.

— S-a realizat, zise el. Armata Pâlpâirii e moartă.

Condeiul începu să se mişte. Îşi coborî mâinile pe picioare ca să şteargă umezeala din palme.

— Acum are să vrea să mă ucidă, adăugă, cu oarecare uşurare.

Sloane simţi foamea Întunecatului şi, mai presus de toate, istoveala lui. Îi dădură senzaţia ca sunt înlănţuite.

Se gândi la Micah şi la zâmbetul lui ironic. Ciudat, îşi zisese el mereu, cum a ieşit un copil extraordinar din nişte părinţi atât de obişnuiţi. Nancy, gazda unui cerc săptămânal de tricotaj, câştigătoarea concursului de chili de anul trecut de la târgul oraşului. Phil, care se răzea în creştet şi se îndesa în partea opusă, directorul băncii locale. Se uitaseră agitaţi la sifonul lui Nero când dăduseră mâna cu el, şi nu se opuseseră când le luase unicul fiu.

Micah n-avea nevoie de sifon pentru magie. Abia dacă avea nevoie de intenţie. Dorinţele lui pur şi simplu se manifestau când erau provocate. Dăduse foc primului său dormitor de la Cămilă. Spărsese fiecare farfurie de la cantină deodată. Făcuse să crească flori din podeaua de piatră a Sălii Invocărilor.

Acum stătea pe sifonul forte din Sala Invocărilor, părând mic în ciuda înălţimii sale timpurii. Poate că urechile care-i ieşeau prin păr îl făceau să pară atât de tânăr.

În faţa lui era un casetofon, de pe care se auzea vocea alterată şi seacă a lui Sibyl pentru a treia

oară în acea dimineaţă: „Va fi sfârşitul Genetrixului, distrugerea lumilor.”

— Ce crezi? întrebă Nero.

— Însemnat de magie, zise Micah. Bătu în colţul ochiului său stâng. Asta e pata de-aici? Magie?

— Aşa cred, zise Nero, care, deşi avea oroare să stea pe podea, era totuşi aşezat vizavi de Micah lângă sifonul forte. Răceala pietrei i se strecurase prin haine, dându-i fiori reci. Teoria mea e că Incidentul Tenebris *a proiectat câteva bucăţele de magie, iar una dintre ele a aterizat în ochiul tău.*

Ochiul cu pricina se miji la el.

— Incidentul Tenebris *a avut loc acum o groază de vreme. Eu n-am decât unsprezece ani.*

— Ştii ce este aceea o gaură de vierme? întrebă Nero.

Micah clătină din cap.

— Dă-mi voie să-ţi explic astfel, atunci! O gaură de vierme este ca un tunel. La unul din capete, lucrurile se pot mişca foarte încet. La celălalt, foarte repede. Ca atare, dacă treci prin tunel, poţi ajunge undeva departe în viitor, dar repede. Înţelegi?

Aţa trăise el sute de ani, deşi propriul lui Pământ fusese în acelaşi secol cu Genetrixul când se născuse. Timpul nu era cooperant între lumi.

— Deci magia a explodat şi a trecut printr-un tunel, zise Micah, şi a ajuns la mine în ochi.

— Nu ştiu. E o teorie.

— Şi *de aia am eu atâta magie. De-aia erau aşa de speriaţi de mine părinţii mei.*

— Probabil. Probabil că există şi o cale s-o ţii sub control când eşti pregătit. Ţi-ar plăcea?

Micah dădu din cap.

Bietul copil! *îşi permise Nero să-şi zică. Dă pe dinafară de magie şi nu-i om pe lume s-o poată înţelege, nici măcar Nero însuşi.*

— Dă-mi voie să-ţi spun despre un sifon anume care ţi se pune pe şira spinării.

Şira spinării, îşi ziseră.

Claudia bătu cu degetele în vertebrele care-i ieşeau prin cămaşă când se aplecă. „Poc, poc, poc!”

Focul era slab. El uitase să mai pună buşteni, iar acum aerul era atât de rece, că-şi vedea respiraţia. Îi era greu să se ţină departe de toate pregătirile. Aşteptase atâta noaptea aceea, noaptea în care, într-un final, era totul gata. Obiectele puterii într-un cerc mare în curte, legate cu o linie de sare. Le adunase în ultimii cinci ani, urmărind de la legende la fundături, de la şoapte la comori.

Adevărata comoară, însă, îl durea la el în piept. Numai o radiografie o dăduse la iveală. Doctorul suspectase o gaură în inimă, ceea ce era, într-un fel, ceea ce şi găsise. Numai că gaura fusese astupată de ceva. O bucăţică de şrapnel, decretase acesta, dar Nero nu fusese în apropierea unor explozibili. Nu era niciun pericol imediat pentru sănătatea lui, aşa că mersese înainte, respirând greu şi obosind uşor, cu fragmentul la locul lui.

Se îndreptă de spate şi-şi trase bretelele la loc peste umeri. Sora sa, Claudia, stătea în spatele lui într-o bluză şic cufundă la mijloc, chiar deasupra adânciturii dintre clavicule. Avea părul pieptănat cu cărare într-o parte şi ondulat la capăt.

— Arăţi frumos, îi zise el.

— Nu-i aşa?

Se dădu înapoi şi îşi legănă şoldurile, ca el să-i vadă fusta lungă mişcându-se înainte şi înapoi.

— M-am gândit să mă îmbrac elegant pentru prima zi din viaţa ta eternă.

El se uită urât la ea.

— Eşti îmbrăcată pentru o călătorie cu trenul, nu pentru altceva.

Ea îi surâse uşor.

— Tu nu vrei să iei parte? o întrebă.

— Am să am o eternitate în Rai, răspunse ea cu blândeţe. Chiar dacă-mi pare rău că fratele meu nu-mi va fi alături. Ai să fii tot aici, pe Pământ.

— Nu cred în Rai, replică el.

Ea dădu din cap.

— Ai zis-o.

Se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. Mirosea a parfum de flori. Când se retrase, încă mai avea pe chip surâsul acela.

Focul trosnea în căminul lor când se rupse şi ultima surcică.

Senzaţia era de foc.

Când ardea un buştean de mesteacăn, scoarţa lui ca hârtia se cojea de pe lemn şi se prefăcea în cenuşă. Asta simţea şi el că se petrece cu pielea lui. Fiecare strat al său – piele, muşchi şi os – se cojea şi se prefăcea în scrum.

Era doar începutul. Mai încolo, în alt univers, când descoperi cuvintele potrivite, avea să o numească aruncatul cu capul înainte în soare. Era ceva mai fierbinte decât lava, mai fierbinte decât orice căldură cunoscută lui. Senzaţia de răsucire ca să se îndepărteze, de smucitul mâinii de pe plită sau a curăţatului cu palma al jarului care căzuse pe hainele cuiva era acolo, dar el nu se putea mişca. Devenise un nor de praf, o alăturare vagă de particule, şi nu putea să ţipe.

Dură o eternitate. Folosise acel ceva din inima lui ca să sape adânc în pământ fără să mişte un deget ca să creeze o legătură cu cea mai pură magie. Nu doar o gustase, băuse din ea ca prin pai, sorbind cât de mult putuse apoi şi mai mult. Legătura, odată creată, nu putea fi desfăcută, deşi şi-o dorea cu disperare.

Nu până când nu seca bazinul.

Când se trezi, la câteva secunde după aceea, la câţiva ani după aceea, era singur. Tot ce fusese viu, fiecare buruiană de pe fiecare câmp, fiecare floare de pe fiecare copac, fiecare insectă care se târa, fiecare şarpe care luneca, fiecare pasăre care zbura şi fiecare fiinţă umană care mersese vreodată pe pământ, dispăruse.

Îşi distruseseră lumea şi aveau să fie nevoiţi să găsească alta.

Din jurnalul lui Nero Dalche, chestor al Consiliului Cordus

Ciudat lucru să porţi greutatea unei lumi. N-am crezut nicicând că o să am atâtea în comun cu Atlas. Pentru greşeala lui, pentru că se pusese împotriva zeilor, şi-a petrecut o eternitate cu cerul pe umeri – nu cu Pământul, cum eronat se consideră –, şi pentru greşeala mea de a scotoci printre secretele universului trebuie să-mi port planeta pierdută, moartă, cu mine pe vecie.

Nu florile şi animalele mă bântuie cel mai tare, nici copacii şi minunile adâncului oceanului sau copiii ale căror chipuri nu le-am văzut şi nume nu le-am cunoscut niciodată. Sunt atât de multe, încât pălesc şi devin abstracte. Specificitatea, nu amploarea, dă însemnătate unui lucru.

Şi aşa se face că, la final, femeia de mai încolo de pe stradă, care-mi dădea o felie de pâine cu unt în fiecare zi când mă îndreptam spre şcoală, pentru că zicea că-s prea slab, pisica vagaboandă care-mi descria semnul infinitului printre picioare când mi se freca de ele atunci când ieşeam la fumat şi vecinul nostru de sus care m-a învăţat cum să leg un nod sigur sunt cei care mă bântuie.

Şi, bineînţeles, sora mea, Claudia.

Uneori îl urăsc pe Resunecţionist pentru magia pe care o posedă, pentru că ştie cum să scoale oamenii din morţi. Eu am încercat.

43

ÎNTUNECATUL ÎL TORTURASE PE ALBIE cu brutalitate şi delicateţe, iar uneori, în mod paradoxal, cu ambele. Sloane îşi aminti un şir de unelte lustruite: cheie, cuţit, cleşte cu cioc. Arătau ca noi, tocmai cumpărate de la magazinul de metalochimice.

Voise ceva de la ea şi îi făcuse rău lui Albie ca să-l obţină. Nu i-l dăduse.

Întunecatul păruse impresionat.

— Vrea să moară, zise Sloane.

Aproape că rostise *vrem – Vrem să murim* –, pentru că fuseseră atât de prinşi în amintirile lui! O clipă mai târziu simţi repulsie. I se întoarse stomacul pe dos. Se duse împleticindu-se la marginea ierbii şi vomită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Esther. Ce i-ai făcut?

— I-am răspuns la întrebare, zise Nero. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta acum.

— Dacă voiai să mori, de ce n-ai zis-o de la început? întrebă Matt, mânios. Era încovoiat de durere, ţinându-şi mâna zdrobită la piept. Oricare dintre noi ar fi fost bucuros să-ţi facă pe plac.

— Nu!

Sloane se îndreptă de spate. În gură simţea gust de acid. Se şterse la buze cu dosul palmei.

— Genetrixul şi Pământul sunt pe cale să se ciocnească. El le-a ţinut despărţite. Omorâţi-l şi murim cu toţii.

Se chinuia să respire. El trebuia să moară, dar nu putea. Dacă însă nu-l ucideau, aşa cum îşi dorea, ar fi putut să înceteze să mai ţină Pământul şi Genetrixul despărţite şi să se mute în alt univers, la un alt set de victime. Iar ei aveau să moară cu toţii oricum.

Nu exista ieşire.

Se uită la Mox, plecat sub sifon, cu părul atârnându-i pe faţa. De la început, Nero voise să-i

modeleze dorinţa lui Mox ca să-i modeleze magia. Nero îl formase ca pe o statuie de lut.

Şi o formase şi pe ea. Nu de-a lungul anilor, ci de-a lungul unor clipe. Dându-i de ales între ea şi Albie. Intrând în capcana pe care o întinsese ea pe Podul Irv Kupcinet. Chemând-o spre Genetrix cu vocea lui Albie. N-o pusese însă niciodată să-şi schimbe dorinţele, fiindcă ce voia ea era la fel cu ce voise dintotdeauna Întunecatul.

— Nu credeam că-i posibil, îi zise Nero, să te înmoi în privinţa mea.

— N-am făcut-o, replică ea.

Se îndreptă încet spre el.

— Dă-i lui Micah Acul, Sloane, ca să poată face lucrul pentru care a fost creat! zise Nero, fără maliţiozitate, ci doar cu oboseală în glas. Sau voi fi nevoit să te motivez.

Cunoştea cum e cu motivaţia la el. Îl torturase pe Albie ca să-i spună unde le erau armele, unde era Acul. Îi cunoştea părţile cele mai moi, cele mai vulnerabile. Ştia că, mai presus de toate, se simţea singură.

Mox era încovoiat, cu faţa brăzdată de lacrimi şi sudoare. Fusese folosit toată viaţa lui, îşi spuse ea. Nu putea să lase să fie folosit ca să sfârşească lumea.

— Mox n-a fost creat pentru aşa ceva, *eu* da.

— Sloane, nu! ţipă Matt, iar sunetul vocii lui se auzi ca printr-un vânt puternic.

Poate că aşa şi era, îşi zise Sloane. O biciui părul pe faţă, blocându-i vederea când Esther plonjă şi luă sifonul de gât care zăcea la vreo doi metri în faţa ei. Îl ţinu în dreptul gâtului cu o mână, îşi băgă un fluier în gură cu cealaltă şi muşcă cu putere, înainte să apuce să scoată un sunet, Nero flutură mâna la ea, trântind-o la pământ.

— Nu trebuie să se piardă tot, înţeleg? îi zise el lui Sloane. Energia pe care o produce moartea mea ar putea fi folosită să salveze ceva. Micah are o fântână de bunătate nepătată în el şi s-ar putea să vrea să salveze lumea suficient de mult cât să

păstreze o parte din ea. Tu însă… tu ai vrut mereu doar distrugere.

Avea dreptate, desigur. Mox spusese că magia era expresia celor mai profunde dorinţe ale unui om, ceea ce însemna că, atunci când eviscerase echipajul în timpul misiunii „Plonjon în Adâncuri”, când crease o vijelie în loc de o respiraţie magică în Sala Invocărilor, când făcuse un crater într-o latură a Domului, o dorise. Nu făcuse niciodată niciun pic de magie care nu era pentru distrus ceva. Undeva înlăuntrul ei se afla ceva care voia să ia, să ia şi iar să ia, până nu mai rămânea nimic de dat, la fel cum făcuse Nero în universul lui, cu setea de putere şi magie neastâmpărată până când secase fântâna de magie de sub scoarţa Pământului său.

Ridică o mână şi trupul lui Nero se ridică sus în aer. Pelerina îi pocnea în vânt, trasă într-o parte peste un umăr, iar insigna îi venea la gât. Acul cânta înlăuntrul ei, cânta a răzbunare. Lăsă mâna jos şi Nero căzu pe pavaj, cu picioarele secerate sub el. Rupte amândouă, presupuse ea, după trosnetul pe care-l scoseseră. Nu-i păsa.

— Stă ceva între Genetrix şi geamăna sa. Întunecatul, zise el, râzând un pic şi făcând o grimasă de durere, va extirpa acel ceva, iar lumile se vor zdrobi una de alta, ceea ce va aduce sfârşitul a toate.

— Da, replică ea. Mi se spune că linia dintre Întunecat şi Ales e subţire ca firul de păr.

O parte din ea voia distrugere, dar nu toată. Mai voia şi alte lucruri: dreptate şi milă, băuturi cu Albie, săruturi cu Matt, râs cu Esther. Voia să se trezească dimineaţa devreme, când era lumina palidă şi nouă, ca să alerge spre malul lacului. Voia să stea în linişte în Aripa Modernă a Institutului de Artă, să se uite la ferestrele Frank Lloyd Wright şi să se gândească la Cameron. Voia să-l înveţe pe Mox să conducă. Voia să citească tot manifestul irealiştilor. Voia să se uite cum dansează o măslină într-un shaker de cocteil.

Trebuia doar să spere că aceste vreri atârnau mai greu decât celelalte.

Ridică mâna cu Acul şi se închipui adânc în ocean, adolescentă şi, la acea vreme, expertă în legendele despre Koşcei, omul care nu voia să moară şi-şi ascunsese sufletul într-un ac. Presiunea apei o înconjura, la fel şi focul magiei, atât de dureros, c-o făcea să se zbată în strânsoarea lui. Dincolo de durere era însă altceva: un junghi de foame. Scrisese în jurnalul ei că era ca şi cum ai fi vrut ceva atât de mult, că erai dispus să mori ca să-l obţii. O recunoaştere a faptului că dorea atât de profund şi cu disperare să nu mai fie goală.

Se închipui în centrul unei Secătuiri, cu vederea blocată de un zid de rămăşiţe învolburate. Praful marca drumul aerului, strâns în jurul umerilor ei, iar bucăţi de pietre, de carne şi fragmente de os o îmbrăţişau. Părul îi biciui faţa, îi intră în gură, şi totuşi magia ei ceru mai mult. Mai mult.

Mai mult.

Se concentră la Nero, cu mâna întinsă. Era cea cu Acul, cea cu păienjenişul de cicatrici de când se transformase într-un animal şi-şi rosese carnea să se elibereze dintr-o capcană. Iar dacă magia era alimentată de dorinţă, atunci, în cazul de faţă, tot ce voia era viaţa lui Nero, fiecare minuţel din ea. Lui îi ieşiră ochii din orbite şi-şi duse mâinile la gât sau ar fi făcut-o, dacă în ultima clipă nu s-ar fi ridicat în aer deasupra râului.

Sloane era în monument, unde lumina numelor morţilor strălucea în jurul ei şi…

Stătea cu Albie la bar, cu un şir de păhăruţe în faţa lor şi…

Mergea desculţă pe drum, cu o bucăţică de sticlă în călcâi şi…

Stătea pe promenada de lângă râu pe Genetrix.

Voia toate lucrurile pe care le luase Întunecatul. Ţipă şi sunetul o zgârie în măruntaie, golind-o şi mai tare, apoi se umplu cu viaţa lui. Pierderile pe care le stivuise el ca pe jetoanele de la un cazinou. Magia pe care o strânsese el din toate lumile în care

mersese, posibil sute, atât de multe, că le uitase numele.

Îl *devoră.*

Trupul lui Nero se făcu bucăţi deodată, plutind eviscerat pe deasupra oraşului, cu maţele alunecând din el şi atârnând, inima încă pulsând, prinsă de firele vaselor de sânge. Văzu un ghem de nervi albi şi liniile severe ale oaselor lui şi sânge care sărea peste tot. Probabil că ţipa, sau probabil că nu, nu mai putea, căci dinţii îi fuseseră smulşi din craniu şi limba plutea în derivă în vânt.

Mai întâi o cuprinse focul magiei, ca în amintirea lui Nero, când se arunca cu capul înainte în soare. Se dezasamblă într-un nor de carne şi sânge care nu putea să ţipe. Nu exista nicio exercitare a voinţei, ci doar o extragere a vrerii, când apa se prăbuşi de sus, iar membrana subţire dintre lumi se rupse.

Apa răbufni pe promenadă, inundând terasele cu copacii lor, înghiţind maşinile care mergeau pe Wacker şi pietonii de pe pod. Sloane se ridică sau probabil căzu.

Căzu iar prin apă, în dărâmăturile turnului pe care-l distruseseră, şi se izbi

– imposibil –

de pământul de lângă Monumentul de Zece Ani, unde-i împrăştiaseră cenuşa lui Albie.

44

UNDEVA, PRIN APROPIERE, pornise o alarmă de maşină. Sunetul ei era înăbuşit; Sloane se simţea de parcă-i îmbrăcase cineva urechile în vată groasă. Ridică mâna să atingă una din ele şi găsi un canal auditiv lipicios, dar neînfundat.

Mai porniseră şi alte alarme între timp. Un cor, behăind cu toţii la intervale diferite, câteva sisteme de securitate care tot recitau ceva despre intruşi şi sirene din toate direcţiile. Sloane clipi cu ochii la nori. I se părea ciudat să se uite la cerul senin, deşi nu era sigură la ce altceva se aşteptase.

Îşi pipăi capul şi gâtul cu ambele mâni să vadă dacă nu avea vreo rană şi, negăsind niciuna, se ridică în capul oaselor. Îi ţiuia o ureche şi în faţa ei totul se înclina şi se învârtea, părând astfel şi mai ireal.

Într-o direcţie se aflau râul şi monumentul Întunecatului lângă el, un bloc modest de bronz cu gaură pe post de intrare. În cealaltă se afla faţada de oţel ondulat a Turnului Warner de pe Genetrix, care se contura la orizont. Vizavi se afla jumătate din 300 North Wabash, o construcţie simplă şi neagră din oţel şi sticlă. Pe faţada de est îi erau expuse măruntaiele, ca şi cum ar fi fost tăiată în două ca o bucată de brânză. Sloane se uită cum o jumătate de canapea, retezată curat prin centrul unei perne, căzu în spate şi plonjă douăzeci de etaje până pe caldarâm.

I se golise mintea de toate. O durea tot trupul, până şi unghiile o dureau. Îşi încercă picioarele şi le găsi tremurânde, dar capabile de mişcare. *Ceilalţi,* îi şopti ceva în cap. *Găseşte-i pe ceilalţi!*

Se târî în patru labe pe beton pentru o clipă, apoi sări în picioare şi se îndreptă poticnindu-se spre râu. Se simţea ca beată. Văzu un cap întunecat ieşind la suprafaţă şi fugi spre pod, unde erau nişte trepte care duceau la apă. În faţa ei, un taxi ca o cutie de pe Genetrix se ciocni cu un BMW aerodinamic.

Şoferii coborâră şi începură să strige unul la altul, unul dintre ei fluturând un sifon care semăna cu o mănuşă de metal de pe mâna stângă.

Cobori în fugă treptele şi se lăsă în genunchi pe marginea râului, unde văzuse bărbatul în apă. Mox ieşi împroşcând cu apă şi-şi dădu părul din faţă, iar Sloane îl cuprinse cu braţele, pe jumătate plonjând în râu şi cu şoldurile lipite de beton.

— Îţi curge sânge din ureche, zise el.

— Timpan spart.

Îşi strivi stângaci buzele de ale ei. Sloane simţi gust de apă de râu, praf de la locul monumentului şi sânge. Era în viaţă.

Auzi tuse şi se desprinse de Mox, văzând-o pe Esther la câţiva metri mai încolo, rezemată cu coatele de marginea râului şi dând afară apă. Se duse poticnindu-se la ea şi o trase afară de braţe.

— Essy!

Esther tuşi în umărul lui Sloane şi se agăţă de cămaşa ei.

— Unde-i Matt?

— Nu… nu ştiu, răspunse Esther.

Peste umărul lui Esther, Sloane o văzu pe Ziva trăgând ceva din râu. Îi curgea apă din gaura din falcă când îl urcă pe Matt pe mal. Acesta tuşi şi se întoarse pe o parte.

— Întunecatul e… întrebă Esther, slăbită.

— Mort? replică Sloane.

Avea pete din sângele lui pe mânecă.

— Da, e mort.

Trecură grupaţi podul. Sloane deschidea drumul, iar Ziva şi cu Mox mergeau degajaţi şi cu paşi uniformi în urma ei. Matt se sprijinea de Esther, lovit într-un final de durerea de la mâna zdrobită.

Trecură de oameni înghesuiţi în balustradă, cu o expresie derutată pe feţe. Unul dintre ei era un adolescent cu blugi rupţi şi pantofi sport Converse, fără sifon. În faţă, Sloane dădu cu ochii de Biserica a Şaptesprezecea a lui Hristos a membrilor Ştiinţei Creştine, o capsulă strivită de piatră care se afla în

locul unde se despărţea Wacker în două. Clădirea pe care Sloane şi-o amintea vag din spatele acesteia dispăruse, înlocuită de o construcţie irealistă care se cojea ca o banană la vârf, întinzând birouri în toate direcţiile şi arcuindu-se peste stradă.

O cotiră pe Wacker, ignorând ţipetele care se auzeau de peste tot acum şi alarmele care le acopereau.

— Trebuie s-o găsim pe Ines, vorbi Esther din spatele ei. Şi pe mama.

— Telefoanele, spuse Sloane. Probabil că nu merg.

Pe stradă erau căzute cabluri de curent. Fire tăiate de clădiri, de stâlpii cu lămpi stradale cu gaz.

— Atunci o să merg cu maşina până-n California, zise Esther.

— Întâi o găsim pe Ines. Puteţi merge împreună.

Nu adăugă şi „dacă e în viaţă” pentru că refuza să accepte posibilitatea ca ea să nu mai fie.

— Poate vă duceţi în Mexic la întoarcere, dacă puteţi. Iar eu…

Îi pieri glasul înainte să poată spune că are să-şi caute mama, pentru că simţi brusc că mama ei n-are cum să fie în viaţă, cu toate că nu putea spune şi de ce era atât de convinsă.

Când văzu Cămila, nu Centrul Thompson, în faţa lor, mai ca se prăbuşi în genunchi de uşurare. Aveau să aibă nevoie de cunoştinţele despre magie adunate la Cămilă, dacă erau să scape cu viaţă din orice se întâmpla în acel moment.

Îi ţiuiau urechile când trecu prin uşile de la intrare ale Centrului Cordus şi-şi croi drum prin holul plin cu genetrixieni derutaţi care ţipau unii la alţii peste gălăgie. Se declanşase o alarmă de siguranţă şi era greu să te gândeşti la altceva în afară de urletul acesteia. Ici şi colo erau soldaţi din Armata Pâlpâirii, care strigau şi îndemnau lumea să se liniştească.

Esther şi Sloane priviră tăcute. Sloane îşi înghiţi emoţiile necontrolate care creşteau în intensitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu glas schimbat. E Pământul sau Genetrixul?

Esther aruncă o privire la haosul din holul Cămilei.

— Câte un pic din ambele, cred.

Primul semn că Ines era în viaţă fu faptul că blocul ei era încă în picioare.

Nu fusese ceva garantat. Esther, Matt şi cu Sloane merseseră pe drumul din jurul lacului ca să ajungă la ea, lăsându-i pe Mox şi pe Ziva să caute restul armatei Resurecţionistului. O luaseră pe Wilson Avenue, ca să treacă prin Uptown, unde calmul de pe malul apei făcuse loc nebuniei. Unele clădiri erau despicate la mijloc, cu jumătate de sufragerie expusă străzii sau o chiuvetă de baie atârnând pe marginea unei podele împărţite, gata să se rostogolească la pământ. Trecură de o podea de bucătărie care se lăsase peste o alee şi din care cădeau plăci de gresie când bătea vântul. Pe o latură a unei clădiri cu trei apartamente era rezemată o scară, iar un bărbat intra pe fereastra apartamentului său de la etajul întâi, în timp ce fetiţa lui stătea jos şi-i striga instrucţiuni.

— Ursul cu urechea lipsă! ţipa ea. Avea ochii plini de lacrimi. Îl vezi?

Mai încolo, pe stradă, Sloane văzu altă clădire ruptă, dar cu un braţ şi un picior agăţate de una din scândurile despicate ale podelei unui apartament de la etajul al doilea. Încercă să nu se uite.

Peste stradă de clădirea lui Ines şi Albie, unde se aflase cândva un pub întunecos, era un parc genetrixian cu o statuie colorată în mijlocul unui mic iaz. Lumini magice dansau sub suprafaţa apei, neafectate de ciocnirea lumilor.

— Ce e? întrebă Esther.

Sloane stătu cu privirea pironită la parc multă vreme.

— Pubul ăla de rahat care i-a provocat lui Ines o toxiinfecţie alimentară a dispărut, zise ea.

— Urai locul ăla, zise Matt, nu ca şi cum i-ar fi amintit, ci mai degrabă ca o dezvăluire.

— Da, replică Sloane încruntându-se.

— Ines, spuse Esther. Mai ţineţi minte?

O trase pe Sloane de cot.

— Haideţi!

Soneria era stricată, aşa că Sloane forţă uşa de la intrare, a cărei încuietoare nu fusese niciodată pe deplin sigură, şi urcă scările până la apartamentul lui Ines şi al lui Albie. Acum că se aflau acolo, nu suporta gândul să nu fie Ines în apartament. Esther trebui să tragă de ea pe ultimele câteva trepte. Bătu cu pumnii în uşă.

— Ines! Ines, sunt Essy, deschide!

Sloane se pregăti pentru tăcere. Auzi însă zgomot de paşi imediat, şi vocea joasă a lui Ines cât umbla la yale.

— O, Doamne, o, Doamne! zise aceasta iar şi iar, clătinând uşa în cadru.

Uşa se deschise şi Ines apăru în faţa lor în picioarele goale şi pantaloni de pijama legaţi cu şiret, cu ochii roşii şi părul încâlcit. Mirosea a iarbă, transpiraţie şi cafea.

— Unde naiba aţi fost oameni buni? vru ea să ştie.

Se prăbuşiră unii în braţele altora ca un castel din cărţi de joc, abia sprijinindu-se să stea drepţi.

45

ÎN NOAPTEA ACEEA, Sloane se pomeni într-un coşmar în care cadavrul lui Albie ieşea din râu şi se îndrepta împleticit spre ea. O acuză cârâit pentru ceea ce făcuse, pentru că-l ucisese pe Nero, pentru că distrusese mare parte din cele două lumi.

Se trezi cu răsuflarea întretăiată şi tremurând. În centrul mesei din bucătărie pâlpâia o lumânare. Esther stătea cu o sticlă de apă pe unul din scaunele înalte, cu ochii la flacără.

— Esther, zise Sloane, strângând o pernă la piept. Cred… cred că mi-am dat seama de ceva.

Esther îşi rezemă obrazul pe vârful sticlei şi se uită la Sloane. Avea ochii umezi de mâhnire şi încordaţi de grijă.

— Mama ta trăieşte, zise Sloane, strângând şi mai tare perna, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Trebuie să trăiască, pentru c-o iubesc, şi toate chestiile care-au scăpat din ciocnire sunt chestii pe care le-am iubit în ambele lumi.

Se înecă.

— Magia mea a transformat moartea lui Nero în ce-o fi asta, nenorocita asta de lume a monştrilor lui Frankenstein, aşa că e alcătuită din toate lucrurile pe care le voiam şi…

Esther se ridică şi se duse la canapea. Se aşeză lângă Sloane astfel încât li se atingeau umerii.

— Unele dintre lucrurile pe care le vreau, şopti Sloane, nu sunt… bune. Nimeni n-ar trebui să poată să-şi facă propria lume.

— Ştiu, Slo.

Îşi îngropă faţa în perna pe care o ţinea în braţe şi încercă să nu ţipe.

Matt ieşi din camera lui Albie, unde stătuse, evident, ascuns de umbră. Scotoci prin dulapurile din bucătărie vreo câteva minute, în timp ce Sloane se străduia să mai slăbească din strânsoare perna, apoi se duse la ele, ţinând în mână o pastiluţă galbenă, pe care ea o înghiţi.

Casa conspirativă era tăcută. Cineva rupsese majoritatea scândurilor care acopereau ferestrele, aşa încât soarele intra filtrat printr-un strat de praf. Trecu de păturile făcute sul pe podea, vechiul ei pat, şi încăperea plină de soldaţi, care stăteau împreună pe jos, jucând cărţi, reparând sifoane şi, în cazul unui grup, bătând darabana cu vârfurile degetelor osoase pe nişte oale vechi.

Se duse la cămară să-l caute pe Mox şi-l găsi stând la măsuţă cu Ziva. Mâinile le erau încleştate, palma lui mare şi caldă aproape cuprinzându-i încheieturile descărnate ale degetelor.

— Sloane! zise Mox şi cei doi se desprinseră cu o smucitură ca şi cum fuseseră prinşi făcând ceva jenant.

— Scuze, pot să revin, zise ea.

Se simţea de parcă întrerupsese ceva.

— Nu, rămâi! spuse Ziva. Tocmai îi povesteam despre o anumită conversaţie dintre noi două.

Cu timpul, era Sloane sigură, avea să fie în stare să deşire fir cu fir ghemul din ultimele zile, dar era încă prea curând pentru aşa ceva. După ce luase benzodiazepina, căzuse într-un somn adânc pe canapeaua lui Ines, apoi se trezise, împrumutase haine curate şi, cu ajutorul ei, pornise fără cheie o maşină ca să meargă cu ea prin oraş, dar asta era tot ce reuşise.

Ce aflase, din conversaţiile de la băcănia de pe strada pe care stătea Ines, era că nimeni nu avea internet, electricitate şi nici semnal pentru telefonia mobilă. Oamenii din secţiunile de pe Pământ ale oraşului începuseră să-şi vâre capetele prin părţile de Genetrix, de curiozitate şi disperare, de vreme ce genetrixienii se descurcaseră mai bine în urma dezastrului, fiindcă lor încă le mai funcţionau sifoanele. Apoi proprietara magazinului începuse să peroreze pe tema vrăjitoriei, aşa că nu aflase mai multe despre starea lumii din jurul ei.

— O conversaţie dintre noi două, repetă Sloane.

— Dacă mă bucur sau nu să fiu iar în viaţă, spuse Ziva.

Dădu din falcă în sus şi în jos, câteva secunde, până i se aşeză. Sloane se uită cum i se mişcă limba în spatele dinţilor dezgoliţi şi se întrebă cum, în câteva zile, îi dispăruse dezgustul faţă de trupul putrezit al Zivei.

— Ah! făcu ea.

— Z şi cu mine am decis că-i momentul să se ducă, zise Mox, care fixa masa cu privirea.

— O? făcu Sloane.

Nu părea în stare să rostească mai mult de o silabă.

Ziva aprobă din cap.

— Nero e mort, ceea ce înseamnă că nu mai e consulul în pericol şi nu mai are nevoie de noi. Am discutat cu ceilalţi şi ei sunt de acord.

— Mereu am să am nevoie de tine, zise Mox, aprig. De voi toţi.

— Mox, zise Ziva, cu cât de multă blândeţe auzise vreodată Sloane în vocea ei alterată şi seacă.

N-o mai auzise nici spunându-i lui pe nume. Pentru ea fusese mereu „consul” sau „domnule”.

Mox ridică ochii la Ziva, care-i acoperi iar mâna cu mâna ei.

— Are să-ţi fie dor de noi. Ai să ne vrei. Dar asta e cu totul altceva.

Mox nu răspunse, ceea ce putea fi foarte bine luat drept aprobare.

— Hai s-o facem acum, cât e Sloane aici! spuse ea, ridicându-se în picioare. Aşa, n-am să-mi mai fac prea multe griji pentru tine.

— Acum? întrebă Mox, cu glasul înecându-i-se un pic când rosti cuvântul.

— Nu e niciodată un moment potrivit să renunţi sau să te odihneşti, zise Ziva.

Se uită la Sloane cu un zâmbet strâmb. Sloane îi zâmbi şi ea.

Împreună, se duseră la încăperea principală unde aştepta restul armatei. Când intră Mox, începură toţi să se scoale cu greu în picioare, unii mai repede ca

alţii. Cei teferi îi ajutară pe ceilalţi să se ridice sau să-şi ţină membrele detaşate aşa cum i-ar ţine un soţ geanta soţiei.

Lui Sloane i-ar fi fost greu să şi-l imagineze pe Mox ţinând un discurs, iar el n-o surprinse. Trecu printre şirurile de soldaţi, salutându-i pe nume, vorbindu-le încet la ureche şi cuprinzându-i cu braţele. Cât timp se plimbă el prin mulţime, Sloane se întrebă dacă are să fie în stare s-o facă, dacă profunzimea dorinţei sale de prieteni are să-i îndepărteze magia de acţiunea necesară.

Se aşeză cu spatele la cadrul uşii şi privi. Soldaţii care-şi luaseră deja rămas-bun de la Mox începură să-şi ia rămas bun unii de la alţii. Două dintre femeile cele mai apropiate de Sloane râseră la o glumă veche; râsetele lor erau discordante şi înecate, ca de moarte. Unul dintre bărbaţi stătea cu spatele la perete şi piciorul tăiat în poală, cuprinzându-şi cu delicateţe glezna cu mâna.

În cele din urmă, Mox ajunse la Ziva, care stătea cu capul sus, astfel încât coada împletită îi atingea mijlocul spinării încovoiate. Soarele era palid pe faţa ei, şi strălucitor, decolorând temporar tenta de verde a pielii sale. Încercă să-şi închipuie cum arătase pe vremea când trăise, cu obrajii plini şi roz, umerii laţi şi ochii strălucitori.

Mox o ţinu strâns, aproape ridicând-o de la podea. Mâna ei scheletică îl prinse protector de ceafă când el îi vorbi cu blândeţe, prea încet să poată auzi Sloane, nu c-ar fi încercat. Peste tot prin jurul lor, soldaţii tăcuseră aşezaţi pe podea, iar în grupuri mici lângă pachetele lor din cărţi de joc erau tobele improvizate şi grămezile de sticlă colorată, comori ale pădurilor lor.

În cele din urmă, Mox se îndepărtă suficient cât să-şi atingă fruntea de a Zivei.

Când se prăbuşi, fu gata să o prindă. O tensiune pe care Sloane n-o simţise cu adevărat ieşi deodată din cameră, ca o schimbare de presiune a aerului. Trupurile tuturor soldaţilor deveniră friabile şi se

uscară, rămânând nemişcate. Mox o coborî pe Ziva pe podea, cu părul atârnându-i pe faţă.

Sloane se ridică şi se duse lângă el. O vreme rămase tăcută, privindu-i umerii cum tremurau. Când însă se potoli şi el într-un final, îi întinse mâna şi-l conduse afară din casa conspirativă.

Apoi clădirea luă foc şi ea stătu lângă râu uitându-se alături de el cum arde.

Ines stătea pe locul şoferului unui Jeep Wrangler vechi, înjurând coloana de direcţie. Mox era aşezat lângă ea pe scaunul din dreapta, cu o cutie de scule în poală, oferind sugestii care nu păreau decât s-o facă să înjure şi mai tare. Sloane observa totul de la bordură, unde stătea de pază: aveau loc o mulţime de jafuri şi era şi ceva violenţă, iar ea ţinea în mână o cheie de ţevi, gata să-şi apere prietenii dacă era necesar.

Jeepul era parcat pe stradă în faţa apartamentului lui Ines, ceea ce însemna că avuseseră noroc să ajungă primii la el. Majoritatea maşinilor bune fuseseră furate deja şi mai rămăseseră doar cazane ruginite şi mopeduri.

— Hei!

Matt ieşi din bloc, ducând câteva sticle de apă într-o mână. Cealaltă mână, care-i fusese zdrobită de sifon, era înfăşurată într-un bandaj gros. Cyrielle îi găsise un doctor de pe Genetrix în dimineaţa aceea.

Îi întinse sticlele de apă lui Sloane, care luă una.

— Mersi!

— Tocmai m-am întors de la noi de-acasă, zise el. Sau mai degrabă de la parcul public genetrixian care e pe locul locuinţei noastre.

Avea o undă acuzatoare în glas. Sloane rămase tăcută. Matt arăta epuizat, cu ochii umflaţi şi umerii lăsaţi.

— Dacă toată teoria ta e adevărată, zise el încet, atunci apartamentul nostru a dispărut pentru că l-ai vrut tu dispărut.

— Nu e ce crezi, replică ea. E un loc în care mi-era groază să mă întorc, pentru că ştiam că avea să fie greu. Atâta tot.

Matt încuviinţă din cap, dar tot avea bărbia încordată.

— Poţi s-o iei pe asta dacă eşti nerăbdător să pleci, spuse Sloane, arătând spre Jeep.

Porneau cu toţii în propriile călătorii auto: Ines şi cu Esther spre California să vadă ce mai face mama lui Esther, după care spre Mexic la familia lui Ines; Matt spre New York să-şi caute părinţii; Mox şi Sloane spre centrul Illinoisului să afle dacă mama ei mai era acolo sau dacă îi dispăruse tot orăşelul într-o clipită. Sloane era terifiată să afle, chiar dacă, în adâncul sufletului ei, ştia că nu mai era.

Lumile se combinaseră după fiecare capriciu, preferinţă şi temere neînsemnată a ei. Se simţea dezbrăcată aşa cum nu mai ştiuse că se poate. Era însă aproape febril de recunoscătoare pentru faptul că Matt încă mai exista, că deşi dorinţele ei se vădeau a fi mai întunecate şi mai mici decât se aşteptase, tot mai voia să-i ştie în lumea ei.

— Nu, aş prefera să găsesc ceva care nu mănâncă multă benzină, zise Matt. E drum lung până la New York.

— Eşti sigur că vrei să mergi singur?

El dădu afirmativ din cap.

— Cred că mi-ar prinde bine timpul de gândire.

Despărţirea lor părea adevărată acum că se întorseseră pe Pământ, mai mult sau mai puţin, iar Matt făcuse cunoştinţă cu Mox şi mergeau la propriu în direcţii diferite. Acum însă era mai rău decât altădată. Dispăruseră orice concepţii greşite o fi avut Matt despre interiorul moale al lui Sloane. Nu trebuia decât să se uite la lucrurile pe care le distrusese ca să vadă adevărul.

Din Jeep Wrangler se auzi un urlet de victorie când motorul porni cu un răget. Ines scoase capul pe geam.

— Ai şi rezervorul plin!

— OK, zise Sloane. Bănuiesc că ne vedem peste o lună.

Căzuseră de acord să se întâlnească acasă la Ines să se pună la curent.

Voia să-i spună atâtea lui Matt! Că-i părea rău că nu salvase apartamentul lor. Că nu-l lăsase în urmă atât de uşor pe cât ar fi părut. Că-şi dorea să fie mai bună. Drama lor intimă însă părea insignifiantă comparativ cu haosul din jurul lor, cu soarta nesigură a familiilor lor. Aşa că păstră tăcerea. Îi întinse o sticlă de apă lui Ines şi o îmbrăţişă de rămas-bun, cât îngrămădi Mox genţile lor în portbagaj.

Stătu apoi în faţa lui Matt, neştiind sigur cum să se desprindă de ei.

El se aplecă primul, o înconjură cu un braţ şi o strânse tare. Abia începuse şi ea să facă la fel când el îi dădu drumul.

— Rămâi cu bine! zise el.

— Şi tu!

— O să trebuiască să înveţi să conduci, spuse Sloane, când Mox se ghemui pe scaunul din dreapta.

Încercase să găsească o maşină suficient de mare pentru el, ceea ce se dovedise însă imposibil. Măcar Jeepul se descurca pe drumurile instabile din sud.

Mox îşi găsise sifonul de încheietura mâinii în atelierul intact al lui Nero de la Cămilă şi acum îl purta. Se oferise să-i caute şi ei unul, dar Sloane ştia că n-are nevoie. Avea Acul.

Pe bancheta din spate erau două genţi, una plină cu haine, cealaltă cu mâncare şi alte lucruri necesare. În general, nu era de acord cu jaful, dar nu mai rămăsese nimic din bunurile ei pământeşti şi nu avea acces la banii ei – nu că banii ar fi fost din cale-afară de utili atunci, oricum, când circulau două monede ale SUA. Banii nu erau decât o grămadă de hârtie verde dacă nu aveai un guvern sau un sentiment de ordine.

O porni pe Lake Shore Drive, care era în mare parte intact, deoarece fusese similar în ambele universuri. Erau ridicături şi crăpături acolo unde se îmbinaseră pavajele diferite, dar auzise lumea vorbind că era circulabil.

Nu voise să facă această călătorie, dar, aşa cum îi spusese Mox în seara precedentă: „Poate că trebuie pur şi simplu să ştii.” Într-o bună zi s-ar fi putut să constate că şi el trebuia să ştie despre familia lui.

Mox căută ceva într-una din genţi. Cât fusese el aplecat, Sloane se uită la umflăturile vertebrelor lui. Sifonul de şira spinării se desprinsese când murise Nero, îi spusese el. Era pe fundul Râului Chicago.

Scoase din geantă un CD. *Pet Sounds,*

Sloane zâmbi.

Când începu primul cântec, Mox zise:

— Cred că ştiu de fapt de ce-ai făcut-o.

— Ce să fac?

— L-ai ucis pe Nero.

— Ah! făcu Sloane, aruncându-i o privire fugară. De ce-am făcut-o de fapt?

— Pentru că urma să mă forţeze pe mine s-o fac. Ai decis că, dacă vreunul dintre noi era să fie nevoit să poarte povara acestui lucru, atunci aveai să fii tu. Deci în final n-a fost răzbunare sau inevitabilitate ori vreun alt scop întunecat. A fost un soi de… mică binecuvântare.

— A fost şi răzbunare, clar, zise ea.

— Da, desigur, replică Mox, dându-şi capul pe spate şi închizând ochii. A fost însă şi bunătate.

Întinse mâna peste schimbătorul de viteze şi o prinse pe a ei.

Merseră pe lângă Lacul Michigan, a cărui apă sclipea în soare.

Mulţumiri

Mulţumesc!

Mai întâi, celor trei oameni fără de care nu aş fi putut scrie această carte cu niciun chip: John Joseph Adams, pentru c-a fost imperturbabil, amuzant şi înţelept, şi pentru că m-a ajutat de la început să modelez povestea. (Chiar dacă n-am folosit gluma aceea excelentă cu zombi.) Joanna Volpe, pentru zece ani de prietenie şi susţinere neînfricată (!!!), şi pentru că nu s-a îndoit niciodată de mine, nici măcar când m-am îndoit eu. Nelson Fitch, pentru multele zile de chin provocate de construirea lumii alături de mine şi pentru c-a citit primele versiuni provizorii şi a făcut tot ce-i posibil să-mi uşureze scrisul şi sănătatea mintală. Suntem doar noi doi, amice.

La HMH: Jaime Levine, celălalt membru al echipei celor doi care au pus pe roate cartea asta, pentru colaborarea plăcută cu el la fiecare etapă. Şi tuturor celorlalţi de la casa mea HMH, mai ales Ellen Archer, Bruce Nichols, Helen Atsma, Fariza Hawke, Lori Glazer, Taryn Roeder, Matt Schweitzer, Hannah Harlow, Becky Saikia-Wilson, Jill Lazer, Katie Kimmerer, Jenny Freilach, Tracy Roe, Diana Coe, Chloe Foster, Emily Snyder, Rita Cullen, Christopher Moisan, Jim Tierney, Ed Spade, Colleen Murphy, Candace Finn şi toate numele pe care sigur le-am scăpat de la Editorial, Direcţie Editorială, Publicitate, Marketing, Vânzări, Financiar, Juridic şi Drepturi subsidiare – mulţumesc pentru munca voastră neobosită la această carte şi dincolo de ea. Şi echipei mele audio de la Audible, mai ales Kristin Lang, Rena Ayer şi Dan Battaglia, la fel şi vouă!

Şi pentru New Leaf Literary: Jordan Hill şi Abigail Donoghue, a căror răbdare cu mine nu încetează niciodată: fiţi binecuvântaţi! Mia Roman şi Veronica Grijalva, absolut extraordinare în privinţa drepturilor externe. Hilary Pecheone şi

Meredith Barnes, pentru că au stat cu ochii pe toate chestiile care altfel mi-ar fi ieşit complet din minte. Pouya Shahbazian, pentru entuziasmul permanent pentru fiecare poveste şi înţelepciune în privinţa tuturor chestiunilor care ţin de film. Tuturor celorlalţi de la New Leaf, pentru c-au lucrat atât de bine zi după zi, an după an.

Rawles Lumumba, pentru feedbackul nepreţuit. Katherine Tegen, pentru că mi-a făcut mereu galerie.

Courtney Summers, Somaiya Daud, Maurene Goo şi Sarah Enni, mi-aţi fost de un deosebit ajutor, generoase şi al naibii de amuzante cât am scris eu cartea asta; mereu am să mă străduiesc să fiu pentru voi ceea ce aţi fost voi pentru mine în acest an. Amy Lukavics, Kaitlin Ward, Kate Hart, Michelle Krys, Kara Thomas, Laurie Devore, Diya Mishra, Aminah Mae Safi, Zan Romanoff şi Elissa Sussman, pentru sprijinul vostru în lumea scrisului şi pentru că mi-aţi arătat toate lucrurile alea ciudate şi minunate de pe internet. Margaret Stohl, pentru că-mi este sufletul pereche din punct de vedere afectiv chiar şi când o iau lucrurile razna pentru o vreme. Aceştia sunt doar câţiva dintre scriitorii care mă aduc la suprafaţă când mă scufund; vă mulţumesc tuturor!

Familiei mele: Barb, Frank, Ingrid, Karl, Frank IV, Candice, Beth, Roger, Tyler, Rachel, Trevor, Tera, Darby, Andrew, Billie, Fred, Chase, Sha şi cele trei nepoate ale mele, că mă suportă cât dispar în munca mea şi pentru că-mi aduc aminte că sunt iubită dincolo de cât câştig. Prietenilor mei care nu sunt scriitori, pentru acelaşi lucru.

Cititorilor mei, pentru că-şi încearcă norocul cu fiecare nouă poveste.

Au devenit eroi salvând lumea. Dar acum,
s-o salveze din nou s-ar putea să-i distrugă.

Cu cincisprezece ani în urmă, în apropiere de Chicago, cinci adolescenți obișnuiți au fost aleși printr-o profeție să învingă o forță malefică nemaiîntâlnită, numită Întunecatul, care a aruncat în haos întreaga Americă de Nord, distrugând sute de orașe și curmând mii de vieți. „Aleșii", așa cum li se spunea tinerilor, au făcut tot ce-au putut pentru a o birui.

După incredibila victorie asupra Întunecatului, viețile tuturor s-au întors la normal... mai puțin ale celor cinci eroi. Însă ce înseamnă asta atunci când te bucuri de celebritate, singura ta educație e în magie distrugătoare și ți-ai împlinit unicul țel pe care l-ai avut vreodată?

Dintre cei cinci adolescenți temerari, lui Sloane pare să îi fie cel mai greu să se adapteze la vremurile de pace. Toți cei dragi dau vina pentru asta pe tulburarea de stres posttraumatic, poate și pe temperamentul ei exploziv, dar, în realitate, fata are o mulțime de secrete – secrete care o țin prinsă în mrejele trecutului și o îndepărtează de singurele patru persoane din lume care o înțeleg.

La împlinirea a zece ani de la marea victorie împotriva Întunecatului, se întâmplă însă ceva neprevăzut: unul dintre Aleși moare. Când se întâlnesc la înmormântare, prietenii lui descoperă că țelul suprem al fostului dușman era cu totul altul...

Iar de data aceasta, lupta e mai grea decât și-ar fi putut închipui Sloane.

„O combinație uimitoare de thriller, *fantasy* și SF,
așa cum nu am mai citit până acum."
BLAKE CROUCH, autorul seriei WAYWARD PINES

LEDA EDGE fantasy

vizual proiect

ISBN: 978-606-95079-3-3
9 786069 507933
www.edituracorint.ro

{1} Fabrica de râsete (engl.).

{2} The Loop (engl.) – zona centrală de afaceri a oraşului Chicago.

{3} Serial TV cu temă sportivă difuzat în SUA între anii 2006-2011.

{4} Beanbag (engl.).

{5} Serial de bandă desenată publicat în diferite ziare din lume între 1985 și 1995, ale cărui personaje principale erau un băiețel (Calvin) și un tigru (Hobbes).

{6} Essy zice (engl.).

{7} Piesă a lui Bob Dylan din 1964.

{8} Prescurtarea de la denumirea în engleză, *Cordus Center for Advanced Magical Inovation and Learning,* care se citește la fel ca echivalentul englezesc pentru „cămilă".

{9} Interceptarea Percepției (engl.).

{10} Boabele fermecate ale lui Jack (engl.). Joc de cuvinte bazat pe faptul că *beans* înseamnă atât boabe de fasole, cât și boabe de cafea.

{11} Halba cu capac (engl.).

{12} Batoză sau persoană care dezghioacă porumbul (engl.).

{13} *Old-fashioned old-fashioned* (engl.) în original.

{14} Diazepam.

{15} Se pronunță la fel ca *whacker* (engl.), care înseamnă „colos", „monstru", „ceva foarte mare/impresionant" sau „persoană care lovește ceva cu putere sau care face felul cuiva".

{16} „E sfârșitul lumii" (engl.).

{17} Refrenul piesei parodiate este, în traducere, astfel: „E sfârșitul lumii așa cum o cunoaștem noi, iar eu mă simt bine."

{18} Joc de cuvinte în original, unde *fix* înseamnă şi „a fixa", și „a repara".

{19} Joc de cuvinte în engleză, *egg-cellent,* unde ou este *egg.*

{20} Membru al Partidului Republican din SUA.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
PARTEA A DOUA
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
PARTEA A TREIA
30
31
32
33
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
Mulțumiri

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 3
1 15
2 22
3 35
4 41
5 52
6 57
7 66
8 73
9 89
10 97
11 104
12 109
13 116
14 131
15 139
PARTEA A DOUA 145
16 150
17 170
18 183
19 201
20 213
21 226
22 236
23 245
24 257
25 266
26 276
27 291
28 302
29 315

PARTEA A TREIA 322
30 326
31 334
32 341
33 352
34 362
35 373
36 385
37 396
38 402
39 413
40 421
41 430
42 439
43 450
44 455
45 460
Mulţumiri 468